

Kustra Gábor

- Servier Saga -

Első könyv

A névtelen ember

ELSŐ RÉSZ

Első fejezet - Az árva fiú

Ha a történelmi korok során végigtekintünk, egyre nyilvánvalóbbá válik a számunkra, hogy a XVIII. - XIX. század fordulója rendkívül mozgalmas időszak volt Európa életében. Ekkor következtek be azok a változások, amelyek még legalább száz évig meghatározták az egész korszak gondolatvilágát, és az öreg kontinens életét. Az 1789. évi francia forradalom felszínre hozott olyan, addig elfojtott indulatokat, amelyek megrengették az egész civilizált világot. Az évszázadok óta fennálló „ancien régime”, azaz a régi rend megdönthetetlennek hitt hatalma megdőlni látszott. Fejedelmek, királyok, abszolút uralkodók többé már nem uralkodhattak korlátlanul a nyomorgó emberek fölött, az ő koruk már leáldozott. A kor forradalmi eszméket valló hívei legalábbis így gondolták. De mint az kiderült, ez csupán hiú ábrándnak bizonyult! Az emberi kapzsiság és gonoszság fölötté állt minden másnak, és sokak számára csakhamar kiderült az is, hogy a királyok egykor korlátlan hatalmát ezúttal egy még nagyobb, és még veszedelmesebb hatalom váltja föl! A káosz, és a vaskézrel komponált, mesterségesen irányított rend terrorisztikus világa. Voltak még ugyan elég sokan, akik őszintén hittek az új eszmékben, mert közben nem vették észre, hogy a királyság bukása utáni évek látszatszabadsága csak egy látomás! S a szabadságot, egyenlőséget és testvériséget hirdető jakobinus diktatúra pont ugyanazokat a bűnöket követte el, amik ellen annak idején háborút hirdetett, a szabadság, az egyenlőség és a testvériség nevében. Amikor a forradalom győzelme után elindult a jakobinus diktatúra, emberek tízezreit gyilkolták le valós, vagy vélt bűnök okán. A guillotine vasa naponta több tucatszor sújtott le az áldozatokra, akiknek a kivégzését a nép vérre szomjazva, őrvongva nézte végig. S akkor még nem is beszéltünk azokról az emberekről, akiket az utcán csak úgy elkaptak, és felkoncoltak, csak azért, mert előkelőbb ruhájuk alapján arisztokratáknak nézték őket. Ezekben az években a nemesek, a régi rend hívei mindenüket hátrahagyva emigrációba vonultak, olyan országokba, ahol még az „ancien régime” hívei uralkodtak. Ausztria, Anglia és Oroszország olyan helyek voltak, ahol viszonylagos nyugalomban élhettek, és kivárhatták, amikor eljön az ő idejük! De egyvalamivel nem számoltak! S ez pedig az volt, hogy erre a napra még elég sokat kell várniuk! Ennek azonban már nem a jakobinusok totális diktatúrája volt az oka, hiszen 1794-ben Franciaország megelégte a könnyörtelen idöket, és a forradalom legfőbb szellemi irányítóit, Maximilien Robespierre-t és társait

megbuktatták, és kivégezték! A royalisták visszatérésének egyik legfőbb akadálya egy fiatal, korzikai származású tüzérhadnagy lett, név szerint Bonaparte Napóleon! A forradalmi eszméktől fűtött hadnagy egyre nagyobb nevet szerzett magának a hadseregben, mivel a Franciaország ellen indított háborúkban rendre győztes csatákat vívott, és 1796-97. folyamán Itáliában sorra verte meg az osztrákok csapatait! A hadnagyból hamarosan tábornok lett, akiért rajongtak a forradalmárok. De az országot irányító Direktórium tagjai érezték, hogy Napóleon sikerei veszélyessé válhatnak rájuk nézve, s ezért elküldték őt Egyiptomba, egy olyan hadjáratra, ahonnan semmiképp sem térhetett haza győztesen. Ellenfelei persze pont arra számítottak, hogy a fiatal tábornok odavész a csatában. Napóleon elvesztette ugyan az Egyiptomi hadjáratot, de életben maradt, és hazatért Párizsba. Miután a tudomására jutott a Direktórium tagjainak terve, azonnal cselekedett! Puccsal szétzavarta a Direktóriumot, és átvette az ország fölött a hatalmat. 1799-ben Franciaország első konzulja, később császára lett, és így tulajdonképpen az ország urává vált. A forradalmi Franciaország ellen szövetkező országok ezt persze nem nézték jó szemmel, és a háború kitört. Ezekben az években az átlagemberek napjait ez a háború nagyban meghatározta! Egyeseket szerencsésen, másokat pedig szerencsétlenül érintett. Mivel az emberek között a társadalmi ranglétrán óriási volt a távolság, sokak számára csak egyetlen kitörési lehetőség volt arra, hogy megcsinálják a szerencséjüket, hogy elismert, és vagyonos emberré váljanak. S ez pedig a hadsereg volt. Ezekben az időkben még a legszegényebb ember is eljuthatott valahová, ha a háborúban Napóleon oldalán harcolva hősiességével előbbre viszi Franciaország ügyét.

Így volt ezzel a Franciaország déli részén lévő Cassis faluban élő egyszerű, de becsületes ember is, név szerint Jacques Flore. A férfi házas volt, fiatal feleségével szeretetben ugyan, de még nagyobb nélkülözések közepette élt. Mivel túl sok jövedelmük nem volt, minden egyes nap küzdelem a halállal, az életért. Alig egy éve házasodtak össze, de egymáson kívül nem volt semmijük! De a férj nagyon szerette törekeny feleségét, s hogy eltarthassa a családját, az egyetlen pénzszerzési lehetőséghez folyamodott. Önkéntesként beállt Napóleon hadseregébe, mint szerződéses katona, hogy zsoldjából eltarthassa asszonyát. Az asszony egyedül maradt otthon, és várta a híreket a frontról, az uráról. S a nyár közepén lesújtó hír jutott el hozzá! Férje elesett a csatában! Az asszonyt kétszeresen is megrázta ez a hír, hiszen már nem tudta közölni férjével az örömteli hírt! Azt, hogy állapotos! A szomorúság és a szegénység annyira megviselte az asszonyt, hogy szervezete már nem bírta ki a szülést! Bár gyermeke viszonylag egészségesen született, de az asszony meghalt! A gyermeke árván maradt. Az egyetlen ember, aki megszánta a csecsemőt, egy katolikus pap. Magához

vette a gyereket, és beadta az árvaházba. A fiú itt nőtt föl, amikor az egyik főúrnak feltűnt, hogy a gyerek mennyivel erősebb, és életrevalóbb a többieknél. Elhatározta, hogy szárnyai alá veszi a fiút, és katonát nevel belőle! Mivel ez az úr a Katonai Akadémia igazgatója volt, bejuttatta a kadétokhoz! A fiatalember itt továbbra is élvezte a báró támogatását, mivel az úr gyermektelen lévén, őt tekintette fiának. A fiú, akit Guillaume-nak hívtak, el is végezte az Akadémiát, és kitüntetéssel, hadnagyként indult el a karrierje. Miután végzett, áthelyezték őt az adatvédelmi csoporthoz. A fiatalembernek persze nem az volt a vágya, hogy titkosszolgálati tiszt legyen, de ennek ellenére kötelességtudóan elvégezte a munkáját. Guillaume nagy elismerést szerzett a katonai körökben, és úgy nézett ki, hogy hamarosan előléptetik. Ám ekkor változás állt be a fiatalember és az egység életében. A parancsnokot hirtelen leváltották, és helyére egy új vezető került. Jean Legrand ezredes, a kolerikus természetű, hideg és számító tiszt! Persze rögtön kiszúrta magának a népszerű hadnagyot, és nem is nagyon titkolta az ellenszenvét. Guillaume persze semmit sem tehetett, kénytelen volt továbbra is végezni a munkáját. Az új ezredes persze érezte, hogy ha nem vigyáz, akkor ez a fiatal hadnagy veszélyes lehet rá, hiszen láthatólag nagyon népszerű volt, és sokszor előfordult, hogy a Legrand által elkövetett munkaköri hibákat, és hiányosságokat az ezredes rovására ő hozta helyre. Legrand tudta, hogy valamilyen módon csorbítania kell a riválisa tekintélyén. S ennek a tervnek a kivitelezéséhez talált is egy remek alanyt. Az egységben szolgált egy másik tiszt is, Henri de Subiat kapitány. Ez a tiszt rendkívül törekvő és kellőképpen becsvágyó volt, mindent megtett volna annak érdekében, hogy hatalomhoz, tekintélyhez, és vagyonhoz juthasson. Mindezek mellett azonban volt egy rossz tulajdonsága. Nagyon befolyásolható volt. Vakon hitt akár az ördögnek is, ha az jól beszélt. S erre az ezredes jól rá is érzett, és elhatározta, hogy ezt a jól manipulálható embert felhasználja a céljaira. Különféle jutalmakkal, és ravasz beszédeivel elérte, hogy a figura teljes mértékben megbízzon benne! S Subiat kapitány Legrand ezredes hűséges kutyájává vált. A fordulat Guillaume életében azonban az ezernyolcszázhuszas évek derekán következett be. Legrand ezredes persze mindamellett, hogy az egységet irányította, emellett azzal is foglalkozott, hogy a fizetése mellé kiegészítésként némi pójtjvedelemre is szert tegyen. Mivel a titkosszolgálat olyan adatokkal dolgozott, amelyekbe beavatatlanok soha bele sem nézhetek, sokakat érdekelték ezek a papírok. S ezek az emberek, akik a titkos iratok tartalmára kíváncsiak voltak, ennek érdekében nem sajnáltak jelentős pénzt is áldozni. S erre persze ki más is lett volna a legjobb alany, mint az egység vezetője, Jean Legrand ezredes. A főleg külföldi diplomatákból álló pénzemberek szép kis summával látták el a tisztet, aki mindezek ellenértékéért több iratot is

átadott nekik. Ez azonban egy nap Guillaume fülébe jutott, aki figyelni kezdte a két főkolompot, az ezredest, és „kutyáját”, Subiat kapitányt. S az egyik nap sikerült megfigyelnie, ahogy az ezredes az íróasztalának a fiókjába rejt egy bizalmas levelet, amit az egyik osztrák diplomata számára írt. Miután Legrand távozott, a még szolgálatban lévő Guillaume beosont az ezredes irodájába, és elcsente a levelet. Azt azonban nem vette észre, hogy a közelben lévő, mindig mások után leskelődő Subiat kapitány meglátta, és egész idő alatt őt figyelte. Miután Guillaume elhagyta az ezredes irodáját, a kapitány persze rögtön a háttérbe húzódott. Guillaume a levelet jól elrejtette egy bank biztos széfjében, és annak kulcsát barátjára, Bertran Raquin-re bízta, természetesen nem közölve vele, hogy mihez is tartozik az a bizonyos kulcs. Annyit mondott neki mindössze, hogy majd jelentkezni fog egy nap a kulcsért, és addig őrizze meg. Bertran persze becsületes ember volt, talán túlságosan is az, és így aztán egyáltalán nem foglalkoztatta a rejtélyes kulcs, csak eltette, és soha többé nem is gondolt rá. A bomba azonban Guillaume számára másnap este robbant! Legrand ezredes az irodájába érve felfedezte, hogy eltűnt az osztrák kapcsolat levele, amely az egyetlen bizonyíték volt Legrand kettős játékára. Az ezredes felbőszülten hívatta a kapitányt, aki persze rögtön elmesélte felettesének, hogy mit látott az előző este. Most már egyértelművé vált mindkettejük számára, hogy Guillaume de Flore hadnagy mindent tud az árulásról, és a levél a kezébe került. A két tisztet elkapta a kétségbeesés, mert nem tudták, mi most a teendő. S mint mindig, most is az ezredes cselekedett elsőként! A kapitánnyal együtt elhatározták, hogy elteszik láb alól. Azonban az épp arra járó Guillaume meghallotta a két férfi beszélgetését. Azonnal sarkon fordult volna, de már késő volt! Amikor az ajtóban megtorpant, ez a hang felkeltette a két gazfickó figyelmét, akik rögtön rárontottak a fiatalemberre. Az ezredes felkapta az asztalán fekvő pisztolyt, és a lövés eldőrdült. Guillaume megpróbált oldalt ugrani, de a lövés elérte, és az oldalába fúródott. Éles fájdalom hasított belé, s egy pillanat múlva körülvette a sötétség. Ellenfelei azt hitték, hogy meghalt, és az éjszakára egyedül hagyott laktanya hátsó kapujánál kivitték, egy kocsira pakolták, és elindultak vele kelet felé. A fogat csakhamar elérte Cassist, azt a falut, ahol egykor Guillaume szülei éltek. Miután a két tiszt megfelelőnek látta a helyet és az alkalmat, kidobták a halottnak hitt, de csak eszméletlen Guillaume testét az országút menti bozótosba, s mint aki jól végezte a dolgát, eltűntek az éjszakában. Guillaume-nak azonban szerencséje volt. Másnap az aratásra készülő parasztok megtalálták a vérző fiatalembert, és rögtön a falu javasasszonyának a házába vitték. Az asszony mindent megtett Guillaume-ért, ami emberileg lehetséges volt, és így a fiatalember végül felépült. Guillaume-ot fütötte a visszavágási vágy, de ugyanakkor tartott is tőle, hogy ellenfelei ismét megpróbálják eltenni láb alól, ezért más

módszerhez folyamodott. Pont akkor, amikor az egyik magas rangú tábornok járt az egységnél látogatóban, és szemlét tartott, belépett a laktanya udvarán. Ez a megjelenés bénító hatással volt ellenfeire, akik ezúttal azonban nem mertek lépni, mert attól féltek, hogy így elárulják magukat a többiek előtt. Így aztán Guillaume zavartalanul megjelenhetett az egységénél, a tábornok, és a többi katona jelenléte megakadályozta, hogy ellenfelei bármit is tegyenek ellene. De a fiatalember tudta, hogy ez a nyugalom csak látszólagos, amint a tábornok kiteszi innen a lábát, újból kezdődik az egész. A szemle után végül bement az ezredeshez, és a legjobb védekezési módszerhez folyamodott. A támadáshoz! Megpróbált higgadtnak és magabiztosnak látszani, s így adta elő, hogy mindent tud! Közölte továbbá a felettesével, hogy ne is próbálja őt megölni, vagy megöletni, mert azt a bizonyos levelet letétbe helyezte, és amennyiben ő meghalna, a levél tartalmát az összes jelentős napilapban nyilvánosságra hozzák. Ez a módszer végül bevált. Legrand ezredes és Subiat kapitány kénytelen volt meghátrálni, de csak időlegesen, ezt ők is érezték. Guillaume azonban nem akart többé ebben a közegben maradni! Nagy lépésre szánta el magát. Beadta a felmondását, és leszerelt! Az ezredes persze örömmel elfogadta a felmondást, mert örült, hogy viszonylag könnyedén és vér nélkül megszabadult ellenfelétől. Azt persze a lelke mélyén tudta, hogy nem ez volt az utolsó találkozásuk! Egyszer talán majd eljöhét az az idő, amikor megszabadulhat Guillaume-tól. A fiatalember némileg megnyugodott, és új életet tervezett. Összegyűjtötte megtakarított pénzét, és Marseille-be költözött. Itt ismerkedett meg Julien de Galoire úrral, és családjával. A szezon sok gazdasági nehézséget okozott minden hajósnak, s ez kihatott a Galoire Hajózási Vállalatra is. Gondok akadtak. Guillaume azonban néhány jó tanáccsal, és egy pár kitűnő húzással Galoire úr segítségére sietett. A vállalat így jelentős nyereséggel jött ki a válságból. Galoire úr pedig meghívta újdonsült barátját, jöjjön, töltsen náluk a szabadságát. A család ezalatt nagyon megszerette a fiatalembert, annál is inkább, mivel fiatal lányuk számára megfelelő vőlegénynek vélték. Bár az efféle dolgok természetes állapotukban nem így működnek, de a sors mégis a szülők akarata szerint alakította a dolgot. Amelie kisasszony és Guillaume de Flore egymásba szerettek. Barátja, Galoire úr kérésére a fiatalember átvette a vállalat legnagyobb hajójának az irányítását, s rendszeres fuvarokat bonyolított le a Földközi-tengeren. Nos, ez volt Guillaume de Flore! Ám az ő története nem itt ért véget! Még csak most kezdődött! S hogy miért? Ezt a most következő események talán megvilágítják!

1828. Május 21. Marseille

A néha feltámadó szél hatalmas erővel csapta oda a hullámokat a kikötő lábazatához. Ez a kis légmozgás egyáltalán nem zavarta a helyieket, mert valamivel enyhítette az ilyenkor még szokatlan hőséget. A kikötőben ma mintha többen lettek volna, mint máskor. Mindenfelől kiabálás, francia, olasz, spanyol, német szavak bábeli egyvelege hallatszott. A rév mellett árusok, zöldségesek, pékek, halászok, ószeresek kínálgatták hangosan kiabálva portékájukat. Ezek előtt mindig álltak meg emberek, és savanyú képpel számolták le a kereskedő kezébe a pénzt. A téren, a sötétebb kapualjak alatt rongyos koldusok nyújtogatták a tenyerüket az arra járó emberek felé, de azok szó nélkül mentek tovább. A kikötőben tartózkodó hajók fedélzetén is élénk volt a mozgás. Emberek rohantak, ládákat és egyéb rakományokat pakoltak fel-le. Azonban nemcsak idekint zajlott az élet, hanem az egyéb lebujsokban is. A tér túlsó oldalán volt a környék leglátogatottabb kocsmája. Ide mindig népes társaság járt, ami nem volt mentes a kétes alakoktól sem. A helyiség nagyjából négyzet alakú volt. Egyik sarkában volt elkerítve a söntés. Odabent most is sokan voltak. Katonatisztekől kezdve, a csavargón át, a részeg matrózokig szinte mindenki előfordult itt. Beszélgettek, nevetgéltek, néha káromkodtak egyet, mások pedig énekeltek. A sarokban, az egyik ablak melletti asztalnál két férfi ült. A magasabb ember 36-37 éves katonatiszt volt. A XVIII. lovasezred ezredesi egyenruháját viselte. Sűrű szemöldöke alól fekete szemek tekintettek gyanakvóan a világra, melyekkel kissé gögös, felsőbbrendűséget sugalló pillantást vetett társára, aki még kevésbé volt bizalomgerjesztő! Ő szintén a XVIII. lovasezred uniformisát hordta, de jelzései alapján kisebb rendfokozata volt. Körülbelül egyidős lehetett a társával. Arcát legalább kétnapos borosta borította. Sunyi, hideg szürke szemét úgy jártatta körbe, mint a prédára leső róka. Sötét, lélektelen arcán hosszú sebhely húzódott végig, jobb halántékától egészen az álláig. Az asztalon, két kupában száraz vörösbor állt előttük. Halkan beszélgettek egymás közt, mintha nem akarták volna, hogy mások is hallják őket.

Az ezredes a társához fordult.

- Mi újság?

A rókaképű felpillantott.

- Már egy hete ebben a rohadt városban kóválygok, de a mai napig nem történt semmi!

- Hogyhogy semmi? Mi a fenének van itt, ha egy hét alatt semmi eredményt nem tudott felmutatni?
- Várjon, ezredes úr! Még nem fejeztem be! Azt mondtam, a mai napig! De ma délelőtt felbukkant! Találja ki, hogy kihez jött látogatóba?
- Fogalmam sincs. Errefelé nem sok embert ismerek.
- Julien de Galoire házába hivatalos!
- Honnan ismerik ezek egymást? - csodálkozott az ezredes.
- Nem tudom, csak azt, hogy ez a Flore igencsak jóban van a Galoire családdal! Most elkaphatjuk!
- Várjon, Subiat! Ne siessük el a dolgot! Guillaume de Flore túl sokat tud rólunk! Egyébként sem akarom úgy elintézni, hogy egy sötét mellékutcában kést döfök a hátába. Elegánsan csináljuk! Azt akarom, hogy egy olyan leckét kapjon, amiből megtanulja örökre, hogy velem nem lehet ujjat húzni! Hallania kell ismét Jean Legrand ezredes nevét!
- Mire gondol, uram?
- Ha eljön az ideje, elmondom! Addig nekünk a háttérben kell maradnunk. Van egy tervem, de ahhoz, hogy tökéletesen végre lehessen hajtani, egy kis időre, és cselre van szükség. Úgy tudom, hogy valahol a környéken lakik a maga egyik barátja. Valami ügyvéd.
- Igen.
- Mi is a neve?
- Marc de Belloc. Régi ismerősöm. Azt hiszem, a Galoire Hajózási Vállalat ügyeit is ő intézi.
- Nagyszerű! Így még jobb! Gondolom, a maga barátját nem veti fel a pénz! Ugye?
- Hát nem! Elég szegény, azt hiszem.
- Remek! Ha ez a helyzet, akkor gondolom egy kis pénzért hajlandó lenne nekem megtenni valamit!
- Talán. De nem kezeskedem érte. Miről van szó?
- Semmi olyan dolog, ami a maga Belloc barátjára árnyékot vethetne! Az ő dolga egyszerű. Mindössze annyi, hogy minden szerződésről tudni akarok, amiben akár a Galoire család bármelyik tagja, illetve Guillaume de Flore hadnagy bármilyen módon érintve van!
- Miért fontos ez? - bámulta a poharát Subiat.
- Valamit keresek.
- De mit?
- Bármit, amit felhasználhatok a fickó ellen! El kell őt intéznem, de nem akárhogy! Nem ölhetem meg, mert abból teljes belügyi nyomozás lenne, és ezt mindenképpen el kell kerülnünk! Más módszer kell! Még nem tudom, hogy mit keresek, de ha megtalálom, tudni fogom, hogy miként használjam fel! Engem igazából most nem is ez foglalkoztat, hanem az, hogy vajon mit

akarhat a hadnagy a Galoire családtól! Nem lehet véletlen, hogy épp hozzájuk jön!

Subiat vett egy nagy levegőt, mintha félne kimondani azt, amit tud.

- Valóban nem véletlen a látogatása! - nyögte ki végül.

- Maga tud valamit, amit én nem! Ki vele! Beszéljen!

Subiat bólintott.

- Eddig hallgattam a dolgról, mert tudtam, mi következik, ha maga megtudja az igazságot.

Legrand meglepetten hunyorított.

- Miről beszél?

Subiat most először felöltötte maró, gúnyos mosolyát, és a felettesére tekintett.

- Azt hiszi, nem tudom, hogy miféle tervei vannak a Galoire Hajózási Vállalat vagyónával, és Amelie de Galoire kisasszonnyal! Ezek nem kis értéket képviselnek! Szép szavakkal megkaparintani a vagyont, s a család szeme fényét! Merész tervek, ha Guillaume de Flore halálát is beleszámítjuk!

- Túl messzire megy, Subiat! Vigyázzon! - fortyant fel Legrand.

A kapitány folytatta.

- Hát jó! Akkor elmondom. Az a helyzet, hogy Guillaume de Flore hadnagy a maga bájos kis prédájának udvarol! Amint kiderítettem, már régóta ismeri a Galoire családot, és szinte már teljes jogú családtagnak számít! Azt is hallottam suttogni, hogy Julien úr visszavonulása után esélyes a vállalat igazgatói posztjára is!

- Miii?! - hörögte dühösen Legrand - Ez nem lehet igaz! Ez az ember akármerre jár, mindig az utamba kerül!

Subiat az ezredesre pillantott.

- Az előbb maga mondta nekem, hogy ne siessük el a dolgot! Hát most én mondom! Nyugalom! Flore nem tudja, hogy figyeljük, és arról sem tud, hogy ön a Galoire család jó ismerőse! A család pedig azt nem sejtí, hogy maguk egyáltalán ismerik egymást!

Legrand az asztalra könyökölt.

- Épp ez a probléma! Akármit is lépünk, teljes titokban kell csinálni! Mindenképp meg kell szereznem Amelie de Galoire-t, és az apja vállalatát! Egy a lényeg! Flore hadnagy és én, soha nem találkozhatunk a Galoire házban! Sőt! Nem is ismerhetjük egymást! Az előzmények után meg pláne nem! S ha minden jól megy, pár hét, és örökre megszabadulhatok a fickótól! S akkor már végre semmi sem állíthat meg! - szónokolt egy szuszra Legrand, majd egy hörpintésre kiitta a borát. Megtörölte a száját, és ismét megszólalt.

- Maga a legjobb emberem, Subiat! Vesse be minden tudományát!

A rókaképű felpillantott.

- Rendben. Flore ma este megy a Galoire családhhoz. Nem lesz nehéz ügy. Jártam már arra máskor is. A földszinten van a hall. Az ablak alacsonyan van, közel a kerítéshez. Onnan mindent lehet hallani, ami a szobában elhangzik!

- Helyes! Akkor gyérünk! Holnap a szokásos helyen találkozunk! Ott majd beszámol mindenről!

- Jól van!

A két férfi felállt, és kilépett a kocsmából. Odakint teljesen eltérő irányba indultak el. Legrand ezredes a kikötő felé, Subiat kapitány pedig az egyik mellékutcában tűnt el.

Most hagyjuk magukra az összeesküvőket, és térjünk vissza Guillaume de Flore-hoz. Akkor hagytuk őt magára, amikor otthagya a hadsereget, és Marseille-ben megismerkedett az iménti beszélgetésben szereplő Galoire családdal. Vajon kik is voltak ők? Nos, Julien de Galoire úr egy jómódú hajós volt, aki már évtizedek óta foglalkozott áru fuvarozással, amelyet a Földközi-tengeren bonyolított le, és elég sok hajója járta a környező országok kikötővárosait. Ez a vállalkozás elég jól jövedelmezett ahhoz, hogy a családja kényelmesen megélhessen belőle, de ahhoz kevés volt, hogy milliommossá váljon. S ami az egész vállalkozási építmény leggyengébb pontja volt, az az, ami egyébként is bizonytalanabbá teszi a hajózást. Ez pedig az időjárás a tengeren, valamint a még mindig nem szűnő kalózkodás, ami sokszor jelentett veszélyt a hajók rakományára, s ha egy hajónyi áru odaveszett, akkor persze a pénz is elúszott.

Épp egy ilyen év volt az is, amelyikben Galoire úr, és családja életébe betoppant Guillaume. S mint azt már tudjuk, ez a találkozás meghatározta a két ember életét. A fiatalember néhány jó tanácsa kisegítette a bajból Galoire urat, aki persze rögtön meg is hívta otthonába Guillaume-ot. Az ifjú ember majdnem hat hetet töltött náluk, és ezalatt az idő alatt szinte teljesen családtaggá vált. S ez a Galoire családnak nem is volt ellenére, hiszen lányuk, a szép Amelie, még eladó sorban volt, és a fiatal Guillaume megfelelő jelöltnek látszott. S ami késik, az nem múlik! A fiatalember és Amelie szerelmesek lettek, és a család eltervezte, hogy amint lehet, meg is tartják majd az eljegyzést. Ez azonban még váratott magára, mert most már mindenki azzal volt elfoglalva, hogy a család anyagi helyzetét egyenesbe hozza. S éppen ezért Galoire úr bevette a vállalkozásba ifjú barátját, aki ettől kezdve a Földközi-tenger kikötővárosait járta, s vitte a vállalat fuvarozással kapcsolatos ügyeit. S a Galoire Hajózási Vállalat ügyei egyszerre meglódtak! Rengeteg megrendelés lett a cégnek, és az ügyek

jól alakultak.

Így indult ez az év is, az 1828-as. Guillaume legutolsó hajójúta egészen délre, Szicíliába vezetett. Egy nagyon nagy értékű szállítmány fuvarját vállalta el, és így indult el vissza Marseille kikötője felé. S amikor végre megérkezett, első gondolata az volt, hogy meglátogatja a Galoire családot, de közben nem sejtette, hogy lépését mindenhová követi egy ember. Egy ember, akivel nemrég a kikötő egyik kocsmájában összefutottunk.

Alkonyodott. Narancsvöröses félhomály lepte be langyos takaróként Marseille külvárosát. Az egyre ritkuló házak között enyhe szellő libbent át, megrezgetve az út menti fák leveleit. A közeli erdő felől akácvirágok illatát hozta a szél. A távolból kutyaugatást lehetett hallani. A lemenő nap narancsszínű korongja már félig lebukott a nyugati látóhatár mögé. A városon túl, mintegy élénkzöld szőnyegként, tágas rét terült el észak-északnyugat felé. A rétet a messzeségben nyárfasor zárta le. A fák tetején vadgerlek ültek csoportosan, éjszakai nyugovót keresve. Az egyre sötétedő égbolton feltűnedeztek a csillagok. A hold, amely már fogyóban volt, erősödő fakófehér fényével lassan átvette az uralmat a lenyugvó világ fölött. A természet pihenni tért, de voltak élőlények, melyek csak most kezdtek el élni igazán. A tücskök köröskörül hangosan ciripeltek, muzsikájuk áthatotta a környéket. A magas fűben egy menyét osont tova, de egy pillanattal később megtorpant, és lelapult. Egy árnyék vetült rá, mely óvatosságra intette. Egy nagy fülesbagoly körözött a levegőben, prédára lesve. Szerencsére a fiatal menyétet nem vette észre, s a levegőben egy éles kanyart véve, lomha szárnyalással elrepült az erdő felé. A környék ezután mintha elcsendesült volna! Sehol semmi mozgás. Az éjszakai rovarok itt-ott elnémultak. Vajon mi lehetett az oka?

Egy ember! A főútról lekanyarodó ösvényen közeledett kimért, nyugodt léptekkel. A fiatalember, aki 24-25 éves lehetett, a város utolsó házai felé tartott. Magas volt, elegáns tengerészti egyenruhája jól állt rajta. Barátságos, zöldeskék szeme a félhomályt fürkészte. A fiatalember Guillaume de Flore hadnagy volt, akiről már hallhattunk. Akik ismerték, nyugodt, barátságos embernek tartották. Mindenkiel közvetlen volt, általában kedvelték. Első pillantásra ápolt, derűs, gondtalan ember benyomását keltette. Lépései alig hallatszottak a félhomályban. S az egyre sötétedő környék elnyelte alakját.

Időközben teljesen besötétedett. A fiatalember azonban már ismerte a járást, s a holdfény ellenére is elég sűrű sötétségben magabiztosan lépkedett az ösvényen. Jobb kéz felé, nem túl messze, már látszott a magas vaskerítés, a jellegzetes, hosszúkás, egyemeletes ház, a tágas udvaron átvezető köves

járda, s az azt szegélyező borókafenyők sora. Ez volt a Galoire ház.

Guillaume elhaladt még az utolsó egy-két parasztház előtt, és megállt a vaskerítésnél. A ház ablakaiból halvány fény szűrődött ki, amely rávetült az udvari gyepre, és a kerítést szegélyező sövényre. Az udvaron álló kis kertészház felől egy alacsony, hajlott hátú, idős emberke közeledett. A fiatalember megszólította.

- Jó estét, Manuel!

- Guillaume úr? - kérdezte bizonytalanul az öreg kertész, s vakcin pislogva a kapuhoz lépett.

- Igen, én vagyok!

- Ó, maga az?! Régen nem láttam! Várjon, nyitom a kaput! - lelkesedett az öreg, s egy ideig csörgött a kulcsokkal, majd beengedte a vendéget.

- A háziak már nagyon várják!

- Igen, sürgönyöztem, hogy jövök!

- Hogy van? - nyújtott kezét Manuel.

- Köszönöm szépen, megvagyok! - felelte Guillaume, és kezét fogott az öreggel, aki vidáman beszélt tovább.

- Hogy ismert fel ebben a sötétben? Úgy lát éjjel is, mint a macska!

A fiatalember felnevetett.

- Ez nagy előny! Manuel! Maga nyírta le ilyen szépen a gyepet?

- Én, uram!

- Szép munka!

- Köszönöm!

- Bírja csinálni? Remélem, nem erőlteti meg magát feleslegesen!

- Bár elég nehezen, de amíg bírom csinálni, addig örömmel teszem!

Guillaume bólintott. Az öreg megállt.

- Ne haragudjon, Guillaume úr, de nem kísérem be, mert még be kell zárnom a kaput, és van még egy pár dolgom is. Ön menjen csak be!

Galoire úrék már várják!

- Köszönöm! - felelte a fiatalember, és fellépkedett azon a pár lépcsőn, ami a ház bejáratához vezetett fel.

Bekopogott. Bentről halk léptek hallatszottak, majd nyílt az ajtó. A házigazda, Galoire úr nyitott ajtót. Amikor meglátta a vendéget, földerült az arca.

- Isten hozott, fiam! Na, gyere be! A hölgyek már nagyon várnak!

- Üdvözölöm, Galoire úr! - mosolygott a férfitra Guillaume, és belépett az ajtón.

Odabent a már ismerős folyosóra érkezett, ahonnan három ajtó nyílt a különböző helyiségekbe, szobákba, és a hallba. A folyosó jobb végében egy lépcső vezetett fel az emeletre. De a fiatalember nem nézelődött, tudta, hogy merre kell mennie. Galoire úr körülbelül 55 éves férfi volt, hatalmas

harcsabajusszal. Pillantása némi derűvel nézett a világra, ahogy beszélt.

- Na végre, hogy idedugod a képedet! Február óta azt sem tudjuk, élsz-e, halsz-e!

Guillaume a ház urára nevetett.

- Elég sok dolgom volt. Ilyen-olyan ügyek. De ide most mindenképpen be akartam nézni! - felelte, miközben belépett a nappaliba. A helyiség szép tágas volt, a falakon képek, díszek, függönyök. Odabent egy nagy kerek asztal állt, mellette székek.

Arrébb, az egyik sarokban fotelek, s egy kisebb antik asztalka. A nappali túlsó végében egy csigalépcső szintén az emeletre vezetett.

Guillaume figyelme most arrafelé fordult, mert egy középkorú hölgy közeledett feléje. Camilla asszony volt, Galoire úr felesége.

- Üdvözlöm, Guillaume! Megkaptuk a sürgőnyt! - mosolygott.

- Jó estét! Remélem, nem rosszkor érkeztem!

- Egyáltalán nem! Örülünk, hogy végre ismét láthatjuk! - felelte a nő, és a kezét nyújtotta. Guillaume kezét csókolt neki, majd pillantása ismét a lépcső felé fordult.

- Guillaume! - kiáltotta egy halk, vékony női hang, és egy karcsú, törekeny alak szaladt oda a fiatalemberhez. Amelie volt, a háziak alig 18 éves lánya. Lenge, szőkésbarna haját hátul összefogva hordta, melyet egy fonott hajkoszorú keretezett. A leány selymes, világoskék ruhát viselt, amely lobogott utána, ahogy a férfihoz szaladt. Ahogy odaért, a karjaiba omlott, és átölelte. Enyhe virágillat áradt a ruhájából, amelytől a fiatalember megremegett.

- De jó, hogy újra itt van! - mondogatta halkan a leány.

- Látom, nem felejtett el, kedvesem! - simogatta a férfi Amelie-t.

- Nem! Már alig tudtam kivárni, hogy ideérjen!

- Most már itt vagyok!

Camilla asszony a fotelek felé mutatott.

- Nem ül le?

- De, köszönöm!

Mind a négyen helyet foglaltak. Galoire úr a fiatalemberhez fordult.

- Hát mesélj! Mi újság? Három hónapja nem jártál itt!

- Igen, mert nehézségeink akadtak Szicílianál. Sajnos a szállítással is várnunk kellett legalább két hetet, mert olyan rossz volt az időjárás, hogy ekkora értékű áru szállítását nem mertem megkockáztatni. Inkább később fussak be, de biztos legyen a dolog! Május 30-ra volt megszabva a határidő, ma 21-e van.

- Hazafelé már nem voltak problémák? - érdeklődött az asszony.

- Szerencsére nem! Elég hosszú, és fárasztó volt az út, éppen ezért döntöttem úgy, hogy pár hétig pihenek. Az az igazság, hogy ha nem lennék

a terhükre, szeretnék itt tölteni pár napot!
Amelie megszorította a férfi kezét.
- Itt itthon van, Guillaume, bármikor jön is!
Az asszony is bólintott.
- Igen! A régi szobája mindig a rendelkezésére áll!
- Köszönöm!
Galoire úr felállt.
- Én meg csak itt ülök, ahelyett, hogy pezsgőt bontottam volna a vendégünk tiszteletére!
Kivett egy üveg pezsgőt a nagy üvegszekrényből, és poharakba töltötte.
- Igyunk az újra viszontlátás öröme! - javasolta a felesége.
Koccintás után Guillaume tovább beszélt.
- Olyan régen voltam itt! De semmi sem változott. Itt mindig olyan jól éreztem magam! Azt hiszem, ellátogatok Chambord úrhoz is. Rég láttam az öreget.
- Biztosan örülni fog neked! Valahányszor összefutok veled, mindig rólad kérdez! - felelte Galoire úr.
- Hát igen! Ő mindig is jó volt hozzám. Ő indított el a katonai pályán! De most már szeretnék végre megállapodni!
Amelie elmosolyodott, és magához húzta a fiatalember kezét.
- Ez azt jelenti, hogy most már sort keríthetünk az eljegyzésre, amit február óta tervezünk?
- Igen! Szeretném, ha jövő ilyenkor már a feleségem lenne!
- Örömmel! - felelte a leány, és kedvesen a férfit mosolygott.

Harmadik fejezet - Üzleti ajánlat

Este tíz óra is elmúlt már, teljes sötétségbe borult a hosszú Rue de La Fontaine utcája. A holdat komor felhők takarták el, s így fénye alig-alig érte a várost. A környék legalább olyan csöndes volt, mint amilyen sötét, leszámítva egy-két kisebb zajt. Az ódon házak padlásablakaiból az éjszaka portyázó denevérek karmainak kaparászása hallatszott. A friss, langyos levegőben világító pontokként szentjánosbogarak repkedtek. A távolból, a kikötő felől a még nyitva tartó éjszakai mulatók zaja törte meg a csendet. Egyébként más dolog nem zavarta meg a nyugalmat. Pár pillanat múlva emberi léptek koppantak az utca kövezetén. Egy sötét köpenybe burkolózó, alacsony, szemüveges 30-35 év körüli férfi közeledett egyenletes tempóban. Kimért léptekkel rötta az utat. Marc de Belloc volt, az ügyvéd. Ő volt Subiat kapitány ismerőse. Hazafelé igyekezett. Olyan mélyen elmerült a

gondolataiba, hogy észre sem vette azt a sötét árnyat, amely mellett épp akkor haladt el. A sötét alak egy kapualjban lapult, s amikor az ügyvéd elment mellette, kilépett mögé az utcára.

- Marc de Belloc? - kérdezte egy érdes hang.

- Igen! - szólalt meg önkéntelenül az alacsony emberke, és megtorpant.

- Ne forduljon meg! - szólt parancsolóan a hang.

Az ügyvéd nyelt egyet, és reszketeg hangon megszólalt.

- Ki maga, és mit akar tőlem?

- Az teljesen mindegy! Itt most én kérdezek, és maga felel!

- Értem.

- Ön, ügyvéd úr, elég szegény, ugye?

- Igen. De honnan tudja?

- Csend!

- Jól van.

- Van egy megbízatásom az ön számára, amivel szépen kereshet!

- Mit kell tennem? Nem szeretnék belekeveredni semmibe!

- Ne majrézzon! Mennyi a havi járadéka?

- Még kimondani is szégyellem, olyan kevés.

- Helyes! Mi lenne, ha én azt mondanám, hogy most kereshet egyszerre ötezet is?

- Sosem láttam együtt ennyi pénzt, uram!

- Annál jobb! Most a magáé lehet! Ne habozzon!

- Rendben! Mi a dolgom?

- Önnek van egy barátja, bizonyos Henri Subiat!

- Igen.

- A feladat a következő: Rendszeresen fölkeresi a barátját, és minden szerződésről, ami a maga kezén átfut, pontos másolatot ad át neki! Különös tekintettel a Galoire Hajózási Vállalat ügyeire! Mindent átad a kapitánynak! Értette? Semmi sem maradhat ki! Ha leadta az anyagot, a pénzt is Subiattól kapja! Világos?

- Igen, de mibe akarnak belekeverni? Azt sem tudom, hogy most kivel beszélek!

- Lényegtelen! Maga nem hall és nem lát semmit. Csak tegye a dolgát, ezért kapja a pénzt! De ha rájövök, hogy megpróbál átverni, én kicsinálom! Ne feledje! Én ismerem magát, de maga engem nem! Tehát jól vigyázzon! Az adu az én kezemben van, és akkor játszom meg, amikor akarom! Na tünés! Itt egy kis előleg!

Egy pillanattal később az ismeretlen egy köteg bankjegyet dobott az ügyvéd mellé a földre, és eggyé olvadt a sötét kapualjjal. Belloc fölvette a pénzt, és sietősen, hátra sem nézve elment.

Beköszöntött a reggel. S ez a nap egészen másnak indult, mint a tegnapi. Guillaume most végre egy kicsit a szabadságának élhetett. Most nem kellett semmivel sem törődnie, csak élveznie a szabadságát.

S persze a fiatalember ennek az időnek a nagy részét Amelie kisasszony társaságában töltötte, aki persze szinte mindenhová követte a fiatalembert. S mivel nem volt jobb dolguk, kísértáltak a ház mögötti kertbe.

Amelie a fiatalemberre nevetett.

- De jó, hogy végre itt van, Guillaume! - mosolygott. - Szeretném, ha ez mindig is így lenne!

A férfi megsimogatta a lány apró kezét.

- Hamarosan így is lesz! Még meg is fog unni, kedvesem, annyi időt fogunk együtt tölteni!

A leány Guillaume-ra kuncogott.

- Azt én nem nagyon hinném! - nevetett. - Már hónapok óta csak önre várok, és végre itt lesz az ideje, hogy kiélvezzem a társaságát!

A férfi elmosolyodott a leány kissé naív, de rendkívüli módon aranyos megnyilvánulásain. Végigpillantott Amelie karcsú, törekeny alakján, de a leány ezt a pillantást nem vette észre, csak mosolyogva lépdelt a fiatalember mellett, s végül leguggolt, és az egyik virágágyásról leszakított egy lila virágot. Mosolyogva tartotta a fiatalember orra elé.

- Látja, milyen szép ez a virág? Én most pont ilyen szépnek látom az életet!

Guillaume megsimogatta a lány ártatlan, bájos arcát.

- Én pedig legalább ilyen szépnek látom önt, kedvesem!

A leány a férfira mosolygott.

- Köszönöm! Tényleg olyan szépnek lát engem? - kérdezte.

A fiatalember nem válaszolt azonnal, hanem a virágágyásból letépett egy piros virágot.

- Ilyen szépnek! - felelte, és Amelie hajába tűzte a virágot.

A lányka ismét tündérien elmosolyodott, és a lila virágot pedig a férfi felöltőjének a felső zsebébe tűzte.

- Így ni! Most már ez is jó helyen van, pont a szíve fölött! - kuncogta.

Guillaume a lányra mosolygott, és a következő pillanatban átkarolta a derekát. Amelie közelebb hajolt a férfihoz, és halkán suttogetta.

- Vigyázat! Mi lesz, ha kiderül, hogy egy sárkány vagyok?

Guillaume megsimogatta a lány arcát.

- Olyan sárkány nincs, amivel én el ne bírnék!

Amelie elnevette magát, és csábítóan suttogetta a férfi fülébe.

- Szeretem, ha valaki ilyen bátor! - suttogetta halkán, majd az ajkát nyújtotta.

Guillaume pedig csak erre várt. Még szorosabban magához ölelte a leányt, és úgy csókolta, ahogy talán még sohasem.

Hűvös szél fújta az évszázados fákat, melyek az óváros hosszú főutcáját szegélyezték. Ez a környék kétségkívül Marseille legkomorabb része volt. A több száz éves, robusztus épületek falait vastagon befutotta a borostyán, a tetőkön elszaporodott a moha. Az idő láthatólag esőre állt. A betörő szél felkavarta a lehullott faleveleket, és port fújt az esetlegesen arra járók szemébe. Mindazonáltal errefelé senki nem járt. Az öreg vadgesztenyefák félhomályba burkolták a keskeny utcát, mely a lassan gyülekező esőfelhőknek köszönhetően még sötétebb lett. A feltámadó szél zúgását csak egyetlen zaj törte meg. A külváros felől egy fogat közeledett. A lovak patáinak csattogása visszhangozva verődött vissza a vastag házfalokról. A kocsi egyenletes tempóban haladt. Az utastérben két ember ült. Egyiküket már jól ismerjük. Subiat kapitány volt. A másik férfi hatvan éves lehetett. Öltözete, és megjelenése arról árulkodott, hogy nem akarja! Hamuszürke haja úgy volt fésülve, hogy jól elrejtse kopaszságát. Arca azonban enyhe önhittségről tanúskodott. Megtehetette, hiszen nem volt mitől félnie! Duvier tábornok volt, a francia hadsereg magas rangú tisztje.

A tábornok a kapitányhoz fordult.

- Mondja, kapitány! Biztos benne, hogy Chambord úr segíteni fog?

- Azt hiszem, igen! Bár elég zárkózott az öreg, szerintem beleegyeznek, hogy ön jegyzeteket készíthessen a Karoling-kódexekről.

- Bizonyos mértékig megértem a bárót, hiszen az a hét kötet milliókat ér! Mármost darabonként!

- Olyan sokat? - csodálkozott Subiat.

- Igen. Az eszmei értéke pedig egyszerűen felbecsülhetetlen! Nem csodálom, hogy még az életénél is jobban félti őket!

-Persze! Soha nem adja ki őket a kezéből! Aki látni akarja, csak az ő jelenlétében teheti!

A tábornok legyintett.

- Nem baj! Nekem mindegy! Csak az a lényeg, hogy a VII. századi krónikáról jegyzeteket készíthessek! Ez a tanulmány számomra most nagyon fontos! Nem semmiért utaztam le ide Párizsból! A Minisztériumban feltétlenül számítanak erre a tanulmányomra. Nem szeretnék csalódni! Subiat! Maga azt mondta, hogy jól ismeri a bárót!

- Igen! Tanárom volt az Akadémián! Tegnap jeleztem neki az ön jövetelét.

- Mit szólt?

- Azt mondta, örül, hogy egy tábornok személyesen keresi fel őt az otthonában.

- Mondta neki a látogatásom célját?

- Igen. Örömmel áll az ön rendelkezésére!

- Na ezt örömmel hallom!

A fogat időközben megállt.

- Megérkeztünk! - jelentette ki Subiat.

A kocsis leszállt a bakról, és kinyitotta az ajtót. A tábornok, és a kapitány kiszállt. Egy régi, kopott, XVIII. századi épület előtt álltak.

A bejárathoz pár lépcső vezetett föl. A két férfi megállt az ajtó előtt. Subiat kapitány bekopogott. Nem sokkal később egy inas nyitott ajtót.

- Jó napot! Kit jelenthettek be?

- Chambord úr már vár ránk! Meg volt beszélve egy találkozó Duvier tábornok úrral! - kezdte Subiat.

- Jöjjenek be! - szólt az inas, és beengedte a jövevényeket.

Odabent egy tágas előszoba fogadta őket. A falakon antik tárgyak, díszek. Az előszoba szemközti falán egy nagy tükör, és egy ruhafogas állt. Bal felé egy folyosó futott, amelyből három szoba is nyílt. Az inas lesegítette a két férfi zubbonyát, majd elindult a folyosón.

- Jöjjenek utánam! - mondta.

Jó tíz méter megtétele után egy újabb ajtóhoz értek, amely jobb felé nyílt. Az inas bekopogott, s miután a háziúr behívta, benyitott. Pár pillanat múlva ismét megjelent.

- Chambord úr várja önöket! - jelentette ki.

A két férfi belépett. Subiat már ismerős volt itt, de miután a tábornok először járt a házban, ő kíváncsian nézelődött. A szoba nem volt túl nagy. A természetes fényt két nagy ablak szolgáltatta, amely most gondosan el volt függönyözve. A helyiség közepén egy fényesre lakkozott, kerek asztal állt, pár székkal. A levegőben enyhe dohszag terjengett. Az érkezők láttán egy 70 év körüli, ősz hajú, beteges öregember közeledett. Teste botra támaszkodott.

Chambord úr volt.

Subiat kapitány rögtön köszöntötte.

- Üdvözlöm, báró úr! Bemutatom Edouard Duvier tábornok urat! Óróra beszéltem önnek.

Az öreg kezet nyújtott.

- Örvendek! Olivier de Chambord báró vagyok!

- Örülök, hogy megismerhettem! - felelte a tábornok, és kezet fogott az öreggel.

- Foglaljon helyet! - intett a báró a székek felé.

Duvier leült az egyik párnázott székre.

- Felix, elmehet! - intett Chambord úr a még mindig az ajtóban álló inasnak, s miután az kiment, Subiat kapitányra nézett.

- Ül le fiam, te is! Ne álldogálj ott!

Subiat is helyet foglalt, és beszélni kezdett.

- Mint említettem, a tábornok úr azért jött, hogy a kódex egy fejezetéből rendkívül fontos feljegyzéseket készíthessen.

Chambord úr bólintott, és a tábornokra pillantott.

- Rendben! De tudja, hogy ezek a kódexek mekkora értéket jelentenek? Nem is egyeztem volna bele ebbe az egészbe, ha nem egy tábornokról van szó. Ezek a Karoling-kódexek az én egyetlen értékeim.

A tábornok bólintott.

- Ezzel tisztában vagyok, báró úr, éppen ezért kerestem föl önt itt, a házában, hogy az ön jelenlétében tekinthessek bele a könyvekbe.

Az öreg felnézett a férfira.

- Melyik korszak érdekli? - kérdezte.

- A VII. század.

-Igen, tudom melyik az! A harmadik kötetben van! - jelentette ki Chambord úr, és a könyvesszekrényhez lépett. Az egyik porcelándísz alól egy kulcsot vett elő. A szekrény egyik lezárt ajtaját kinyitotta, és elővette a könyvet. Visszament, és letette az asztalra. A tábornok és Subiat kapitány érdeklődve nézték a vastag kötetet. Barna bőrkötésben volt, aranyozott díszítésekkel. A báró úgy nyúlt hozzá, mint egy hímes tojáshoz. Fellapozta, és mikor megtalálta az adott fejezetet, a tábornok elé csúsztatta a könyvet.

- Ez az! Most írhat belőle, de nagyon kérem, legyen rendkívül óvatos!

Duvier az öregre nézett.

- Köszönöm báró úr! Hálás vagyok önnek! Valahogy majd mindenképp meghálálom! De ne aggódjon! Óvatos leszek!

A tábornok jegyzetelni kezdett. Hosszan, majdnem egy órán keresztül csak írt.

Ha lapozni kellett, azt is inkább Chambord úrra bízta. Mikor végül végzett, egy nagyot sóhajtott, és felpillantott.

- Na! Ennyi volt! Köszönöm, hogy ilyen nagylelkű volt, Chambord úr!

Az öreg felállt.

- Én köszönöm, hogy egy kivénhedt oktatót ilyen figyelemre méltatott! És külön köszönet azért, hogy finoman bánt ezzel a könyvvel!

Duvier is felállt, és elmosolyodott.

- Tudom, mi az érték! Ezek a jegyzetek nekem nagyon fontosak voltak! És hasznosak is! Sok érdekességet tudhattam meg.

Chambord úr a szekrénye felé intett.

- Nekem már csak ezek a kódexek jelentik az egyetlen értéket! De sajnos már elég öreg, és gyenge vagyok! Itt ez a bot! Enélkül talán már járni sem tudnék! Az az igazság, hogy mostanában elég sokat gondolok a halálra. Attól félek, ha meghalok, nem lesz kire hagynom a könyveimet! Arra gondoltam, hogy a régi, több éves végrendeletemet megváltoztatnám! De az ügyvédek manapság csillagászati összeget kérnek egy végrendelet

kezeléséért! Nem tudom, hogy lesz-e egyáltalán időm erre a procedúrára!
Subiat kapitány az öreg utóbbi mondataira felfigyelt. Készséges arccal fordult hozzá.

- Ó, ha csak ez a gond, akkor szívesen segíték!

- Tudnál segíteni, fiam?

- Hát persze! Az egyik barátom, Belloc úr ügyvéd. Megbízhatná a végrendelet elkészítésével! Biztosan meg tudnak egyezni, mert olcsón, és jól dolgozik!

Chambord úr bólintott.

- Rendben van! Beszélj vele! Mikorra várhatom?

- Holnaputánra! Holnap lesz egy kis dolgunk, de utána eljövünk, és önök nyugodtan megcsinálhatják a papírokat!

- Köszönöm, fiam!

- Szívesen! - hangzott a felelet, s a vendégek kiléptek a szobából.

Nem sokkal ez után a Galoire házban már javában ebédeltek. Az étel nem volt túl bőséges, de nagyon ízletes! Galoire úr a villájával turkált a tányérjában, majd Guillaume-hoz fordult.

- Mondd, fiam! Milyen programod van délutánra?

- Azt hiszem, elugrom Chambord úrhoz! Már rég nem jártam nála! Hogy van az öreg?

Camilla asszony felelt.

- Ugyanúgy. Ritkán érintkezik a világgal. Inkább egész nap a könyveibe temetkezik.

- Pedig nagyon rendes ember! Én kedvelem! - vette pártfogásába az öreget Amelie.

Guillaume bólintott.

- Igen, bár világeletemben egy kissé emberkerülő volt, engem mindig szívesen látott.

Galoire úr hátradőlt a székén.

- Azon nem lehet csodálkozni, hogy ilyen lett. Fiatal korában páratlan kódexgyűjteménye volt! Az idők folyamán majdnem mind elkallódott. De nem magától!

- Mi történt? - kérdezte Guillaume.

- Sajnos mindenféle kalandor üzleti vállalkozásra vette rá az öreget. Mivel ő sohasem értett az üzlethez, adósságba verték! Ezt viszont már nem tudta visszafizetni, s így elárvereztették a kódexeit! Csak a hét kötetes Karoling kötetek maradtak meg, azok is csak azért, mert még idejében biztonságba helyezte őket! Ezek után nem lehet csodálkozni a zárkózottságán!

Guillaume közben befejezte az evést.

- Chambord úr nagyon nagy tudású ember. Az Akadémián filozófiát tanított. S ahhoz képest szomorú azt látnom, hogy egész nap csak a könyveit bújja! Ha meglátogatom, annyi kikapcsolódása van, hogy elém tol egy sakktablát. Ilyenkor órákba is beletelik, míg lejátszunk egy partit!

- És ki nyer? - mosolygott a fiatalemberre Amelie.

- Rendszerint ő! Lehet, hogy öreg, de az agya még friss! Az ember nem is gondolná, hogy egy járni is alig tudó, félig rokkant öregembernek ilyen logikus gondolkodása van!

Camilla asszony szólalt meg.

- Chambord úr tudja, hogy meglátogatja?

- Nem. Hadd legyen neki meglepetés!

Galoire úr bólintott.

- Biztos, hogy örülni fog neked! Február óta csak azt várja, hogy láthasson téged!

Az ebéd véget ért. Felálltak az asztaltól. Guillaume a többiekre pillantott.

- Ha nem haragszanak, akkor én indulnék is! Később még van egy pár elintéznivaló dolgom.

Amelie a fiatalember elé állt, és megfogta a kezét.

- Mikor jön haza, kedvesem? Olyan sokáig volt távol, s most megint elmegy?

Guillaume elmosolyodott.

- Csak pár óráról van szó! S utána végleg az öné leszek!

Galoire úr megsóválta a fejét.

- Lányom! Tisztára úgy csinálsz, mintha már az asszonya volnál!

A fiatalember az apára tekintett.

- Hamarosan az is lesz! A jövő nyáron ilyenkor már számon kérhet!

Camilla asszony is megszólalt.

- Guillaume! Adja át üdvözetünket Chambord úrnak!

- Átadom! Biztos örülni fog neki! - felelte Guillaume.

Kezet fogott Galoire úrral, majd csókkal búcsúzott menyasszonyától. Elkészönt Camilla asszonytól is, és kilépett az udvarra. A háziak tekintete az ajtóból követte. A távolodó fiatalembert azonban figyelte egy negyedik személy is! Ez az ember a közeli park egyik fája mögött lapult, és azt leste, hogy Guillaume mikor távolodik el messzire. Amint elérkezettnek látta az időt, kilépett a fa mögül, és határozott léptekkel a Galoire ház felé vette az irányt.

A zivatarfelhők lassan széteszlottak anélkül, hogy egy pár csepp esőn kívül mást hoztak volna. Odakint friss volt a levegő, és egy kicsit hűvös. De Amelie-t ez nem zavarta. Elgondolkodva sétált a parkosított udvaron. A

gyep, mint mindig, most is simára volt nyírva. A nagy vaskerítés mentén remekül gondozott sövény húzódott végig. Az udvaron jó pár platánfa is állt. Az egész kertet egy keskeny, kavicsos úton lehetett bejárni. Itt-ott egy-egy fából ácsolt pad is állott. A leány éppen egy sövénybokor száraz leveleit tépkedte le, amikor egy hang megszólította.

- Jó napot, Amelie kisasszony! Hogy van?

A lány fölpillantott. A kapuban Legrand ezredes állt. A tiszt a család régi ismerőse volt.

- Legrand ezredes úr! Jöjjön beljebb!

- Köszönöm! - felelte a férfi, és belépett a kapun.

A lány bekísérte a házba.

- Mi járatban van itt felénk? - kérdezte Amelie.

- Csak jöttem érdeklődni, hogy mi újság errefelé! Egyébként az édesapjával is lenne egy kis beszélőnivalóm. Az az igazság, hogy üzleti ügyben jöttem!

- Apa itthon van! Biztos várja önt!

- Ó, nem! Ez nem volt megbeszélve! Most a napokban kínálkozott egy jó üzlet lehetősége, s én úgy gondoltam, hogy az egészség az édesapja bevonásával bonyolítom! Végül is egy jó üzlet mindkettőnknek jót tesz!

Ekkorra már a folyosón álltak, bent a házban. Csönd volt. Senki sem járt arrafelé. Legrand megállt, és a lányra bámult. Amelie észrevette a férfi leplezetlen pillantását.

- Mit néz? - kérdezte halkán.

- Magát, kisasszony! Nagyon szép!

- Köszönöm!

- Tudja, hogy még mindig szeretem?

A lány fölnézett a tisztre.

- Igen, tudom! Ne haragudjon, ezredes úr, hogy ezt mondom, de ön nekem csak egy barátom! Nem lennék boldog önnel!

- De miért nem?! Ha hozzám jönne, elvinném Párizsba, s rettentő gazdag hölgygé tehetném! Mindene meg lenne, amit csak kívánna! Egyetlen intésére szolgák tucatjai ugranának, hogy minden parancsát végrehajtsák! Gondtalan élete lehetne mellettem, Amelie!

- Jean! Számomra nem csak ez jelenti a boldogságot! Hiábavaló a gazdagság, ha az ember magányosnak érzi magát mellette!

- De hát velem nem lenne magányos!

- De igen, Jean! Én kedvelem önt, mint barátomat, de nem vagyok szerelmes magába! El kell mondanom azt is, hogy nekem már van egy vőlegényem, akihez hozzá fogok menni.

Legrand hallgatott. Úgy viselkedett, mintha nem sejtette volna, pedig legbelül nagyon is jól tudta, hogy kiről van szó!

Ismét csend telepedett kettejük közé. Pár perc után kezdett kínessá válni, de

ekkor az emeleti lépcső felől feltűnt Galoire úr. Mikor meglátta a vendéget, elé sietett.

- Á, Legrand ezredes úr! Mi járatban?

A tiszt kezét fogott a házigazdával.

- Éppen önhöz jöttem! Lenne egy remek üzlet az ön számára. Beszélhetnénk róla?

- Hát hogyan! - felelte Galoire úr.

Amelie a szalon felé indult.

- Én most lepihenek egy kicsit! - mondta halkán, és eltűnt.

A házigazda a lépcső felé intett.

- Jöjjön, menjünk fel az irodámba!

A két férfi elindult. Nemsokára elérték az emeleti folyosó végét. Galoire úr megállt az utolsó ajtónál, és kinyitotta az ezredes előtt.

- Tessék, fáradjon be!

Legrand belépett, a házigazda utána. Egy szűk kis szobába jutottak, ami kimondottan irodának volt berendezve. Odabent egy íróasztal állt, három szék, és egy könyvesszekerény. Az íróasztal háta mögül két nagy ablakból áradt be a fény.

- Foglaljon helyet! - intett az egyik szék felé Galoire úr.

Legrand leült. Vendéglátója maga elé vette az asztal sarkán fekvő iratokat, és az ezredesre tekintett.

- Miről van szó? - kérdezte.

Legrand nagy levegőt vett, és belekezdett.

- Az ügy egy kicsit kényes! Itt ugyanis nem készáru szállításáról van szó!

- Hanem?

- Az a helyzet, hogy pénzről szól a dolog!

- Értem. De én nem vagyok bank! És egyáltalán, mi a dolog lényege? Mi ebből az én hasznom?

Legrand hátradólt a székén.

- Talán jobb lesz, ha pontosan elmondom, hogy miről van szó. Az ügy, ami miatt jöttem, életbevágóan fontos, és halaszthatatlan! Mint tudja, júliusban lesz a nagy Párizsi Fesztivál!

- Igen.

- Amiről most beszélni fogok, teljes diszkréciót kíván, mert magát a királyt is személyesen érinti! Mint tudja, a fesztivált egy grandiózus esemény, a testőrség és a lovasság bevonulása nyitja, melynek élén a király lovagol a legmagasabb rangú tábornokok társaságában. A hagyományok szerint a felvonulási lovak csak a legkiválóbb minőségű arab telivérek lehetnek. Épp itt a probléma! A felvonulásra szánt lovak között fertőzés tört ki, és mind elpusztultak! A fesztivál pedig nem maradhat el! Ha ez megtörténik, az ország jelentős milliárdoktól esik el, ami az ilyenkor megnövekvő

turizmusból származik! A kár óriási lenne! Nem is beszélve a botrányról! Ez a botrány egyikünknek sem lenne érdeke! Az egyetlen tenyésztő, akivel meg tudtunk egyezni, egy spanyol. Sergio Salvado-nak hívják, és Barcelonában él. Rendelkezésünkre bocsátaná azt a 180 lovat, amire szükségünk lenne. De az a helyzet, hogy az idei költségvetésből a felszerelésre szánt pénz már elfogyott, és a törvény értelmében innen már nincs lehetőség a fizetésre. Az üzletért járó pénzt a kamara saját zsebéből fedezné, de majd csak a karnevál után! Így most az összeget hitelbe kérnénk öntől.

Galoire úr a homlokát ráncolta.

- Ezzel a dologgal nem is lenne gond, de mint tudja, az én vállalkozásom a szállításokból él, és ekkora tőkét egyszerre nem is nagyon tudnék mozgósítani! S ha a kamarának és a királyi kincstárnak nincs elég pénze, miért nem fordul valamelyik nagy bankhoz! Ők biztosan áldoznának erre ennyi pénzt! Miért hozzám fordultak? Én csak egy szállítási vállalkozó vagyok! Igaz, hogy elég sok pénzem van, de nálam jóval gazdagabbak is élnek Franciaországban. Főleg Párizsban! Ebben mi az üzlet a számomra?

Legrand megrázza a fejét.

-Valójában nem is ebben van az üzlet! A kamara elnöksége személyesen engem bízott meg azzal, hogy szerezzek egy olyan embert, akinek neve is van, és ha kell, diszkrét! Rendkívül kínos lenne, ha kitudódna, hogy a kamara hitelből fedezi őfelsége lovait! Rajtunk, és pár emberen kívül senki sem tud erről az egész fertőzésről, sem arról, hogy én tulajdonképpen a király nevében alamizsnáért koldulok önnél. Ha ezt a nagy bankok elé viszem, akkor óriási botrány lesz! Most már ugye megérte, hogy miért kértem a hallgatását? Ami az ügyben a legfontosabb! Az állam ezt a hallgatást bőségesen megfizeti önnek! Ez az összeg pedig ötvenmillió frank!

- Ötvenmillió?! - akadt el a házigazda lélegzete.

Legrand elmosolyodott, és lassan bólogatott.

- Jól hallotta, Galoire úr! Ötvenmillió! Éppen ezért jöttem először magához! Ön és a családja jó barátom, gondoltam ennyit megér ez a barátság! Tulajdonképpen fordulhattam volna másik üzletemberhez is, de akkor ez a hatalmas összeg az ő zsebébe vándorolt volna, nem pedig az önébe! Ezt a lehetőséget ne szalassza el, uram! Amelie kisasszony jövőjére is gondolnia kell! Itt a soha vissza nem térő alkalom!

Galoire úr is elmosolyodott, és bólintott.

- Rendben, megegyeztünk! - felelte.

- Ez a beszéd! - nevetett fel az ezredes, és elővett két iratot.

- Már előre gondoskodtunk a szerződésről! Csak most az a kérdés, hogy ezeket az iratokat hitelesíttetni tudjuk-e egy olyan ügyvéddel, aki egy kis

összegért hallgat a dolgról, és megbízható!

Galoire úr az ezredesre nézett.

- Azt hiszem, igen! Megbeszélhetjük a dolgot Belloc úrral, az ügyvédemmel! Benne maximálisan megbízom! Ő hallgatni fog! Mit gondol?

Legrand elgondolkodott, majd lassan bólintott.

- Én bízom az ön ítélőképességében! Ha ön azt mondja, hogy Belloc úr jó lesz, akkor rendben van! Majd valamelyik nap beugrom önhöz, és megbeszéljük a dolgot!

Mindketten felálltak az asztaltól, és kezet fogtak.

- Köszönöm, hogy gondolt rám, Legrand úr! - hálálkodott a házigazda.

- Ez csak természetes! - villantotta fel halálfej vigyorát az ezredes.

Miután végeztek, mindketten kiléptek a folyosóra, egy remek üzlet reményében. Csak az a kérdés, hogy ez az üzlet kinek hoz igazi hasznot!

Negyedik fejezet - Halálos csapda

Chambord úr mélyen a könyvébe temetkezett. A szobájában néma csönd volt, csak a nagy falióra lassú ketyegése hallatszott. Az öregember néha felkapta a fejét, ha ablaka alatt egy fogat hajtott el. Miután nem jött senki, lapozott egyet a könyvben, és olvasott tovább. Nyugodt délutáni kikapcsolódását azonban ismét félbeszakította valami. Kopogtak az ajtón.

- Bújj be! - dörmögte az öreg.

Felix lépett be, az inasa.

- Elnézést báró úr, de látogatója jött!

- Ki az?

- Guillaume de Flore úr van itt!

- Igazán?! Engedje be! - állt fel az asztaltól vidáman Chambord úr.

Az ajtón belépett Guillaume.

- Üdvözlöm, báró úr! Remélem, nem zavarom!

Az öreg kezet szorított vele.

- Ó, dehogyis zavarasz, fiam! Örülök, hogy eljöttél! Gyere, ülj le!

A fiatalember leült.

- Hogy van, Chambord úr? - kérdezte.

- Eléldegélek, fiam! Olvasok, olvasok, meg olvasok! Ez minden szórakozásom! De te hogy vagy? Mi történt veled, amióta nem láttalak?

- Hát, sok minden! Most állandóan úton voltam, mert egy nagy értékű szállítmányt kellett hoznom, de rossz volt az idő. Emiatt két hetet csúsztunk, de még időben megérkeztünk!

- Jaj, fiam! Hogy bírod a tengert? Mindenütt csak víz, meg víz! És a hatalmas hullámok! Egyszer az lesz a végzeted! A tenger!
- Azért remélem, hogy még nem! Most úgy döntöttem, hogy egy kicsit abbahagyom. Pihennem is kell, és egy hónap múlva lesz az eljegyzésem is.
- Gratulálok! Amelie kisasszony biztos boldog! Tényleg! Ők hogy vannak?
- Jól! És üdvözetüket küldik önnek!
- Köszönöm. Igazán szégyellem, de már rég nem láttam őket, hiszen az utóbbi időben szinte ki sem mozdultam itthonról. Mennék én, de már járnai is alig tudok!
- Ha unatkozik, báró úr, csak üzenjen értem, én eljövök! Leülünk sakkozni, vagy kártyázni.
- Rendes ember vagy, fiam! Köszönöm! De mi lenne, ha minden alkalommal, amikor unatkozom, érted üzennék? Van neked is elég dolgod, tudom jól.

Guillaume megveregette az öreg karját.

- Azért tudok időt szakítani önre is. Ha azzal segíthetek, hogy meglátogatam, akkor szívesen teszem!

Az öreg báró egy ideig meredten nézett maga elé, majd kis idő múlva megszólalt.

- Tudod, a sors nem engedte meg nekem, hogy utódaim legyenek. De ha arra gondolok, hogy lenne egy fiam, azt szeretném, hogy olyan lenne, mint te!

Csönd telepedett közéjük, mely azonban így is sokat mondott.

Ahelyett, hogy elválasztotta volna kettejüket, még inkább közelebb hozta őket egymáshoz.

Chambord úrnál tett látogatása után Guillaume jókedvűen ment vissza a Galoire házba, a szeretteihez, hiszen jelenléte jó hatással volt az öregúrra. Chambord úr fiaként szerette a fiatal hajóskapitányt, hiszen Guillaume volt az egyetlen, aki igazán törődött vele. Ahogy a fiatalember ballagott hazafelé, magában a jövőjét tervezgette. Nagyon szerette Amelie-t, s tudta, hogy boldoggá teheti. Saját családot szeretett volna, nagy családot! Arra gondolt, ha majd fia születik, őrá fog hasonlítani. Erre a gondolatra elmosolyodott. Nyugodt léptekkel ballagott tovább, hiszen nem sejtette, hogy a csapda már lassan elkészül számára. A két gazember ugyanis két nappal később ismét találkozott abban a kocsmában, ahol először megismertük őket. Délután három óra volt. Az ivóban a szokásos asztaluknál ült Legrand ezredes, és várt valakit. Ez a valaki jó tíz perc múlva meg is jelent. Belépett a sötét kocsmába, és körülnézett. Az asztalnál megpillantotta cinkosát, s leült mellé.

- Nos? Mi újság? - kérdezte Legrand.

Subiat kapitány elvgyorodott.

- Azt hiszem, megfogtuk monsieur Flore-t! Amit most hoztam, az segíthet nekünk végleg megszabadulni tőle!

Az ezredes elégedetten bólintott.

- Gyorsan cselekedett, Subiat! Ezt szeretem! Lássuk, mivel lepett meg minket Belloc barátunk!

Subiat a felettesére pillantott.

- Szinte éreztem, hogy a döntő személy az öreg Chambord báró lehet! Szerencsém is volt, hogy tegnapelőtt épp hozzá kellett mennem! A helyőrségnél szóltak, hogy személyesen Duvier tábornok akar beszélni velem. Az irodában találkoztunk. Először nem tudtam, hogy miért épp engem, a kis jelentéktelen kapitányt keresi. Erre fölvilágosított, hogy ő tulajdonképpen Chambord báróval akar találkozni, s hallotta, hogy én személyesen ismerem.

- Nem értem, hogy hol itt az a pont, amivel elintézhjük Flore-t! - kezdte az ezredes.

De Subiat folytatta.

- Mindjárt rátérek! Nos, megtudtam, hogy Duviert egy hétkötetes kódexsorozat érdekli, ami Chambord báró tulajdonában van, és kötetenként hárommilliót ér! Mivel a báró soha nem adja ki a kezéből, és a tábornokot is csak egy fejezet érdekelte, megbeszéltük, hogy elmegyünk az öreghez. Ezért voltunk két nappal ezelőtt nála! Miután végeztünk, az öreg megemlítette, hogy új végrendeletet akar írni! Erre én ajánlottam neki Belloc-ot!

- Helyes!

- Na, és ma délelőtt végre elkészült a végrendelet! Ami abban a dokumentumban van, az a fontos! Mit gondol ezredes úr, ki az örökös?!

- Csak nem?!

- De igen! Az öreg úgy végrendelkezett, hogy halála esetén minden vagyonát Guillaume de Flore-ra hagyja!

Legrand felemelte a fejét, és elégedetten sóhajtott.

- Ez az! Erre vártam! No, Guillaume de Flore! Most már a kezemben vagy!

Subiat is elvgyorodott.

- Ez az a dolog, amit kerestem, ezredes úr?

- Ez bizony! Már meg is van a tervem!

- Miről van szó? - nézett felettesére a kapitány.

- Ha itt lesz az ideje, elmondom! De a dologban magának is lesz része! Ha segít, akkora vagyonhoz juttatom, amekkorát álmában sem látott!

- De hogyan? Bár ön, ezredes úr, elég gazdag, de hogyan tudna engem is ilyen vagyonhoz juttatni?

Legrand megcsóválta a fejét.

- Az a baj magával, Subiat, hogy képtelen előrelátóan gondolkodni! A dolgot úgy csináljuk, hogy két legyet ütünk egy csapásra! Nézzé! - mondta az ezredes, és egy papírlapot vett elő. Annak a szerződésnek az egyik példánya volt, amit Galoire úrral tárgyalt. Subiat elé tette. A kapitány elolvasta, miután végzett, széttárta a karját.

- Még most sem értem! Ez egy teljesen normális szerződés.

- Pontosabban két szerződés! A másik példány Galoire úrnál van!

- Na és?

- Hát nem érti? A fickó ott követte el a legnagyobb hibát, hogy belement ebbe az üzletbe! Ugyanis ez a példány nem teljesen egyezik meg azzal, amit Galoire úrnak adtam! Minden pontosan passzol, csak körülbelül a szöveg közepe táján egy szó meg van változtatva! Az ő szerződésén így szól: „Az üzlet teljesítése esetén a kamara az ötvenmillió frankos sikerdíjat hét napon belül átutalja a kölcsönadónak!”

Ezen a papíron pedig így: „Az üzlet teljesítése esetén a kamara az ötvenmillió frankos sikerdíjat hét napon belül átutalja a közvetítőnek!”

Legrand folytatta.

- A közvetítő pedig én vagyok!

Subiat azonban ellenkezett.

- Igen ám, de egy ügyvéd nem hitelesíti aláírásával az olyan szerződést, amelyeknek a két példánya nem egyezik! Ráadásul csak az egyik szerződés juttatja önnek a pénzt!

- Emiatt ne fájjon a feje! Én sem most bűjtam ki a tojásból! Tudtam, hogy a szerződés hitelesítésénél Galoire úr ragaszkodni fog a régi, jól bevált, "megbízható" ügyvédjéhez! S mint azt maga is tudja, ez nem más, mint az ön áldozatkész barátja, Marc de Belloc! Ő pedig hitelesíteni fogja a papírokat, mert nincs más választása!

- És a különböző szövegek?

- Az sem lesz gond, bár ahhoz egy kis kézügyesség is kell! De én már gondoltam mindenre! Az egész procedúrát holnap kezdjük! Galoire úr, és én elmegyünk Belloc-hoz! Ő felszólít bennünket, hogy előbb tüzetesen olvassuk el a szerződést, s csak akkor írjuk alá, ha azzal egyetértünk! Itt Galoire úr alá fogja írni a papírt, hiszen elolvassa az ő példányát, s azon mindent rendben talál! Miután mi átadjuk Belloc-nak a papírokat, ő azt ellátja az aláírásával! Ha minden jól megy, a mi buzgó barátunk visszaadja nekünk az iratokat, csak én kapom a Galoire úr példányát, ő pedig az enyémet! Kézfogás! Elköszönés! Távozás! Nekem pedig gyerekjáték lesz elégetni azt a példányt, amit kézhez kaptam, és írni helyette egy másikat! Nem fog feltűnni a különbség, hiszen eredetileg is én írtam! Ezt az új változatot pedig szépen aláírjuk Belloc úrral! A kikötői kocsmákban pedig

könnyen találni olyan fickókat, akik jó pénzért bárki aláírását lehamisítják! A szerződés eredeti példányán pedig ott van Galoire aláírása. Egy kis pénz kell csak, hogy befogjuk a száját az utánzónak, és el van intézve!

- Kockázatos a dolog! - ráncolta a homlokát Subiat.
- Ha nyerni akar, kapitány, akkor kockáztatnia is kell!
- És Guillaume de Flore?
- Rá se legyen gondja! A teendőkről holnap reggel tájékoztatom!

Hűvös, esti szél fújta sós vízcseppeket Guillaume arcába. A fiatalember kint állt a mólón, és a holdfényben sejtelmesen feltűnő hullámokat bámulta. Nagyot szippantott az esti levegőből. Úgy érezte, sétálnia kell egy kicsit. Szerette nézni, érezni a tengert, melyet mindig is barátjának tekintett. Az utóbbi időben elég sokat volt úton, mozgalmas volt az élete. Most azonban jól esett a csend, amely körülvette. Hallgatta a hullámok halk moraját, s az éjszaka hangjait. Valahol kutya ugatott, másutt halk énekszó szólt. Az ének eszébe juttatta az olasz, és spanyol kikötőket, ahol állandó jelleggel szólt a zene. Ez, amely megütötte a fülét, más volt, mint az olaszok muzsikája. Egy mélabús énekszó volt. S ettől valahogy balsejtelmek támadtak. Nem tudta, miért, de az volt az érzése, hogy valami rossz dolog fog történni. Megpróbálta elűzni ezt a gondolatot, de sehogy sem tudott megszabadulni tőle! Inkább elindult hazafelé, sétálva végig az óváros hosszú, sötét utcáin. Lassú, nyugodt léptekkel haladt előre. Nem messze tőle, a háta mögött egy árny lassan követte. Guillaume jó ötven méter megtétele után megállt. Fennhangon szólalt meg.

- Ki maga?! Észrevettem, hogy a kikötő óta követ! Mit akar?!

Az alak, aki követte a fiatalembert, most előrébb lépett.

- Üdvözlöm, monsieur Flore! Örülök, hogy ismét találkozunk!

Guillaume szembefordult az emberrel, akinek a sötétben csak a körvonalait látta, de rögtön rájött, ki az.

- Legrand ezredes?

- Bizony, bizony!

- Azt hittem, végre nyugtom lesz magától, és a társától! De úgy látom, még nem adta fel.

- Nem ismer még engem eléggé! Amit a fejembe vettem, azt végigcsinálom, bármibe kerüljön is!

- Ezt eddig is tudtam. És most? Leszúr az utcán? Vagy izgalmasabb dolgot talált ki?

Legrand vad tekintettel nézett Guillaume-ra.

- Maga túl veszélyes számunkra! Nem hiányzik nekem, hogy itt, és most leszúrjam magát! Túl egyszerű, és átlátszó dolog lenne! De nem hagyhatom

életben, ezt maga is tudja.

- Azért jött ide, hogy ezt közölje velem?

- Lényegében igen! Csak egyet mondhatok! Miután elváltunk, örökké csak az járjon az eszében, hogy én mindenütt ott vagyok! Bárhol van, és bármi történik magával, gondoljon arra, hogy esetleg nem az én kezem van-e a dologban! Ne feledje! Mostantól kezdve nagyon vigyázzon magára! A régi jelvényét pedig visszaadom magának, hogy emlékezzen rám! Most már úgysem lesz rá szüksége! - felelte az ezredes, és egy kis kitűzött dobott Guillaume lába elé a földre. Majd szó nélkül sarkon fordult, és eltűnt az éjszakában. Guillaume de Flore zakatoló gondolatokkal nézett utána.

Teljesen átlagos délelőtt volt. A Galoire háznál egyelőre semmi mozgolódás nem látszott. A kerítés melletti sövény apró levelei időnként megreztek a néha megerősödő szellőtől. A nap most eléggé halványan világított, olykor egy-egy szürke felhő takarta el. Érezni lehetett, hogy ma talán már eső is várható. Mindez még elég messzinek tűnt. A kertben az egyik padon Camilla asszony ült, és olvasott. Galoire urat egyelőre nem lehetett látni. A borókafenyők mellett sétált Amelie és Guillaume. A lány felnézett a fiatalemberre.

- Egyszer szeretnék eljutni Párizsba! Azt mondják, az ottani pezsgő élet mindenkire nagy hatással van.

- Igen. Valóban szép hely! Én csak párszor jártam ott, de mindig elcsodálkoztam azon a hatalmas kultúrán, ami ott van! Egyszer elmegyünk majd oda! S talán ott is lesz a házuk!

A lány megállt, és szembefordult Guillaume-mal.

- Talán az Operába is elvisz, mint egy úri dámát? - mosolygott.

- Miért ne? - nevetett vissza a fiatalember, és magához ölelte a lányt.

- Jó napot! - szólt egy hang a kerítés túloldaláról.

Egy rongyos koldusgyerek volt.

- Guillaume úrnak hoztam üzenetet! - mondta.

- Tessék! Én vagyok! - felelte a fiatalember.

- Chambord báró úr üzent! Azt kéri, hogy siessen hozzá, mert beszélni szeretne önnel! Állítólag nagyon fontos a dolog! - felelte a fiú, és köszönés nélkül elballagott a város felé.

Galoire úr ekkor jött ki a házból.

- Mi történt? - kérdezte.

- Chambord úr üzente, hogy sürgősen beszélnie kell velem! - felelte Guillaume.

- Vajon mi baja lehet? - gondolkodott hangosan a házigazda.

- Ki tudja? Mindenesetre én fölkeresem. Majd kiderül, hogy miért hivatott!

- jelentette ki Guillaume, és elindult a kapu felé.
- Mikor jön haza? - kérdezte Amelie.
- Pár óra, és itthon vagyok! - felelte a fiatalember.

Megcsókolta a lányt, és elindult. Az út a báró házáig gyalog sem volt messze, hiszen az óváros alig három utcára volt tőlük. Guillaume megpróbált sietni, mert az üzenetből úgy vette ki, hogy sürgős az ügy. Időközben feltámadt a szél. Hűvös lett. A fiatalember összehúzta magán a kabátot. Az ég lassan beborult. Halk morajlás hallatszott a távolból, az ég dörgött. Guillaume még gyorsabbra vette a lépteit. Befordult a főutcára, amely néptelen, és kihalt volt. Senki sem járt arra. Hamarosan megállt Chambord úr háza előtt. Bekopogott. Semmi válasz! Ismét kopogott, de ezúttal sem nyitott ajtót senki. Erre benyitott. Az előszoba csöndes volt. A báró inasát, Felixet sem lehetett látni sehol.

- Halló, Felix! Itt vagyok! - kiáltotta el magát.

Válasz nem érkezett. Elindult a folyosón a báró szobája felé. Elhaladt a nagy falitükör, majd a ruhafogas mellett is, melyen két kabát lógott. De nem törődött vele, hanem az öreg szobájának ajtajához lépett.

Bekopogott.

- Chambord úr! Megjöttem! - kiáltott fel.

Mivel az öreg egy kicsit nagyothallott, a fiatalember a résnyire nyitva lévő ajtót benyomta. Nem nyílt ki teljesen, mert valami kemény tárgynak ütközött. Az ajtót nem lehetett egészen kinyitni, ezért Guillaume a résen át belépett. Ahogy a földre pillantott, meghűlt benne a vér! A földön Chambord úr feküdt hason, arccal a padló felé! Feje hátulján jókora lyuk tátongott, és vér áztatta át a szürke szőnyeget is! A halottól alig egy méterre egy hétágú öntöttvas gyertyatartó hevert. A gyilkos szerszám! Vér borította azt is. Guillaume megdöbbenten hajolt le hozzá, és megfogta a halott csuklóját. Érintése jéghideg volt.

- Értesíteni kell a hatóságot! - villant belé a gondolat, és felegyenesedett.

Ekkor azonban nyílt az ajtó.

- Hát ez meg mi?! - kiáltotta egy hang Guillaume háta mögött.

A fiatalember szólni sem tudott, csak megfordult. Az ember, aki mögötte állt, Subiat kapitány volt.

- Nocsak! Gyilkost fogtam?! - kiáltott rá.

- Én csak most érkeztem, és így találtam! - felelte Guillaume.

- Ezt meséld a hóhérnak! - kiáltotta Subiat, és nagydarab, százkilós testével a fiatalemberre vetette magát. Guillaume nem is állt neki ellen, hiszen úgysem futhatott volna sehová.

Ötödik fejezet - A tárgyalás

Ügyész: Pár kérdésem lenne a tanúhoz, bíró úr!

Bíró: Tessék!

Ügyész: Neve, foglalkozása, lakcíme?

Tanú: Henri Subiat. A hadsereg XVIII. lovasságánál vagyok kapitányi rangban. A St. Jerome 17. szám alatt lakom.

- Ön tehát ez év május 25-én látogatóba indult Chambord úrhoz?

- Igen.

- Milyen okból?

- Tudomásom szerint Chambord úr meg akarta változtatni a végrendeletét. Én beszéltem vele, és ajánlottam neki egyik ügyvéd barátomat, Belloc urat.

- Honnan ismerték egymást Chambord báróval?

- A báró úr filozófiát tanított az Akadémián, én a diákja voltam.

- Értem. Ön honnan tudta, hogy Chambord úr megváltoztatja a végrendeletét?

- Pár hete nála jártunk Duvier tábornok úrral. Chambord úrnak volt egy igen ritka, VII. századi kódexsorozata. A tábornok úr pár jegyzetet szeretett volna készíteni ebből a kódexből. Ez a könyv igen értékes, és Chambord úr soha senkinek nem adta oda. Ha valaki látni akarta, csak az ő jelenlétében tehetette.

- S miért kellett ehhez az ön jelenléte is?

- Chambord úr nem ismerte a tábornokot, csak engem. Én mutattam be őket egymásnak.

- Tehát ön ott hallott a végrendeletről?

- Igen. Chambord úr megemlítette, fél, hogy nemsokára meghal, és a megtakarított vagyonát nem lesz kire hagynia! Legjobban a kódexek sorsa aggasztotta. Ezért olyan végrendeletet akart írni, amelyben a vagyonát egy általa kijelölt személyre hagyja.

- Ön tudja, hogy ki volt a kezdeményezett?

- Nem tudom, uram!

- Jól van. Tehát a végrendelet elkészült?

- Igen. A látogatás után két nappal Belloc úrral ismét elmentünk hozzá. Amíg én a hallban ültem, ők elkészítették az iratot.

Megbeszélték, hogy majd én értesítem a báró urat, ha hivatalosan is rendben van minden. Ezért mentem 25-én Chambord úr házába.

- Rendben. Mi történt ott?

- Bementem a házba, a kapu, és a főbejárat nyitva volt. A folyosón nem láttam senkit, és így elindultam az áldozat szobája felé. Nem kopogtam, mert tudtam, hogy rosszul hall, és úgysem hallja meg. Benyitottam a

szobába. Ekkor pillantottam meg a vádlottat a halott mellett térdelve. A ruháján, és a kezén vérfoltokat láttam.

- Köszönöm! Nincs több kérdésem!

- Ügyvéd úr? - nézett fel irataiból a bíró.

- Igen.

- Tessék!

- Köszönöm! Kapitány úr! Ön tehát amikor belépett a szobába, azt látta, amint a vádlott a holttest fölé hajol?

- Igen.

- De nem látta, hogy valójában ő ütötte-e le!

- Nem.

- Csak feltételezte!

- Igen. Más nem volt ott uram, csak ő!

- Meg ön, ugyebár!

- Igen, de én akkor érkeztem!

- Tehát amikor ön belépett a szobába, önökön kívül más élő személy nem volt a helyiségben?

- Nem.

- Tehát önök egyedül voltak egy ideig?

- Igen.

- És ön feltételezte, hogy a vádlott ölte meg Chambord urat!

- Igen, uram! Más nem lehetett!

- Azt nem tudhatja! Védekezett szavakkal a vádlott?

- Igen. Mondta, hogy a bárót holtan találta.

- És ön nem hitte el?

- Nem uram! Nem volt tanú, aki bizonyíthatta volna, hogy nem ő volt!

- Ez igaz! De arra sem volt tanú, aki látta volna, amint ön akkor rögtön a szobába ment! Nem volt rá tanú, aki igazolhatná, hogy ön is igazat mond!

- Ügyvéd úr! Tartózkodjék az efféle megjegyzésektől! - csattant fel a bíró.

- Igen, bíró úr!

- Ügyész úr?

- Igen. Szólitánám következő tanúnak Marc de Belloc ügyvédet!

- Tessék! Jöjjön be, Belloc úr!

Az ügyvéd belépett.

- Esküdjön, hogy csakis a színtiszta igazat vallja!

- Esküszöm!

- Ön tehát egyszeri megbízatás címén hitelesítette Chambord báró végrendeletét?

- Igen.

- Hogyan kapta ezt a megbízatást?

- Egy barátom, Subiat kapitány ajánlott neki.

- Elmondaná nekünk, hogy mit tartalmaz az irat?
- A végrendelet szerint Chambord úr minden vagyonát Guillaume de Flore, Rue de St. Henry 77. sz. alatti lakos öröklí!
- Ekkor a hallgatóság fölhördült.
- Az ügyész folytatta.
- Ez mekkora összeget jelent?
- A házzal, a bankbetétekkel, és a könyvgyűjteménnyel együtt tízmillió frank.
- Újabb moraj vonult végig a termen.
- Védelem?
- Nincs kérdésem, bíró úr.
- Rendben. Elmehet, Belloc úr.
- A védelem szólítja Felix Martenst!
- Felix, Chambord úr inasa belépett, és megállt a tanúk padján.
- Ön volt Chambord báró inasa?
- Igen.
- Ismeri a vádlottat, Guillaume de Flore-t?
- Ismerem.
- Milyen embernek ismerte meg őt?
- Mindig is becsületes fiatalembernek tartottam. Nem tudom elképzelni, hogy ő lenne a tettes.
- Értem. Megmondaná nekünk, hogy aznap, május 25-én miért nem volt a házban?
- Igen. Előtte való nap a báró úr adott három nap szabadságot. Lyonba utaztam a fiamékhoz.
- Köszönöm. Nincs több kérdésem.
- A tanú elmehet!
- Az ügyész felállt.
- Szólítom Guillaume de Flore vádlottat!
- A fiatalembert két fegyveres őr kísérte a vádlottak padjára. Az ügyész megszólalt.
- Neve, és címe?
- Guillaume de Flore. Lakcímem, Marseille, rue de St. Henry 77.
- Ön mióta, és honnan ismerte az áldozatot?
- Gyerekkorom óta. Ő karolt fel, és íratott be a Katonai Akadémiára.
- Ez mikor volt?
- 1820. szeptemberében.
- Mikor, és milyen alkalmakkor járt el Chambord úrhoz?
- Egy hónapban két-három alkalommal jártam hozzá, néha sakkozni akart, néha meg kártyázni.
- Azt akarja nekem bemmesélni, hogy csak emiatt járt el az öregúrhoz? Nem

inkább arról van szó, hogy csak így férközhetett a bizalmába?! Hiszen tudhatta, hogy mit hagy magára!

- Nem tudtam, hogy végrendeletet készített. A vagyonáról sem beszélt nekem soha.

- És miért épp most jutott eszébe önnek, hogy meglátogassa?

- Nem én döntöttem úgy, hogy meglátogatom. Ő hívott rendszerint. Aznap is így volt ez. Üzent, hogy fontos dologról akar sürgősen beszélni velem.

- Ön tehát elment?

- Igen.

- S utána?

- Bementem a házba, amely teljesen üres volt. Párszor elkiáltottam magam, hogy megérkeztem, de nem felelt. A szobájához mentem, és benyitottam. Akkor láttam meg, hogy a padlón feküdt vérbe fagyva. Lehajoltam hozzá, hogy megnézzem, éle még, de már jéghideg volt. Ahogy letérdeltem, véres lett a ruhám. Ekkor lépett be Subiat kapitány.

- Tehát tagadja, hogy maga ölte meg Chambord urat?

- Igen.

- Amikor maga állítólag bement, és megtalálta, nem volt ott senki más, ugye?

- Senki.

- Tehát senki nem tudja igazolni, hogy igaz-e, amit állít?

- Senki.

Az ügyész járkalni kezdett, és beszélt.

- A vád álláspontja a következő! Guillaume de Flore vádlott rendszeresen járt fel Chambord báróhoz, s így jól tudta, mekkora vagyona van! Elhatározta, hogy megszerzi! Kihasználta azt, hogy az öregúr egyedül van, és megkedveltette magát! Az alkalom épp május 25-én ötlött fel benne, amikor a báró magához hívatta, és közölte vele, hogy őt teszi meg teljes vagyona örököséül! A vádlottnak nem volt nehéz dolga, felkapta az asztalon álló gyertyatartót, és lesújtott vele! Megölte Chambord bárót! Előre megfontolt gyilkosság, a nagy anyagi haszon reményében! Nyereségvágyból elkövetett szándékos emberöléssel vádolom Guillaume de Flore-t! Tisztelt bíróság! Kérem a vádlottra kiszabható legsúlyosabb büntetés meghozatalát! A halálbüntetést!

A közönség hangosan felmorajlott. A bíróság pedig bejelentette, hogy ítélethozatalra visszavonul.

Bíró: A bíróság meghozta ítéletét! A határozat kimondja! Guillaume de Flore vádlott bűnössége bizonyított! Bűnösnek mondjuk ki nyereségvágyból elkövetett emberölés büntetésében! Ezért Guillaume de Flore vádlottat a

bíróság életfogytiglani fegyházra ítéli! Az ítéletet a toulon-i fegyenctelepen kell végrehajtani!

Amikor a bíró kimondta az ítéletet, egy hangos jajszó hangzott fel a padsorok közül.

- Neeem!!! - kiáltotta valaki.

Amelie volt. Felugrott a helyéről, és futva elindult a fiatalember felé. De az örök útját állták! A lány megpróbált közelebb kerülni Guillaume-hoz, de minden hiábavaló volt!

- Ezt nem tehetik!! Ő ártatlan!! A fegyenctelepbe bele fog halni!! - mondogatta.

A jelenlévők mélyen hallgattak. Ez a jelenet mindenkit felkavart, de legfőképp Guillaume-ot. A lány sírása a fiatalember szívét is összeszorította, pedig ezerszer is elhatározta, hogy erős lesz. De Amelie szenvedését látva az ő lelkében is eltört valami. El kell veszítenie az egyetlen embert, aki a világon a legtöbbet jelentette számára! Miért?! S mi lesz azokkal a gyerekekkel, akiket a leány ígért neki?! S ővele mi lesz?!

- Ha én nem leszek, akkor ki törődik majd Amelie-vel?! - gondolta kétségbeesetten.

A fiatalember tehetetlenül nézett fel. Ahogy felpillantott, tekintete megakadt egy másik ember gunyoros pillantásán. Az alak a helyiség távolabbi sarkában állt, és nem is leplezett győzelmes vigorral nézett Guillaume de Flore-ra. A fiatalember egyszerre mindent megértett. Az a férfi Jean Legrand ezredes volt. Tehát mégis győzött! Guillaume tudta, hogy nem tehet semmit. Bilincsbe verve vezették el, s egy elsötétített, lerácsozott kocsi vitte ismeretlen cél felé.

Az út nagyon hosszan tartott, Guillaume azt sem tudta, merre tartanak. Ekkor tört rá legkegyetlenebbül a magány! Egyedül volt, távol mindentől, és mindenkitől! Hideg volt, sötét, és a halál árnyéka a feje fölött lebegett. De mindezekről függetlenül egész idő alatt ott motoszkált benne valami furcsa érzés. Ahogy visszagondolt arra a napra, amikor Chambord úrnál járt, állandóan visszatért hozzá az a gondolat, hogy valami nagyon furcsa! Mintha valami nem úgy lett volna a házban, mint máskor! Nem tudta, mi, de volt ott valami, ami nem odavaló! S ez nagyon zavarta! Ahogy így gondolkodott, ez az érzés egyre erősebbé vált! Guillaume megpróbált visszaemlékezni, hogyan történtek a dolgok aznap. Már maga az üzenet is furcsa volt! Miért akart az öreg olyan sürgősen beszélni vele? Sohasem fordult elő, hogy szóban küldte volna az üzenetet! Nagyon zárkózott ember volt, sohasem verte nagydobra a dolgait! Még az apróbb dolgokat sem, nemhogy a fontosakat! Mindig minden üzenetet írásban közölt, nehogy

szájáról szájra terjedjen! Aznap miért szóban üzent? Ez nem rá vallott, főleg nem, ha bizalmas dologról lett volna szó! Guillaume elgondolkozott, s most jutott először eszébe, hogy talán nem is Chambord úr hívatta! Talán épp azt akarták elérni, hogy ő találjon rá az öregúrra, és ezáltal gyanúsítottá váljon! Hiszen Subiat is olyan hirtelen termett ott! És épp akkor érkezett! Ez nem lehet a véletlen műve! Most már világosan érezte, hogy jól csöbe húzták, és egy aljas összeesküvés áldozata! Akármilyen is ez, de egy biztos! Legrand ezredes, és Subiat kapitány hozta össze! És ha ez így van, akkor a kapitánynak már korábban ott kellett lennie a házban! Mint a villám, úgy csapott Guillaume-ba a felismerés! Tudta, hogy mi volt az a furcsa, ami nagyon zavarta! Amikor belépett az előszobába, el kellett mennie a ruhafogas előtt is! És ott volt a hiba! A fogason két kabát is fel volt akasztva! Egy barna tavaszi kabát, Chambord úré volt. Ez biztos, mert Guillaume többször is látta rajta! De volt ott egy másik is! Egy katonai zubbony! Bárki mondhatná, hogy ez is lehetett az övé, de Guillaume tudta, hogy nem! Chambord úr világéletében utálta a katonai ruhákat! Soha föl nem vett volna egy ilyet! Főleg olyat nem, amin kapitányi rangjelzés van! Olyan, mint Subiat zubbonyán! Bárkié is volt, az a valaki már ott volt a házban! S ez csak egyvalaki lehetett! A valódi gyilkos! Guillaume most is csak arra tudott gondolni, hogy Subiat kapitány túl hamar lépett be ahhoz, hogy ő ne látta volna, amikor megérkezett az öreghez! Pont jókor! Hiszen tudta, hogy mikor kell jönnie! Abban a pillanatban Guillaume elfeledkezett minderről! Nem gondolt a halálra, csak arra, hogy bármi áron is, de ki kell szabadulnia!

Hatodik fejezet - Isteni ítélet

Sötétedett már, mire a rabszállító megállt. A bakról két fegyveres szállt le. Egyikük kézbe vette fegyverét, és kibiztosította, míg a társa hátrament a kocsi hátuljához a rabért. A katona nem sokat teketóriázott, már nyitotta is az ajtót. A padlóhoz láncolt Guillaume-ot felrángálta.

- Na gyerünk! Kifelé! - förmedt rá.

A fiatalember kiszállt. A katonák azonnal közrefogták. Ketten kétoldalt, egy katona mögötte, egy pedig előtte állt meg.

Guillaume órákig volt bezárva, most jutott el odáig, hogy körülnézzen. Elég barátságatlan vidéken voltak. Szinte sehol egy fa, vagy bármiféle növény! Sziklás, köves, homokos területen voltak. A terep már annyira egyenetlen volt, hogy a fogat nem tudott volna továbbhaladni. Így hát gyalog folytatták az utat. Az örök elindultak. Az út elkanyarodott, és a kis csapat rátért egy

szűk, meredek ösvényre, amely ide-oda kanyarogva vezetett fel a közeli emelkedőre. A katonák rendületlenül mentek előre. Erőltetett menetre kényszerítették Guillaume-ot, aki némán szemlélte a közeledő börtön sötétlő tömbjét. A torony szinte megközelíthetetlen helyen állt. A jövevények előtt meredek szikla tornyosult, mely itt-ott kinyúlt a bal oldalon látható szakadék fölé. Lent a mélyben a Földközi-tenger hullámai mosták a partot. Szédítő látvány volt, ahogy Guillaume lepillantott. Ahogy egyre magasabbra értek, úgy erősödött a hideg szél. A fiatalember megborzongott, de az öröket mindez nem érdekelte.

Nemsokára megérkeztek az erődhöz. Nagy, sűrke vasajtó zárta el az utat, melyet most kinyitottak! A csoport belépett a várba. Egy hosszú, sötét, boltíves folyosóra értek. Az örök csizmájának kopogása hangosan visszhangzott a falakról. Az újabb ajtó után egy még keskenyebb, oldalra elágazó folyosó következett. Itt már fáklyák világítottak, mert ablakot sehol sem lehetett látni, ahol a külvilág fényei behatoltak volna. A katonák a folyosó végén lévő helyiségbe vezették Guillaume-ot. Odabent egy rozoga asztal állt. Mögötte ült a börtönparancsnok. Ötven körüli férfi volt. Túlméretezett tömegét alig tudta bepréselni a székbe. Amikor a fiatalembert elé vezették, felpillantott.

- Lám csak! Egy újabb vendég! - szólalt meg, majd belepillantott az iratba, melyet az egyik katona tolt eléje.

- Guillaume de Flore! Gyilkosság! - mormogta magában, majd a fiatalemberre nézett.

Furcsa tekintettel szemlélte, hosszasan bámulta Guillaume-ot. Kezével borostás állát simogatta, de továbbra sem szólt egy szót sem. A következő pillanatban azonban elfordította tekintetét, és egy nagyot sóhajtott.

- Vigyék a 18-asba! - dűnnyögte mély hangján, felállt a székből, és a cella kulcsát az egyik őr kezébe adta.

- Igen, uram! - felelte az őr, aki átvette a kulcsot.

- Na gyerünk, te jómadár! - förmedt Guillaume-ra a másik katona.

Az örök a fiatalembert ismét továbbbráncigálták. Guillaume-ot azonban mindez nem nagyon érdekelte. Amikor az örök elvezették, szeme sarkából még látta, hogy a börtönparancsnok továbbra is őt nézi.

A fegyveresek végigtuszkolták őt egy újabb hosszú folyosón, amelynek végén egy meredek, sötét lépcső tűnt fel. Guillaume-ot arrafelé taszigálták. Följebb mentek még négy emeletet. A fönti folyosó még sötétebb volt, mint az előző. Odafönn nyirkos, és hideg volt a levegő. Dohos földszag nehéz bűze szállt a levegőben. Az öröket látszólag nem zavarta a hideg, szóltanul vezették előre a foglyot. Nemsokára megálltak.

Guillaume előtt egy nagy, fekete vasajtó tornyosult, amely visszhangozva nyílt ki, amikor az egyik őr kitérte.

- Befelé! Itt a helyed! - mordult rá a katona, és betaszította a fiatalembert a sötét cellába, aki hasra esett.

A földön penészes szalma szürkéllett. A sötétben nem sokat lehetett látni a helyiségből, csak később, mikor Guillaume szeme megszokta a homályt. A háta mögött nagyot visszhangzott a becsapódó ajtó döreje. Csak az örök léptei hallatszottak még egy ideig, majd az is elhalt.

A fiatalember feltápáskodott a földről, és körülnézett. A cellában csak egy ágy volt, egy pár edény, és egy vödör. Hideg volt, és nyirkos földszag szállt a levegőben. Fent, embermagasságnál kissé magasabban egy szűk ablaknyílás volt vágva. Vastag, erős vasrudak alkották a védőrácsot. Látható volt, hogy ezen át lehetetlen megszökni! Guillaume nem tehetett mást, egy nagyot sóhajtott, majd leült az ágyra, és hanyatt feküdt rajta.

Egészen csend lett. Hamarosan hangok jutottak el Guillaume-hoz. Az erőd, és a külvilág zajai. Távoli köhögés, halk kulccsörgés, beszédfoszlányok, alig hallható kaparászás, talán egér, és a szél, amely továbbra is csak rendületlenül fűjt. A fiatalember ezekből már nem sokat hallott, mert hamarosan elaludt.

Gyötrelmes napok következtek Guillaume-ra. A fiatalemberben egyre csak nőtt a tehetetlenség és a kiszolgáltatottság érzése. S ahogy egyre behajtotta magát az igazságtalanul elítélt ember szerepébe, egyre nőtt benne a harag, és a tehetetlen düh. Mérgében órák hosszat ide-oda járkált a szűk cellában, és egyre jobban kétségbe esett. De ahogy teltek a hetek, majd a hónapok, lassan már teljesen lényegtelenné vált az a tény a fiatalember számára, hogy ártatlanul ítélték el, egyre inkább gyötörni kezdte az, hogy egyetlen emberi hangot nem hall, s nincs senki, akivel legalább beszélhet! Nem volt napfény, nem volt friss levegő, s ami a legfontosabb, nem volt szabadság, amit annyira áhított. A cella ablaka nagyon szűk volt, annyira, hogy még egy gyerek sem fért volna át rajta. S Guillaume hamarosan már alig tudta megkülönböztetni a nappalokat az éjszakáktól. Szinte mindig nagyon hideg volt, mert az erőd vastag falai a nap legkisebb melegét sem engedték át. Az ablakon át mindig csak ugyanaz a monoton hang jutott el a fiatalemberhez. A szél állandó zúgása, és valami monoton morajlás. Éjjel-nappal ugyanaz a hang, semmi más, ami valamilyen változatosságot hozott volna az unalmas hétköznapokba. S Guillaume szinte minden idejét ugyanazzal töltötte. Feküdt az ágyán, és maga elé képzelte a szabadságot. A vitorlás hajót, amivel mindig is járta a tengereket, Franciaország hegyeit, erdőit, amiket már oly sokszor bejárt. S amíg gondolatban ezeket a helyeket járta, a lelke egy kicsit megnyugodott. De amikor gondolatai a szerettei, és főleg Amelie felé fordultak, a cella jéghideg valósága visszarántotta őt a földre. S amikor a leány eszébe jutott, újból a poklok poklát élte meg. S Guillaume hamarosan eljutott arra a pontra, hogy nem gondolt a

menyasszonyára, mert az a fájdalom, amit ekkor érzett, már-már elviselhetetlenné vált. De Legrand ezredes sunyi, aljas módon vigyorgó képe mindig is elkísérte, sehogyan sem tudott tőle szabadulni! Mégis elérte, amit akart! S Guillaume, aki mindig is jóhiszemű ember volt, sohasem gondolta volna, hogy emberek ilyenre is képesek! A fiatalember azonban észre sem vette, hogy az a Guillaume de Flore, aki még nemrég a menyasszonyával sétált a parkban, már nem is létezik!

Mire eljött a jéghideg december, majd január, a fiatalember akaratlanul is megváltozott! A szabadságon és a boldogságon kívül már semmi más nem is érdekelt, nem törődött azzal, hogy Legrand és Subiat hol van, és mit csinál, s még bosszúra sem szomjazott, csak végre szabad ember lehessen, és azt tehesse, amit akar! S ez ismét okot adott arra, hogy Guillaume önmagát gyötörje a gondolataival. Százszor-ezerszer is elképzelte, hogy mit tenne, ha szabad lenne. Olyan dolgok, amik odakint olyan természetesnek tűntek, itt most a fiatalember szemében óriási értéknek számítottak! S Guillaume most értette meg azt a fájdalmat, amit az Afrikából ketrecren, hajón szállított vadállatok szemében látott. Azok az állatok egész életükben a szabad természetben éltek, és az a szűk ketrec, amiben Európába hozták őket, elvették az életük egyetlen értelmét! A szabadságot!

- De ők legalább kiláthattak a rácson! Nekem is látnom kell a kinti világot! - gondolta.

Az elhatározást tett követte. Úgy érezte, muszáj kilátnia a szabadba, hogy az életkedve valamelyest visszatérjen. Fel is pattant az ágyáról, egészen az ablakhoz húzta, majd felállt rá. Felnyúlt az ablakhoz, és megmarkolta a rácsot. Bár a szegényes koszt miatt eléggé le volt gyengülve, reménykedett benne, hogy fel tudja magát húzni az ablakhoz, legalább annyira, hogy kiláthasson rajta. Jó erősen belekapaszkodott a hideg vasrúdba, és felhúzta magát. Éles fájdalom hasított a vállába, amikor izmai görcsöt kaptak, de Guillaume összeszorította a fogát, és minden erejét összeszedte, hogy az ablaknyíláshoz húzza magát. Végül sikerült a dolog, de az ablaknyílás olyan szűk volt, hogy a fiatalembernek csak a feje fért bele, a válla már nem. De ez bőven elég is volt! Guillaume végre kiláthatott a szabadba, és ez újból visszaadta az életerejét! Láthatta az imádott tengert, a végtelen horizontot. De amitől tartott, az sajnos be is igazolódott. A toulon-i erőd olyan helyen állt, ahonnan a szökést lehetetlen volt megkísérelni! A vár egy magas sziklán állt, amely egy szakadék fölé magasodott. Mélyen lent pedig a tenger morajló hullámai mosták a partot. De a fiatalembert mindez már nem érdekelt. A lelkének bőven elég volt, hogy végre láthatta a kinti világot, és naponta többször is felhúzta magát az ablakhoz, hogy nézelődjön, és erőt merítsen a látványból. Most már nem gondolt semmire és senkire, csak a szabadságra, és a végtelen tengerre! Így teltek a mindennapjai, lassan már

semmit nem érzett. Kezdt közömbössé válni a világ iránt. S talán így is maradt volna örökre, ha a következő év tavaszán, az egyik márciusi este nem történik egy sorsfordító esemény, és ki nem zökkenti egyhangú magányosságából Guillaume-ot.

Az éjszaka nagyon hideg volt! Guillaume nem tudott aludni! Csak feküdt az ágyán, és bámult a sötétségbe. Rossz érzései csak erősödtek, ahogy közeledett az éjszakai vihar. Guillaume cellájának az ablaka előtt egy nagyon magas nyárfa állt, melynek lombja hangosan susogott az időközben feltámadó széltől. A fiatalember összehúzta magát a szakadozott pokróca alatt. A fekhelyéről az ablakon át látni lehetett az eget. Az égen sötét felhők vonultak át, melyek sárgásszürke árnyalatot öltöttek a rájuk vetülő hold fényétől. A következő pillanatban az ég hatalmasat dörrent! A szél viharossá fokozódott, s meg-megingatta a faóriást, amelynek csúcsa jóval az épület fölé magasodott. A szűk ablakon betört a hideg levegő. A nyárfa levelei hangosan sziszegtek, törzse recsegett. Odalenn a hullámok nagy erővel csapódtak a sziklának. Az ég egy pillanat múlva elborult, s olyan feketének látszott a horizontvonal, hogy a háborgó tenger szinte világított alatta! A szél örült erővel tombolt! A száraz faleveleket kavargó tömegként sodorta a levegőben! Guillaume felkelt a fekhelyéről, felhúzódkodott az ablakhoz, lábával az ágy karfájára lépve. Odakint teljes erővel tombolt a vihar! Villámok cikáztak ide-oda, s az iszonyú dübörgésben a fiatalember még a saját hangját sem hallotta! A vihar vadul tépte a fákat, melyek veszettül meghajlottak, a fiatalabb fákat pedig tövestől csavarta ki az orkán, és nagy erővel repítette a háborgó tengerbe! Guillaume tudta, hogy most az örök úgysem hallják, s ezért teljes erejéből próbálta a vasrácsot feszíteni, hasztalan! De a cellaablak előtt álló nyárfa már a végét járta! Veszedelmesen meghajlott, s hangos recsegése még a dörgésen át is jól hallatszott. Most már a vár folyosóján is ide-oda rohangáltak az örök!

- A bástyaörök jöjjenek le azonnal! - kiáltotta egy hang.

- Ki örködik akkor? - ordított egy másik.

- Senki! Ebben a viharban képtelenség megállni két lábon!! Ha tovább is ott maradnak, elsodorja őket az orkán!

Ebben a fejtelenségben a szél még erősebben tombolt, s a nyárfát majdnem kidöntötte!

- Gyerünk már, gyerünk!! Dőlj már ki! - kiabált Guillaume szinte magán kívül.

Nem kellett sokáig várnia, a nyárfa hatalmasat reccsent, és eldőlt! A fiatalember felkiáltott, és oldalra vetette magát! A faóriás rádólt az épületre, pont a cella fölött, és beszakította az egész tetőszerkezetet!

A mennyezet kártyavárként omlott össze! Hatalmas kövek hullottak a földre! Guillaume összehúzta magát, de így sem tudta kivédeni a nehéz

kötömbök ütéseit! Szerencsére a rozoga ágy némileg felfogta a nehéz sziklák súlyát, s Guillaume-ot csak néhány helyen sértették fel! A cella falán jól látszott a kidőlt fa romboló munkája! Ott, ahol nemrég még a rácsos ablak, és a tengerre néző fal állt, most egy jókora lyuk tátongott! A hirtelen betörő jeges szél hanyatt döntötte a fiatalembert, akit ez egyáltalán nem érdekelt! Szabad volt az út kifelé! De nehezebb volt elszökni, mint gondolta! Az orkán veszettül fúj, s Guillaume alig tudott a beomlott falig elcsúszni! Megmarkolta az eldőlt nyárfa egyik jókora ágát, és belekapaszkodott! A háta mögött kiabálás hallatszott.

- Kidőlt a fal! Ide! Ide! Gyorsan! Töltsétek meg a puskát! Gyerünk, gyerünk!

A várórség csizmáinak dobogása egyre közelebről hallatszott!

Guillaume felhúzódkodott a fára, és megpróbált a törzsén át lecsúszni a lenti gyalogútig, bár a talaj még majdnem harminc méterre volt! Guillaume kinézett egy vastagabb ágat, és rálépett! Sajnos elszámította magát! A faóriás a nedves talajon megcsúszott, és nagy sebességgel gördült lefelé a sziklákon! A fiatalembert azonban még mindig görcsösen kapaszkodott belé, ahogy a fa csúszott lefelé a lejtőn! A törmelékek között eközben megjelentek az örök, és több lövést adtak le, bár a sötétben nem célozhattak pontosan! Mindenesetre tíz-tizenkét dörrenés is hallatszott, ahogy az őrség megérkezett! De Guillaume ezt már alig hallotta! Iszonyú erővel küzdött azért, hogy valahogy megússza a zuhanást! A fa csúszása egyre gyorsult! A durva kövek fájdalmas ütéseket, horzsolásokat, és zúzóadásokat ejtettek a fiatalembertestén! Ahogy így pördült lefelé a meredek lejtőn, egy pillanatra azt látta, hogy irgalmatlanul gyorsan közeledik az egyik kiálló sziklafok felé! Ha nekicsapódik, mindennek vége! A kő olyan gyorsan közeledett, hogy Guillaume szinte észre sem vette, ahogy a fa odaért! Reflexszerűen behunyta a szemét, de a fatörzset, amibe Guillaume kapaszkodott, megdobta egy kisebb kő! Ahogy a fa megemelkedett, a fiatalembert érezte, hogy ő is vele emelkedik! A következő pillanatban a kiálló sziklaszirtnek csapódtak! A fa nagy reccsenéssel kettétört! Hosszabb darabja, amelybe Guillaume is kapaszkodott, nagy ívben repült a tengerbe! Pár pillanat múlva érezte, hogy a jéghideg tengervíz körülveszi! A hullámok összecsaptak a feje fölött! De szerencséjére a fát a hullámok a felszínen tartották, s így felváltva hol víz alatt, hol pedig a levegőben hánykolódott, s a fiatalembert néha levegőt is vehetett! Iszonyú erőfeszítésébe került, hogy levegőhöz jusson! Izmai görcsöt kaptak a jéghideg víztől, és a kapaszkodástól! De tudta, hogy nem szabad elengednie a fatörzset, mert az volt az egyetlen esély az életben maradásra! Az ég teljesen fekete volt, komor felhők borították. Guillaume órák hosszat hánykolódott a tengeren, azt sem tudva, hogy merre vitte a vihar. Időről időre elveszítette az eszméletét. Úgy érezte, nincs tovább!

Halálos fáradtság, és félelem tört rá. Utolsó emléke egy halvány fénypont volt, mely a felszín felől közelített.

VÉGE AZ ELSŐ RÉSZNEK

MÁSODIK RÉSZ

Hetedik fejezet - A névtelen ember

Guillaume lassan magához tért. Nem tudta, hol van, de valami szilárd talajon feküdt. Körülötte emberi hangok szóltak. Nem tudhatta, hogy most a parti őrség bukkant rá, vagy valaki más, de tudta, hogy nem szabad elárulnia a kilétét. Továbbra is csukott szemmel feküdt, de közben jól figyelt a beszédre. Körülötte emberek rohangáltak, s ahogy Guillaume jobban figyelt, spanyol szó ütötte meg a fülét. Nagyon jól értett ezen a nyelven, hallgatta őket.

- Hozzatok meleg takarót! A fickó kezd magához térni! - adta ki az utasítást egy hang.

Ekkor nyitotta ki a szemét. Ahogy ki tudta venni, egy közepes méretű halászhajón volt, a fedélzeten feküdt. A sebe be volt kötözve, s egy vászontakaró rá volt terítve. Megmentői látták, hogy magához tér, köré álltak, és bámultak a fiatalemberre. Egy testesebb matróz tört utat közöttük, meleg pokrócokat hozva. Betakarta Guillaume-ot, majd hozzá szólt.

- Hall engem?! Érti, amit mondok?! - nézett rá.

A fiatalember tudta, hogy nem szólalhat meg franciául, mert mindent elárulna. Ezért spanyolul válaszolt.

- Igen! - felelte.

- Fiúk! Ez honfitárs! Légy üdvözölve a fedélzeten! - kiáltotta a figura.

Egy magas, vállas, Guillaume-mal nagyjából egyidős fiatalember közeledett.

- Készítsétek elő a kisebb kabint! - adta ki az utasítást.

Pár matróz már ugrott is, és elindultak a bárka hátulja felé.

- Hol vagyok? - szólalt meg újra Guillaume.

A jövevény leült a mellette lévő faládjára.

-A CORMORAN nevű halászhajón! Én Angelo Carrone vagyok, a bárka tulajdonosa! És te ki vagy? Mi történt veled? Jól elintéztek, az biztos! - mondta.

Guillaume nem árulhatta el a nevét, s azt sem, hogy francia! Így arra gondolt, jobb lesz, ha eljátssza, hogy semmire nem emlékszik! De gyanús lett volna, ha rögtön felel! Ezért hunyorogva bámult a távolba, mint aki emlékezni próbál. Angelo észrevette a pillantását.

- Nem emlékszel? - kérdezte.

- Nem! - ingatta lassan a fejét Guillaume.

- Ez előfordul ilyenkor! Ha szerencséd van, pár hét múlva visszajönnek az

emlékeid, de ha nem, akkor örökre kiesik a múlt! - felelte. - De valamilyen emlékeknek lenniük kell!

- Csak halvány emlékfoszlányok! Képek az óriási hullámokról, meg arról, hogy fuldoklom! Valamibe kapaszkodtam, ezt tudom, de semmi több!

- És a neved?

Guillaume továbbra is észben tartotta, hogy a személyazonossága titokban maradjon, s ezért továbbra is meggyőzően alakította az amnéziást.

- Nem rémlik! - felelte egy kis szünet után.

Angelo legyintett.

- Talán mindegy is! - felelte. - Most egyelőre Alguien lesz a neved!

Guillaume nem is bánta, hogy új nevet kapott, mert így talán nem nagyon fogják kérdegetni az igazi nevét. Az új neve is elég találó volt, hiszen spanyolul azt jelentette, hogy: „Valaki”.

A fiatalember körülnézett, de csak a nyílt tengert látta.

- Merre járunk? - kérdezte végül.

- Nemrég hagytuk el a Korzika melletti vizeket. Dél felé megyünk! Mallorca-ra!

- Az szép hely! - felelte Guillaume.

A spanyol fiatalember figyelte erre.

- Jártál már arra? - kérdezte a sérültet.

- Azt hiszem! - felelte észbe kapva Guillaume.

- Ismered a Földközi-tengert?

- Ismerem. Többször is bejártam a kikötővárosokat.

- Talán tengerész vagy?

Guillaume egy kicsit sajnálta Angelo-t, hogy így átejtette, de muszáj volt. Így tehát folytatni kellett a komédiát.

- Úgy emlékszem, mintha hajón szolgáltam volna! De semmi konkrét dolog! - felelte.

Angelo elgondolkodott, majd megveregette a francia fiatalember vállát.

- Tudod mit, Alguien? Ha ez igaz, én lehet, hogy hasznodat is tudnám venni! Erre a hajóra kellenek még emberek! Lehet, hogy te meg is felelnél a feladatadra!

Guillaume a társára pillantott.

- Örülök, hogy gondoltál rám, de ilyen állapotban aligha veszed hasznomat!

Angelo legyintett.

- Ezzel most ne törődj! Kapsz egy kabint, ahol kipihenheted magad! S ha rendbe jöttél, visszatérhetünk a dologra! Már ha vállalod!

Guillaume bólintott.

- Vállalom! Szeretném végre hasznosan tölteni az időmet!

Angelo bólintott.

- Rendben van! Akkor ezt megbeszéltük! - felelte.

Guillaume-ot azonban aggodalom gyötörte. Meg is kérdezte.

- Szó nélkül alkalmaznál, anélkül, hogy tudnád, ki vagyok?

A spanyol fiatalember furcsa pillantással nézett rá vissza.

- Engem nem nagyon érdekel, hogy ki voltál azelőtt. Most Alguien vagy, s a többi lényegtelen! - felelte, majd intett a matrózoknak.

- Gyertek fiúk, segítsetek! Ez az ember mostantól velünk utazik! Alguien néven fogjuk szólítani!

Pár matróz már ugrott is, és felsegítették Guillaume-ot, és elkísérték a fedélközbe, egy kisebb kabinba. Végül már csak egy matróz maradt mellette.

- Pihenjél, pajtás! - felelte. - De előbb hozok egy borotvát meg ollót, olyan fejed van, hogy rossz nézni!

Guillaume-nak csak most jutott eszébe, hogy lassan tíz hónapja, hogy nem borotválkozott, és nem vágta le a haját. Alig várta, hogy a tengerész meghozza a holmikat.

- Itt vannak a holmik, amiket ígértem! - felelte. - A kapitány küldött neked egy váltás rendes ruhát is!

A fiatalember a matrózra nézett.

- Köszönöm!

-Ne köszönj semmit! Pihenj! - jött a felelet, és a tengerész már el is tűnt, magára hagyva Guillaume-ot a gondolataival.

A fiatalember körül csend lett. Letekintett az asztalra, ahol ott voltak a neki hozott felszerelések, egy lavórban mosakodóvíz, meg némi étel és ivóvíz is. Guillaume nekilátott, hogy először rendbe hozza magát. Levette szakadt ruháját, és megmosakodott. Amikor ezzel végzett, magára húzta az Angelo által küldött matrózruhát is, ami pont jó is volt rá. Megigazította magán a zubbonyt, majd végül a kabin falán lógó törött tükörbe pillantott. S amit ott látott, az nem volt túl szép látvány! Hosszú haja csimbókokban lógott, borostás, szakállas arca valóban barbár kinézetet kölcsönzött neki. Ez ijesztő volt, de ami mégis megnyugtatta Guillaume-ot, az az, hogy a bajusz, és szakáll alatt szinte felismerhetetlen volt a korábbi fiatalos arca. Egy keleties vonású, kissé szúrós tekintetű barbár nézett vissza rá, akiben nyoma sem volt Guillaume de Flore-nak! S a fiatalember ebben a pillanatban döbbsen rá, hogy eljött az az alkalom, amikor Guillaume de Flore végképp eltűnjön, és a helyébe lépjen valaki más, akit Alguiennek hívnak! S ahogy ezt eltervezte, érezte, hogy új erővel töltik fel a tervei! Egy új ember született a régi helyett, aki mindent újból kezdhet! A semmiből! Akit már nem mocskolhat be senki! Sem Jean Legrand ezredes, sem a társa, Henri Subiat kapitány! Senki! S ha egy nap Alguien visszatér Franciaországba, más lesz a világ!

Guillaume fogta az ollót, és levágta a haját, de ügyelt rá, hogy még

véletlenül se hasonlítson a korábbi frizurájára! Valamivel dúsabbra hagyta, és másképp fésülte meg. Utána pedig megborotválkozott. De a férfi tudta, hogy Alguien nem olyan gyerekképű, mint Guillaume de Flore volt! Alguien csakis egy férfiasabb, és komolyabb jelenség lehet! Végül meghagyta bajuszát és szakállát, és olyan stílusban nyírta meg, ahogyan azt az arab kikötővárosokban látta. S amikor ezzel végzett, elégedetten szemlélte meg új arcát a tükörben. Egy arab sejk, egy fiatal maharadzsa képe nézett vissza rá, akiben már nyoma sem volt Guillaume de Flore-nak. De az új lélek még a régi testben lakott, ami eléggé meggyötört volt, mindenütt vágások, karcolások, ütések nyomai. S most, hogy végre készen lett, most érezte meg igazán, hogy milyen fáradt! Az ágyhoz ment és végigfeküdt rajta. De bármilyen fáradt is volt, nem tudott aludni! Feküdt az ágyon, s bámulta a kabin gerendákból ácsolt plafonját. Gondolatai ismét elkalandoztak. Ahogy az ágy himbálózott alatta, arra gondolt, hogy egy névtelen, haza nélküli, ismeretlen ember lett, idegen föld felé tartva. Eszébe jutott, amikor a rabszállító kocsin Marseille-ből Toulon-ba tartott, gyötrődve az aljas cselszövéstől, ami körülvette. Úgy érezte, hogy az a vihar, aminek a szabadságát köszönheti, egy üzenet volt! Egy felsőbb üzenet, amely azt mondta, hogy: „Ember! Élned kell! Élned és küzdened!” Ezek a spanyolok azért találták meg, hogy adjanak neki még egy esélyt! S ezt az esélyt meg kellett becsülnie mindenáron! Bár Guillaume teste fájt, mindez elenyésző volt ahhoz a fájdalomhoz képest, amit a lelkében érzett! Távol volt a jövőző családjától, távol Amelie-től, miközben ismeretlen és ismert ellenségei nyugodtan éltek gondtalan életüket! Ez a gondolat most újból felbőszítette, s már-már rohant is volna haza, hogy siessen a menyasszonyához, de tudta, hogy ez lehetetlen! Egy belső hang türelemre intette. Ez az ügy még túlságosan friss, és várni kell, míg a zaja elül, és végül elfelejtik az emberek! Lehet, hogy ez évekig is eltart majd, de várni kell! Várni, hogy eljőjjön a megfelelő alkalom! Az Úr adott egy lehetőséget és ezt most nem szabad elrontani elhamarkodott tettekkel! Várni kell! Guillaume tudta, hogy már szabad ember, de még nincs itt az ideje, hogy visszatérjen! Arra még várni kell! Az alkalom úgyis eljön, és azt meg kell érezni!

Nyolcadik fejezet - Alguien új élete

Amikor Guillaume a spanyol hajóra került, onnantól kezdve az élete megváltozott, és felgyorsult. A spanyolok rövid idő alatt befogadták, és hamarosan kiderült, hogy milyen remekül ért a hajózás tudományához, és

hamar kitűnt, hogy tanult ember. Ez a közembereket nem nagyon érdekelte, de Angelo-nak, a kapitánynak ez szemet szűrt. Mivel diplomatikus ember volt, nem kérdezgette soha újdonsült barátját, hanem maga mellé vette helyettesnek! S Alguien élete ettől kezdve megváltozott. A kis csapat élete szinte az állandó utazgatásokkal, és különféle kalandokkal telt el. Bár Alguien és Angelo Mallorcán éltek, egy kisebb házban, a kikötőnél, de alig-alig tartózkodtak ott, minden idejüket a hajón töltötték. S Alguien számára hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy becsületes munkával és áruszállítással a Földközi-tengernek ezen a részén elég nehéz megélni! Mindenütt magasak voltak a vámok, amik rendkívül nehezé tették a tengeri kereskedelmet. S amikor Angelo meggyőződött arról, hogy új barátja teljesen megbízható, végül megosztotta vele a titkot. A csapat többnyire csempészetből élt, és elég jól is kerestek vele. Ám ekkor az is kiderült, hogy viharvert barátjuk sok mindenben lehet a segítségükre. Guillaume de Floreként rengeteg időt töltött a tengeren, és a hajóújtjai során rengeteg tapasztalatra tett szert. S néhány út során kiderült, hogy milyen jól ismeri az őrhajók mozgását, és szokásait. Mire eljött az 1830-as év tavasza, Angelo és csapata elég jól meggazdagodott, ami főleg Alguien-nek volt köszönhető. S a francia fiatalember most már Angelo mellett a csapat másik vezérévé emelkedett. De mind a ketten tudták, hogy két dudás nem fér meg egy csárdában, s így aztán Alguien, szabadságvágyától fűtve végül elhagyta a társaságot. Nem volt semmiféle összetűzés, barátsággal váltak el, azzal a megállapodással, ha bármelyiküknek szüksége lenne valamire, tudja, hogy hol találhatja a másikat! Angelo és csapata tovább folytatta megszokott életét a Földközi-tengeren, de Guillaume, most már Maximilien Alguien néven elindult a maga útján. Ehhez persze szüksége volt arra, hogy viszonylag megfelelő anyagi körülmények között élhessen. Az a két év, amit a spanyol csempészek között töltött, éppen elég volt ahhoz, hogy jelentős mellékjövedelemre is szert tegyen! S az volt az igazság, hogy ezekről a pénzekről, amit Alguien a maga szakállára gyűjtögetett titokban, a többiek semmit sem tudtak! A fiatalember, még Guillaume de Flore-ként megtanulta az üzleti élet fortélyait, és hogy a lelkiismeretének ne okozzon csalódást, sikerült úgy növelnie észrevétlenül a vagyonát, hogy közben a többieket sem rövidítette meg vele. Alguienként azonban már tudta, hogy ebben az anyagi világban csakis úgy boldogulhat, ha elég pénzt halmoz fel. S ehhez segítségül hívta az üzleti érzékét, és elég jó nyelvtudását is. Mivel az anyanyelvén kívül még olaszul, spanyolul, és németül is beszélt, ezeknek is jó hasznát vette. Ám azt is jól tudta, hogy a pénzét örökké nem hordhatja magánál, hanem legalább egy részét be kell fektetnie, hogy legyen egy biztos háttér is, ami rendelkezésére áll, ha bármi baj történne. S így aztán Rómába utazott, és a vagyonának felét életjáradékba, és bányarészvényekbe

fektette! Egy másik részét letétbe helyezte egy neves bankban, a maradékból pedig élt. S ami a legjobb volt az egészben az az, hogy a költségei sohasem érték el akkora összeget, mint amekkora pénze a befektetéseiből jött! Alguien igyekezett is úgy élni, hogy ne látsszon többnek egy átlagpolgárnál, pedig egy idő után már többet is megengedhetett magának. Amikor ismét viszonylag nagyobb összeget jövedelmezett a befektetése, a különbözetet ismét újabb részvényekbe fektette. S amikor elérkezett az 1831. év, már nemigen akadt anyagi gondja. Az azonban elég ijesztőnek tűnt a fiatalember számára, amikor vagyona átlépte előbb a milliós, majd a tízmilliós nagyságrendet! Ám nem ez volt az egészben a legijesztőbb, hanem az, hogy bekövetkezett, amit a fiatalember el szeretett volna kerülni. A pénzvilág felfigyelt erre a rendkívül tehetséges fiatalemberre, és szépen lassan kezdett elterjedni Maximilien Alguien, a zseniális üzletember híre. Most már nem volt mit tenni, bele kellett mennie a játékba. S eközben már eszébe jutott, hogy lassan három éve, hogy Guillaume de Flore-ként eltűnt a világ szeme elől. Kissé nyugtalanította, hogy esetleg felismerhetik, de az igazság az volt, hogy ennek semmi esélye nem volt már. A fiatalember már annyira különbözött egykori önmagától, hogy képtelenség volt felfedezni arcán az egykori vonásait. Rövid, katonásan viselt frizurája helyett dús, fekete haja volt, s egykor betegesen sápadtnak tűnő arca napbarnítottá vált. Egykor fiatal kölyökképe szögletesebbé vált, keleties stílusban viselt bajusza és szakálla mögött akár egy indiai maharadszának is nézhették volna. De Alguien-ként nem nyugodhatott meg mindaddig, amíg biztos nem lehetett abban, hogy Guillaume de Flore szelleme már nincs benne a köztudatban. Elhatározta, hogy utánanézi a dolgoknak. Tudta, hogy ha eljön az idő, vissza kell térnie Franciaországba. S bár nem szomjazott bosszúra, hiszen mostanára már elérte azt, hogy nem volt gondja semmire, mégis úgy érezte, hogy tartozik annyival a múltjának, hogy tisztába teszi a dolgokat. S legnagyobb félelme is ez volt. Otthagytott egy szép, és kedves leányt, aki a menyasszonya volt. Amelie arcát minden egyes éjszaka maga előtt látta, amióta csak szabadon élhetett. A börtönben próbálta elhessegetni magától, mert úgy érezte, úgyszincs már rá reménye, hogy újra láthassa. S most, hogy újra szabad volt, és lehetősége lett volna rá, hogy Marseille-be utazzon, most bizonytalanodott el. Félt attól, hogy mi vár rá ott, és hogy olyat fog látni, amit nem akar. De ugyanakkor nem akarta látni azt a gúnyos arcot sem, amit a tárgyalás után. Jean Legrand ezredes aljas ember volt, és amikor a fiatalember visszagondolt arra a kárörvendő nevetésre, ökölbe szorult a keze, és máris rohant volna vissza Franciaországba. De az esze azt mondta, hogy még türelemmel kell lennie. És ilyenkor azzal töltötte az idejét, hogy a jövőt tervezgette. Ezek a tervek mindig új energiával töltötték el, és erőt

adtak neki ahhoz, hogy tovább építse az életét. Először is vett magának egy házat Barcelonában, és ott telepedett le. Miután rengeteg dolga akadt, nem rohanhatott mindenhová személyesen. S ezért jó néhány alkalmazottat is vett föl, akiket ide-oda küldhetett, s akik a munka egyéb részeit végezték, amíg ő az üzleti ügyei után járkált. De a legfontosabb dolog, amit mindenképpen meg akart tudni, az az volt, hogy mi újság a Guillaume de Flore ügyvel. Erre pénzt sem sajnált, mert tudta, hogy egy megfelelő összeg megnyitja a rejtett kapukat is. S így aztán egyik emberét Franciaországba küldte, hogy nézzen utána, mi történt az ügyével a hivatalos berkekben. A válasza legalább két hónapot kellett várnia, s ez a két hónap hosszabbnak tűnt a fiatalember számára, mint az addig eltelt három év. De mire eljött az ősz, a férfi végre megérkezett a várva várt hírrrel. S ez volt az a pillanat, amikor Guillaume de Flore teljesen átalakult Maximilien Alguien-né. S hogy miért? Arra egyszerű a válasz. A hír, amit meg akart tudni, teljességgel megfelelt a férfi elvárásainak! Guillaume de Flore-t a touloni szökés után halottá nyilvánították, s bár a holtteste soha nem került elő, mindenki egyértelműnek vélte, hogy odaveszett. A vérét, és a ruhájának egy foszlányát megtalálták a sziklákon, és a szakértők úgy vélték, egy ilyen zuhanást senki nem élhetett túl. Az ügyet lezárták, s Guillaume de Flore halott emberré vált. S az egykor még Guillaume de Flore-ként élt férfi most Maximilien Alguien néven újjászületett. S mint minden újszülött, elindult, hogy felfedezze a körülötte lévő új világot.

Kilencedik fejezet - A nemesség kötelez

Attól a pillanattól kezdve, amint Alguien megtudta, hogy Guillaume de Flore nem létezik többé, az élete teljesen megváltozott. Bár a vagyonát tekintve eddig is bármit megtehetett, de úgy érezte, hogy nem cselekedhet elég szabadon, mert előző életének a szelleme Damoklész kardjaként mindig is ott lebegett a feje fölött. Amikor ez a veszély végleg elmúlt, a férfi lelkeről hatalmas teher esett le. Most már sokkal nyugodtabban mehetett akárhová, szabadabban élhetett, és most már tett is róla, hogy a neve ne legyen ismeretlen a világban. Mert amióta csak kiszabadult, mindig is ez volt a vágya. Vagyonos ember volt, és most már nem kellett attól tartania, hogy esetleges ellenfelei nagyobbak és erősebbek nála. A pénz hatalom, és ezt Alguien nagyon is jól tudta. De mégis, sokszor a vagyona ellenére is akadályokba ütközött. S hogy ennek mi volt az oka? Egyszerű! Azokban a bizonyos monarchikus államokban, még mindig is az számított valakinek, akinek nemcsak vagyona, hanem nemesi rangja is volt. S ezekben az

országokban pusztán pénzével a fiatalember nem sokat ért. Sok ilyen helyen a régi nemesi családok leszármazottai le is nézték a pusztán vagyonos embereket, gögösen letekintve a pénzarisztokratákra. S amint a férfi azt megtudta, pár éve ugyanez volt a helyzet Franciaországban is, bár ott némileg javult a helyzet! Amióta az Orléans-i herceget, Lajos Fülöpöt 1830-ban a trónra ültették, főleg ezek a pénzemberek irányították az országot. Mindemellert jelentős számban éltek az országban az „Ancien régime” egykori hívei, és az utódaik. De ez nem volt így mindenütt! Néhány országban, ahol állandóak voltak a változások, sok elszegényedett arisztokrata család is élt, akiknek már csak a nemesi rangjuk maradt meg, de ez önmagában semmit sem ért! S ekkor szégyen ide, szégyen oda, sokan a legvégső megoldáshoz folyamodtak. Jó pénzért eladásra kínálták a nemesi címüket, az egész múltjukkal, és jogaikkal együtt, csakhogy meg tudjanak élni! S erre főleg a széttagolt Itáliában, egész iparág szerveződött. A csóró nemesek szinte sóvárogva tartották a markukat a legújabb, bankárvilágban meggazdagodott pénzembereknek, akik persze ezen kapva kaptak, hiszen a vagyonuk mellé olyan ütőkártyát kaptak, ami a pénzzel együtt eddig ismeretlen magasságokba juttathatta el a szerencse kegyeltjeit. Pontosan így érzett Alguien is, akit akár Guillaume de Flore-nak is hívhatnánk, de mint tudjuk, ez a név már a múlt homályába veszett. S a férfi alig szokta meg új nevét, máris egy még újabbal kellett megbarátkoznia. S őszintén remélte, hogy a legutolsóval. Ez az új név a férfi számára a legvégső eszköz volt ahhoz a tervhez, amely most már évek óta elintézésre várt. S ez pedig nem más volt, mint visszatérni Franciaországba. Mert ez volt a fiatalember végső álma! Bármennyire is gazdag, és sikeres ember lett, s hívhatták őt bárhogy, akár Alguien-nek is, de valójában lélekben mindig is Guillaume de Flore maradt. Az a fiatalember, akit csúnyán átverték, és elválasztották őt a legkedvesebb embertől, akit valaha is szeretett. A menyasszonyától, Amelietől. S ahogy teltek a hónapok, a férfiben égett az elhatározás, hogy most már végképp visszatér. De ha ebben a világban akkor lehetsz valaki, ha egyszerre vagy vagyonos, és arisztokrata, hát legyen! 1832. tavaszán Toscanába hajózott, mert itt élt leginkább annak a hagyománya, amit nemes üzletnek is szoktak nevezni. S a fiatalember meg is találta, amit keresett! Nyomára bukkant egy régi francia arisztokrata családnak, akik egykor a forradalom elől menekültek el, de új hazájukba, Itáliába nem tartott velük a szerencse. A napóleoni idők során teljesen elszegényedtek, és a család utolsó sarja, egy beteges ember, Albert de Servier gróf áruba bocsátotta a nemesi címét. Bár már idős ember volt, addig nem akart meghalni, amíg meg nem nyugodhatott. Tudni akarta, hogy a család neve tovább él majd, és egy gazdag embernek köszönhetően a Servier név újból visszatérhet abba a magasságba, ahol egykor volt. S amikor megtudta, hogy jött egy fiatal

ember, aki elismert, népszerű üzletember volt, és megvette a Servier nevet, végre megnyugodott. Három hónapig élt még, s utána azzal a tudattal hunyta le a szemét, hogy a család neve és becsülete tovább él majd. Ez a férfi, aki a Servier grófi nevet és címet megvette, természetesen Alguien volt, aki múltja után végre az ideiglenesen viselt nevéől is megszabadult, és most már Maximilien de Servier grófként lépett az élet színpadára. Ez a név egy egész család több száz éves múltjával együtt járt, és a férfi tudta, hogy ez a név arra kötelezi őt, hogy méltósággal viselje! S a fiatal gróf soha életében még nem érezte magát ilyen eltökéltnek, mint ebben a pillanatban! A vagyona az eltelt pár év alatt látványosan megugrott, és a neve is hamar ismert lett a Földközi-tenger környékén. S a férfi már csak a megfelelő alkalomra várt, hogy elinduljon Franciaország felé. Ez idő alatt persze lendületesen építette a kapcsolatrendszerét, és rengeteg új üzletfele, és barátja akadt. Egyikük, egy fiatal spanyol, név szerint Antonio Montero, akivel a Milánói operában ismerkedett össze, amikor az Itáliai nyaralását töltötte, s nagyon jó barátságba került vele. A két fiatalember hamar rájött, hogy nagyon sok mindenben hasonlítanak egymásra. Antonio el is vitte a családjához, Barcelonába Servier grófot, és barátjaként mutatta be. Ott az ifjú gróf megismerkedett a szimpatikus családdal, Francisco Montero úrral, aki hajógyáros volt, és a felségével, Maria-val. S a gróf egy rendkívül emlékezetes nyarat töltött a családnál. Montero-ék persze rögtön el is vitték őt a bikaviadatokra, amit egy vérbeli spanyol sohasem hagyhat ki! S ők nem is hazudták meg magukat! Mindent elkövettek, hogy milliomos vendégüket elszórakoztassák. S ez alatt az idő alatt a gróf újból felhőtlenül boldognak érezte magát, és örökre a szívébe zárta a Montero családot. De ezt a barátságot csak egy olyan esemény fűzhette erősebbre, ami még ebben a forrongó latin közegben is sokkolóan hatott. Az történt, hogy a kissé nyughatatlan vérű spanyol fiatalember, Antonio összetűzésbe keveredett a barcelonai kikötőben egy nagydarab, kétméteres, rossz arcú alakkal. Akkor persze még nem tudhatta, hogy ez az ember a helyi alvilág egyik hatalmas vezére, név szerint Ruiz Crusada. A nagydarab kasztíliai félelmetes hírű volt, és rögtön kiszúrta, ha a felségterületére illetéktelen ember téved. S ami a legrosszabb volt, az az, hogy a meggondolatlan, és kissé hiú Antonio-ról már messziről sütött, hogy arisztokrata, és van mit a tejbe aprítania! Nem tudta, hogy vannak a városban olyan területek, ahová magányosan, s főleg kirívó öltözetben nem tanácsos sétálgatni. De a spanyol fiatalember elkövette ezt a hibát. S az egyik este, a sötét sikátorban Crusada az embereivel együtt elkapta a szerencsétlen Antonio-t. Előbb megverték, majd magukkal vitték. Kiszedték belőle, hogy kicsoda, és amikor megtudták, hogy egy vagyonos ember fia, rögtön úgy gondolták, itt az ideje, hogy egy kis vagyont szerezzenek. Egy váltságdíjat követelő levelet írtak Montero

úréknak, akiknél épp ott volt Servier gróf. A szülők teljesen kétségbe estek, és rögtön rohantak is volna a hatóságokhoz, hogy tegyenek valamit, de a fiatal gróf lebeszélte róla őket. Ennek pedig az volt az oka, hogy ő már jól ismerte az írást, és a feladóját is. Ruiz Crusada neve ugyanis nem volt ismeretlen előtte. Abban az időben, amikor a csempészekkel dolgozott együtt, sokszor összefutottak vele, és ezek a találkozások meghatározták a Crusadáról kialakult képét. Ismerte a férfi kegyetlenségét, és ravaszságát is, és tudta, hogy mindig ilyen módszerekkel dolgozik, és rendkívül kegyetlen! Habozás nélkül kivégez bárkit, ha neki úgy tetszik! S ez a hír egyáltalán nem jött jól a Montero családnak. Végül mint mindig, most is a pénz hatalma volt az, ami elintézte a dolgokat. A gróf nem kis összeget feláldozva, jó pénzért megvásárolta azokat a nehézfűikat, akik a barcelonai kikötő környékén lófráltak, s akiknek egyáltalán nem tetszett Crusada hatalma, s mindenáron a helyébe akartak lépni! Servier tudta, hogy a becsvágy mindennél erősebb ezekben az emberekben, a pénzért és a hatalomért bármit megtesznek! A fickók kiszolgáltattak minden információt Crusada rejtkehelyéről, és elintézték azt is, hogy a következő nap egy megbeszélte időpontjában a rejtkehely gyengén legyen védve. S azon a reggelen Servier gróf, álruhába öltözött csendőrökkel együtt rajtaütött Crusada bázisán. A banda minden tagját letartóztatták, de az akcióban részt vett két téglának elnéztek sok mindent, akik így egy időre átvették a hatalmat a helyi alvilág fölött. Bár ez csak ideiglenes állapot volt, mivel pár hónap után Crusada, aki igazi profi volt, megszökött a börtönből, és most már csak egyetlen cél lebegett a szeme előtt. Felkutatni azokat, akik elintézték. Azt a két embert, akik segítettek a leleplezésben, hamar eltette láb alól, de előbb kiszedte belőlük a titokzatos arisztokrata nevét. S így került a fickó halállistájára Maximilien de Servier gróf is, akit égre-földre keresett, de a fiatalember tudta, hogyan rejtőzzön el az alvilág szeme elől. A pénze és a hatalma lehetővé tette a számára, hogy ne találják meg, ha ő nem akarja. De ez az esemény örök lekötelezettjeivé tette a Montero családot, akik ezek után bármit megtettek volna érte! De a fiatal gróft az ösztönei már hazaszóltatták. 1833. tavaszán minden készen állt arra, hogy elinduljon! Bármennyire is marasztalták, de a gróf induláshoz készülődött. Még megígérte a barátainak, hogy egyszer meghívja őket Franciaországba, amit Monteróék el is fogadtak, Antonio pedig annál is inkább, mivel egy idő óta őt is valami ismeretlen cél Párizsba vonzotta. A gróf nem kérdezte a barátját, hogy mi lehet ennek az oka, de sejtette, hogy egy hölgy lehet az indíték. Tudta, hogy Antonio évekkal ezelőtt többször is járt a francia fővárosban, és mindig ugyanarra vitte az útja! Talán egy lány volt ennek az idegességnek az oka! S ezt legjobban a gróf értette meg. Ő tudta, hogy milyen az, ha nem láthatja azt a leányt, akit szeret. Ő is így érzett, de az

indulás napján már a várakozás belülről feszítette, s alig várta, hogy a hajó kifusson a kikötőből. Ez a pillanat el is érkezett, és öt év után Guillaume de Flore, most már Maximilien de Servier grófként újra elindult Franciaország felé.

Tizedik fejezet - Hazatérés

1833. április 28. Marseille

Kissé hűvös reggelre ébredt a város. A külváros egyre ritkuló házai között egy hosszú, keskeny ösvény vezetett a közeli kis erdő felé. Az út mentén a távolban egy valamikor szép, de mostanára már elhanyagolt ház állt. A Galoire ház. Falai kopottak voltak, az udvarát méter magas fű borította. Az egykor szépen gondozott sövény is el volt vadulva. A festett kerítés is rozsdásodott már. Az épület lepusztult, ódon kastélyként állt a síkság közepén. A ház felé, a gyalogúton egy ember közeledett. Harminc év körüli férfi volt. Tetőtől talpig feketébe volt öltözve. Csizmája fényesen csillogott, fekete zubbonya fölött sötét színű köpenyt hordott, melynek csuklyáját mélyen az arcába húzta. A sok feketeséget egyetlen dolog törte meg. A vérvörös torreadoröv, melyet a férfi a dereka köré csavarva viselt. Tekintete fürkésző pillantásokkal siklott végig a tájon. Fekete bajusza, elegáns körszakálla, és napbarnított arca valamiféle keleties, egzotikus megjelenést kölcsönzött neki. A férfit Maximilien de Servier grófnak hívták. A fiatal gróf épp ezen a reggelen érkezett a kikötőbe. Nem nézelődni jött Marseille-be, hanem céltudatosan a Galoire házhoz igyekezett. Egyedül akart menni, embereinek megtiltotta, hogy vele tartsanak. Lassan lépdelt az ösvényen, s mintha ismerős lett volna ezen a környéken, úgy nézett körül, emlékeket keresve. Mereven a kopott épületet bámulta, amint megérkezett a kerítéshez. Csak állt némán, és sápadt arccal szemlélte a gazos udvart. Ahogy ott állt, a régi házat bámulva, úgy belefeledkezett a nézelődésbe, hogy észre sem vette azt az idős férfit, aki a kerítés túloldaláról megszólította.

- Keres valakit, uram?

A gróf a hang irányába fordult. Egy alacsony öregember állt vele szemközt. Az öreg Manuel volt.

Servier halk hangon felelt neki.

- Igen. A Galoire család felől szeretnék érdeklődni! Úgy tudom, itt laknak!

- Ó, uram, ez a ház már régen nem az övék!

- Mi történt? Ezt a házat eladták?
- Ó, dehogy! Meghaltak! Csak Amelie kisasszony él még valahol, de ő is elment már innen évekkel ezelőtt! Ismeri őket talán?
- Igen. Elnézést, hogy be sem mutatkoztam! Maximilien de Servier gróf vagyok! A Galoire családot nagyon régről ismerem, és sajnos már évek óta nem láttam őket. Nem tudtam, hogy már nincsenek. De hogy történt ez?
- Szomorú egy história ez, uram! Mikor találkozott a családdal utoljára?
- Elég régen. Utána évekig Spanyolországban éltem. Mi történt itt azóta? Kérem, mesélje el, amit tud! Fontos lenne számomra! Galoire úrék a legjobb barátaim voltak!
- Az öreg beszélni kezdett.
- Én több mint húsz évig álltam Galoire úr szolgálatában, de soha semmilyen gondot nem tapasztaltam a család körül. De az 1828-as esztendőből kezdve hirtelen minden elromlott! Sorra jöttek a sorscsapások egymás után, mintha valami gonosz erő irányítaná!
- Ezt hogy érti?
- Ez az egész dolog számomra olyan felfoghatatlan! Öt évvel ezelőtt valahogy érdekes módon követték egymást a titokzatos események! A Galoire családot sorra sújtotta a katasztrófák sorozata! 1828. májusában kezdődött! Talán ön is tudja, hogy Amelie kisasszonynak volt egy vőlegénye!
- Igen, tudom! Ismertem! Guillaume de Flore-nak hívták, ugye?
- Igen. Nos, ez a fiatalember jóban volt az egyik helyi öreg báróval, Chambord úrral. Sokszor járt el hozzá látogatába, beszélgetni, sakkozni, miegymás! Egy nap a bárót megölték, s pont ez a Guillaume talált rá! Szerencsétlenségére valaki épp akkor lépett be, amikor ő a halott mellett térdelt. Így a fiatalembert tartóztatták le, mint Chambord úr gyilkosát! A helyzetet még rontotta az is, hogy a báró épp Guillaume-ot tette meg minden vagyona örököséül! Gyilkosságért halálra ítélték, és Toulonba szállították! Ott állítólag szökést kísérelt meg, s a katonák menekülés közben lötték agyon!
- Ez szomorú!
- Bizony! Amikor az előbb valami gonosz erőről beszéltem, nem véletlenül tettem!
- Hogyhogy?
- Valahogy túl sima ez az ügy! A végrendelet, az időben belépő szemtanú, minden! Guillaume nem volt ilyen ember! Rendes, jóra való fiatalember volt! De ha feltételezzük, hogy meg akarta volna ölni az öregembert, akkor arra is lett volna gondja, hogy el ne kapják! És ha tudta, hogy a báró ráhagyta a pénzét, akkor miért ölte volna meg így? Hiszen akkor egyértelmű lenne a dolog!

- Úgy gondolja, hogy...
- Megmondom én a véleményemet, uram! Szerintem nem Guillaume volt a tettes! De hogy a tanú benne van, arra mérget vennék!
- Miből gondolja?
- Nem tudom! Megérzés! S ráadásul még nem is beszéltem a többi dologról!
- Milyen többi dologról?
- Guillaume halála után Amelie kisasszony teljesen kiborult! Nem volt hajlandó sem enni, sem inni! Meg akart halni! Orvost kellett hívni hozzá! Pár hónap alatt jött rendbe valahogy! Galoire úr közben vitte tovább a vállalatát, de a sors keze itt is közbeszólt!
- Hogyan?
- Galoire úr hatalmas üzletekbe kezdett, a szóbeszéd szerint állami megrendelésre! A találgatásokat az váltotta ki, hogy Galoire úr egyre nagyobb titokban kezdte kezelni az üzleteit! Még a családjának sem beszélt róluk, mondván, hogy az üzlet sikerének szempontjából fontos, hogy titokban maradjon! Így sem Camilla asszony, sem pedig Amelie kisasszony nem firtatta őt, hagyták, hogy ő döntsön! Eleinte hónapokig jött is az üzletekből származó bevétel, de egy nap elapadt! A banktól hamarosan milliós nagyságrendű fizetési felszólítás érkezett. Ez az üzenet teljes csődbe vitte a Galoire Hajózási Vállalatot! Galoire úr bezárkózott az irodájába, és lázasan kutatni kezdett az üzleti papírjai között. Valamit keresett. Pár óra múlva nyílt az iroda ajtaja, és Galoire úr előjött.
"Szemét csaló! Megölöm!" - ordította, és a többiekhez egy szót sem szólva elrohant!
- S ezek után?
- Nem tért haza! Két hétig keresték, minden eredmény nélkül! Nem sokkal később a holttestét az Oroszlán-öböl vizéből halászták ki.
- Mi történt vele? Vízbe fulladt?
- Nem! A vizsgálat megállapította, hogy leszúrták! Már halott volt, amikor a vízbe dobták! Nyomozás is indult, de a hatóságok nem találtak semmit, s így lezárták az ügyet.
A gróf lassan ingatta a fejét.
- Ez lehetetlen! Senki sem tudott semmilyen támpontot adni?
- Senki! Egyetlenegy fecni nem maradt, ami nyomra vezethetett volna!
- Értem! S ezután mi történt?
- Az öregember keserűen bámult maga elé.
- Két hónappal férje temetése után Camilla asszony is meghalt. Beteg volt a szíve, abban az időben sok baja is volt vele! Az egyik nap kiment a temetőbe a férje sírjához. Rosszul lett, és összeesett. Galoire úr mellé temették, ide a Marseille-i temetőbe. Most már érti, gróf úr, hogy miért érzem úgy, hogy mindez gonosz erők műve? Amelie kisasszony egymás

után három embert veszített el!

A gróf sápadt arccal állt, a nagy házat bámulva. Manuel, az öreg kertész látta, hogy Serviert megrendítették a hallottak, így hát nem szólt egy szót sem.

- Szerencsétlen emberek! Mi lett belőlük! Ez a dolog így méltatlan! Nem ezt érdemelték! És Amelie kisasszony? Vele mi van? Hol él? Mit tud róla? - kérdezte a gróf az öreget.

- Miután a kisasszony egyedül maradt, a vállalatot eladták, a házat és a birtokot elárvereztették! Ez az épület is most egy ingatlankezelő birtokában van. Szerencsére a kisasszonynak sok barátja akadt, aki segített. A család egyik régi barátja, Legrand ezredes úr pártfogásába vette őt, és a vállalat hátra maradt tartozásait is kifizette. Később megkérte Amelie kisasszony kezét is, és felajánlotta neki, hogy költözzön hozzá. Amelie viszont nemet mondott, mert úgy érzi, hogy őt Guillaume emléke kötelezi erre. Az ezredes mindenesetre nem adta fel a mai napig sem. Végül Amelie-t gyerekkori barátnője, Sabine d'Osilly kisasszony hívta meg magukhoz.

A gróf az öregre pillantott.

- Ez az Osilly család idevalósi, ugye?

- Igen. De tavalyelőtt Párizsba költöztek. A család feje, Fernand d'Osilly gróf valamikor itt volt az ügyészség helyettes vezetője. Két évvel ezelőtt a királyi ügyész meghalt, s Osilly grófot nevezték ki a helyére. Most ő a legfelsőbb ügyész, az igazságügyminiszter helyettese!

- Értem! S akkor most Amelie kisasszony is Párizsban él?

- Igen. Az Osilly család magához vette a kisasszonyt, mint családtagot! S így most ő is ott él velük, az Osilly Palotában.

- S mi lett ezzel a Legrand ezredessel?

- Természetesen ő sem maradt itt, miután megtudta, hogy Amelie kisasszony hova készül költözni. Nem is volt nehéz dolga, hiszen a tavalyelőtti változások után ő is bekerült a legfelsőbb tízezer köreibe. Lajos Fülöp trónra lépése után nem sokkal kinevezték tábornoknak! Ma tagja a PAIR-ek kamarájának, hatalmas, és befolyásos ember lett! Azt hiszem, gyönyörű háza van Párizs szívében.

A gróf egy ideig némán állt a gondolataiba merülve, majd ismét megszólalt.

- A ház most teljesen üres? - kérdezte.

- Igen. Mindent elvittek, csak egy pár bútordarab maradt itt. Talán be szeretne nézni?

- Igen, ha lehetne!

Az öreg kinyitotta a kaput.

- Jöjjön be!

A gróf belépett az udvarba. Az öreg közben beszélt tovább.

- Ismeri a járást, vagy vezesselem körbe?

- Nem szükséges, jártam itt valamikor!

- Rendben! Nekem még van pár dolgom! De menjen csak fel nyugodtan! Bár nem sok nézni való akad!

- Köszönöm! - felelte Servier, és elindult be a házba.

Odabent a régi folyosó fogadta, amit már ismerünk, bár most üres volt, kopott, és hideg. A férfi benézett a hallba, ahol szintén csak a rideg, szürke falak fogadták. A férfit szorongató lelki fájdalom fogta el, ezért sarkon fordult, és visszament a folyosóra. Miután az emeletre vezető lépcsőt megpillantotta, elindult arrafelé. Hamarosan felért az emeletre. Odafönt is volt egy pár helyiség, de Servier nem törődött velük, hanem egyenesen a folyosó vége felé vette az irányt. Ott volt egykoron Galoire úr irodája. A gróf benyitott. Odabent nyitva volt az ablak, s a néha befújó szél csapkodta az ablakszárnyakat. A szobában már csak a régi szekrény állt, és egy íróasztal. Mindkettő teljesen üres. A falakról minden dísz és festmény le volt szedve. Ez a helyiség is komor hangulatot árasztott. Servier egy pillantást vetett az üres polcokra, majd az íróasztalhoz lépett, és kihúzta a bal oldali fiókot. Üres volt. Ezután megnézte a jobb oldali is, de abban sem volt semmi. De Servier ezt a fiókot nem dugta vissza! Keze végigsimította a fiók sima alját. Ujjjaival egy kis bemélyedést keresett. Rövid keresgélés után meg is találta. Erősen benyomta. Pattanó hang hallatszott, s a fiók alja felnyílt, felfedve egy titkos rekeszt. A gróf felhajtotta a vékony falapot. Alatta, a titkos rekeszben nem volt más, csak két papírlap. Kézbe vette a két iratot. Az egyik egy eredeti üzleti szerződés volt, a másik pedig egy szintén kézzel írott másolat. A gróf olvasgatni kezdte őket. Megállapította, hogy a másolat Galoire úr keze nyomát viseli. Egyértelmű volt, hogy egy biztonsági másolatról van szó! De amint többször is elolvasta a két iratot, rögtön észrevette, hogy hol a hiba! Döbbenet meredt előbb a másolatra, majd az ügyvéd által hitelesített példányra! A két papír ugyanaz a szerződés volt, de a két szöveg nem egészen egyezett! Servier sápadt arccal nézte át többször is a papírokat, de olvashatta akárhányszor is, érezte, hogy nem tévedett! Rájött, hogy mit keresett akkor Galoire úr! Elég volt egy pillantás a lap alján olvasható aláírásra, tudta, hogy megtalálta azt az okot, amiért Galoire úrnak meg kellett halnia! Felmarkolta az asztalon lévő papírokat, zsebébe tette, majd miután helyrerakta a fiók titkos rekeszét, sarkon fordult, és határozott léptekkel távozott.

Tizenegyedik fejezet - Drouet úr ügyfele

Május 3-án délelőtt tíz óra körül Bertran Drouet közhivatali tanácsos megérkezett az irodájába. A helyiség elég tágas volt, ablakain erősen tűzött be a májusi napfény. Drouet úr a fogasra akasztotta a felöltőjét, és kitekintett az ablakon. Az utca szemben lévő oldalán az Igazságügyi Palota sziluettje töltötte be a látóteret. A tanácsos nagyot sóhajtott. Eszébe jutott, hogy aznap még az államügyészhez is el kell látogatnia. Pedig Osilly úrnak sem okozna olyan nagy gondot, ha ő fáradna át ide! Hiszen itt lakik, nem messze. De egy államügyész megetheti, hogy akár egy hivatalvezetőt is magához rendeljen. No persze, az sem mellékes, hogy Osilly urat most teljesen leköti kisebbik lánya, Sabine közelgő esküvője. Ami a vőlegényt illeti, Drouet úr csak névről ismerte, személyesen nem találkozott vele soha. Sabine kisasszony jövődöbéli férje, Pierre de Frane báró híres újságíró volt, a legnagyobb Párizsi napilap, a Le Gazette tulajdonosa. Mivel Sabine jelezte a tanácsosnak, hogy mindenképpen számít rá az esküvőn, Drouet úr remélte, hogy hamarosan személyesen is megismerheti a vőlegényt. Elgondolkozva állt, amikor kopogtak az ajtón.

- Tessék! - fordult a bejárat felé.

A titkár lépett be.

- Elnézését kérem, monsieur Drouet, de egy úr szeretne beszélni önnel! - kezdte, és egy cédulát nyújtott át.

A tanácsos kézbe vette, és elolvasta a cédulán látható nevet.

- Gróf Maximilien de Servier - dörmögte, majd a titkár felé fordult.

- Engedje be, Antoine! - intett.

A titkár távozott. Pár pillanat múlva egy magas, jó megjelenésű, fiatal férfi lépett be. Servier gróf volt. Levette kalapját, s titokzatos, lélekbemarkoló tekintetét a tanácsosra vetette. Drouet megérezte benne a megközelíthetetlenséget, s mivel még nem ismerte az idegent, készséges arccal sietett elé.

- Üdvözlöm, monsieur Servier! Miben állhatok rendelkezésére?

A gróf közelebb lépett.

- Elnézését kérem, Drouet úr, hogy nem jelentkeztem be pár nappal ezelőtt, de csak nemrég érkeztem haza Franciaországba, és az ügyek, amiket el kellene intézennem, sürgősek! - felelte.

A két férfi kezét fogott. A tanácsos a fotelek felé intett.

- Foglaljon helyet! - mutatott a fotelek felé, és ő is ült a gróffal szemközt.

Servier beszélni kezdett.

- Azt hiszem, mi még nem ismerjük egymást, mivel én már évek óta nem élek itthon.

- Igen, hallottam! Ha jól tudom, az öreg Jerome de Servier grófnak volt két fia. Az idősebbiket, Sebastian vicomte-ot fiatalkoromban láttam egy párszor.

- Igen, így van! Az öccse, Albert volt az én apám. Huszonöt évvel ezelőtt vándorolt ki velünk, a családdal külföldre. Sajnos az a helyzet, hogy egyetlen gyerek vagyok, s miután a szüleim meghaltak, rám szakadt az egész Servier vagyon! Sem Itáliához, sem pedig Spanyolországhoz viszont nem köt semmi, s ezért döntöttem úgy, hogy hazatérek. A múlt héten érkeztem Marseille-be, és tegnapelőtt pedig Párizsba.

- Értem! S most szeretné bejegyeztetni az új lakcímét?

- Idővel igen, de most másról lenne szó! Miután megérkeztem Párizsba, megtekintettem a régi birtokot, nagyapámék házát, amelyik a Foret d'Marly mellett áll.

Drouet úr fölemelte a fejét.

- Igen, csakhogy az a ház Jerome úrék halála után az állam tulajdonába került!

Servier a tanácsosra pillantott.

- Igen, tudom! Láttam a táblát kitéve! Nos, utánanéztam a dolgoknak, és megtudtam, hogy a város a ki nem használt ingatlanait kiárusítja!

- Ha jól értem...?

- Igen. Szeretném a Foret d'Marly 41. sz. alatti ingatlant megvásárolni!

A tanácsos hátradőlt a fotelben, és keresztbe tette a lábát.

- Ennek semmi akadály! Csak meg kell kapnom a megfelelő papírokat, és a közjegyző aláírásával hitelesítve már az öné is lehet az ingatlan!

A gróf iratokat vett elő.

- Itt van minden iratom, ami szükséges! A születési bizonyítvány, a vagyoni nyilatkozat, és a spanyol nagykövetség igazolása is.

Drouet úr kézbe vette a papírokat.

- Köszönöm! - felelte, és sorra átnézte az iratokat.

Miután végzett, Servierre pillantott.

- Rendben van! - bólintott, majd felállt a fotelből, és az íróasztalhoz lépett.

Servier is felkelt, és várakozva nézett a tanácsosra. Drouet egy nyomtatványt vett elő, és kitöltötte a megfelelő helyeken, majd aláírásával igazolta, hogy Servier gróf iratait rendben találta.

- Így ni! Ez kész van! Most már csak annyi hiányzik, hogy Lemercier közjegyző úr jelenlétében megtörténjék a pénz átadása. De sajnos a jegyző úr nincs itthon, s csak késő este érkezik vissza Párizsba, s így az üzletet csak holnap reggel tudjuk nyélbe ütni!

- Nem probléma! A holnapi nap megfelel! Mikorra jöjök? - kérdezte a gróf.

- Reggel kilencre! Keressen nyugodtan itt, az irodában. A jegyző úrral mi már itt leszünk!

Servier kezét nyújtott. Drouet elfogadta, és a két férfi kezét rázott.

- Köszönöm, hogy szakított rám időt, monsieur Drouet! - hajolt meg Servier, és vette a kalapját.

- Szívesen tettem! Remélem, még lesz szerencsénk találkozni! - felelte a tanácsos.

- Viszontlátásra! - köszönt el a gróf.

Drouet az ajtóig kísérte.

- Viszontlátásra, gróf úr! - válaszolt a férfi, és becsukta az ajtót a távozó Servier mögött.

Tizenkettedik fejezet - Barátnők

A délutáni napfény beszűrődött a Párizs melletti erdő fái között, megvilágítva a szűk kis ösvényt, amelyen két fiatal nő sétált. Lassan lépdeltek egymás mellett. A fiatalabbik egy alig húsz éves, fiatal lány volt. Fodros szőke haját egy gyöngy koszorú díszítette. Jól állt neki a fehér ruha, mely csinos volt ugyan, de nem igazán erdei sétára való. A leányt viszont ez egyáltalán nem zavarta. S hogy ki volt ő? Sabine d'Osilly volt, a királyi államügyész kisebbik lánya. A mellette sétáló ifjú hölgy valamivel idősebbnek, és nőiesebbnek tűnt. Selymesen fénylő, szőkésbarna haja ki volt engedve, mely hosszan a vállára omlott. Ő fekete ruhát viselt, mely jól kihangsúlyozta karcsú alakját. Arca gyönyörű volt, de kék szemeiben egyfajta szomorúság bujkált. Amelie Galoire volt. Az eltelt öt év alatt szép, ámde csöndes, fiatal nő vált belőle. Sokan szerették, s akik ismerték, és tudtak az őt, és családját ért tragédiák sorozatáról, mind egy emberként álltak ki mellette. Amelie hálás is volt nekik, akik igyekeztek csökkenteni fájdalmát, de elfeledtetni nem tudták soha. A sokak közül Osilly úrnak, és családjának köszönhetett a legtöbbet. Az ügyész két lánya, Hermine és Sabine olyanok voltak neki, mintha a testvérei volnának. S ez az évek alatt csak erősödött. Sabine és Amelie rendszeresen együtt voltak, s ha tehették, mindig sétáltak egyet a Párizs környéki erdőkben.

Amelie nagyot szippantott a friss, erdei levegőből.

- Olyan jó erre sétálni! Csöndes, és békés minden!

Sabine megsimította a haját.

- Igen. Itt legalább nyugodtan lehet sétálni, és beszélgetni. Nem zavar senki.

Amelie kissé elfordította a fejét.

- Ez az erdő, és a környék mindig a gyerekkoromra emlékeztet. A boldog időkre.

- Miért? Nálunk talán nem vagy boldog?

- Dehogynem! De ez nem olyan boldogság, mint az volt. Úgy érzem, hogy az a hely, ahol a családdal éltünk boldogan, az a lelkemnek része volt, amelyből kitéptek egy jókora darabot.

- Azt hiszem, értelek! - felelte Sabine.

Amelie sóhajtott egyet.

- Csak úgy gondolod, hogy érted! De nem így van. Nekem meg kellett tanulnom erősnek lenni, pedig számtalanszor éreztem úgy, hogy hiábavaló az egész létem! Két év alatt mindenkit elveszítettem. Apámat megölték, s a gyilkosa talán ma is vígan él valahol! Anyám a fájdalomba halt bele! Ugyanabba a fájdalomba, amely ellen én még ma is küzdök! De nem ez a legrosszabb! A halált senki sem kerülheti el, mert ha eljön az ideje, mindannyiunknak el kell menni. De az igazságtalan, és az értelmetlen halált sohasem tudtam elfogadni, és kétlem, hogy valaha is el fogom! A vőlegényem, Guillaume halálát nem azért nem tudom feldolgozni, mert ő már nincs közöttünk, hanem azért, mert meggyőződése, hogy ártatlan volt! Ismertem őt. Még egy kutyát sem bántott soha! Chambord urat is úgy szerette, mintha apja lett volna! S azzal, hogy gyilkosnak bélyegezték, bemocskolták egy ártatlan ember tisztességét! S ez nekem jobban fáj, mintha engem öltek volna meg!

Amelie befejezte. Elfordult, és megtörölte a szemét. Sabine észrevette a mozdulatot, és átkarolta barátnőjét.

- Nyugodj meg! Ne gondold a rossz dolgokra!

- Mindjárt elmúlik! - felelte Amelie.

Sabine megállt, és felé fordult.

- Ami elmúlt, az elmúlt! El kell felejtened! Tekints a jövőbe! Már 23 éves vagy! Magányosan nem élheted le az életedet! A férjhezmenetelre is gondolnod kell! És tulajdonképpen szerencsés is vagy! Hiszen nem akar kiudvarol neked! Legrand tábornok igen neves, gazdag, és befolyásos ember! Évek óta a barátod! Ismered őt! Mellette biztos életed lehetne! Nem értem, hogy miért habozol!

- Nem is tudom! Jean tényleg jó ismerősöm, de sohasem gondoltam úgy rá, mint aki férjem lehetne. Mindig is csak egy barátom volt, de nem több. Vele sem lennék boldogabb, mint nélküle. De egyedül sem maradhatok! Az az igazság, nem tudom, hogy mit tegyek. Talán igent mondok egy nap! De úgy érzem, egyelőre időre van szükségem.

Sabine nem szólt, csak némán bólintott. S a két hölgy tovább sétált az erdei ösvényen.

Tizenharmadik fejezet - A pénz beszél

Szinte ugyanabban az időben, pár utcával arrébb a Leclark bank épülete előtt egy fogat állt meg. A hajtó leszállt a bakról, és kinyitotta az ajtót. Egy magas, elegáns férfi szállt ki belőle. Servier gróf. Felpillantott az épületre, majd a kocsishoz fordult.

- Lehet, hogy hosszabb ideig leszek! Várjon itt, Baptiste! - mondta, majd elindult fölfelé a lépcsősoron.

Bent az épületben egy kisebb előtér fogadta, ahonnan egy újabb lépcső vezetett fel az emeletre. A gróf arrafelé vette az irányt. Föllépkedett a lépcsőkön, s egy hosszú folyosóra ért, melynek egyik oldalán tágas ablakok néztek az utcára, másik oldalán pedig irodaajtók sora fogadta. A folyosó a végén kitágult, és egy kisebb előteret alkotott. Itt egy íróasztal állt, mely mögött egy sziürke ruhás hivatalnok ült. Amint megpillantotta a grófot, felállt a helyéről, és a jövevény elé sietett.

- Jó napot! - szólalt meg a gróf.

- Üdvözlöm uram! Kit tetszik keresni?

- Maximilien de Servier gróf vagyok! Leclark úrral kell beszélnem!

A hivatalnok meghajolt.

- Bejelentem önt, uram! - felelte, és bekopogott a nagy ajtón.

- Tessék! - hangzott odabentről. A titkár belépett. Kis idő múlva megjelent.

- Az igazgató úr várja önt! - jelentette ki, és félreállt.

A gróf belépett az irodába. Mögötte a távozó hivatalnok becsukta az ajtót. Servier körülpillantott az irodában, bár már nem először járt itt. A gróf vagyona legalább egy tucat bankban volt elosztva, s ez a bank is ezek egyike volt. Az iroda, ahová érkezett, elég tágas helyiség volt. A nagyjából téglalap alakú szobának hosszabbik oldalán volt a bejárat. Bal kéz felől egy másik iroda ajtaja, és egy pár antik bútor látszott. Jobb oldalon a falat egy nagy függöny takarta el. A bejáratnál szemben, a hátsó falnál állt az igazgató íróasztala. A helyiségbe az asztal mögötti panoramaablak felől áradt be a fény. Innen remek kilátás látszott a városra. A falakon David, és Delacroix festményei. Az íróasztalnál egy vézna, jelentéktelennek látszó ember foglalt helyet. A vendége láttán felállt, és elé sietett. Ez a sietség egy kívülállónak szemet szúrt volna, s egyáltalán nem véletlenül! Úgy tűnt, hogy Leclark úr, a bank tulajdonosa nagyon is igyekszik a gróf szolgálatára állni! Ez így is volt, nem mintha olyan régről ismerték volna egymást, de Servier a bank legtokeerősebb ügyfele volt, s miután a pénzüintezet többször is a csőd szélére került, egy ilyen ügyfelet meg kellett becsülnie. A gróf arcán nem látszott, hogy észrevette volna a bankár túlzott igyekezetét. Leclark úr

készséges arccal meghajolt, és kezét nyújtott.

- Örülök, hogy láthatom, gróf úr! Miben lehetek a szolgálatára?

A gróf kezét fogott a férfival.

- Jó napot, Leclark úr! Remélem, van ideje számomra! Üzleti ügyben jöttem!

- Természetesen! Önre mindig van időm! Foglaljon helyet!

Servier leült, és beszélni kezdett.

- Nos! Az ön bankjánál letétbe helyezett pénzemről lenne szó!

Pontosabban annak egy részéről! Még ma estig szükségem lenne hatszázötvenezer frankra!

- Hatszázötvenezer? Talán menni fog! Nagyon rosszul megy mostanában!

- Igen, tudom! Valójában hárommillió kellene, de tudom, hogy az ön bankja nem bír ennyi pénzt kifizetni egyszerre, ezért csak egy töredékét veszem fel, a fennmaradó összeget pedig a többi banktól.

- Hát igen! Nagy a konkurencia! De a kért összeget a rendelkezésére bocsátom! Megkérdezhetem, hogy mire szándékozik fordítani a pénzt?

- Hogyne! Főleg ingatlanra! Most költözöm ide, Párizsba, házat szeretnék venni. De a pénz nemcsak erre kell, más egyébre is kívánom költeni! És az az igazság, hogy ezzel a bankkal is vannak terveim!

Leclark úr értetlen arccal nézett a grófra.

- Nem értem önt, monsieur Servier!

A gróf a bankárra szegezte tekintetét, akit egy kicsit megijesztett ez az átható pillantás.

- Mindketten tudjuk, hogy az ön bankja, hogy is mondjam, ingatag lábakon áll!

- Ez igaz! De mégiscsak működünk!

- No igen, de meddig? Ezt az üzletmenetet, amit ön folytat, nem lehet sokáig csinálni! Ne is ámítsa önmagát! A konkurencia erős, ön pedig gyenge! Belegondolt már abba, hogy mi történne, ha egy nap minden pénzemre szükségem volna, amit az ön bankjába fektettem? Ezt a bankot már csak az a negyvenkétfélmillió frank tartja életben, és ezt ön is tudja!

- Hát igen! Nem győzöm csinálni! Sokszor azon gondolkodom, hogy beadom a kulcsot!

- Könnyűnek látszó dolog így tenni, Leclark úr! De vigyázat! Látja, ezért mondtam, hogy ezt a bankot így már nem lehet irányítani! Számoljon csak utána! Önnek már sem abbahagyni, sem folytatni nem érdemes! Ha tovább csinálja, pár hónapon belül menthetetlenül csődbe jut, mert a nagyok elsodorják! S maga ahhoz nem elég erős, hogy ár ellen ússzon! Ha viszont abbahagyja, a befektetőket mind ki kell fizetnie! S ami pénze megmarad, töredéke sincs annak, amit beleinvestált!

A bankár kissé összeesve bámult maga elé.

- Igaza van! S most? Mi a szándéka?

Servier a férfit nézett.

- Van egy ajánlatom! Önnek nem érdeke, hogy a megmaradó párszáz ezer frankkal elkullogjon, nekem pedig az nem mindegy, hogy mi lesz a befektetett pénzemmel! De van egy javaslatom, amelynek köszönhetően a kecske is jóllakik, és a káposzta is megmarad!

- Miről lenne szó?

- Önnek nincs más dolga, csak annyi, hogy holnap szakembert hívat, és felbecsülteti a bank összes ingóságának, és ingatlanának az értékét, beleértve ezt a székházat is! A szakértő kimondja a teljes értéket, s én ennek megfelelően a vagyon 110%-ért megveszem öntől a bankot, minden hozzátartozó ingatlannal, és a teljes személyzettel, alkalmazottakkal együtt! Nos?

- Hát, nem is tudom!

- Ez az egyetlen járható út! Használja ki! Választhat! Vagy koldusként végzi pár hónapon belül, vagy megszabadul ettől a hatalmas tehertől, zsebében majdnem ötvenmillió frankkal kényelmesen hazamegy, és ha akar, ezzel a pénzzel akár új életet is kezdhet! Gondolja meg, hiszen én készpénzzel fizetek, s ha kéri, egyenként fogom leszámolni az ön kezébe az összeget! Ne habozzon, Leclark úr! Itt csak két út van! Vagy veszít, vagy nyer! Középut nincs!

Tizennegyedik fejezet - Vendég Osilly-éknál

A következő három hét eseménydúsán telt Párizsban, de nemcsak a bankvilágban zajlott az élet, hanem a város vezető polgárainak körében is. A nagypolgári élet egyik szimbóluma az Igazságügyi Palota volt, melynek épülete büszkén emelkedett a főváros házai fölé. A palota az állam tulajdonát képezte, s mint a neve is mutatja, az igazságszolgáltatást képviselő állami vezetők, miniszterek, államtitkárok, főügyészek hivatali székhelye volt. Odabent többnyire báltermek, tárgyalók, irodák sokasága alkotta a belső teret. Itt egyébként nem lakott senki, csak egy impozáns hivatalként szolgált. Az alacsonyabb tisztségviselők mind saját lakásukban laktak, a város különböző részein. A tekintélyesebbeknek viszont szolgálati lakás járt, nem messze a palota épületétől. Az Osilly-ház különálló épületet alkotott, emelettel, erkéllyel, több szobával, nappalival, étkezővel. Itt lakott a legfőbb ügyész, Osilly úr családjával. Náluk nap, mint nap fordultak meg emberek az ország elitjéből, a legfelsőbb tízezerből. Bár Osilly úr özvegy volt, nem érezte szükségét annak, hogy újra házasodjon. Ötvenhat éves volt,

a pályája csúcán. Talán épp ez volt a vonzereje! Rengeteg hölgy szeretett volna a kedvében járni, de az ügyészt ez nem érdekelte igazán, hiszen ott voltak neki a szerettei. Két lánya, Hermine, és Sabine is a kastélyban lakott. Hermine férjével, Gheron báróval, Sabine pedig egyedül. Bár ez az állapot sem sokáig lesz így, hiszen már küszöbön állt Sabine esküvője, vőlegényével, Pierre De Frane báróval, a Le Gazette fiatal, lelkes és ambiciózus tulajdonosával. S Osillyéknál már hagyomány volt, hogy a család az otthonos hangulat érdekében egy fedél alatt élt, de mégis külön. Így Osilly úr sohasem unatkozott, mindig zajlott körülötte az élet. Így volt ez május 24-én is. A kis kastély emeleti étkezőjében egy hét fős társaság foglalt helyet. Aznap egy vendég látogatott hozzájuk. Osilly úr otthonába invitálta Drouet urat, a városi hivatal tanácsosát. Természetesen nemcsak az ebéd miatt, hanem egy fontos, hivatali ügyből kifolyólag. A helyiség, ahol a társaság ült, az emeleten volt, és egyébként nappaliként szolgált. Tágas előszoba volt, ahonnan további három szoba nyílt. Jobbra, az utcára nézve a szemlélődő egy elég nagy erkélyre juthatott. Ott azonban most nem volt senki. A nappaliban lévő hosszú asztalnál foglaltak helyet. Az asztalfőn ült Osilly úr. Őszülő hajú, de szimpatikus külsejű, bajuszos férfi volt. Volt benne valami nagybácsiszerű. Jobbján nagyobbik lánya, Hermine volt látható. A hölgy nyugodt tekintetű, barna hajú, 30 évesnél valamivel fiatalabb nő volt. Mellette a férje, Andre de Gheron ült. Vörösseszőke haja, unott, közömbös képe nem volt túl barátságos. Valahogy nem illett Hermine-hez. Ő egyébként építész volt. Az asztal túlsó végében egy szikár, szigorú képű, negyvenes figura helyezkedett el. Drouet úr volt, a tanácsos. Osilly úr bal oldalán ült Sabine, Amelie, és Sabine újdonsült vőlegénye, Pierre De Frane báró. A fiatal újságíró, akárcsak menyasszonya, szóke volt. Alig volt huszonnégy éves, és az élet minden területén fiatalos lendülettel, időnként nagy hévvel vett részt. Most azonban hallgatott. Mindenki ebédelt, de a néha-néha meginduló beszélgetés félbeszakította.

Az ügyész Drouet-ra pillantott.

- Tanácsos úr, elfelejtettem mondani, hogy miért is hívtam önt! Mivel maguknál van a városi lakossági adatnyilvántartás, egy ügyészi vizsgálat miatt egy Jacques Lefevre nevű ember teljes dokumentációjára szükségem van. De sajnos ez a férfi egy ismert ember unokaöccse, és az illető olyan helyen dolgozik, ahol könnyen tudomást szerezhet az ellene folyó vizsgálatról, ha én hivatalos kérelmet nyújtok be önökhöz! Egy nagy értékű csalásról van szó. Hogy őszinte legyek, erre a figurára már jó ideje vadászom, s csak most jutottam el oda, hogy elkaphatom! De ehhez meg kell kerülnöm azt az apparátust, amelybe az illető belezhet. Megoldható, hogy ezt a dolgot nem hivatalosan elrendezzük?

- Hát hogyne! Nincs akadálya! Holnap délelőtt bent leszek! Tizenegy órától

van egy fél óra szabadidőm, akkor nem fogadok ügyfeleket. Ha akkorra bejön, odaadom a megfelelő dokumentációt.

- Rendben! És köszönöm! Ha sikerülne elkapnom az illetőt, biztos, hogy vezércikk lehet belőle az újságok címlapján!

Erre a kijelentésre De Frane báró felkapta a fejét, mint aki mondani akar valamit.

- Erről jut eszembe! Nem tudom, hallottak már a legújabb szenzációról? Az utóbbi időben mindenki csak erről beszél!

Osilly gróf összeráncolta a homlokát.

- Nem tudom, mennyire igaz, de hallottam arról a férfiről, akit az utóbbi húsz év pénzügyi zsenijeként emlegetnek! A szóbeszéd szerint alig pár hete tűnt fel csak, és valóságos pénzügyi földrengést idézett elő. Ha jól tudom, felvásárolt egy bankot, és alig három hét alatt felfutatta, alaposan lekörözve az összes vetélytársát! Vajon igaz ez?

De Frane jelentőségteljesen bólintott.

- Igen. Pontosan erről beszéltem!

Az ügyész kérdően nézett rá.

- Ön tud valami részletet is?

- Persze! Egy kis nyomozásba kezdtem, ugyanis a lap hasábjain egy nagyszabású riportot tervezek vele, az "Év sikerembere" címmel! Úgy fogják vinni a lapot, mint a cukrot!

- Meséljen róla! - noszogatta leendő sógorát Hermine.

- Jól van! Nos, ez az ember, akiről szó van, állítólag egy gazdag francia. Eddig valahol külföldön élt, s csak nemrég jött haza! A pletykák szerint fél kézzel osztogatja a milliókat! Na most, ez az ember, valami gróf, pár hete telepedett le itt, de már az első héten célirányosan a bankvilág felé orientálódott. Biztos, hogy nagyon jól tudja, mit csinál, ugyanis kinézett magának egy olyan bankot, amelyik nagyon rosszul állt. A Leclark bankot. Ez a bank egészen a csőd szélén táncolt, és égetően szüksége volt a gróf pénzére! Igen ám! De a grófnak esze ágában sem volt annyi pénzt befektetni, hogy azzal a Leclarkot életben tartsa. De a csavaros eszére, és remek üzleti érzékére jellemző, hogy egy egészen potom összegért megvette a bankot, s annak minden jogát! Tudta, hogy nyugodtan ajánlhat ilyen alacsony árat, hiszen a régi tulaj olyan rossz helyzetben volt, hogy az a pénz neki egy vagyont jelentett abban a helyzetben! S hogy az örökös reklám is biztosítva legyen, a bank most már az ő családnevét viseli! Jó helyről hallottam, hogy az alkalmazottak bérét majdnem ötven százalékkal emelte!

- Ötven százalékkal?! Az szép kis pénz! - csodálkozott Sabine.

De Frane folytatta.

- Igen, de még nincs vége! Ahogy beindította a bankot, a hatását rögtön érezni lehetett a pénzpiacra! A betétek, és a bankszámlák kamatát viszont

megemelte! Ezzel a kis intézkedéssel rögtön le is hagyta a konkurenciát! Az eddigi legmenőbb bank, a Champton sem tudja vele tartani a lépést! No és a kölcsönfeltételei! Jó futamidő, alacsony kamat! Jóval kevesebb, mint máshol! S ez nem mindegy, ha valakinek kölcsönre van szüksége! S mindezek mellett sokat ad a külsőségekre is! A bank régi épületét felújíttatta, tiszta, impozáns, még szép, hogy aki csak kíváncsiságból megy el hozzá, és meglátja a vadonatúj, figyelemfelkeltő épületet, gondolkodás nélkül ezt a bankot választja! Én azt hiszem, ez az ember tényleg tudhat valamit! Tudja, hogyan kell eladni a nevét, a jóhíré! Azt csinálja, hogy óriási összegekkel támogat árvaházakat, kulturális intézményeket, egyházakat, és nagyszabású eseményekhez adja a saját maga, és bankja nevét! Ennek köszönhetően özönlenek feléje a befektetők, s ezt hallva a Hadügyminisztérium együttműködési megállapodást kötött vele öt évre! A bank pénzzel támogatja a kadétnévelést, a felszerelést, s a pénzen kívül a nevét adja a nemsokára megrendezendő nagy Párizsi Fesztiválhoz! Nagy fogás, nem mondom! Az a grandiózus felvonulás, a hadsereg teljes menete, a bálók, a koncertek, s mind, ami ezzel jár, örökre az emberek tudatába vésik a nevét, a személyét, s ettől kezdve már befutott!

- Ez fantasztikus! De honnan tud ennyit, Pierre? - érdeklődött a fiatalembertől Amelie.

- Hallottam egy, s mást! Ne feledje, kisasszony! Egy vérbeli újságíró mindent bevet, ha egy jó sztorira akad kilátás! Így volt ez most is! Megtudtam, hogy ez a gróf a Foret d'Marly mellett vett egy nagy házat, és a hozzá tartozó birtokot.

Drouet úr erre rögtön kapcsolt.

- Ó, hát akkor én azt az embert ismerem!

- Tényleg? - nézett rá Sabine.

- Igen! Járt nálam pár hete!

- És neve is van? - kérdezte Gheron.

- Hogyne! Maximilien de Servier grófnak hívják!

- Servier? - kérdezte csodálkozva Osilly úr.

- Igen! Az a ház, amit megvett, a nagyapjáé, Jerome de Servier kastélya volt. Az öregek meghaltak, nagyobbik fiuk katona volt, és a fronton esett el. Öccse pedig fiatalon kivándorolt Spanyolországba a családjával együtt. Pár éve halt meg ő is. Ez a gróf, nos, az ő fia! A vagyona mind családi örökség, a kastély kivételével! Ez azért van így, mert az öreg Jerome úr az államra hagyta a házat végrendeletében. Állítólag azért, mert haragban volt a kisebbik fiával, amiért az spanyol lányt vett feleségül! Ki nem állhatta menyét, és az unokáját, s a család ezért hagyta itt Franciaországot! Ez az unoka áprilisban jött haza, azzal a szándékkal, hogy Párizsban letelepszik! Most itt él, s mint hallottuk, eléggé mozgalmas az élete!

- S ön honnan ismeri? - érdeklődött Amelie.
- Amikor megérkezett a fővárosba, felkereste a régi Servier házat. Megtudta, hogy állami tulajdonban van, erre eljött az irodámba, azzal a szándékkal, hogy megvásárolja. Így is történt! Lemercier közjegyző úrral fogadtuk, és aláírtuk a szerződést.
- Hermine-t nagyon izgatta a dolog.
- S ez a gróf tényleg olyan gazdag? - kérdezte.
- Igen! Amikor az üzletet kötöttük, láttam a vagyonyilatkozatát! Hát nem mondom! Láttam én már sok pénzt, de ennyit soha! Több pénze van, mint a francia államnak!
- Komolyan mondja? - kételkedett Gheron báró.
- A legkomolyabban!
- Sabine kíváncsian tovább kérdezősködött.
- S milyen ember ez a gróf? Meséljen róla valamit! Mennyi idős?
- Olyan harminc éves lehet! Magas, elég széles vállú ember. Nagyon határozottan beszél, de elég halkan! Remek, divatos ruhákban jár. S még valamit észrevettem rajta! Először azt gondoltam, hogy ez az ember ennyi ésszel, és ekkora vagyonnal nagyon boldog, és vidám ember lehet! De nem tűnt annak!
- Hogyhogy? - kérdezte Hermine.
- Komoly, néha túl csendes, szinte megközelíthetetlen ember. De ami a legérdekesebb benne, az a szeme! A nézése olyan, mintha belém látna! Kissé szomorú a tekintete, majdnem félelmetes. Olyan rezzenéstelenül néz, mint egy élőhalott. Nehéz elképzelni, hogy egy ilyen érdekes, szinte misztikus arc mögött egy pénzügyi zseni van! De mint mondtam, szinte éget a pillantása! Alig bírtam a szemébe nézni!
- Sabine fészkelődni kezdett a székén.
- Kíváncsivá tett! Szeretnék találkozni ezzel az emberrel!
- Drouet úr bólintott.
- Azt hiszem, hamarosan újra fogunk hallani róla!
- Erre a többiek a gondolataikba merültek. Ott dolgozott bennük a kíváncsiság, hogy megismerjék ezt a különös embert.

Tizenötödik fejezet - Hírnév ötmillióért

Miután Servier gróf röpke három hét alatt szélvészgyorsasággal vette át a Leclark bankot, és bevonult a köztudatba, lényegre törő gazdasági lépéseinek köszönhetően a legkeresettebb pénzember lett Párizsban. A bank régi épülete némileg megújult, s új névvel várta az üzletfeleket. A Servier

bank neve rendkívül sokat számított! Aki magának érezte azt a megtiszteltetést, hogy a gróft személyesen ismerte, és valamit el akart érni, elég volt csupán erről az ismeretségről szót ejtenie! Az előkelő hölgyeknek, és uraknak éppen az legezgette a hiúságát, ha nevük, és személyük a város leghíresebb emberének a neve mellett tűnt fel a lapok címdalán. Arról nem is beszélve, hogy így egy biztos háttérrel éreztek a hátuk mögött. Servier gróf pedig éppen ezt akarta elérni! Azt, hogy neve, és szava legyen a nagyvilági életben! S hogy miért? Talán a hatalom miatt? Lehet, hogy sokan így gondolnák, de nem így van! Igaz, hogy Servier gróf mindent megtett azért, hogy eljusson idáig, de számára ez csak egy eszköz volt csupán! Eszköz egy cél eléréseért, annak megvalósításáért! A Galoire háznál tett látogatása óta egyetlen cél lebegett a szeme előtt! Ezt a célt senki sem ismerte rajta kívül, a gróf mélyen magába rejtette. Némán tette a dolgát, s nyugodt tekintettel szemlélte, hogy a felső tízezer valóságos közelharcot vív azért, hogy az ő személyes ismeretségét keresse. Drouet úr Osillyéknál tett látogatása után két nappal is így volt ez. Servier gróf az irodájában ült, és néhány papírt vett elő. Ugyanaz a két irat volt, amit Galoire úr íróasztalában talált. A két iratot letette egymás mellé, és ismét átolvasta őket. Az egyik egy ügyvéd által hitelesített szerződés volt, a másik pedig egy másolat, amelyet Galoire úr biztonsági okokból készített. A két irat szövege közti különbség annyira elenyésző volt, hogyha valaki nem eléggé figyelmesen nézte meg, talán fel sem tűnik! Csupán csak egy szó volt a különbség, de abban az egy szóban volt a lényeg! A Galoire úr által az eredeti szövegről készített másolat szerint az üzletből ő hatalmas hasznot húzhatott volna! De az ügyvéd által hitelesített példány szövege értelmében az üzlet egy másik személynek kedvez! Annak, aki a szerződés létrehozásában közvetítőként közreműködött! S ennek a személynek a neve jól olvashatóan látszott a lap alján! A grófnak elég volt a szerződésre egyetlen pillantást vetnie, tudta, hogy mi a család lényege! A szerződés kétségkívül kitűnő hamisítvány volt, de Serviert nem tévesztette meg! A férfi még egy utolsó pillantást vetett a papírookra, majd eltette őket az íróasztal fiókjába.

Ekkor kopogtak az ajtón.

- Tessék! - szólt fennhangon Servier.

Nyílt az ajtó. A titkár lépett be.

- No mi az, Theodore! - hangzott a gróf kérdése.

- A Hadügyminisztériumból megjöttek a tábormok urak a mára megbeszélt találkozóra!

- Engedje be őket!

- Igen uram! - felelte a titkár, és kiment.

A jövevények beléptek. Teljes tábormoki egyenruhát viseltek, adva a tekintélyre, de hiába, a gróft nem érdekelte az arany vállap. Ha nem is

mutatták, a két tiszt bizonyos szorongással nézett a megbeszélés elébe.

A vendégek láttán Servier felállt. Az érkezők közül az egyik idősebb férfi volt. Edouard Duvier tábornok. Őt már ismerjük, még Chambord úr házából. Úgy tűnt, hogy öt év alatt semmit sem öregedett. A gróf egy pillantással nyugtázta az idős tábornok jelenlétét. A másik férfira tekintve Servier teste egy pillanatra megfeszült, de úrrá lett rajta. Rezenéstelen tekintetét a vele szemben álló férfira vetette, aki nem volt más, mint Jean Legrand márki, a XVIII. lovasezred tábornoka. Ez a pillanat szinte semeddig sem tartott, mert Servier gróf vendégei elé sietett, és kezét fogott velük.

- Üdvözlöm önöket! - fogadta a két férfit.

Duvier tábornok kissé mentegetőzve szólalt meg.

- Ne haragudjon, gróf úr, hogy fél órát késtünk, de volt egy pár elintéznivalónk!

- Semmi probléma! Időben jöttek.

Duvier Legrand felé intett.

- Azt hiszem, önök még nem ismerik egymást! Hagy mutassam be Jean Legrand tábornok urat, egy barátomat! Ő az, akiről nemrég meséltem önnek.

- Örülök, hogy megismerhetem! - nézett Legrand-ra Servier.

- Üdvözlöm! - biccentett a tábornok.

A gróf a fotelek felé intett.

- Foglaljanak helyet! - mondta.

- Köszönjük! - felelte Duvier.

A vendégek leültek, Servier szintúgy.

- Megvan a pontos kimutatás, amit kértem? - kérdezte.

Legrand bólintott, és egy iratköteget vett elő.

- Igen! Itt van minden, pontosan leírva!

Servier kézbe vette a papírokat, és átfutotta.

- Rendben! De azt hiszem, önök nem ok nélkül kérték, hogy találkozhassanak velem! Igazam van?

Duvier bólintott.

- Igen. A költségek várható mértéke meghaladja a múlt héten kiszámolt összeget.

- Mennyivel?

Most újra Legrand vette át a szót.

- Ötmillióval.

- Hogyhogy?

- Tegnap született egy új kormányhatározat, mely szerint az állam ennyivel csökkenti a fesztiválra juttatott támogatást. És ez baj! Ha ez az összeg hiányzik, akkor ez kihat a rendezvény színvonalára is! Pedig a

felvonulásnak, a karneváli vásárnak, a gálakoncerteknek, és az operabálnak is meg kell lennie! Nem is beszélve a felszerelésekről, és az új díszletekre fordítandó pénzről! Ettől az ötmillió hiánytól veszélybe kerülhet az egész rendezvénysorozat!

- Értem! Tehát a Hadügyminisztérium újabb ötmillió frank kölcsönt szeretne fölvenni?

- Valahogy úgy!

- Gondoltam! S ezért a miniszter úr önökön keresztül bonyolítja a tranzakciót, ahelyett, hogy személyesen jönne el?

Duvier széttárta karját.

- Nem tehet mást!

- Ugyan miért?

- Talán hiúságból! Most gondoljon csak bele, gróf úr, ha kitudódna, hogy a Hadügyminisztérium pénzt koldul, rajtunk röhögne az egész ország! A sajtó is ezen csámcsogna egész nyáron, s azzal le is lennénk járva!

- Értem. Tehát önök azt várják tőlem, hogy az üzletet a legnagyobb titoktartás mellett folytassuk le?

- Igen, erről lenne szó!

Servier a vendégeire meredt. Jéghideg, zöldeskék tekintetét szinte belefúrta a két tiszt szemébe.

- Nézzék, uraim! Ha a miniszter úr, vagy akár önök, nem merik vállalni a tetteikért a felelősséget, akkor nincs miről beszélünk! Ha a koldus az utcán nem szégyell kéregetni, akkor egy miniszter ne is szóljon egy szót sem! Az legyen a legnagyobb baja, hogy írnak róla! Ennél nagyobb tragédiák is értek már embert! Nem ez a becsület fokmérője!

Legrand tábornok fölemelte a hangját.

- Így nem beszélhet, gróf úr! Tudja, hogy kivel áll szemben?!

A gróf nem szólt egy szót sem, csak némán nézett a tábornokra. Ettől Legrand zavarba jött, és elhallgatott.

Servier végül síri hangon szólalt meg.

- Nagyon is jól tudom, hogy ön kicsoda. De egyet jól jegyezzen meg! Ebben az irodában csak nekem van jogom ordítózni, monsieur Legrand!

- Elnézést! - felelte a tábornok.

- Felejtsük el! De ami a lényeg! Ne feledjék el, uraim, hogy az embernek azért van az esze, hogy használja! Csak tudni kell, hogy a dolgokat hogyan találjuk, hogy a közvéleménynek tetszen! S ez a politikában, az életben, a hadseregben, és a bankvilágban is így van! Azt az ötmilliót úgy is adhatom, hogy az a hadügyminiszter úr tekintélyén nem ejt csorbát! Sőt! Kifejezetten előnyére válik!

- Mire gondol, gróf úr? Ebből a dologból bizonyára önnek is származik előnye!

- Persze! Nehogy azt higgyék, hogy én csupán emberbaráti szeretetből adom ki a kezemből a pénzt! A dolog lényege az, hogy ez az összeg nem kölcsönként, hanem bevételként jut önökhöz!

- De hogyan! A hadseregnek nincsen kereskedelmi tevékenységre jogosító papírja!

- Látom, hogy az üzleti élet fogásait önöknek még gyakorolni kell! A feltételem a következő! Én az egész Párizsi Fesztiválhoz, a bálókhoz, a koncertekhez, és a többi rendezvényhez adom a magam, és a bankom nevét! Önök pedig reklámbevétel címén megkapják az ötmillió frankot! Ez kifejezetten jót tesz a hadseregnek, mert úgy jön ki a dolog, mintha önök tettek volna nekem szívességet azzal, hogy reklámozták a Servier bankot! S így vissza sem kell fizetniük az összeget!

Legrand elismerően bólogatott.

- Nem is rossz! Úgy látom, gróf úr, ön igencsak érti a szakmáját! De nem értem, hogy önnek mi ebből a haszna, hiszen úgy ad ki pénzt a kezéből, hogy gyakorlatilag nem is kapja vissza!

Servier összeráncolta a szemöldökét.

- Dehogynem! A Fesztivál emberek millióit vonzza ide Párizsba! S nem csak Franciaországból, hanem külföldről is! S amíg a Fesztivál tart, ennek a reklámnak köszönhetően mindenütt a Servier bank nevét lehet majd hallani! Ezek után, aki csak teheti, mind velem fog üzletet kötni, itt fog bankszámlát nyitni, ide fog befektetni! S ez a rengeteg ügyfél többszörösen behozza azt az ötmillió frankos összeget!

Legrand karba tette a kezét, s kissé ravasz mosollyal nézett a grófra.

- Ez nagyon szép, de akkor nyilván azt is tudja, hogy a reklámért a rendelkező akkora összeget kérhet, amekkorát akar! S így mi akár húszmilliót is kérhetnénk!

- Ez igaz. De önök óvakodni fognak attól, hogy többet kérjenek. A szerződésben ötmillió fog szerepelni! Ötmillió! Egy frankkal sem több! Különben nincs üzlet!

Tizenhatodik fejezet - Véletlen találkozás

Langyos, álmos volt az idő. Délután két óra lehetett. A nap még magasan járt. A Párizsból nyugatra vezető út is csendes volt, a tűző nap sugarait az út mentén húzódó Foret d'Marly fái árnyékolták le valamelyest. Felhőt nem lehetett látni az égen, semmi sem adta jelét, hogy megzavarná ezt a csendes délutánt. A távolban kocsizörgés hallatszott. Nemsokára feltűnt a zaj forrása is. A város felé egy fogat közeledett közepes sebességgel. Bakján a hajtó

bágyadt tekintettel üldögélt. A kocsiban három ember ült. Velük már találkozhattunk. Osilly úr volt, Sabine lányával, és jövődjő vejével. Az utastérben ugyanolyan bágyadt volt a levegő, mint a szabadban. A kocsi utasai némán ültek egymás mellett. Osilly úr az aznapi újságot olvasgatta, Sabine némán bámult ki az ablakon, és az elsuhanó tájat nézte. De Frane pedig hátradőlve aludt. S a fogat csak egyre haladt tovább, monoton tempóban. Pár száz méterre tőlük az egyik erdei úton egy lovas ügetett. Servier gróf volt. Mint mindig, az aznapi munka fáradalmainak kipihenésére időnként egy-egy sétalovaglásra indult az erdőben. Meghallotta a közeledő kocsi zörgését, s az erdei ösvény és a főút elágazásához léptetett, hogy megnézzze, ki jön.

A fogat egyenletes sebességgel közeledett. Sajnos a meleg, bágyadt levegő, és a monoton tempó hatására a hajtó figyelme ellankadt, és nem vette észre az út mentén összetekeredve fekvő kígyót. Mire kapcsolhatott volna, már késő volt! A lovak hirtelen hátrahőköltek, s amennyire lehetett, felágaskodtak. A kocsi utasai rémülten kiáltoztak. A hajtó nem volt ura a helyzetnek, a lovak olyan vadul dobálták a fogatot, hogy ő is tehetetlen volt. A két ló teljesen megbokrosodott, és örült rohanással vágattak, amerre láttak! A kocsi rendkívüli megterhelésnek lett kitéve, hiszen az út köves, és göröngyös volt, és minden bukkanónál dobott rajta egyet! A tengelyek recsegetek, s a kerekekből is pár küllő kitért. Eszeveszett száguldás kezdődött! Nem messze tőlük Servier gróf látta, hogy baj van! Pár lépést tett előre lovával, és kivárt néhány pillanatig. Amikor a kocsi már majdnem odaért, a gróf a fogat mellé ugratott, és a lovát fokozatos gyorsításra kényszerítve próbált a hintó elejéhez jutni. Szerencsére lova a legjobb erőben lévő csődör volt, s így a nagy vágatásban is sokkal gyorsabb volt, mint Osilly úr lovai. A gróf látta, hogy a kocsi utasai meg vannak rémülve, s a hajtó is tehetetlen. Mégis, hosszú percekbe telt, mire egyáltalán a lovak mellé tudott kerülni. Nagy nehezen sikerült megmarkolnia a lelógó kantárszárat. Erőset rántott rajta, és fokozatosan lassítva megállásra kényszerítette a lovakat. Minden tagjuk reszketett, és habzott a szájuk is. A gróf megállította a lovát, és leugrott a nyeregből. A megsérült hajtó lekászálódott a bakról, és a kocsinak támaszkodva pihent.

- Jól van? - nézett rá a gróf.

- Persze! Semmi komoly! - felelte a férfi.

Servier ezután kinyitotta a fogat ajtaját is.

- Nincs bajuk? - kérdezte a benn ülőktől.

A három utas kiszállt. Először Sabine, majd a két férfi. Sápadt arcuk, ziháló légzésük rémületről tanúskodott. Sabine vőlegénye mellé húzódott, s a férfi átkarolta. Osilly úr megkönnyebbülten sóhajtott fel.

- Phű, már azt hittem, hogy itt pusztulunk! Ha ön nem segít uram, ki tudja,

mi történik! - kezdte.

- Hogyan tudnánk megköszönni? - nézett rá Sabine is, reszketeg hangon.

- Ugyan! Szívesen tettem!

De Frane kezét nyújtott.

- Épp jókor jött, uram! Köszönjük, hogy megmentett minket! Kit tisztelhetünk önben?

- Elnézést, de ebben a nagy rohanásban eszembe sem jutott, hogy bemutatkozzam!

A nevem Maximilien de Servier. Éppen errefelé lovagoltam, amikor megláttam a bajt.

A név hallatán a többiek érdeklődése segítőkük felé fordult, szinte el is felejtve előző félelmüket.

- Servier gróf úr?! Ugye, ön az, akiről mostanában annyit beszélnek?

- Igen, én vagyok az.

- Még ilyen szerencsét! Örülök, hogy találkoztunk! Én Fernand d'Osilly gróf vagyok, a legfőbb ügyész! Ő a kisebbik lányom, Sabine, és a vőlegénye, Pierre De Frane úr!

- Örvendez! - szölt Servier, és köszöntötte a másik két embert is.

Sabine már kezdett megnyugodni, és végre nevetett.

- Nem gondoltam volna, hogy éppen ilyen körülmények között futunk össze Párizs legtitikzatosabb emberével! - mondta.

- Ó, ön túloz, kisasszony!

De Frane megrázta a fejét.

- Nem, nem! Önről rengeteget beszélnek mindenhol! S mindenki, aki csak számít, azon verseng, hogy megismerkedhessen önnel!

A gróf halványan elmosolyodott.

- Úgy beszélnek rólam, mint egy kiállítási tárgyról, amit mindenki meg akar nézni!

- Hát, majdnem így van! - folytatta Osilly úr.

De Frane elnevette magát.

- Ez a találkozás tényleg nem volt mindennapi! Azt hiszem, ezt egy vezércikkben írom meg a Le Gazette címoldalán!

- Ön újságíró? - nézett rá Servier.

A báró bólintott.

- Igen! A Le Gazette tulajdonosa vagyok!

- Akkor ön is elég híres ember!

- Talán! De nem annyira, mint ön!

- Higgycs el, én sem akartam híresebb lenni, mint más! De ha az ember benne él az élet sűrűjében, ezzel is kell számolnia!

Osilly úr helyeselt.

- Ez igaz!

Sabine beszédre nyitotta a száját.

- Ha már közeletről beszélünk, azt hiszem nemsokára alkalma lesz megismerkedni rengeteg olyan emberrel, akik mind számítanak Párizsban! Ha eddig csak beszéltek önről, most talán találkozhatnak is! Remélem, szombatra nem talált magának elfoglaltságot! Ugyanis aznap lesz az esküvőnk Pierre-rel, s szeretnénk meghívni önt az estélyre!

- Ez nagyon megtisztelő! És gratulálok! Köszönöm a meghívást! Elfogadom!

De Frane tovább nevetett.

- Hogy fognak csodálkozni a hölgyek és urak, ha megtudják, hogy ön is ott lesz!

- Igazán nem szeretném, ha a jelenlétem zavarná az estélyt!

- Ne mondjon ilyet, gróf úr! Az ön jelenléte csak gazdagítja az esküvői bált!

- Hány vendég lesz?

- A rokonság, és a baráti kör egészen pontosan háromszáznyolcvanöt vendéget tesz ki! - felelte Osilly úr.

Servier elmosolyodott.

- Akkor eltart egy jó ideig, míg mindenkiel megismerkedem!

- Hát ha mindenkit nem is, de egy pár barátomat feltétlenül meg kell ismernie!

- Lassan már megszámolni sem tudom, hogy hány emberrel futottam össze az elmúlt egy hónap során! - mondta Servier, és megfogta a lova kantárszárát, majd a többiekre pillantott.

- Azt hiszem, ezzel a kocsival nem jutnak el a városba! Ha megvárnak itt, hazaugrom, és a rendelkezésükre bocsátom az egyik kocsimat!

- Ezt igazán nem kellett volna, gróf úr! - nézett rá az ügyész.

- Dehogynem! Csak nem fognak itt tizenöt mérföldet gyalogolni hazáig!

- Köszönjük! De a meghívó nélkül ne menjen el! - mosolygott Sabine, és átadta a papírt a grófnak, aki indulni készült.

- Hány órára, és hová menjek? - kérdezte a férfi.

- Az Igazságügyi Palota dísztermében lesz az ünnepség, délután kettőkor!

- Köszönöm! Mindenképpen ott leszek!

- Nem fogja megbánni, monsieur Servier!

- Abban biztos vagyok! No, akkor kérem, várjanak meg! Mindjárt küldöm a kocsisom, aki hazaviszi önöket! A fogatukat pedig majd helyrehozatom az embereimmel!

- Viszontlátásra! - köszöntek el az ügyészék a gróftól, aki nyeregbe pattant, és ellovagolt.

Az ottmaradt négy ember pedig hosszan nézett utána, míg el nem tűnt a távolban.

Tizenhetedik fejezet - Szemtől szemben

Szombat délután, nem sokkal kettő előtt az Igazságügyi Palota díszterme már csaknem megtelt. Ez a hatalmas helyiség gyönyörűen felépített terem volt. A versailles-i kastély tükörtermének mintájára építették a Napkirály halála után. A bálterem körülbelül húsz méter széles, és nyolcvan méter hosszú aulát jelentett. A helyiség fölé boruló kupolát rokokó stílusú mennyezetfreskó díszítette. A padló tükörfényes márványkövezet volt, mely még jobban kiemelte a csarnok szépségét. A terem körben, a falak mentén árkádok, és az emeletre vezető lépcsők határolták. Mind a tartóoszlopok, mind a lépcsőkoriátok, s a gyertyafényüket ontó csillártányérok a barokk kort idézték. A terembe a mesterséges megvilágításon kívül a földszinti, és a kupola alatti betongyűrű hatalmas ablakain át áramlott be a fény. Ez volt a palota díszterme.

Az épület többi részében már kevésbé érvényesült a pompa, hiszen hivatalként is szolgált. Az emeletre vezető lépcsőkön fel lehetett jutni egy folyosóra. Ez a folyosó körbefutott az aulán. Fentről le lehetett látni a csarnokra, csak egy korlát határolta el a folyosót a mélységtől. A fal felőli oldalon irodák, hivatali helyiségek sorakoztak egymás mellett. Valahol erre volt Osilly úr irodája is. Itt most azonban nem tartózkodott senki. A vendégsereg lent volt a bálteremben. A megterített asztalok körben voltak felállítva, az emeleti árkádok alatt, a földszinti ablakok mentén. Így középen szabadon hagyták a teret, az esti bálra gondolva. A teremben már több, mint háromezren voltak. Az ünnepség még nem kezdődött el, s a templomi esküvő sem volt még meg, hiszen még sok vendég hiányzott. A tervek szerint, ha mindenki együtt van, akkor indulnak el a templomba. Az esküvő után pedig kezdődhet a bál!

Erre viszont még egyelőre várni kellett. A vendégek még csak beszélgettek a teremben, különálló csoportokat alkotva. Az egyik ilyen csoportban csupa ismerős állt. Ott volt Osilly úr, az ügyész, mellette az ifjú menyasszony, Sabine, és vőlegénye, Pierre De Frane báró. A család többi tagja is jelen volt. Andre de Gheron most is magán viselte unott, kissé cinikus arkifejezését. Felesége, Hermine a férjébe karolt. Ő jókedvű volt. Nagyon örült húga esküvőjének. A társaság többi tagja a legközelebbi baráti körből került ki. Jobbról állt egy ősz bajuszú, nagy szakállú férfi. Őt még nem láttuk, de már hallhattunk róla. Lemercier úr volt, a közjegyző. Mellette állt egy szikár, negyven körüli figura. Drouet úr volt, a tanácsos. Ők mindenesetre eléggé jelentéktelen figurák voltak itt. A csoport maradék négy tagja azonban sokkal érdekesebbnek tűnt. Köztük volt egy magas, erős

testalkatú, sebhelyes arcú tiszt. Ugye emlékszünk még rá? Ő egy másik ismerős! Subiat! Zubbonyán jól látszott kapitányi rangjelzése, melyet az elmúlt öt évben harcolt ki magának. S hogy ő mit keresett itt?

Nos, a kapitány úr évekkal ezelőtt Hermine-nek udvarolt. Igaz, hogy kosarat kapott, de a báróné mindig is régi barátjának tartotta. Így Subiat is itt lehetett. A kapitány ennek külön örülhetett, mert úgy tűnt, hogy Gheron urat egyáltalán nem érdekli, hogy egykori vetélytársa is jelen van. A tiszt balján újabb régi ismerős volt látható. Egy alacsony, szemüveges, önhitt arckifejezésű ember. Vele is találkozhattunk már. Marc de Belloc volt, Subiat kapitány ügyvéd barátja. Az ügyvéd úr öt év alatt, amióta elkerült Marseille-ből, szép karriert futott be! Miután Legrand ezredes 1830. után olyan hirtelen tábornok lett, valahogy neki is túl gyorsan sikerült az előrelépés! Hogy hogyan, azt sokan találgatták, de senki sem tudott semmi biztosat. Mindenesetre Belloc hivatalosan is Legrand tábornok ügyvédje lett, és óriási összegekért dolgozott. A szakmában Bellocnak neve volt, és ezt csak egy embernek köszönhette. De mintha elfelejtett volna köszönetet mondani barátjának, Subiat kapitánynak, aki elintézte neki, hogy bejuthatott az egyik legnagyobb vezérkari főnök köreibe. Ez az ember, Jean Legrand tábornok vígan élte világát, hiszen hatalma volt, s alig volt élő ember Párizsban, aki parancsolt volna neki. Mindenütt ott volt, ahol valamilyen jelentős esemény történt. Sohasem mulasztotta el a közszereplés lehetőségét! S mint az várható volt, ezen az esküvőn is ott volt! Jól ismerte az Osilly családot, s ők is a tábornokot! Ezen kívül Amelie de Galoire kisasszony udvarlója volt. Hetente többször is járt az Osilly házban, és elhatározta, hogy egy nap tábornokfeleséget csinál Amelie-ből. A hölgy, aki sokkal szimpatikusabb volt, mint kérője, épp Legrand mellett állt, és a férfiába karolt. Bár nem volt szerelmes a tábornokba, jó barátként tekintett rá, aki segítette őt a nehéz időkben. Ebben a csoportban ezt a tizenegy személyt lehetett látni. Körben álltak, az árkádok mellett, és beszélgettek. Közben a teremben zajlott az élet. Inasok siettek jobbra-balra, kezükben tálcával, pezsgős üvegekkel, és poharakkal. Ezalatt sorra érkeztek meg a vendégek. Az ajtónálló fennhangon jelentette be őket. Ilyenkor rövid üdvözlések következtek, egy kis kínálgatás, majd folyt tovább a beszélgetés. Így volt ez ebben a csoportban is. Legrand tábornok vitte a szót. A vőlegényhez, De Frane báróhoz intézte szavait.

- Mondja csak, báró úr! A Le Gazette hétfői száma nyilván az ön esküvőjéről fog szólni! Mindezek mellett marad még hely más dolgoknak is?

- Természetesen! Nem szándékozom az esküvőmről nagyobb terjedelemben beszámolni, mint más lapok! Anélkül is tudják elegenden! Én nem ettől remélem a lap népszerűségének javulását!

- Valóban? - nézett rá Lemerrier úr.
- Igen! Egy újságírónak tudnia kell, hogy mi az a téma, ami az olvasókat érdekli!

- Szerintem ez nem ilyen egyszerű! - vetette ellen Drouet úr.

De Frane azonban nem engedett álláspontjából.

- Lehet, hogy nem, de egy igazi újságírónak tudnia kell kiszagolni a jó sztorit!

Subiat kapitány felhúzta a szemöldökét.

- A jó sztorit? Nem hinném, hogy ön most olyan újdonsággal tudna szolgálni, ami akkora lavinát csinálna, mint ez a Servier bankház! Ha körülnéz a lapokban, mit lát? Minden újság Servier gróffal van tele! A befektetők szinte mind elájulnak a fickótól!

Sabine elnevette magát, és a kapitányhoz szólt.

- Monsieur Subiat! Nem féltékeny ön véletlenül a gróf sikereire?

- Szó sincs róla! De valahogy nem tetszik nekem, hogy olyan nagy hatással van másokra!

Amelie Subiatra emelte tekintetét.

- Ez még nem ok. Önnek előítéletei vannak, pedig nem is ismeri azt az embert. Lehet, hogy elvei, vagy tettei alapján valóban megérdemli, hogy elismerjék! Nyilván hallotta már, hogy árvaházakat, templomokat, színházakat támogat.

Subiat bólintott.

- Ez igaz! De ki tudja, mi van emögött?

Osilly úr rosszallóan rázta a fejét.

- Ugyan már! Nem kell mindjárt rosszat feltételezni! Ha a gróf úr most éppen itt lenne közöttünk, ezt neki is el merné mondani? Nem tudhatja, hogy mikor fut vele össze! Ki tudja, talán még megváltozna a véleménye!

- Azt kötve hiszem! - felelte a kapitány.

Belloc Sabine-re pillantott.

- Nem kezdődik még az ünnepség?

A lány megrázta a fejét.

- Még nem! Fél háromra kell a templomba menni, s különben is, még tizennyolcan hiányoznak. Ha mindenki megjött, készülhetünk.

De Frane folytatta.

- Egyébként is, egy barátom, akit ide várok, még nem érkezett meg! Bár önök még nemigen ismerik, örülni fognak neki!

Legrand lebiggyesztette az ajkát.

- Önnek olyan barátja is van, akit nem ismerek? Remélem, nem lóg ki abból a társadalmi rétegből, akik itt jelen vannak!

De Frane eleresztette füle mellett a rosszindulatú megjegyzést.

- Legyen nyugodt, tábornok úr! Az illető elég előkelő! Hamarosan itt is kell

lennie!

Ekkor nyílt a bálterem ajtaja, és belépett az ajtónálló.

- Maximilien de Servier gróf úr! - jelentette be fennhangon.

- Látja? Már itt is van! - nevetett a tábornokra De Frane, és vendége elé sietett.

A jövevény nevének hallatára az arcok arrafelé fordultak. A gróf megjelent az ajtóban. Szinte a levegő is megváltozott, ahogy belépett. A teremben kissé elhalkult a beszélgetés, mintha egy szellem toppant volna be. Pedig ember volt, de nem akármilyen! Valami megfoghatatlan erőt sugárzott a tekintete, s ezt a jelenlévő vendégsereg is jól érzékelte. Ez a kollektív kábulat csak egy pillanattig tartott, azonnal eloszlott, amint az ügyész elindult a gróf felé, hogy üdvözlje. Servier most is fekete ruhát viselt. Fehér ingét egy szintén koromfekete csokornyakkendő keretezte. Dereka körül ismét a vérvörös torreadorövet hordta, kékesfekete köpönyege majdnem a padlóig ért. Kezében aranyozott markolatú sétapálcát fogott. Rezzzenéstelen tekintetét végigjáratta a termen, s minden részletet, minden szituációt felmért. Amint közelebb lépett, pillantása megakadt a lépcsőfeljárónál álló csoport tagjain, akik szintén elindultak feléje. A férfi egyébként is ijesztő szeme mintha egy pillanatra villámokat szórt volna, ahogy néhány személyt megpillantott. Hozzá legközelebb Belloc, Subiat kapitány, és Legrand tábornok állt, de a gróf nem sokat törődött velük, mert Legrand oldalán megpillantott valakit. Egy gyönyörű, csinos fiatal nő állt előtte, estélyi ruhában.

Amelie de Galoire volt. A leány arca egy pillanatra elhalványult, és érdekes, szinte földöntúli pillantással nézett Servier szeme közé. A férfit is melegség öntötte el, de ő olyan jól leplezte, hogy rajta nem nagyon látszott. Ez a különös jelenet egy pillanattig tartott csupán, de Sabine észrevette. Előbb Amelie-re, majd a grófra nézett, s látta, érezte, hogy furcsa dolog történt barátnőjével. Úgy tűnt, mintha a férfi megjelenése szinte hipnotikus hatással lenne Amelie-re. Bár Sabine-nek nem mondta senki, de egy belső sugallatra úgy határozott, hogy véget vet ennek az ijesztő pillanatnak. A gróf elé sietett, és mosolyogva üdvözölte.

- Isten hozta, gróf úr! Örülök, hogy eljött!

A férfi kezét csókolta neki.

- Remélem, nem késtem el!

- Egyáltalán nem! Üdvözlöm, monsieur Servier! - köszöntötte a közelebb lépő De Frane is.

A gróf kezét fogott vele.

Osilly úr is ott termett.

- Reméltem, hogy nem hagyja ki ezt az esküvőt, gróf úr!

- Ügyész úr, megígértem, hogy itt leszek! Egy kis kikapcsolódás nem árt a

sok munka után! És meg kell, hogy mondjam, nagyon csinos a menyasszony!

- Köszönöm! - mosolygott Sabine.

De Frane báró a csoportosulás tagjai felé intett.

- Azt hiszem, ön még nem ismeri régi barátaimat! Jöjjön, ismerje meg őket!

A többiek közelebb léptek. De Frane újból megszólalt.

- Kedves barátaim! Jöjjenek, ismerjék meg az élő legendát, jóbarátomat, Maximilien de Servier grófot!

A társaság tagjai egyenként álltak meg a gróf előtt, De Frane mutatta be őket.

- Amelie de Galoie kisasszony! Maximilien de Servier gróf úr!

A lány arca már valamennyire visszanyerte színét, de még mindig halvány volt. A férfit mosolygott. A gróf kezét csókolt neki.

- Örülök, hogy megismerhetem, kisasszony! - szólt a férfi.

Amelie kedves, de kissé reszketeg hangon köszöntötte.

- Külön öröm számomra, hogy láthatom önt, uram!

A férfi egy pillanatig a lány tiszta, szomorkás szemébe nézett. Amelie állta egy ideig, majd egy halvány mosoly kíséretében arébb lépett, hogy helyet adjon az utána következőnek. Hermine lépett közelebb.

De Frane ismét megszólalt.

- Hermine de Gheron báróné, a sógornóm!

Servier neki is kezét csókolt.

- Örvendek, monsieur Servier! - köszöntötte a nő.

- Én is örülök, hölgyem! - üdvözölte Hermine-t a férfi.

Felesége után Gheron báró következett. A férfi alaposan szemügyre vette a grófot, mielőtt kezét fogott vele. Rögtön megállapította, hogy rendkívüli emberrel van dolga. Legrand tábornok pedig a leghatározottabb, legelőkelőbb arckifejezéssel állt elő. A gróf előtt pár napja elveszített tekintélyét bizalmasan hangnemen próbálta ellensúlyozni.

- Örülök, hogy újra láthatom, gróf úr! - parolázott.

- Úgy látom, a hadsereg is képviselve van az ünnepségen! - felelte Servier, és kezét rázta a tábornokkal.

- Önök ismerik egymást?! - lepődött meg Osilly úr.

Servier bólintott.

- Igen! Legrand tábornok úr intézi a Fesztivál előkészületeit, s mivel én, és a bankom is érdekelt a dologban, a megbeszélések folyamán összefutottunk párszor!

Legrand Osilly úrra pillantott.

- Látja, ügyész úr! Én is tudok meglepetéssel szolgálni, nem csak önök!

- Úgy látszik! - bólintott mosolyogva Osilly úr.

Legrand a többiek felé intett.

- Monsieur Servier! Bemutatom két legjobb barátomat! Marc de Belloc úr, az ügyvédem, és Henri Subiat kapitány, a XVIII. ezredtől!

- Uraim! Nagyon örülök a találkozásnak! - felelte a gróf, miután kezet fogott a két férfival.

Belloc első pillantásra rokonszenvesnek találta a grófot, de Subiat kapitány következetes maradt. Nem tudta, miért, de úgy érezte, hogy nem sok jót várhat Maximilien de Serviertől. Végül Drouet úr, és Lemercier következett, őket a gróf ismerősként üdvözölte. Belloc-ot nagyon érdekelte a gróf személye, és ezért beszédbe elegyedett vele.

- Mondja, monsieur Servier! Nem túl fárasztó dolog nap, mint nap üzleteket kötni, állandó találkozókon, megbeszéléseken részt venni, és milliókról dönteni? Óriási lehet a felelősség!

A gróf bólintott.

- Az is! De aki nem vállalja a döntéseiért a felelősséget, az az ember nem alkalmas arra, hogy ilyen munkát végezzen!

Ezek után Subiat is szükségét érezte, hogy hozzászóljon a témához.

- Ne haragudjon, hogy szóba hozom, de ön meglehetősen gyorsan érte el azt, amit elért! Nem veszélyes ez?

- Az attól függ! Az embernek soha, semmilyen körülmények között nem szabad elfelejtenie, hogy erkölcsi is vannak! A mai pénzközpontúság mindenre rányomja a bélyegét! Néhány kétes becsületű embernek köszönhetően ma már sokan azt gondolják, hogy aki gazdag, az csakis gazember lehet! Ön azt kérdezte tőlem, hogy nem veszélyes-e ez! Erre csak azt tudom felelni, hogy aki a pénzével nem él vissza soha, annak nincs miért aggódnia! Ne feledje! Ebül szerzett pénz ebül vész el! Ez mindenütt, és minden körülmények között igaz! De sehol nincs megírva, hogy aki teheti, a hatalmát mások kiforgatására kell használnia! Én kötelességemnek érzem, hogy azoknak, akik nem élnek ilyen színvonalon, mint mi itt, azoknak valamelyest könnyítsek az életén.

Hermine a grófra mosolygott.

- Sokat hallottunk az adakozásairól, gróf úr! Sajnos mostanában kevés a rendes ember! Örülök, hogy önben egy ilyen embert ismertem meg!

- Köszönöm, madame! - biccentett a férfi.

Legrand vette át a szót.

- Sokan furcsának találják az ön cselekedeteit! Hogyan érintik ezek a dolgok?

- Érdekes, hogy az emberek miért találják furcsának, ha valaki másoknak önszántából segít? A megértés, és a becsület! Ez az a két dolog, ami manapság hiányzik a közéletből!

Sabine megszakította a társalgást.

- Hoztattam egy kis pezsgőt! Idejött a mi védőangyalunk, s én még csak meg

sem kínáltam!

Egy inas lépett közelebb, kezében tálcával. Rajta poharak, teli pezsgővel. A társaság tagjai mind vettek egy-egy poharat, és koccintottak. Miután ittak az ifjú pár egészségére, a gróf elmosolyodott.

- Sok mindent mondtak már rám, de védőangyal még nem voltam soha!

Amelie érdeklődő pillantást vetett a férfira.

- Ezt még azok sem mondják, akiknek rengeteget segített az adományaival?

- Nem tudok róla. De az tény, hogy sokan megütköztek azon, hogy mennyi olyan embernek próbáltam segíteni, aki az éhhalál szélén táncol.

- Valóban! Miért érzi kötelességének, hogy koszos koldusokat etessen? - kérdezte Legrand tábornok.

A gróf itt pillanatnyi szünetet tartott, s szemében ismét feltűnt az a bizonyos lélekig hatoló tűz.

- Nézze! Én fiatal korom óta járom a világot, és nyitott szemmel járok benne! Sokféle rendszer, és kultúra létezik, de mindezekről függetlenül egyvalami mindenhol ugyanúgy működik! A hatalom, és a pénz! Akinek elég hatalma és pénze van, az bármit megtehet a szegények, és az elesettek rovására! Itt nem csak az erkölcstelen módszerekkel lefolytatott kizsákmányolásra gondolok, hanem arra is, hogy akinek hatalma van, ennek a hatalomnak a segítségével tud úgy hazudni, hogy azt a hazugságot más igaznak higgye, és ne vegye észre, hogy mások döntötték el helyette, hogy mit láthat, mit hihet, és mit érezhet! Itt, Franciaországban, az önök orra előtt is ez folyik! De ha én valamit is tehetek ez ellen, akkor már nem költöttem a pénzemet hiába!

A társaság figyelmesen hallgatta a gróf szavait. Mindenki másképpen. Legrand összeráncolt homlokkal gondolkodott, Subiat közömbös arccal, Sabine nagyra nyitott szemmel. De Frane báró, és Belloc bólogatva, Gheron unott képpel, de neje, úgy látszik egyetértett Servier gondolataival.

Amelie egyre csak a gróf arcát fürkészte, úgy tűnt, kissé meghatották Servier szavai.

A következő pillanatban Osilly úr szólalt meg.

- Ez érdekes, és nemes gondolat, de az a helyzet, hogy egy ember kevés ahhoz, hogy annyi emberen segítsen!

- Igaza van ügyész úr, de aki bajban van, jó tudnia, hogy van valaki, aki ott áll a háttérben, és ha kell, segít! Aki nem csügged, és a legnehezebb helyzetekben sem veszíti el a hitét, az könnyebben észreveszi a lehetőségeit!

- Ez igaz! - bólintott De Frane.

- Igen, de ez még nem minden! Az embernek ésszel is kell élnie! A hit csupán egymagában még nem elég!

- Ezt hogy kell érteni? - kérdezte Sabine.

- Könnyebben megértik, ha elmondok egy tanulságos történetet, amit spanyolországi tartózkodásom alatt hallottam. Egy kis faluban, az egyszerű emberek között járunk. A lakosok mélyen vallásos, Istenben vakon hívő emberek! Ezekről az emberekről el sem lehetne képzelni, hogy megtagadják a hitüket, hiszen vakon hisznek az Úrban! De ha az emberek nem használják a fejüket, akkor a rendíthetetlen hitük sem segíthet rajtuk! Jön egy árvíz, ami elönti az egész falut! Az egyik vallásos emberünk, akit nevezünk Pedrónak, kint reked az utcán, ahol már térdig ér a víz! Pedro buzgón imádkozik Istenhez, hogy mentse meg. Időközben jön egy csónak!

- Jöjjön, jóember! Felvesszük! - szól egy hang.

Pedro tiltakozik, mondván, hogy majd Isten segít rajta. A csónak elmegy, de a víz időközben emelkedik, s már derékig ér! Újból jön a csónak, de Pedro ismét elhárítja, Istenben bízva. A ladik elúszik, de a víz már nyakig ér Pedrónak! A csónak harmadszor is feltűnik, de az emberünk most sem száll bele, Isten segítségére hivatkozva! A víz tovább emelkedik, s Pedro megfullad! Nos, hölgyeim és uraim, mit gondolnak, miért kellett Pedrónak meghalnia?

- Isten útjai kifürkészhetetlenek! - szólalt meg Hermine.

Servier megrázta a fejét.

- Szinte számítottam rá, hogy ezt a választ fogom hallani! De sajnos nem így van! Ha valami nem megy, akkor könnyű nekünk erre hivatkozni, amit most mondott, báróné! Igenám, de a történetnek még nincs vége! Halála után Pedro az Úr színe elé kerül, mint minden normális keresztény ember, s ott elkeseredetten szól urához.

- Istenem! Én úgy hittem benned, mint soha senki más! Mégsem segítettél rajtam!

Mire az Úr.

- Hogy mondhatsz ilyet, ember? Hiszen három csónakot is küldtem érted! A történet véget ért. A hallgatóság beszélni kezdett.

- Nem rossz! - ismerte el Gheron.

Legrand elnevette magát.

- Érdekes egy ember maga, gróf úr! Talán ezért annyira titokzatos!

Amelie felnézett a grófra, és megszólította.

- Ön járt Spanyolországban?

- Igen, kisasszony! Évekig Mallorcán, és Barcelona környékén éltem, távol a hazámtól.

- És mi az, ami visszahozta ide? - kérdezte Sabine.

- Tudja, mademoiselle, én itt töltöttem a gyermekkorom egy részét, Franciaországban, és az emlékeim ide kötnek. Ezt nem érdemes otthagyni valami másért!

- Családja, gyerekei vannak? - érdeklődött Hermine.

- Senkim sincs. Egyedül élek. A szüleim pedig már rég meghaltak.
- Ezek szerint felesége sincsen? - kérdezte Legrand.
- Nincs. Sokáig voltam magányos, és munkám is olyan sok van, hogy nem nagyon van időm az ismerkedésre.

Subiat kapitány felnevetett.

- Tudja, monsieur Servier, hány ifjú hölgy vágyik arra, hogy közelebből is megismerhesse önt?

- Ezt gondoltam, de ki kell, hogy ábrándítsam őket! Azt a világot sem szeretném, hogy egy hölgy csak azért legyen a feleségem, mert engem Serviernek hívnak, és ez elég ahhoz, hogy a kisasszony hiúságát legyezesse! Egy házassághoz több kell!

De Frane báró vendégéhez fordult.

- Ha már szó esett Spanyolországról, járt már ön a barcelonai arénában, a bikaviadalon?

- Hogyne! Többször is! - felelte a gróf.

Hermine megrázta a fejét, és megszólalt.

- Én ezt az egész bikaviadalt embertelen dolognak tartom! Szegény bikát holtfáradtra hajszolják, aztán már nem nagy dicsőség ledöfni!

Servier elmosolyodva bólintott.

- Ebben az egész bikaviadalban csak egyetlen hasznos dolog van!

- Éspedig? - nézett rá érdeklődő pillantással Amelie.

- Amikor a bika győz!

- Egyetértünk! - nevetett fel Sabine is.

Legrand fürkésző tekintettel nézett Servierre.

- Tudja, gróf úr, én csak ismételni tudom önmagam, amikor azt mondom, hogy furcsa ember maga! Az ember azt gondolná, hogy belelát másokba, mert annyira tárgyilagos, amelyet még sohasem láttam!

Servier széttárta a karját.

- Gondolatolvasó nem vagyok, de egy pár mondatnyi beszélgetés után bárkiről pontos jellemrajzot tudok mondani.

- Ezt azért már elég nehezen tudom elhinni! - kételkedett Legrand.

A gróf a férfit szegte hideg szemét.

- Tegyük egy próbát! Mondjuk önnel! Nos?

- Kíváncsivá tesz! Benne vagyok! - felelte a tábornok.

Ez a szituáció a többi vendégnek is fölkelte az érdeklődését. Közelebb léptek a két férfihoz.

Servier folytatta.

- Rendben! Tegyük egy kísérletet! Én mondom egy szót! Ön kapásból válaszol erre a szóra, szintén egy szóval, azt, ami az általam mondott kifejezésről abban a pillanatban eszébe jut! De gondolkodás nélkül, azonnal!

- Jól van! Hallgatom! - felelte Legrand, és várt.
- Pénz!
- Hatalom!
- Jog!
- Ügyvéd!
- Kard!
- Csata!
- Félelem!
- Halál!
- Határozottság!
- Keménység!
- Üzlet!
- Megbízás!
- Boldogság!
- Jólét!

Servier befejezte.

- Köszönöm, monsieur Legrand! Ennyi elég is lesz!
- Kíváncsi vagyok, hogy ebből a pár szóból mit derített ki!
- Elég sok mindent! Elmondhatom?
- Halljuk!

- Rendben. Ön egy ellentmondást nem tűrő személy. Szereti a hivatását, de nem maga a katonaelet miatt, hanem az egyenruha nyújtotta tekintély, és előnyök miatt! Szereti, ha a dolgokat korlátlanul ön irányíthatja! De előfordul, hogy bizonyos ügyekben csak a dolog eszmei oldalát gondolja ki, és a terve végrehajtását másra bízva, mert nem meri vállalni egymaga a kockázatot, s úgy érzi, jobb, ha szakavatott személyekkel veszi körül magát! Például ügyvédek, jogászok! Nagyon szereti a hatalmat, s ezt egybeköti az anyagi jóléttel! Az ügyei intézésekor nem riad vissza a kemény belépőktől sem! Igazam van, Legrand úr?

A tábornok arcán nem lehetett látni, hogy mire gondol, de a látszat kedvéért jó képet vágott.

- Önnel vigyázni kell, gróf úr, mert az ember szól egy pár szót, és azonnal kész is! - nevetett.

- Talán ez a titka az üzleti sikereinek is? - szólt közbe Marc de Belloc.

- Van benne része. De nem ez a lényeges! A dolgokat mindig kissé távolabbról kell szemlélni! Mintha kívülállóknak lennének! Egy adott helyzetben föl kell tennünk a kérdést, hogy vajon mit tanácsolnánk önmagunknak, ha nem félnénk a kudarctól! Olyan ez, mint a köd! Közletről nem látni semmit! De távolabbról figyelve rögtön kirajzolódik a dologok lényege!

- Ez mit jelent? - kérdezett ismét Belloc.

- Megpróbálom elmagyarázni! Mit mondana egy jó ismerősének akkor, ha

az valamilyen oknál fogva rengeteg pénzét veszítené el?

- Megpróbálnám megnyugtatni, hogy ez csak átmeneti állapot, lesz még majd jobb is, csak bízson benne!

- Ez mind szép, Belloc úr, de most az a kérdés, hogy ugyanígy érezne-e, ugyanezt mondaná önmagának is, ha ez a kínos ügy épp önnel esne meg? Nyugodt lenne-e éppúgy, ahogyan a barátjának tanácsolta?

- Hát, nemigen!

- Na látja! Amikor kívülállók vagyunk, vagyis távolabbról szemléljük a dolgot, akkor értékelünk reálisabban, mert nem félünk a bukástól! De szenvedő félként összezavarodunk, és ide-oda kapkodva figyeljük, ahogy süllyed velünk a hajó! Az üzleti életben is érvényesek ezek a szabályok! Ezért kell nekünk irányítani a dolgok menetét, mert ha másra bízunk a dolgot, akkor úgy teszünk, mint Pedro, aki nem szállt bele abba a bizonyos csónakba!

- Na ezt megfontolom! - nevetett Legrand, bár vidám arckifejezése ellenére némi szorongást érzett.

A tábornok csak sejtette, hogy ez Servier gróf jelenlétéből fakad.

Tizennyolcadik fejezet - Az esküvői bál

Miután minden vendég megérkezett, a nászmenet elindult a templomba. Az esküvő nagyon szép volt. Az ünnepi hangulatot semmi sem zavarta meg. Mindenki szótlanul ült a helyén, és úgy hallgatta a pap szavait. A ceremónia majdnem egy óra hosszat tartott. Mikor vége lett, mindenki jó kedvvel lépett ki a templom kapuján. Az esküvő után következett a zenés-táncos bál, amely kisöpörte a fejből a fölösleges gondolatokat, életerővel töltve meg a mulatozókat. Az Igazságügyi Palota díszterme ismét megtelt. Mire a vendégsereg megérkezett a templomból, már meg volt terítve. Az ülésrend előre ki volt alakítva, hiszen a szervezők gondoskodtak arról, hogy mindenkinek a terítéke elé egy cédulán odatették a nevét.

A főhelyre került az ifjú pár, Sabine, és férje. De Frane oldala mentén az ő rokonsága és baráti köre foglalt helyet, Sabine felől pedig az Osilly család, és rokonaik. Az ifjú feleség mellett maga az ügyész ült, utána Hermine, és férje. Mellettük volt látható Legrand tábornok, és Amelie de Galoire kisasszony. A lány másik oldalán Servier gróf kapott helyet. De az az igazság, hogy ez nem véletlenül volt így! Az ülésrendet két személy állította össze. Osilly úr, és Sabine! Nos, mint már láthattuk, az a különös jelenet a gróf érkezésekor nem kerülte el a hölgy figyelmét! Jól látta, hogy a két ember körül valami nincs rendben! S ezért elhatározta, hogy utánajár a

dolgoknak! Gondoskodott róla, hogy Amelie és a gróf cédulája egymás mellé kerüljön, még mielőtt a templomi esküvő véget nem ér! Így tehát barátnője, és Servier egymás mellett ültek a vacsora ideje alatt.

Az ünnepi menü hatfogatásos volt. Az étellel mindenki elégedett lehetett. Bár a sütemények és torták még elő sem kerültek! A bál csúcspontja azonban mégsem ez volt, hanem a tánc. Erre a célra Osilly úr egy nagyszámú zenekart szerződtetett, melynek célja nemcsak a szórakoztatás volt, hanem az is, hogy a bál pompáját, és fényét emelje. Ez a bál el is kezdődött. A díszterem megtelt, és a zenekar is jól megszolgált a gázsiját! Szinte megszámlálhatatlan melódia csendült fel, német, olasz, spanyol, francia, és arab táncok muzikális egyvelege töltötte be a tágas termet. A mulatozás zömmel a tradíciók szerint zajlott, tehát a férfiak mentek oda a hölgyekhez, és felkérték egy táncra. Tíz-tizenöt perc után lehetett más partnert is felkérni! A nyitótáncot természetesen az ifjú pár kezdte meg. Amelie első partnere ki más lehetett volna, mint Jean Legrand tábornok. Servier gróf De Frane úr egyik unokatestvérét, Christine de Raquin kisasszonyt kérte fel egy táncra. A hölgy a báró nagybátyjának, Louis de Raquin úrnak a kisebbik gyermeke volt. Hosszú, barna hajú, kb. 22 éves fiatal nő. Nem volt túl szép, de értelmes, és remekül táncoló partnernek tűnt. Mint közben kiderült, bátyja, Bertran de Raquin úr százados volt a XVIII. ezrednél, ott, ahol Legrand és Subiat is szolgált. Christine kisasszony bizony tánc közben is elég sokat fecsegett, s ezt is a sok más érdekes, és érdektelen dolog között említette! Más talán elsiklott volna emellett az információ mellett, de Servier gróf mindenre figyelt! Bertran de Raquin százados neve ismerősen csengett! Egy név a múltból! A gróf agya villámgyorsan járt, s úgy érezte, hogy egy újabb lépéssel jutott közelebb ahhoz, hogy a gondolatai mélyén lapuló tervét megvalósíthassa!

Így telt el egy jó félóra! A gróf természetesen táncolt Sabine-nel, Hermine-nel, és sok más hölgygel is. De valahogy nem jutott el odáig, hogy Amelie kisasszonyt is felkérje. Mikor a zene véget ért, Sabine lépett elő, és felemelte a kezét. A tömeg elnémult, minden szem a báróné felé fordult. Sabine tovább sétált, és megállt Servier gróf előtt. Mosolyogva pillantott a férfira, majd körülnézett, és megszólalt.

- Kedves vendégeink! Szeretnénk feleleveníteni egy régi hagyományt! Mint az est háziasszonyának, jogom van bárkitől bármit kérni, amit az illető nem tagadhat meg! Így van?

- Igen! - hangzott mindenfelől.

- Nos hát... Itt van a körünkben egy jóképű, és igen energikus férfi, Maximilien de Servier gróf úr! Mint tudjuk, hosszú évekig Spanyolországban élt! S éppen ezért megkérjük, hogy mutasson be nekünk párat a vérepszdító spanyol táncból!

A gróf meghajolt.

- Természetesen, hölgyem! Örömmel! Csakhogy a spanyol táncok szinte kivétel nélkül párosak! Éppen ezért szükségem volna egy partnerre! Egy hölgyre, aki ismeri a spanyolok táncait! - jelentette ki.

Sabine mosolyogva széttette két kezét.

- Most mi lesz, gróf úr? Lehet, hogy itt senki sem táncolja a spanyol módit!

- Ó, dehogynem! Csak meg kell találni! Én tudom, hogy nem hiába fogok keresni!

- És hogyan szándékozik ezt a hölgyet megkeresni?

- Egyszerűen! Nos, én vállalom, hogy elsőre eltalálom azt a hölgyet, aki alkalmas erre a feladatra!

- Fogadni is merne rá? - kuncogott Sabine.

- Akár azt is!

- És mi a tét? - kérdezett közbe Gheron báró.

- Bármi! Aki szeretne ellenem fogadni, meghatározhatja a tétet is!

Sabine körülnézett.

- Nos, hölgyeim és uraim? Ki fogad?

- Én vállalom! - szólt egy hang.

Subiat kapitány volt. Határozott mozdulattal lépett elő.

Sabine mosolygott.

- Jól van, kapitány úr! Öné a szó!

- Én fogadok tíz üveg pezsgőben, hogy nem talál ilyen hölgyet! Nos, gróf úr? Benne van?

Servier bólintott.

- Benne vagyok! De remélem, jól meggondolta ezt a dolgot, kapitány úr!

Sabine tapsolt egy párat.

- A fogadás tehát megkötött! Gróf úr, önön a sor! Kit választ?

Servier lassan elindult. Pisszenéstelen csend követte a lépteit. A férfi elhaladt egy párszor a hölgyek előtt, majd megállt Amelie-nél. A lány rámosolygott.

- Amelie kisasszonyt választom! - felelte a gróf.

Sabine felemelte az ujját.

- De még nem tudjuk, hogy Amelie kisasszony ismeri-e a spanyol táncot!

Amelie a gróf mellé állt, és bólintott.

- Igen, ismerem! - felelte.

Hangja tisztán, és érthetően hangzott mindenütt. A tömeg felmorajlott.

Legrand meglepett arccal, kérdő tekintettel nézett Bellocra. Az ügyvéd széttárta a karját.

Servier Amelie-hez szólt.

- Kisasszony! Szabad egy katalán táncra?

A leány mosolyogva bólintott.

- Szabad!

A vendégsereg moraja elhalkult. Fölcsendült a zene, és a vendégek némán figyelték a terem közepén táncoló párt.

Tizenkilencedik fejezet - Az ügyész vallomása

A vendégeknek fantasztikus látványban volt részük! Amelie és Servier gróf olyan tökéletes összhangban táncolt, mintha mindig is együtt csinálták volna! Előadásuk elég hosszan tartott, repertoárjukon volt lassú, volt gyors, katalán, aragóniai, és spanyol kasztíliai tánc is! Nem beszéltek össze, mégis pontosan tudták, hogy mit akar a másik. A közönségnek nagyon tetszett a duett, sokan ámultak a pár tökéletes összhangján! Remek volt a hangulat, a nézősereg tapsolt. Egy embernek azonban nem tetszett ez a produkció!

Legrand tábornok karba tett kézzel állt, és sötét tekintettel nézte a párt. Nem amiatt, hogy Amelie egy másik férfival táncol, hanem azért, mert a leány szemmel láthatólag jól érezte magát, szinte boldog volt! A tánc alatt mosolygott, teljesen átadta magát a tánc élvezetének. S Legrand lelkében egyre jobban feltámadt a féltékenység zöldszemű ördöge!

A tánc nemsokára véget ért. Nagy taps szólalt meg. Servier és Amelie egymás kezét fogva hajoltak meg. A taps pedig csak szólt, s nem is nagyon akart abbamaradni! Még egyszer meghajoltak, mire már csendesedett.

A pár fáradtan lépett az ablakokhoz. Servier egy széket vett el az asztal mellől, és a lány mellé tette.

- Pihenjen le, kisasszony! - mondta neki.

Amelie a férfit mosolygott.

- Köszönöm! Jaj! - pihegett, és leült.

Közben egy pár ismerős is köréjük gyűlt.

- Ez nagyszerű volt, gróf úr! Nekem nagyon tetszett! - lelkesedett Sabine.

Servier a nőre pillantott.

- Nemcsak az én érdemem, madame! Egy remek partner is kellett hozzá!

- Ilyen tökéletes összhangot talán még soha nem láttam! - szólalt meg De Frane.

Subiat nem bírta ki, hogy meg ne állja szó nélkül.

- Ez túl tökéletes volt! Nincs ebben valami csalás? - kérdezte.

- Sajnos nincsen, kapitány úr! - nézett rá a gróf.

- Pedig nagyon úgy tűnt, mintha megbeszélte dolog lett volna!

Amelie a kapitányra emelte a tekintetét.

- Lehet, hogy hihetetlen, de az egész spontán volt!

- Biztos?

- Biztos lehet benne, kapitány! - emelte fel a hangját egy kisé a lány.
Subiat megvonta a vállát.

- Hát, akkor nincs mit tenni, ki kell fizetnem azt a tíz üveg pezsgót!

- Én is azt hiszem! - bölintott Servier.

Ekkor Belloc szólt közbe.

- Még egy kérdés, gróf úr!

- Hallgatom!

- Honnan tudta, hogy éppen Amelie kisasszonyt kell választania?

- Sehonnan! Típpeltem!

Subiat ezt is vitatta.

- Én ezt nem hiszem! Senkinek nincs ekkora szerencséje!

- Dehogynem! Aki mer, az nyer!

A kapitány erre már nem tudott mit válaszolni.

A tömeg lassan oszlani kezdett, és a zene is újra megszólalt. Voltak, akik táncolni mentek, mások beszélgettek. A tábornok persze azonnal magával vitte Amelie-t, mintha attól félne, hogy elveszik tőle. Servier gróf magára maradt. Lassú léptekkel sétálgatni indult a bálterem elülső végében, hogy összeszedje gondolatait. Így lépkedett jobbra-balra, amikor egy hang szólította meg.

- Remélem, nem zavarom!

A gróf felpillantott. Osilly úr állt mellette.

- Nem zavar, ügyész úr. Jöjjön, sétáljunk egy kicsit! - intett az emelet felé Servier.

A két férfi elindult fölfelé a lépcsőn, a csöndes emeleti folyosóra.

Osilly úr a grófra pillantott.

- Nagyon gondolataiba merült, monsieur Servier!

- Igen. Tulajdonképpen elgondolkodtatott pár dolog.

- Mégpedig?

- Lehet, hogy nem helyes ezzel előhozakodnom, de észrevettem, hogy Amelie kisasszony körül valami nincs rendben. A tekintete elárulja, hogy boldogtalan! Ez fölöttébb furcsa, azt tekintetbe véve, hogy egy igen tekintélyes ember, Legrand tábornok a pártfogója! A hölgy valami nagyon nehéz lelki terhet visel! S ez boldogtalanná teszi őt!

- Hát igen!

- Nem állok messze az igazságtól, ugye Osilly úr?

- Igen. Amelie kisasszony valóban megjárta a poklok poklát. Van egy történet, melyet csak kevesen ismernek! Megosztom önnel, gróf úr, de ígérje meg, hogy soha nem beszél róla senkinek! Nem ok nélkül kérem ezt! A kisasszony óriási lelki teherként viseli ezt a dolgot, és rá való tekintettel ne hozza szóba!

- Ígérem, ügyész úr!

- Köszönöm! Biztosan furcsállotta, hogy nem láthatta itt Amelie egyetlen hozzátartozóját sem!

- Igen.

- Hát az a helyzet, hogy ő már évek óta nálunk lakik, mint családtag! Mindenkit elveszített, aki fontos volt neki! A családját, az otthonát, mindent! Nem volt senki, akihez fordulhatott volna! Így hát én vállaltam, hogy magamhoz veszem, mintha lányom lenne!

- Jól tette, ügyész úr! Minden jóérezsű ember így cselekedett volna!

Osilly úr felsóhajtott.

- Bárcsak ilyen egyszerű volna a dolog!

Csönd lett. Osilly úr a csizmáját bámulta. Kis idő múlva Servier ismét megszólalt.

- Ha jól sejttem, ön nyugtalan. S ez összefügg Amelie kisasszony esetével! Így van?

- Igen. A kisasszonynak évekkel ezelőtt volt egy vőlegénye, akit gyilkosság vádjával bíróság elé állítottak, és elítéltek. Amelie mind a mai napig sem tudta ezt elfogadni, sohasem hitt a fiatalember bűnösségében!

Servier megrázta a fejét.

- Ügyész úr! Szerintem nemcsak erről van szó! A hölgynek nem az fáj igazán, hogy a vőlegénye meghalt, hanem az, hogy csak egyedül ő hitt a vőlegénye ártatlanságában! Az, hogy a fiatalembert gyilkosnak bélyegezte a történelem!

Osilly úr felpillantott a grófra, tekintete megfáradtnak tűnt.

- Talán igaza van! Az a fiatalember tényleg nem volt egy gyilkos típus! Kedvelt, ismert, becsületes ember volt. De hát annyi minden szólt ellene! S egy ügyésznek akkor is a dolgát kell tennie, ha nincs teljesen meggyőződve a vádlott bűnösségéről! Akkoriban én a Marseille-i ügyészség helyettes vezetője voltam, s bár nem én képviseltem a vádat, de ugyanahhoz a csoportoz tartoztam.

- Értem. S most úgy érzi, hogy tartozik Amelie kisasszonynak valamivel, mert ha passzív szemlélőként is, de ön is közreműködött abban, hogy elválasztották a szerelmétől! Ezért nem mer soha a hölgy szemébe nézni!

- Gróf úr, ön félelmetes! Mindent észrevesz? - szólalt meg elgyötört arccal az ügyész.

- Ne eméssze magát, Osilly úr! Ez a dolog kettőnk közt marad!

- Köszönöm!

Servier gróf nem szólt egy szót sem, csak némán bólintott.

Husadik fejezet - Egy elrontott élet

Lent a bálteremben még javában folyt a multság. A csarnokot hol táncolók, hol beszélgetők töltötték be. A helyiség egyik sarkánál lévő oszlop mellett két ember állt. Egy nő, és egy férfi. Hermine de Gheron báróné, és Subiat kapitány. A nő kissé zaklatott lelkiállapotban volt, úgy szólt a férjéhez.

- Henri, legyen szíves, ne beszéljen most erről!

- Miért ne? Én még ma is szeretem magát!

- Akkor sem lehet! Értse meg! Nekem férjem, és egy nyolc éves fiam van! Rájuk is gondolnom kell!

- Ez csak kifogás! Még önmagának sem meri bevallani, hogy még mindig rám gondol!

- Nem, Henri! Valamikor szép éveink voltak együtt, de annak már vége! Nekem családom van! Az, ami velünk történt, az már csak egy szép emlék! S ez nekem elég!

- De nekem nem! Nézzen körül, Hermine! Hát nem látja, hogy a férje nem is törődik magával?! Egyszer sem kérte föl táncolni! Más nőkkel vígan elbeszélget, a feleségére meg rá sem néz! Egy ilyen alak miatt hagyott ott engem?!

A nő megrázta a fejét.

- Nem! Nem Andre volt az oka, hanem az, hogy önnek többet jelentett a szakmai előmenetele, mint én!

- Az csak régen volt így, Hermine! Most már csak magával törődnek!

- Nem! Már késő, Henri! Ezen tíz évvel ezelőtt kellett volna elgondolkodnia! De ön akkor mindenáron tiszt akart lenni!

- Akkor szükségem volt arra a rangra!

- Tényleg?! És mire ment vele?! Mire?! Mondja meg! Az a maga baja, hogy vakon hisz akár az ördögnek is, ha az jól beszél!

- Mit akar ezzel mondani, Hermine?

- Nagyon is jól tudja! Legrand úrra céloztam! Nem vette észre, hogy miféle dolgokkal hitegeti magát?! Ön hűséges szolgaként követte őt, egy majdani gazdagság, elismerés, és gondtalan élet reményében, melyet évekkal ezelőtt ígért magának! Pedig az a nap sohasem fog eljönni, és ezt önnek is tudnia kellene! S mindezért a tábornok mit kért cserébe?! Mindent! A maga egész életét! Azt hiszi, nem tudom, hogy az ön segítségével juthatott oda, ahol most is tart?! Ő hatalmas úr, gazdag, befolyásos! Negyvenkét éves, és már tábornok! Talán véletlenül?! Nem hinném! Hát nem veszi észre, hogy csak kihasználja magát?! Ön bejuttatta hozzá a csóró ügyvéd barátját is, Bellocot, és mostanára ő is megszedte magát! Milliomos lett! Maga kiszolgálta ezt a két embert, akik viszont füttyülnek arra, hogy tulajdonképpen mit is

köszönhetnek önnek! Érdemes volt ezért?! Tíz évvel ezelőtt mi még boldogok lehettünk volna, de most már késő! Akkor ön egy szebb élet reményében fordított hátat nekem, s most, amikor végre rájön, hogy még mindig csak egy szürke közkatona, akkor akarja visszacsinálni az egészet? Nem lehet, Henri! Engem felejtse el! Ön abban az időben egy figyelmes, kedves ember volt, de mára már teljesen megváltozott! Hideg, törtető, érzéketlen ember lett! És ezt a lelketlen figurát Legrand tábornok csinálta magából! Egy ilyen emberre pedig nekem nincs szükségem!

Csönd telepedett kettejük közé. Egy félreeső zugban álltak, azt gondolva, hogy nem hallja őket senki. De tévedtek! Pont fölöttük, az emeleti korlát egyik oszlopánál egy ember állt, aki jól hallott mindent!

A fekete ruhás férfi pár percig még várt, majd sarkon fordult, és lelépkedett a lépcsőn a mulatók közé.

Huszonegyedik fejezet - Amelie döntése

Sabine és Amelie az egyik tortás tálcánál állt, amikor a gróf feléjük közeledett. Amint meglátták, felé fordultak.

- Merre járt, gróf úr? - kérdezett rá Sabine.
- Körülnéztem az emeleten! - felelte a férfi, a lépcsősor felé intve.
- És hogy érzi magát itt a bálon? - mosolygott rá Amelie.
- Nagyszerűen! Remek a hangulat, a zene, és a társaság is! Talán csak Legrand tábornok úr és Subiat kapitány azok, akik némi fenntartással fogadtak.

Sabine legyintett.

- Ne is törődjön vele! Subiat kapitánynak egyébként is ilyen a természete! A tábornok úrnak pedig szerintem csak az a remek tánccuett nem tetszett!
- Ó, hát ez volt a probléma? El is felejtettem, hogy monsieur Legrand Amelie kisasszony kísérelje!

Amelie elmosolyodott.

- Ez igaz, de a tábornok úr nem sajtátfíthat ki engem, csak azért, mert a kísérelőm!

Sabine kissé huncut mosollyal nézett a grófra.

- Ne csináljon ebből problémát, gróf úr! Ön itt nem tartozik senkinek elszámolnivalóval! Azzal táncol, akivel jólesik! Az ünnepség háziasszonya én vagyok, s ebben a minőségemben erről én döntök!

- Igazán megtisztel, madame! - nevetett a két nőre Servier.

Alighogy ezt kimondta, egy férfi lépett oda hozzájuk. Legrand tábornok volt.

Megfogta Amelie csuklóját, és a lányt maga után húzta.

- Amelie, jöjjön velem! Beszélünk kell! - mondta.

Amint elmentek, Sabine felsóhajtott.

- Hajjaj! Itt még egyszer baj lehet, ha a tábornok nem fékezi magát!

- Azt hiszem, egy kicsit féltékeny! - felelte a gróf.

- Nem is kicsit! Tábornokként megszokta, hogy mindenki az ő parancsait lesi, és ellenkezés nélkül végrehajtja. Amit ő mond, annak úgy kell lennie!

Servier bólintott.

- Talán! De tulajdonképpen kije is a tábornok Amelie kisasszonynak? Völegénye?

Sabine megrázta a fejét.

- Á, dehogy! Csak az udvarlója! Már évek óta kerülgeti, de az az igazság, hogy Amelie nem szerelmes belé! Kedveli, de nem akar a felesége lenni. A tábornok viszont ezt nem hajlandó tudomásul venni.

- Értem!

Sabine felnézett a férfira.

- Táncolunk egyet, gróf úr? - nevetett Servierre.

- Hogyne! Ezt vehetem úgy, hogy felkér táncolni?

- Igen!

- Hát akkor, azt hiszem nincs akadály a dolognak! Még fiatal az idő!

Sabine és Servier ezek után elmentek táncolni. Késő éjjelre járt már, de a bál még javában tartott. A tábornok azonban nem mulatott, hanem Amelie-t a lépcsősorhoz vitte.

- Amelie! Mit akar ez jelenteni?

- Miről beszél, Jean?

- Úgy tesz, mintha nem tudná! Örökké Servier gróf közelében látom!

A leány megrázta a fejét.

- Nem tartozom önnek magyarázattal! Különben is csak beszélgettünk.

- Ön hozzám tartozik, vagy nem?!

- Érdekes, erről én nem tudok! Soha nem volt eljegyzésünk, Jean! Nem is vagyunk egymáshoz valók!

- Szeretem magát, Amelie!

- Ez nem szerelem, hanem önzés! Ön soha nem akart mást, csak engem kisajátítani! Erővel nem lehet szerelmet szerezni, mint győzelmet a csatatéren! Hálás vagyok önnek, amikor mellettem állt a nehéz időkben, de értse meg, hogy nem leszek a felesége!

- Egyszer már majdnem igent mondott!

- Csak azért tettem volna, mert iszonyúan magányos voltam! S ha kerülöm is az ön társaságát, az nem ön miatt van!

- Hát akkor?

- A barátját, Subiat kapitányt nem bírom látni! Valahányszor ránézek,

mindig eszembe jut az az öt évvel ezelőtti elátkozott nap, amikor az ő vallomása alapján ítélték halálra Guillaume-ot, a vőlegényemet! Tudva, hogy Subiat a maga barátja, gondolja, hogy így akár egy percig is tudnék önnel élni? Azzal Guillaume nevét még jobban bemocskolnám, mint azt mások tették! Nekem csak egyetlen férfi volt az életemben, s rajta kívül nem kell más!

- De hiszen ő meghalt!

- Tudja, tábornok úr, akkor inkább apáca leszek!

Legrand hallgatott. Meglepetésében szólni sem tudott. Meglepődött, mert ekkora lelkiezőt, amely Amelie szavaiból hallatszott, a lánytól még soha nem tapasztalt. Amelie sarkon fordult, és otthagya a dermedten álló férfit.

A tábornok csak állt, és a gondolataiba mélyedt. Körülötte szólt a zene, tartott a multság. Az ünneplés másnap reggelig tartott. Mikor véget ért, a vendégsereg egy fárasztó, de emlékezetes nap után térhetett haza.

VÉGE A MÁSODIK RÉSZNEK

HARMADIK RÉSZ

Huszonkettedik fejezet - Baráti látogatás

Vakítóan tűzött a forró nyári nap. A Foret d'Marly felé vezető út mentén sorakozó fák szerencsére elég árnyékot adtak ahhoz, hogy a környéken elviselhető legyen a hőség. Időnként enyhe szellő futott át a tájon, és felkavarta a széles út porát. Az égen egyetlen felhő nem lehetett látni, az egyenletes, hatalmas kékség gigantikus takaróként borult a tájra. Bentebb az erdőben, a fák között egy kétszintes ház állt. Az épület körül parkosított udvar várta az arra látogatókat. A ház Servier gróf otthona volt. A ház környékén teljes nyugalom, néma mozdulatlanság vert tanyát. Pár pernyi csönd után halk dobogás hallatszott a távolból. A város felől egy lovas közeledett. A férfi szürke ruhát viselt, lábán barna csizmát. Szőke haja lobogott a szélben. Pierre De Frane báró volt.

Amint megérkezett a gróf házához, fokozatosan visszafogta a lovát, és megállt. Leugrott a nyeregből, és a kapuhoz lépett. A ház felől egy középkorú férfi sietett elé. Baptiste, a gróf lakája. Amint meglátta a vendéget, ismerősként köszöntötte.

- Üdvözlöm, báró úr!

- Jó napot, Baptiste! Itthon van a gróf úr?

- Igen! Tessék csak bejönni! - felelte a titkár, és kinyitotta a kaput, majd intett az ott várakozó inasnak.

- Vigyék be a báró úr lovát! - adta ki az utasítást.

A fiatal szolga már ugrott is, és bevitte a lovat.

Baptiste a bejárat felé intett.

- Tessék csak befáradni!

De Frane végigsétált a gyep közepén húzódó kőjárdán, és belépett a házba. Odabent egy tágas előszoba fogadta, melyből jobbra két helyiség nyílt. Egy tágasabb, az étkező, és egy kisebb, a konyha. Bal felé egy hosszabb folyosó volt látható, melyből még vagy hat-hét szoba nyílt. A folyosó bejáratától beljebb egy lépcső vezetett fel az emeletre. A feljáró a szemben lévő falnál elkanyarodott, s alatta jól látható volt a nagy üvegajtó, mely a parkosított hátsó udvarra vezetett. A csúcsíves ablakokon át a fák hosszú árnyékai nyúltak be az előtérbe, mivel az épületet teljesen erdő vette körül.

A báró egy pillantást vetett a díszes előszobára, az itt-ott álló kisebb szobrokra, majd elindult fölfelé a lépcsőn Baptiste nyomában. Nemsokára felértek. A fenti hall valamivel kisebb volt, mint a lenti, és három szoba nyílt belőle. A könyvtár, a vendégszoba, és a háló. Baptiste megállt a

könyvtárszoba ajtajánál, és bekopogott.

- Tessék! - hangzott bentről.

A titkár benyitott.

- Pierre De Frane báró úr van itt.

- Engedje be!

A báró belépett, Baptiste elment. A helyiség, ahová De Frane érkezett, egy hosszúkás szoba volt. Az egyik falat a padlótól a plafonig könyvespolc alkotta. A másik falnál, az ablakok előtt egy elég nagy munkaasztal állt. Rajta könyvek, egy földgömb, és papírok. Az asztal mellett ült Servier, amikor vendége megérkezett. A gróf felállt, és kezét nyújtott.

- Üdvözlöm, báró úr! Hogyhogy ön itt?

- Csak beugrottam, hogy megnézzem, hogy van! De úgy látom, nagy munkában van, biztosan zavarom!

- Egyáltalán nem zavar! Csak egy könyvet olvastam, hogy valamit megtudjak belőle. De foglaljon helyet! - intett a gróf, és egy széket húzott közelebb.

De Frane leült, és a polcokra pillantott.

- Látom, szép könyvgyűjteménye van!

- Igen! Van benne minden! Természettudomány, földrajz, gazdaságtan, enciklopédiák, lexikonok, egyéb! Ha szüksége lesz bármelyikre, bármikor elkérheti!

- Köszönöm! - felelte a báró.

A gróf becsukta az előtte lévő könyvet, és vendégére nézett.

- No, és hogy ízlik az új házaselet, barátom?

De Frane elmosolyodott.

- Nagyon jól, köszönöm! Azt hiszem, most végre beteljesedett az életem! Boldog vagyok!

- No, hát sok szerencsét hozzá!

- Köszönöm! De meg kell hagyni, hogy ön eddig még nem nagyon kényeztette el magát ebből a szempontból! Elég furcsának találom, hogy ebben a nagy házban egyedül él! Sohasem gondolt a nősülésre?

Servier bólintott.

- Gondolni gondoltam, de a házasság küszöbén valami közbejött. Így most egyedül élek! De az az érzésem, hogy ön valamit mondani akar nekem, csak kerülgeti a témát! Ugye?

- Hát, igen!

- Talán talált nekem egy megfelelő jövődöbelit?

- Így is lehet mondani! Inkább csak egy jelöltet! De ez csak egy vélemény!

- Adja elő!

-Hát... Én az esküvőn észrevettem, hogy önök Amelie kisasszonnyal milyen remekül érezték magukat, és hogy milyen jól megértették egymást!

A gróf elmosolyodott.

- Ó, a táncra gondol?

- Igen, de nemcsak arra! Láttam, hogy önök szimpatizálnak egymással!

- Ez igaz! De úgy tudom, hogy Amelie kisasszonynak már van egy udvarlója!

A báró bólintott.

- Ez is igaz! De úgy vettem észre, hogy Amelie-nek ön jobban tetszik, mint a tábornok!

- Lehet! De valahogy én nem tartanám úriemberhez méltó dolognak, ha monsieur Legrand érzéseit semmibe venném.

- Hogyhogy?! Amelie kisasszony nem tetszik önnek?!

- Ó, dehogynem! Túlságosan is! Nem erről van szó! Alig egy hete ismerjük egymást! A hölgyet az ön esküvőjén láttam először. Egy hét még barátságához is rövid idő, nemhogy a szerelemhez!

De Frane fészkelődött a székén, majd a grófra pillantott.

- Akárhogy is van, szerintem Amelie nagyon is kedveli önt! Ha úgy érzi, hogy még nem volt elég az idő ahhoz, hogy közelebbről is megismerhessék egymást, akkor töltsön több időt a társaságában! Udvaroljon neki! Jöjjön el hozzánk többször is látogatóba! Vegye fel a harcot a tábornokkal! Higgye el, nekem is jó okom van rá, hogy ezt mondom! Amelie-t évek óta nem láttam még ilyen jókedvűnek, és felszabadultnak, mint a bálon!

- Igaza van, báró úr! Azt hiszem, tehetek valamit ennek az érdekében!

De Frane felnevetett.

- Éreztem én, hogy a bálon nem hiába táncolt olyan sokat Amelie-vel!

- Valóban nem hiába! De tudja, monsieur De Frane, én sem ok nélkül tartottam magam ettől a dologtól!

- Hanem?

- Nézze, Pierre! Tudok róla, hogy Amelie kisasszony vőlegényét évekkel ezelőtt életfogytiglanra ítélték. Kétséges, hogy van-e jogom ahhoz, hogy feldúljam a hölgy lelkivilágát azzal, ha engem, vagy akár a tábornokot mérlegre kellene tennie, hogy összehasonlítsa minket Guillaume de Flore emlékével. Ez a legnagyobb akadály számomra, nem pedig Jean Legrand!

A báró erre nem tudott mit felelni.

Huszonharmadik fejezet - Szerelem a múltból.

Délután három óra körül járt az idő. Osilly úrék házában, az emeleti előszobában Hermine ült a fotelban, és egy könyvet olvasott. A szobalány a szekrényeknél állt, és a port törölgette. Néhány mozdulat után a bárónéhoz

fordult.

- Hermine asszony! Az ügyész úr szobájában is tegyek rendet?

- Most ne! Ma tárgyalás van. Elég fáradt lesz! De ott a szekrényen van a vázában virág! Cseréljen benne vizet!

- Igen, asszonyom! - felelte a nő, és kivette a vázából a virágokat, majd ismét Hermine-hez fordult.

- A tábornok úr egy fél órával ezelőtt kereste Amelie kisasszonyt, de nem tudtam megmondani, hogy hova ment.

- A szabóhoz vitte az egyik ruháját megvarratni. De monsieur Legrand is jöhetne alkalmasabb időpontban!

- Asszonyom! Kell még valamit csinálnom?

- Nem, Josephine! Menjen, és pihenjen le!

- Igen, báróné! - felelte a szobalány, és elindult le a földszintre. A csigalépcsőn pont szembe találta magát Subiat kapitánnyal, aki épp akkor érkezett. A tiszt egy szót sem szólt, némán elment a nő mellett, aki kíváncsian nézett utána. A férfi nem törődött vele, hanem föllépkedett az emeletre. Célirányosan ide jött, keresett valakit. Amint fölért, megállt az előszoba ajtajában, és benézett.

- Jó napot, Hermine! - köszönt fennhangon, amikor látta, hogy a nő egyedül van.

A báróné ijedten fordult meg a váratlan hangra.

- Jaj, Henri, de megijesztett!

- Sajnálom!

- Apámat keresi?

- Nem! Önhöz jöttem! Látni akartam!

- Megőrült! Bárki megláthat minket!

- Ugyan, dehogy! Nincs itthon senki! Kinyomoztam!

- Ön nyomoz utánam?!

- Jobb előre tudni, hogy mikor tiszta a terep!

Hermine leengedte két karját.

- Jaj, Henri! De hát a múltkor már megmondtam önnek, hogy kár próbálkoznia!

A férfi odalépett a nőhöz, és átölelte a derekát.

- Ugyan, dehogy! Még mindig engem szeret! Tudom! Ne is tagadja, hogy így van! Ön boldogtalan a férje mellett!

- Hát...Igen...

- Akkor mire vár? Itt a lehetőség, hogy újra olyan legyen minden, mint régen! Ne mondja, hogy ön nem szeretné, Hermine!

- Én...nem is tudom...

- Mit nem tud? Döntse el, meddig akar még boldogtalan életet élni!

A beszélgetés folyt tovább, s a két ember annyira belefeledkezett, hogy

eszükebe sem jutott, hogy bárki hallhatja őket. Josephine, a szobalány a lépcsőfordulónál állt, és hallgatózott.

Épp Hermine beszélt.

- Henri! Ön most is olyan akaratos, mint tíz évvel ezelőtt! Úgy megnehezíti az ember dolgát! De ha mindenáron hallani akarja az igazat! Igen! Még mindig szeretem önt.

- Ugye? Tudtam! - kiáltotta hevesen a férfi, és magához húzta Hermine-t.

S a báróné sem nagyon tiltakozott, amikor Subiat megcsókolta. De a dolog pár percig tartott csak. Mikor vége volt, Hermine lihegve szólt a férfihoz.

- Maga örült, tudja? Én pedig bolond vagyok, hogy engedek!

- De hát még szeret!

- Igen, de ez, amit most csinálunk, mégsem helyes! Veszélyes játék!

- Minél veszélyesebb, annál izgalmasabb!

- Most nem a harcmezőn vagyunk, Henri! Vigyázni kell az efféle csókokkal! És ha épp akkor toppant volna be a férjem, vagy valaki más?

- Nem volt itt senki!

- De lehetett volna!

- Én megőrülök magáért, Hermine! Találkoznunk kell máshol is!

- Rendben, de...

- De mi?

- Csak akkor megyek bele a dologba, ha ön garantálja, hogy ezt senki nem tudja meg!

- Ezt ígérem!

Huszonnegyedik fejezet - Találkozás

Lassan telt a délután a Foret d'Marly parkerdejében. A környéken elég gyakran lehetett látni sétáló, pihenni vágyó embereket, akik a hangulatos erdőben próbáltak kicsit kikapcsolódni. Kissé távolabb, bent a fák között egy nagy épület állt. Servier gróf háza. A parkerdő sétányai, ösvényei közvetlenül az ő birtoka mellett haladtak el, s az arra járók néha betekintettek a szépen gondozott, impozáns udvarba. Így volt ezzel Amelie Galoire kisasszony is, aki egyedül sétált a környéken. A leány tudta, hogy ez Servier gróf birtoka. Kíváncsi volt erre a helyre, melyet a férfi az áthatolhatatlan dzsungel állapotából alakított át nagyszerű parkká. Amelie megállt az ösvényen, és az udvart, majd az épületet nézte. Annyira elmélyülten nézelődött, hogy észre sem vette azt az embert, aki odalépett mellé.

- Tetszik önnek? - kérdezte egy hang.

A leány fölpillantott, s mikor meglátta látogatóját, elmosolyodott. Servier gróf állt mellette.

- Igen! - felelte Amelie.

- Megijesztettem? - kérdezte a férfi.

- Á, nem! Csak szégyellem, hogy bámészkodtam! Elég illetlen dolog!

- Ugyan, semmi baj! Láttam, hogy tetszik önnek az udvar!

A lány mosolygott.

- Nagyon szép helyen lakik, gróf úr! De hogyhogy idekint látom?

- Néha ki-kijárok ide az erdőbe sétálni, gondolkodni.

Amelie felnézett a grófra.

- Nem bánja, ha önnel tartok?

- Egyáltalán nem! Sőt, örömömre szolgál! - felelte a férfi, és a karját tartotta.

Amelie belekarolt, s elindultak az erdőben.

- Remélem, nem lesz belőle kellemetlensége, hogy velem látják! - kezdte a férfi.

- Miért lenne?

- Itt sétál velem, egy vadidegen emberrel, akit alig ismer.

- De hát ön nem idegen számomra, gróf úr!

- Ez igaz! Csak arra gondoltam, hogy önnek van egy udvarlója, aki esetleg ezt rossz néven venné!

- Legrand tábornokra gondol? Ómiatta ne aggódjon! Engem a barátságom kívül semmi más nem köt hozzá.

- Régóta ismerik egymást?

- Igen, Tizenöt éve.

- Az szép idő! Tizenöt év biztos elég egy mély barátsághoz!

A leány felnézett a férjára.

- Sajnos nem elég. Jean hideg, és kemény ember. Még ennyi év után sem tudom megszokni ezt! Barátomnak tekintem, mert amikor bajban voltam, segített. De nem lennék boldog az oldalán. Meg sem kérdi, hogy miért?

A férfi a leány karjára tette a kezét.

- Nem teszem, mert úgy érzem, nem tartozik rám! És az az igazság, hogy sejtem is az okát!

- Mire gondol?

- 1828. Május 25. Marseille.

Amelie lehajtotta a fejét, és könnyezni kezdett.

- Igen, ez az oka! - felelte.

A férfi megállt, és szembefordult a lánnyal.

- Ne haragudjon, hogy szóba hoztam a dolgot!

Amelie könnyes szemmel nézett fel rá.

- Nem baj, gróf úr! Legalább egy kicsit kisírom magamat. De ön egy szóval

sem tett rá említést, hogy tud erről a dologról!

- Nem tettem!

- S miért?

- Mert úgy érzem, nincs jogom ahhoz, hogy az ön érzéseiben vájkáljak! Önnek meghalt a vőlegénye, akit még ma is szeret. S én ezt a világon a legnemesebb dolognak tartom!

Amelie a férfi előretartott kezeibe tette két kezét.

- Köszönöm! Tudja, nagyon sokszor éreztem azt, hogy vége mindennek, hogy nem akarok élni tovább! Csak egy dolog tartja bennem a lelket még ma is! Lehet, hogy örülségnek hangzik, de én még most is hiszek abban, hogy Guillaume megmenekült! Hiszek abban, hogy talán valahol máshol él! Távolság, de legalább szabad emberként! Lehet, hogy boldogan él más oldalon! S számomra csak az ő boldogsága a fontos!

Mikor Amelie befejezte, néma csönd lett, s ez a csönd nehéz súlyként telepedett rájuk. Servier sem tudta, hogy mit mondjon.

- Örülség, ugye? - kérdezte újra a leány.

- Egyáltalán nem. De ha Guillaume élne, nem hinném, hogy boldog lenne.

- Miért?

- Mert ha valóban úgy van, ahogy ön hiszi, akkor neki meg kellene tagadnia saját énjét, hogy elrejtse személyét a vad, és gátlástalan világ elől. S talán éppen ez a világ nem teszi lehetővé, hogy önhöz siessen, azt kiáltva, hogy élek! Biztos, hogy őt bántja a legmélyebben, hogy gyilkosnak bélyegezték! S nem állhat ki a világ elé, mint Guillaume de Flore, mert ha neki mindegy is, hogy mi lesz a sorsa, de az ön iránt érzett szerelme nem engedi, hogy az ő meggyalázott neve az ön tisztaságán is foltot ejtsen.

A leány ismét lehajtott a fejét, és sírni kezdett.

- Miért ilyen igazságtalan a világ?! - mondta keservesen.

A férfi megsajnálta Amelie-t, és átkarolta. A leány Servier nyakába borult, és zokogni kezdett. A gróf magához ölelte, és simogatni kezdte. Így álltak ott sokáig. Nem tudni meddig, de óráknak tűnt.

Egyszer csak Amelie ellépett a férfitől, és zavartan nézett rá.

-Jaj, bocsánat! Én igazán nem tudom, hogy mi ütött belém! Ne haragudjon!

A férfi megsimogatta a lány kezét.

- Semmi baj! Nem számít!

- Szégyellem magam!

- Nincs rá oka! Megértem! Szeretnék önnek segíteni! Tudom, hogy addig nem lenne igazán boldog, amíg a vőlegényét gyilkosnak tartják! Ígérem, hogy addig nyomozok, kutatok, amíg be nem bizonyítom a világnak Guillaume de Flore ártatlanságát!

A leány halványan elmosolyodott.

- Köszönöm, Maximilien! Ön igazi jó barát! Ha sikerül, soha nem lehetek

elég hálás érte!

- Nekem elég, ha boldognak látom, kedvesem!

- Köszönöm, barátom! - felelte a leány, és arcához emelte a férfi kezét.

Huszonötödik fejezet - Zsarolás

Subiat kapitány, miután otthagyta az Osilly házat, kocsiba ült, és a helyőrségi laktanyához sietett. Számtalan gondolat. és érzés kavargott a fejében. Ezek az érzések egyre csak erősödtek, amióta először beszélt Hermine-nel. A férfi tudta, hogy a nőnek igaza van. Tíz évvel ezelőtt egy ígéretes kapcsolatot hagyott ott, hogy felajánlja szolgálatait egy embernek. Egy embernek, aki gondtalan élet reményével kecsegtette. De ebből mind a mai napig nem lett semmi! S mindezért még a becsületét is fel kellett áldoznia! Kétszínű „jótevője” azonban már nem tartott rá igényt, miután Subiat segítségével följutott a csúcsra! És ott van a másik hálátlan gazember, Marc de Belloc! Az egykori barátja, akit szintén ő emelt ki a nyomorból! De az ügyvéd sem köszönte meg a kapitánynak a segítséget! Beállt Legrand tábornok szolgálatába, s miután már milliomos lett, átnézett Subiaton. A kapitány lelkét mardosta a dac, a tehetetlen düh. De most, hogy Hermine bevallotta érzelmeit, a férfi tudta, hogy mit kell tennie! Elhatározta, hogy végre a sarkára áll! Beállít a tábornokhoz, és követelni fogja a jogos jussát! Őt ne nézzék madárnak! Kérdemelte azt, hogy ő is jusson valamire! S a kapitány tervei közt Hermine első helyen szerepelt. Ha majd egyszer ő is gazdag, és elismert lesz, a nőt is magával viszi! Folytathatják ott, ahol tíz évvel ezelőtt abbahagyták!

A nap már alacsonyan járt, amikor Subiat keresztülvágott a laktanya udvarán. A tágas téren barakkok, istállók, és lakóépületek álltak. A tér közepén egy nagyobb, egyemeletes épülettömb állt. A férfi arrafelé igyekezett. Föllépkedett a lépcsőkön, és belépett a boltíves előtérbe. Itt jobbra-balra árkádokkal határolt folyosók futottak. A kapitány befordult balra, majd a második ajtónál megállt. Bekopogott.

- Gyere be! - hallatszott a szobából.

Subiat benyitott.

Odabent egy elegánsan berendezett iroda fogadta. Az íróasztalnál Legrand tábornok ült.

- Kérek engedélyt belépni! - kezdte a kapitány.

- Jöjjön be! És csukja be az ajtót!

Subiat belépett, s miután bezárta az ajtót, Legrand íróasztala elé állt.

- Beszélünk kell!

A tábornok Subiatra meredt.

- Kell?! És miről, kapitány?
- Előléptetést szeretnék kérni!
- Igazán?! És milyen apropóból, ha szabad kérdezmem?!
- A szolgálataimért!
- Úgy gondolja?
- Igen! Már rég itt az ideje!

Legrand felállt.

- Hogy mikor van itt az ideje, azt én döntöm el!
- Az lehet, de ön uram, elfelejti, hogy mit köszönhet nekem!
- No nézd csak! Subiat! Maga pedig azt felejteti el, hogy felettesével, a Francia hadsereg tábornokával beszél!
- Nem felejtettem el! Azt meg főleg nem, hogy ön ezt a tábornoki rangot nekem köszönheti!
- Igazán? - felelte a tábornok, és járkálni kezdett Subiat körül, miközben tovább beszélt.
- Úgy gondolja, hogy ezt meg kellene hálálnom?
- Igen!

- Látja, Subiat! Az a maga baja, hogy mindig az érzelmeire hallgat, s nem az észére! A politika kemény játszma, főleg ha az ember közel ül a tűzhöz! Ezt magának is tudnia kellett volna! Én soha nem köteleztem magát semmire! Maga döntött úgy, hogy beleül ebbe a fogatba, amelyből nincs kiszállás! Ezt is tudta, s mégis otthagytott mindent ezért! De annyi esze soha nem volt, hogy rájöjjön, hogy ebben a kemény játékban nem számíthat hálára! A kapcsolatai, és ismeretségei révén hatalmat adott a kezembe! Most már túl erős vagyok ahhoz, hogy bárki elbírjon velem! S ezt magának sem ajánlom! Igen! Ígértem magának mindenfélét! Hogy nem lett belőle semmi? Hát Istenem! Becsaptam! De maga hagyta, hogy így legyen! Tehát most ne károgojon nekem! A saját becsvágyának lett az áldozata!

- Maga...maga...!
- Gyerünk! Mondja csak ki!

Subiat hallgatott. A tábornok folytatta.

- Nocsak! Hát erre már képtelen? No és megtudhatnám, hogy mihez kezdene az előléptetéssel? Mit jelentene magának, ha megkapná?
- Nagyobb elismerést, és tekintélyt!
- Tekintélyt?! S ki előtt? Talán előttem? Hisz épp az előbb játszotta el! Vagy talán a szép Hermine bárónénak akar imponálni?
- Szeretem őt!
- Szereti?! Ha így lenne, már tíz évvel ezelőtt elvette volna!
- Még megtehetem!
- Na ne mondja! És találkozzat is vele?

- Semmi köze hozzá!

- Tehát igen! És gondolja, hogy Gheron báró díjazni fogja, ha megtudja, hogy maga a feleségét keféli? Kötve hiszem!

- Ide figyeljen tábornok! Maga már csak papíron a felettesem! Én nagyon sok mindent tudok magáról! Egy szavamba kerül, és a szép tábornokságának vége!

- Fenyéget?!

- Nem! Csak emlékeztetem egy pár régi dologra! Hát jól figyeljen! Én végre boldog akarok lenni! Hermine az enyém lesz! De ebben maga is fog nekem segíteni! Még az év vége előtt kinevez engem őrnaggyá! S minden, ami ezzel jár! Oklevél, pénzjutalom, birtok! Ez a feltételem! Különben megtudja a világ, ki is Jean Legrand tábornok, Franciaország Pair-je!

- Maga megőrült!

- Lehet! De gondolom, nem lesz erre szükség, hiszen ön nem akarja, hogy kiderüljön, hogy annak idején kenőpénzeket fogadott el ellenzéki politikusoktól, bankároktól, nagykövetektől bizonyos titkos kormányzati dokumentumok, és cégiratok másolataiért! Ugye? Nagy cirkusz lenne, ha kitudódna, hogy az érintett urak eme szolgálataiért hatalomra jutásuk után hálából nevezték ki tábornokká!

- Nocsak, Subiat! Úgy látszik, félreismertem magát! Gondolkodom a dolgon! De jól jegyezze meg! Nekem elég hatalmam van! Ha megtudom, hogy bármi ostobaságot próbál csinálni, magának vége! Lehet, hogy hamarabb, mint gondolná! És akkor fuccs a tervezett boldogságának!

Subiat állta Legrand tekintetét.

- Nem hagyom, hogy tönkretegyen engem is, mint másokkal tette!

- Miről beszél?

- Tudja jól! Amelie kisasszonyról! Mit gondol, mit érezne, ha elmesélném neki, hogy miért halt meg a vőlegénye, és az édesapja! Ezek tudatában biztosan örömmel menne önhöz feleségül! És akkor az ön boldogságának is vége! Tehát van egy arany középut! Maga elfelejti, amit rólam tud, és akkor én sem fogok emlékezni semmire!

Legrand gyilkos pillantást vetett a kapitányra.

- Csakhogy Chambord urat nem én öltem meg, hanem maga! Én ebben az ügyben teljesen tiszta vagyok!

- Az lehet, de a kémkedési ügyet csak magára lehet rábizonyítani, hiszen én csak küldözgettem a leveleket, de egyetlen érintett politikussal sem találkoztam! Én csak összekötő voltam, de a maga neve ott van egy pár levél alján!

- Hol vannak azok már?!

- El lettek égetve, az igaz! De mint tudja, egynek nyoma veszett! Guillaume de Flore hadnagy kezébe került, aki elrejtette, mielőtt elintézhették volna!

Senki sem tudja, hova! És ha egy nap véletlenül előkerül, az a maga végét jelenti! Tehát egy előléptetés, és az egész el van felejtve! Nos?
A tábornok továbbra is lövellte haragos pillantásait Subiat felé, de hallgatott.

Huszonhatodik fejezet - Az Operában

Másnap este az Operaház zsúfolásig megtelt. A szórakozásnak ezt a módját a párizsi elit nagy kedvvel művelte. Ezen az estén különösen így volt ez, hiszen egy remekmű volt aznap színpadon. Mozart:Figaro házassága című operája.

Mozart kedvéért mindig is rendkívül sokan, és örömmel látogattak el a párizsi Nagyoperába. Az első emeleten, a páholsorok előtti folyosón egy pár ismerős arcot lehetett látni. Osilly úr, Sabine, Pierre De Frane báró, Amelie de Galoire, és Legrand tábornok alkotott egy kisebb csoportot.

Sabine körülnézett a népes folyosón, majd megszólalt.

- Úgy látom, ma telt ház lesz! - állapította meg.

- Igen! Aki számít, az ma itt van! - felelte Osilly úr.

De Frane bólintott.

- Úgy néz ki! Csak egyvalakit nem látok még! Servier gróf úr még nincs itt!

Legrand a báróra tekintett.

- Egyáltalán nem biztos, hogy eljön! Egy bankárnak elég kevés az ideje! S azt sem tudni, hogy szokott-e ide járni!

A báró Legrandra nézett.

- Higgyc el, tábornok úr, a gróf itt lesz!

- Miből gondolja? - érdeklődött Amelie.

- Nem gondolom, tudom! A délelőtti órákban találkoztam vele a városban, és akkor említette. Egyébként is! Úgy tudom, hogy jelentős támogatást adományozott az Operának, s ennek fejében a direktor úr egy egész évre szóló ingyenes belépőt juttatott a részére!

Legrand felvonta a szemöldökét.

- Ön nagyon tájékozottnak tűnik a grófort illetően!

- Igen! Kedvelem őt! Végülis megmentette az életemet!

A báró nem folytathatta, mert egy divatos öltözetű férfi lépett oda hozzájuk.

Servier gróf volt.

- Jó estét mindenkinek! - köszöntötte a társaságot.

- Gróf úr! Jó hogy megjött! Éppen önről beszélgettünk! - csacsogott Sabine.

- Üdvözlöm, monsieur Servier! - köszöntötte a báró.

Servier kezet csókolt a két nőnek, s kezet fogott a férfiakkal.

- Rólam beszélgettek? Mi olyan érdekes rajtam? - nevetett Servier, s közben elkapta Amelie felé irányuló tekintetét.

A lány mosolygott, és leplezetlenül a férfi szemébe nézett. Ez a pillantás nem kerülte el a tábornok figyelmét sem, de mivel úriembernek tartotta magát, diplomatikusan hallgatott. Belül azonban égette az irigység. A leányt viszont mindez nem nagyon érdekelte. Szavait a grófhoz intézte.

- Nem is tudtuk, hogy jár ide!

Servier bólintott.

- Többször is jöttem volna, ha időm engedi! De sajnos az ügyeim annyira felhalmozódtak, hogy nemigen tudtam a szórakozásra időt szakítani! Bent a bankban rengeteg a munka, de ha otthon vagyok, akkor is akad. Erről valamelyik nap a báró úr is meggyőződhetett! - nézett De Frane-ra a gróf.

Sabine meglepődve pillantott a férjére.

- Ön járt a gróf úrnál, és nekem nem is említette?

A báró széttárta a karját.

- Igen, jártam! Ellátogattam hozzá, de meg kell, hogy mondjam, bizony otthon is jegyzetelt!

Amelie ismét Servierre tekintett.

- Nem dolgozik egy kicsit sokat? - kérdezte mosolyogva.

- Nem, kisasszony! Egy bankárnak mindig ennyi dolga akad!

- Biztosan fárasztó! - jegyezte meg Sabine.

- Annyira nem! Amíg van mit csinálni, az azt jelenti, hogy a bank jól működik! Csak akkor van baj, ha leül a dolog! - felelte Servier, majd Legrandra nézett.

- Ön is csak egyedül jött, tábornok úr? Belloc úr, és Subiat kapitány nem kísérték el?

- Subiat nem nagyon jár efféle helyekre. De Belloc viszont itt van valahol!

Sabine felnevetett.

- Azt hiszem, tudom, hol lehet! Biztosan Christine-nek csapja a szelet!

- Az lehet! Az ügyvéd úr az esküvőn is sűrűn kerülgette Raquin kisasszonyt!

- Igen! Az én bájos kuzinom igencsak felkeltette az ügyvéd úr figyelmét! - bólintott De Frane.

- Gheron urat, és Hermine asszonyt sem látom itt! - szólt ismét Servier.

Osilly úr a lépcsők felé mutatott.

- Itt vannak ők is, csak a földszinten van a páholyuk.

- Én jobban szeretem az előadást innen az emeletről nézni! - felelte Servier.

- Megtisztelne azzal, hogy a mi páholyunkból tekinti meg az előadást? - szólt a grófhoz az ügyész.

- Örömmel, ha a hölgyeknek nincs ellenére! - felelte Servier.

- Szívesen látjuk, Maximilien! - mosolygott a férfira Amelie.

Sabine is helyeselt.

- Ide mindig úgy jöjjön, mint egy családtag!

A gróf elmosolyodott.

- Köszönöm, hölgyeim!

Közben Pierre De Frane bárónak eszébe jutott valami, s most ő szólt a grófhhoz.

- Én a hét elején jártam önnél látogatóban! Most önön a sor! Ha az ideje engedi, ugorjon fel hozzánk valamelyik nap! A hölgyek biztosan örülni fognak!

- Köszönöm a meghívást De Frane úr! Élek vele! Valamelyik nap tiszteletemet teszem önöknél! De ne felejtsek el, hogy önök is szívesen látott vendégek nálam!

Osilly úr bólintott.

- Mi is köszönjük a meghívását, gróf úr! Szeretném, ha többször is összefutnánk! Azt hiszem, most már nyugodtan tekinthetjük önt barátunknak! Ugye?

- Így van, ügyész úr!

Ekkor megszólalt a csengő.

- Hát akkor, hölgyeim, fáradjanak előre! - intett a páholy felé De Frane.

A közönség elfoglalta a helyét, s az előadás elkezdődött.

Huszonhetedik fejezet - Bertran de Raquin százados

Langyos, júniusi este volt. A tiszta nyári égbolton csillagok milliárdjai szikráztak. Enyhe szellő fújt csak, végigfutva a tágasabb tereken, és szűk utcákon. A csöndet csak a város egyik mellékutcájában található fogadóból kihallatszó zeneszó szakította félbe időnként. Odabent sokan voltak, csoportosan beszélgettek, borozgattak, kártyáztak a gyalult asztaloknál. Az egyik sarokban egy hatfős társaság foglalt helyet, és a nem csekély mennyiségű italtól igencsak jól érezték magukat! Hangosan énekeltek, s ez a hangos énekszó hallatszott el messzire az éjszakában.

Szerencsére voltak itt olyanok is, akik valamivel kulturáltabban viselkedtek, némán szemlélődve. Valaki azért, mert még nem ivott eleget, mások pedig azért, mert már túl sokat ittak.

Viszonylag távol a hangos csoporttól, az egyik ablak melletti félreeső asztalnál egy magányos férfi ült. Néha-néha kortyolt egyet az italából, majd az előtte heverő újságot böngészte. Bertran de Raquin százados volt, az a katonatiszt, aki Sabine és Pierre De Frane esküvőjén is jelen volt. Vele még nem találkoztunk, de az már kiderült róla, hogy ugyanannál a helyőrségnél szolgál, ahol Legrand, és Subiat is. S hogy az ő személye miért érdekes? A

következő eseményekből talán majd kiderül!

Amíg a százados az újságjával, a mulatozók pedig az énekléssel voltak elfoglalva, nyílt a fogadó ajtaja, és egy újabb vendég lépett be rajta.

A jövevényen nem volt semmi olyan, ami túlságosan is érdekes lenne! Teljesen hétköznapi ruhát viselt, talán csak az tűnt föl rajta, hogy az átlagosnál alacsonyabb volt. Alig érte el a százhatvanöt centit. Szürke vászonruha volt rajta, mely egy kicsit kopottnak, és foltosnak tűnt. Öltözete alapján a többi munkás közé illett volna, de úgy tűnt, hogy a férfi nem kíván a mulatozó társasághoz csatlakozni.

Amikor belépett, egy pillanatra megállt az ajtóban, és körülpillantott a borszagú helyiségben. Talán keresett valakit! Tekintete megállapodott az asztalánál egyedül ülő tisztén, s elindult felé. Közelebb lépett, és megállt az asztal mellett.

- Jó estét! Leülhetek? - kérdezte rekedtes hangon.

A százados felpillantott az újságjából, és végigmérte a férfi borostás képét.

- Persze, tessék! - mondta végül.

Az idegen szó nélkül leült Raquinnel szemközt. Csak ült, és némán szemlélte a századost. Semmi jelét nem adta annak, hogy szeretne valamit rendelni. Mivel a tiszt nem vette észre az asztaltárs érdeklődését, a férfi megszólította.

- Maga Bertran de Raquin százados? - kérdezte.

A tiszt felpillantott, és letette az újságot.

- Igen, én vagyok! Ismerjük egymást?

- Nem fontos! Én magát keresem!

- Ki maga, és mit akar?

- Teljesen mindegy! Azt hiszem, magának van valamije, amire nekem szükségem van!

- Figyelmeztetem, ne próbálkozzon semmivel!

- Ne majrézzon, nem akarom kirabolni! Figyeljen rám! Kérdéseket teszek föl magának, amelyekre rövid, de egyenes válaszokat várok!

Érthető?!

- Igen.

- Helyes! Ön az a Bertran de Raquin, aki 1803-ban született Lyonban?

- Igen.

- A marseille-i Katonai Akadémián végzett 1823-ban?

- Igen.

- Az akadémia után Aix en Provance-ba került?

- Igen.

- Az állambiztonságiakhoz tartozott?

- Most erre mit feleljek?

- Inkább ne mondjon semmit! Úgyis tudom, hogy ott szolgált!

- Igen, így van.
- Mond magának valamit ez a név, hogy: Guillaume de Flore?
- Igen. A társam volt! Ő is ugyanitt dolgozott!
- A hadnagy 1827. novemberében magára bízott egy kulcsot, hogy őrizze meg!
- Igen.
- Ez a kulcs megvan még?
- Igen, de honnan tud maga erről?
- Mégis, mit gondol? - hajolt közelebb a figura, és egy kis méretű, szögletes jelvénykét kotort elő a zsebéből.
- Ez talán választ ad a maga kérdésére.
- Igen.
- Ugye tudja, hogy ez mi?
- Igen. Az államvédelmisek jelvénye.
- Akkor most már tudja.
- De mi közöm van nekem bármiféle állambiztonsági ügyhöz? Azt a csoportot három évvel ezelőtt megszüntették!
- Ne játssza meg a hülyét! Tudja, hogy mire szolgál az a kulcs?
- Nem tudom! Talán valami biztonsági széf kulcsa! Guillaume rám bízta, hogy rejtsem el! Azt mondta, hogy egy napon szükség lehet rá! De ő már öt éve meghalt, és én nem tudom, hogy most mi a teendő!
- Mit gondol, én miért vagyok itt?
- A kulcs miatt?
- Végre felfogta!
- Mi a fenébe csöppentem én bele? Nem akarok bajba kerülni!
- Ne féljen! Ha maga katona, akkor viselkedjen is úgy!
- De hát...
- Semmi de hát! Ne ítéljen elsőre! Első pillantásra rongyos koldusnak látszom, de jobb, ha nem tudja meg, hogy kikkel állok kapcsolatban!
- Elhiszem magának!
- Azt jól teszi!
- De mondja már meg végre, hogy miről van szó!
- A barátjáról, Guillaume de Flore-ról!
- Mi értelme van bárminek is, hiszen ő már rég halott!
- Azt hiszi, talán véletlenül alakult így a dolog? Hát nem!
- Nem értem.
- Azt látom! Hát jól figyeljen rám! A barátja évekkal ezelőtt egy kémszervezet nyomára bukkant. Az a kulcs, amit magára bízott, az valójában egy szekrény kulcsa, amely egy levelet rejt. S ez a levél az ennek a bizonyítéka! Azért adta magának, mert ellenfelei rájöttek, hogy mindent tud! Egy remekül szervezett csalással törbe csalták, és hamis vádak alapján

elíteltették! Ezért kellett meghalnia!

- Ez aljasság! Erről a megrendezett ügyről nekem fogalmam sem volt! Végig abban a hitben éltem, hogy Guillaume a véletlenek szerencsétlen áldozata!

- Véletlenek nincsenek! Csak tények!

Raquin egy nagyot sóhajtott.

- És most? Hogyan tovább? Mit kell tennem?

- Remélem, bízhatok magában!

- Mindent megteszek!

- Mertem remélni! Nos, a teendő a következő! Minden héten kétszer, kedden, és pénteken találkozunk a Bailly végén, nem messze a helyőrségi laktanyától! Van ott egy kis bekötőút, amely a Foret d'Marlyhoz vezet!

- Igen, tudom, hol van!

- A megadott napokon ott találkozunk! Ne keressen engem, majd én fogom megszólítani magát! Megbízásokat adok, amelyeket maga szépen teljesít! Egyelőre ennyi lesz a dolga! Egy a lényeg! Velem soha nem is találkozott!

- Rendben! De miért, ki maga?

- Valaki, akinek érdekében áll, hogy az igazság kiderüljön!

- Miért?

- Nincs miért! Maga ezzel ne törődjön! Ha Guillaume de Flore valóban a barátja volt, akkor az ő emlékéért megteszi azt, amit mondtam! Vagy talán hidegen hagyja, hogy a barátját ártatlanul ítélték el?

- Hát nem!

- Na ugye! Nem túl nagy fáradság egy ember becsületéért!

- Meglesz!

Az idegen ezek után nem szólt egy szót sem, hanem felállt az asztaltól, és távozott.

Huszonnyolcadik fejezet - Osilly úr gondjai

Napjai nagy részét Servier gróf az irodában töltötte. Az imént leírt események utáni napon is így volt ez. A délelőtti nap narancsos fénnel világította be a tágas irodát. A férfi az íróasztala mellett ült, és egy halom iratot tanulmányozott. Annyira belemerült, hogy a külvilág zajai el sem jutottak hozzá. Odakintről, az utca felől fogatok kerekeinek zörgése hallatszott, mely vegyült az ablak előtt tornyosuló akácfán verekedő verebek csiripelésével. De nemsokára csend lett, és nem hallatszott más, mint a falon függő nagy óra monoton ketyegése, és a jegyzetelő férfi tollának a percegése. A beköszöntött csöndet kopogás szakította félbe.

- Tessék! - szólt fennhangon a gróf.

A titkár lépett be.

- Osilly ügyész úr van itt! - jelentette.

- Kísérje be! - felelte Servier.

A titkár kilépett az ajtón, és bekísérte a vendéget, akit Servier szívélyesen fogadott.

- Üvözlöm, ügyész úr! Fáradjon beljebb! - intett a gróf.

Osilly úr kissé mentegetőzve szólalt meg.

- Elnézését kérem, hogy zavarom, monsieur Servier, de egy személyes ügyről lenne szó!

A gróf a fotelek felé mutatott.

- Egyáltalán nem zavar, ügyész úr! Foglaljon helyet!

A titkár közben szó nélkül kiment. Osilly úr beszélni kezdett.

- Sajnos, egy kis problémám akadt! - kezdte, miközben mindketten leültek.

- Mi történt? Hátha segíthetek! - szólalt meg a gróf is.

Az ügyész felemelte a fejét.

- Szégyellem, de pénzügyi gondjaim vannak!

- Ugyan! Nincs ezen semmi szégyellnivaló! Megoldjuk! Szívesen segíték!

- Köszönöm! - felelte az ügyész. - Az az igazság, hogy elúszott másfélmillió frankom!

- Hogyan?

- A vagyonom nagyobb része megtakarításokból, és részvényekből tevődött össze. Volt egy bank, a Villers, amelynek 10%-ban részvényese voltam. Sajnos ez a pénzintézet tegnap csödbe ment! Egymillió-ötszáznyolcvannégyezer frankot ért az én részem, amely ezáltal semmivé vált! Csak egy párszázézesres vagyonrészem maradt, de sajnos az kevés, hiszen az esküvő költségeinek egy részével tartozom a szervezőnek! Nem tudom, hogy mit tegyek! Ha megszorodnak az adósságaim, hamarosan földönfutóvá válhatok! Azért fordultam önhöz, hogy talán tudna segíteni!

- Legyen nyugodt, monsieur Osilly! - felelte a gróf. - Nem lesz semmi baj! Mennyi pénzre lenne szüksége?

Az ügyész kissé összeroskadva nézett fel Servierre.

- Nem is tudom, hogy merjem-e kérni. Az elúszott pénz elég nagy összeg! Ennyi pénzt pedig manapság már nem nagyon adnak! Faragatlanságnak érzem, hogy ennyit kérjek!

Servier felállt, az íróasztalához lépett, és egy váltót vett elő.

Kitöltötte, majd miután végzett, Osilly úr elé tolta.

- Tessék! Ez az öné! - felelte, és leült.

Az ügyész meredten nézett először a papírra, majd a grófra.

- Kétmillió frank?! Gróf úr! Én ezt nem érdemlem! Igazán nem kellett volna! Ez nagyon sok pénz! Nem tudom visszafizetni!

Servier megveregette Osilly úr karját.

- Vegye csak el! A pénz az öné! Még ma fölveheti, készpénzben!

- Köszönöm, gróf úr! De ez túl sok!

- Ügyész úr! Ön a barátom, s én ezt baráti segítségként adom! Ami a visszafizetést illeti, kamatmentesen adom, határozatlan időre! Akkorra fizeti ki, amikor tudja! Nem sürgős! De ha ajánlhatom, akkor azt tanácsolom, hogy ne mindenféle megbízhatatlan bankban helyezze el a pénzt, hanem nyisson itt nálam egy bankszámlát! Én minden körülmények között kezességet vállalok az összegért!

Osilly úr hálálkodva nézett a bankárra.

- Nem is tudom, hogy köszönjem meg a segítséget, gróf úr! Ön ezzel az életemet, és a becsületemet menti meg!

- Ugyan! Örömmel teszem! Ön, és a családja, jóbarátom! Miért ne segítenék, ha szüksége van rám? Ne érezze kényelmetlennek, hogy segítséget kér! Csak fel a fejjel! Kitartás és hit! Ez a lényeg! Amit az emberségről, és a segítségéről mondtam az esküvőn, azt komolyan is gondoltam! Ha válaszút elé kerül, akkor a legelső csónakba szálljon bele, mert nem biztos, hogy jön egy másik is! Ha bármikor bármilyen gondja akad, nyugodtan forduljon csak hozzám!

Huszonkilencedik fejezet - Vendégségben

A másnap délutánt a gróf Osillyéknál töltötte. Az ügyész és a családja azelőtt is kedvelte Serviert, de most, hogy szorult helyzetükben segített rajtuk, még inkább a szívébe zárták. Barátai beváltották az Operában tett ígéretüket, s meghívták őt ebédre. A gróf örömmel fogadta el, hiszen az ügyészt, és családját nagyra becsülte. S az sem mellékes, hogy így Amelie közelében lehetett. Mert az az igazság, hogy amit a gróf a hölgy iránt érzett, az a látszat ellenére sokkal több volt pusztá barátságánál! S úgy tűnt, hogy a leány is partner ebben! Servier számára egyelőre még nyitott kérdés maradt, hogy hogyan tovább, de azt tudta, hogy Legrand tábornokkal még lesznek gondjai! Mert a gróf ettől tartott! A tábornok nem nagyon tudta meghazudtolni igazi ragadozó természetét, melynek köszönhetően hol gátlástalan, vad, hol pedig mesterkélten segítőkész, és jóságos arcot mutatott. Szinte mindenki bedőlt neki, csak egyetlenegy ember nem! Servier gróf! A férfi tudta, hogy nem szabad bíznia Legrand-ban! Ez járt a fejében, amikor elindult Osilly úrékhoz. A délután azonban olyan jól telt, hogy a gróf fejéből kiüzte a komor gondolatokat. Az ebéd a földszinti nappaliban volt, ott terítették meg. Az asztalnál mindenki ott ült. Éppen a

házigazda beszélt.

- Egy dologra mindenképpen jó volt ez a pénzügyi csőd! Megtanultam, hogy bizonytalan dologba soha ne fektessem a pénzem!

Servier vendéglátójára tekintett.

- Igen! Éppen ezért javasoltam önnek, hogy inkább nyisson egy számlát nálam! A Villers bank mindig is hullámozó képet mutatott. Túl labilis volt ahhoz, hogy ön másfél milliót kockáztasson érte.

Sabine érdeklődve nézett a férfira.

- Ön is bankár, gróf úr! Nem fél, hogy ugyanebbe a helyzetbe kerülhet?

Servier megrázta a fejét.

- Nem. Azért nem, mert az én helyzetem más. Az édesapja egy olyan cégbe fektette a pénzét, amelyben nem ő döntött a vagyonról! Lényegében a többségi tulajdonos jó, vagy rossz döntéseitől függött az, hogy Osilly úr mennyi pénzzel rendelkezhet! Ő nem szólhatott bele az üzletmenetbe! Nálam viszont a bank tőkéjének nagy többsége az én tulajdonomban van, s én a saját felelősségemre döntöm el, hogy miként kezelem! Ráadásul az érdekeltségeim annyira szerteágazóak, hogy az egyik esetleges csődjét a másik ellensúlyozni tudja!

- Hogyan tanulta meg a pénzügyi szakmát, az üzlet fortélyait? - kérdezte De Frane.

- Ó, egyszerűen! A saját erőmből! Spanyolországban éltem, és saját befektetéseim és kisebb üzleteim voltak. Ott szereztem tapasztalatot üzletvezetésből. A bejövő pénzt mindig igyekeztem jól befektetni, főleg olyan vállalkozásokba, amik jól jövedelmeztek! Volt alkalmam megtanulni! De Frane elgondolkodott.

- Úgy érzem, hogy nekem nem lenne türelmem az üzleti élethez. Én újságírónak születtem!

Gheron azonban legyintett.

- Maga csak egy firkász! - mondta sógorának.

- Az lehet! De egy firkásznak is kell, hogy legyen sütnivalója! Ezt a szakmát is tudni kell jól csinálni!

- Tényleg! Hogy éri el azt, hogy a Le Gazette állandóan a legnépszerűbb napilap? - érdeklődött Servier.

- Könnyen! Csak figyelni kell a közéletet! S ha valami érdekesség akad, akkor lecsapni rá, és megfelelően tálalni az olvasóknak!

- És mi van akkor, ha épp nem történik semmi érdekes?

- Mindig történik! De ha mégsem, akkor előveszünk egy régebbi szenzációt, és újra feldobjuk a lap hasábjain! Ez többnyire hatásos! Egyébként önnel, gróf úr, tervezek egy riportot a Le Gazette-ben, ha nincs ellenére!

- Állok rendelkezésére, báró úr!

- Rendben! Az időpontot majd megbeszéljük!

- Remélem, ízlik az ebéd! - szólalt meg Hermine.
- Igen, nagyon finom!
- Na, ezt elmondom Charlotte-nak, a szakácsnőnek, biztosan örülni fog! - nevetett Osilly úr.
- Önre ki főz otthon? - érdeklődött Amelie.
- Nekem is van egy szakácsom! Egy férfi, Spanyolországból. Végülis nem kell olyan sokat főznie, hiszen rajtam, és a személyzetten kívül más nem él abban a házban.
De Frane báró kissé kíváncsian kérdezett rá.
- Monsieur Servier, lehet, hogy elkelve egy hölgy is ön mellett! Gondolt már a nősülésre?
A gróf bólintott.
- Igen.
- És talált már magának valakit? - nevetett rá Sabine.
- Egyelőre még csak tájékozódom!
- Van jelöltje, aki számításba jöhetne? - kérdezett rá Gheron.
- Talán!
- Na, erre én kíváncsi vagyok! - kuncogott Sabine.
- Ez maradjon az én titkom! - válaszolta a gróf, és Amelie-re pillantott.
A lány most sem fordult el, hanem kedvesen mosolygott a férfitra. Ezt a jelenetet Sabine természetesen ismét kiszúrta! Odakapta a tekintetét, de a beszélgetés folyt tovább.
- Hogy haladnak a karnevál előkészületei? - kérdezte Osilly úr.
- Remekül! - felelte Servier. - Ilyen fantasztikus karnevált, mint az idei lesz, még sohasem láttak!
Gheron elismerően szólt.
- Úgy látom, ön azért ad a nevére, és a hírére!
- Persze! Enélkül nem megy! A karnevál tradicionálisan nagy népi ünnep itt Párizsban! Én pedig elhatároztam, hogy még emlékezetesebbé teszem! Ez az ünnepség azért van, hogy a hét nap alatt az emberek szórakozzanak, kikapcsolódjanak! Szeretném, ha ez az idén még inkább így lenne!
- Koncertek is lesznek? - kérdezte Amelie.
- Hogyne! Az sohasem maradhat el! Az Operaházban minden este gálaelőadás lesz!
- Mik lesznek műsoron? - érdeklődött Hermine.
- Ez még nincs véglegesítve! De szinte biztos, hogy délelőtt tizenegy órától hangversenydarabok hangzanak majd el! Chopin vállalta, hogy nagyszabású koncertet ad minden nap! Tegnapelőtt beszéltem vele!
- Ez nagyszerű! Oda mindenképpen érdemes lesz elmenni! - lelkesedett Sabine.
- Igen. Én is azt ajánlom, hogy semmiképp ne hagyják ki! Este pedig

operaelőadás lesz! Bizonyos forrásokból úgy tudom, hogy talán Rossini Tell Vilmosa kerül színpadra! A nyitónapon, a felvonulás alatt a Champs Elysées is fel lesz lobogóztatva!

- Én már alig várom, hogy itt legyen az ideje! - nevetett Sabine.

- Már csak pár hét van addig! - felelte Osilly úr.

- Az elég sok! - válaszolt Sabine.

- Olyan gyorsan elrepül az az idő, hogy észre sem fogja venni! - nézett rá Servier.

- Hát igen! Csak azért vagyok ennyire türelmetlen, mert én nagyon imádom az ilyen rendezvényeket.

- Érdekes lesz! Majd meglátják! - ígérte a gróf.

Csend lett. Mindenki a gondolataiba merült. A forró nyári napok ünnepe, a fantasztikus karnevál képe elevenedett meg a gondolataikban, amely hét gondtalan, örömteli nappal ajándékozta meg Párizs lakosságát.

Harmincadik fejezet - Veszélyes kapcsolat

Késő délután volt már. Az erdőben, a fák hosszú, sötét árnyékot vetettek az avarra, ahogy a nap egyre lejjebb bukott az égbolton. A külvilág zajai lassan elhalkultak, majdnem teljes csönd telepedett a tájra. Az erdei ösvényen ekkor már nem járt senki. S ez az idő nagyon jól jött két embernek, akik épp ezt az időszakot használták ki, hogy találkozzanak. A pár lassan sétált az erdei ösvényen. Hermine és Subiat kapitány volt. A férfi beszélt.

- Higgye el, Hermine, nekem se könnyű! Azt hiszi, olyan egyszerű magát távolról szeretnem, miközben csak Gheron báró árnyékából figyelhetem! Így ez a dolog csak szélmalomharc!

- Én így is szeretem önt, Henri! - felelte a nő.

- Tudom, de én azt szeretném, ha egészen az enyém lenne! Ezek a titkos, futó találkák csak egy időre boldogítanak! S utána, amikor egyedül maradok, rettenetesen szenvedek maga nélkül!

Hermine felemelte a fejét, és érdekes pillantással nézett a kapitányra.

- Ön azt veti a szememre, hogy szenved nélkülem! Azt gondolja, hogy talán én nem? Boldogtalan vagyok, mert önt jobban szeretem, mint a férjemet! De nekem a fiamra is gondolnom kell! S ez a kettősség szinte szétszakít! Mert ha bármelyiküket is választom, azt a másik rovására kell tennem!

Subiat elszorodott. Lelkében hatalmas úr tátongott, amelyet egykor egy reményteli jövő képe töltött be.

- Most már úgyis hiába! Úgy érzem, egész eddigi életemben egy álomképet kergettem, melyről tudnom kellett volna, hogy soha nem jön el! Ostoba voltam! Elhagytam önt egy becsstelen, és istentelen dolog miatt! Senki mászt nem néztem, csak önmagam, és hiúságból törtettem a szakmai előmenetelemért! Nem vigyáztam az egyetlen kincsre, ami igazán fontos volt nekem! Magára, Hermine! De már nem lehet visszacsinálni!

A nő a földet bámulta.

- Ne hibáztassa magát, Henri! Fiatalok voltunk még! Ön is egy ambiciózus, tervekkel teli fiatalember volt!

- És persze jókora marha is! - felelte keserűen a férfi.

Hermine megállt, s a kapitányra emelte tekintetét.

- Nem az a baj, Henri, hogy engem elhagyott, hanem az, hogy miért! És kiért! Szinte azt is mondhatnám, hogy eladta magát Jean Legrandnak! Amit ő mondott, arra mindig figyelni kellett, és sűrűn bólogatni hozzá! Én akkor is óva intettem tőle, mert úgy éreztem, hogy nem sok jóra számíthat! A tábornok hideg, és barátságtalan! Nem ismer el sem istent, sem embert! Megmondom önnek őszintén, Henri, sohasem szívlelhettem azt az embert! S ez ma sincs másként! Nem tudom, hogy most milyen a viszonyuk, de arra

kérem, ha teheti, vonja ki magát a hatása alól! Még nem késő! Nem bízom benne! Ki tudja, mibe viheti bele magát, hacsak még eddig meg nem tette! Subiat átkarolta a nőt.

- Ne aggódjon! Annak az embernek nincs már semmi hatalma fölöttem!
- Szeretném, ha így lenne! De ő egy tábornok! Bármit megtehet! Én nem kérdeztem soha, hogy Legrand miféle dolgokba rángatta bele önt, most sem teszem! Csak egyre kérem! Maradjon meg olyannak, mint a szerelmünk idején volt!

Subiat közelebb húzta magához a nőt. Hermine azonban tiltakozott.

- Ne csinálja! Főleg ne itt! - kezdte.

A férfi értetlenkedett.

- Miért ne? Itt nincs senki az égvilágon!

- Megláthatnak!

- Dehogy láthatnak! Senki sem törődik itt velünk!

- Ez igaz, de akkor is!

Ismét csönd lett, kínos csönd. Lassan lépdelték egymás mellett. A nap vöröses korongja már majdnem elérte a horizontot. Fénye nem volt túl erős, csak néhány pirosuló fénycsík jelezte, hogy még az égen van. A szellő kissé feltámadt. Hermine reszketve húzta össze magán a felsőrészt.

- Fázik? - nézett rá Subiat.

- Igen! - felelte a nő. - Lehet, hogy éjszaka zivatar lesz!

- Nem is baj! Már egy hete olyan iszonyú kánikula van, hogy egy kis eső igazán jól jönne!

Hermine kisimította egyik hajtincsét a szeméből.

- Én mindig elszomorodom, amikor esik az eső! Nem szeretem azt a hideg, barátságtalan időt, ami utána következik.

A férfi lepillantott a nőre.

- Ne szomorkodjon már, Hermine! Eljön még az az idő, amikor büszke lesz rám! S talán már nem is kell rá sokáig várni! Lehet, hogy a karnevál nyitótünnepségén előléptetnek! Kitüntetést is kapok!

Hermine kissé szomorkásan nézett a férfira.

- Örülök, mert látom, hogy ez a dolog boldoggá teszi, de közben nem veszi észre, hogy megint beleesik a régi csapdába! Ismét csak a tábornok jóindulatától fog függeni!

A férfi megrázta a fejét.

- Nem! Éppen ellenkezőleg! Most végre a kezembe vettem az irányítást! Legrand kénytelen lesz engem kinevezni, mert én így akarom!

- De hát mi történt?! - ijedt meg a nő.

- Semmi! Mostanára megelégettem a másodhegedűs szerepét! Évekig voltam méltatlanul mellőzött, akit mindenféle meséssel hitegettek! De ennek már vége! A drága tábornok úr többet már nem parancsol nekem!

- Mit akar ezzel mondani, Henri?
- Legrandnak sáros a múltja, Hermine! S erről csak én tudok egyedül! Én! Ha okosan viselkedem, azt tehetek, amit akarok! A tábornok fél, hogy kitegetem a szennyését, s akkor neki vége!
- A nő tiltakozott.
- Ez esztelenség, Henri! Ne tegye! Hiszen ezzel a saját életét veszélyezteti! Újból mondom! Legrand bármire képes! Ezt éppen ön ne tudná?
- De tudom! Csakhogy füttyülök rá! Ez az ember túl sokat képzel magáról! Hát most majd megláthatja, hogy ki is az a Henri Subiat!

Harmincegyedik fejezet - Férj és feleség

Langyos, álmos délelőtt volt. Az Osilly házban csönd volt. Osilly úr a hivatalában tartózkodott, Gheron bárók elutaztak pár napra vidékre, Amelie pedig Lemercier úrhoz, a közjegyzőhöz ment, hogy az édesapja által ráhagyott maradék vagyonrész rendelkezési jogát megkaphassa. Senki mást nem találhattunk otthon, csak De Frane bárót, és feleségét.

A férfi az emeleti előszobában volt, s a fotelben ülve az újságot olvasta. Az odakintről beáramló lusta, lomha meleg elárasztotta a házat is. A balkontra vezető üvegajtó résnyire nyitva volt, a nyár hangjait beengedve a nappaliba. A bárót mindez egy csöppet sem zavarta, belépő asszonyára is csak egy pillantást vetett.

- Mit ír az újság? - kérdezte Sabine.
  - Nem sok mindent! Most van a nyári holszezon! Épp most néztem át a fesztivál előkészületeiről írott cikkemet!
  - A tervezett műsorokról lehet már valamit tudni?
  - Igen! Főleg Beethoven műveket lehet majd hallani, és több napon Chopin fog koncertet adni! A nyitónapon este a Tell Vilmost fogják előadni.
- Sabine bólintott.

- Az remek! Apropó, Servier gróf! Tudtam, hogy vele kapcsolatban akarok valamit mondani!

- Mégpedig?

A nő leült a másik fotelba, a férje mellé.

- Tulajdonképpen róla van szó, és Amelie-ről. Nem tudom, hogy ön hogy van vele, Pierre, de én észrevettem, hogy nagyon rokonszenveznek egymással.

- Igen. Ami azt illeti, az esküvőnkön nagyszerűen táncoltak együtt!

Elképzelhetőnek tartom, hogy a grófnak tetszik Amelie!

- Én ebben biztos vagyok! - folytatta Sabine. - De szerintem ez nemcsak

egyoldalú!

- Hogyhogy?

- Véleményem szerint Amelie sem közömbös a gróf iránt!

A férfi egyetértett.

- Erre én is gondoltam már! Ahogy a bálon táncoltak!

Sabine a férjére pillantott.

- Én nemcsak a táncra gondolok!

- Hanem?

- Ha minden igaz, akkor csak én vagyok veled egyedül, de még a bál előtt, Servier gróf érkezésekor észrevettem egy furcsa dolgot, ami talán másnak fel sem tűnt!

- Milyen furcsa dolgot?

- Elég zavarba ejtő volt! Emlékszik, amikor a gróf megérkezett, először mi üdvözlöttük, s utána sorban a többiek!

- Igen.

- Ez a furcsa pillanat akkor következett be, amikor a gróf Amelie-hez lépett, hogy köszöntse!

- Mi történt?

- Amelie elsápadt, s mintha egy pár pillanatig nem lett volna magánál, csak meredten bámulta a grófot! Én azt hittem, hogy mindjárt elájul!

- Ez tényleg furcsa!

- Ugye? De vajon miért?

De Frane megrázta a fejét.

- Sajnos, nem tudom!

- Talán mindegy is! - folytatta a nő. - De egy biztos! Amióta a gróf fölbukkant, szerencsére Amelie sokkal jobb kedvű, mint azelőtt!

A báró nejeire pillantott.

- Nekem van egy olyan érzésem, hogy a gróf szeretne udvarolni neki!

- Valószínű! És szerintem ők illenének is egymáshoz! Nem, Pierre?

- De igen! Csakhogy ennek ott van a másik oldala is!

- Legrand tábornok?

- Igen. Kizárt dolog, hogy ez hidegen hagyná! Hiszen ön is tudja, hogy milyen heves ember!

A nő elmosolyodott.

- Hát igen! Sajnos az esküvői bálon sem hagyta a dolgot annyiban!

- Megint történt valami, amit én nem vettem észre?

- Igen! A tábornok egyszer félrevonta Amelie-t, és felelősségre vonta, hogy túl sokat van a gróffal!

- Húha! Akkor ez már egy meglévő szerelmi háromszög!

- Gondolja? - kérdezte Sabine.

- Igen! És nekem is el kell mondanom valamit!

- Hallgatom! - mosolygott a férfitra a nő.
- Ugye emlékszik, amikor szerdán este az Operában említettem, hogy jártam a grófnál?
- Igen.
- Nos, monsieur Servierrel sok mindenről beszélgettünk, s többek között szóba került ez a téma is.
- Amelie, és ő?
- Pontosan.
- Ez kezd érdekessé válni! És mit tudott meg, Pierre? Imádom az efféle pletykákat!
- Azt, amit sejtettünk! A grófnak nagyon tetszik Amelie! Szívesen udvarolna neki! Csak eddig tartózkodott a dologtól!
- Miért? Mi tartja vissza?
- Először azt gondoltam, hogy kerülni akarja az összetűzést a tábornokkal. De nem így van! Másról van szó!
- Mégpedig?
- A gróf úr nem Legrand tábornokot tekinti legnagyobb ellenfelének, hanem mást!
- De hát akkor kicsodát? Nem tudok róla, hogy más is lenne ebben az ügyben!
- Pedig van! Egy halott!
- Ó, erre nem is gondoltam!
- Pedig ez a helyzet! Monsieur Servier attól tart, hogy meg kell küzdenie Guillaume de Flore emlékével ahhoz, hogy Amelie-t meghódíthassa! Most nem attól fél, hogy alulmarad ebben a párharcban, hanem attól, hogy nyer! S ez azért esik nehezebbre, mert tudja, hogy Guillaume milyen sokat jelent Amelie-nek! S a gróf nem szeretné ezt az örök emléket elvenni tőle!
- Sabine ettől kissé meghatódott.
- A gróf tényleg nagyon rendes! Ez bizonyítja igazán, hogy nagy ember! Inkább magának okoz fájdalmat, csakhogy a szeretett nőnek ne bolygassa az emlékeit! Pedig úgy gondolom, hogy ő, és Guillaume egymás mellett is megférnének Amelie szívében! S meg kell, hogy mondjam, Servier gróftól szívesebben látnám a vőlegényeként, mint a tábornokot! Legrand mindenkiel parancsolóan beszél, csak azért, mert a PAIR-ek kamarájának a tagja, és tábornoki rangja van! De ő csak tönkretenné Amelie életét!
- Igaza van kedvesem! - felelte a báró. - Én is azt hiszem, hogy Servier gróf úr ideális férj lehetne Amelie számára!
- Sabine ravaszul mosolygott a férjére.
- Ne aggódjon, Pierre! Majd teszünk róla, hogy megtalálják egymást!
- Sabine, ön tervez valamit!
- A nő kuncogott.

- Én ezt már régen elkezdtem! Annyiszor a fejembe ötlött a gondolat, hogy miként lehetne egy valamirevaló férfit keríteni Amelie számára! De ő soha senkiről nem akart hallani! Örökké csak begubózott! De amióta megismertem Servier grófot, az első pillanatban tudtam, hogy megtaláltam az illetőt! Ráadásul nem is akárki! És évek óta ez az első eset, hogy Amelie is rámosolyog egy férfira! Ezt nem szabad elszalasztani! Össze kell jönniük! Ugye, jól gondolom, Pierre?
De Frane asszonyára nevetett.
- Tökéletesen!

Harminckettedik fejezet - A gyanú

Délután egy óra körül járt az idő. A városháza felől Osilly úr közeledett egy nagy aktaköteggel a hóna alatt. Átvágott a széles főúton a másik oldalra. Ahogy átért, egy ismerősrre lett figyelmes. Servier gróf lassan, elgondolkodva sétált a járdán, és észre sem vette az ügyészt. Osilly úr megszólította a bankárt.

- Üdvözlöm gróf úr! Min gondolkodik olyan elmélyülten?

- Jó napot, monsieur Osilly! Elnézést, hogy nem vettem észre, de most elkalandoztak a gondolataim!

Az ügyész felnevetett.

- Nem probléma! Néha velem is előfordul! A múltkor majdnem nekimentem az Igazságügyi Palota kapujának! Egyébként merre tart?

- Tulajdonképpen semerre!

- Hogyhogy?

- Csak sétálgatok, és gondolkodom.

- Fontos dolog lehet, ha ennyi időt szán rá!

- Hát igen! A dolog nekem nagyon sokat jelent! S nemcsak nekem!

- Magánügy?

- Nem egészen! Elmondom önnek, ügyész úr, ön jó barátom. Azon gondolkodtam, hogy miként segíthetnék Amelie kisasszonynak!

- Mármit miben?

A két férfi sétálni kezdett a Palota felé. Servier gróf tovább beszélt.

- Valamilyik nap együtt sétálgattam vele, s ő mesélt magáról, és a vőlegényéről, Guillaume-ról. Elmondta, hogy milyen mélyen bántja őt, hogy a fiatalembert gyilkosnak tartják!

Az ügyész bólintott.

- Hát igen, sajnos! De hát már nem lehet mit tenni!

- De igen, ügyész úr! Én ugyanis megígértem Amelie-nek, hogy addig

kutatok, amíg nem tisztáztam Guillaume de Flore-t! Ezt még meg lehet tenni!

- Esetleg meg lehet próbálni! Ez igen dicséretes, és nemes szándék, gróf úr, de reménytelen! Kétlem, hogy bármi módon be lehetne bizonyítani, hogy nem a fiatalember volt a tettes!

- Én azért megpróbálnám!

- Látni szeretné az aktát?

- Ha lehet!

- Már lezárt ügy, s az akták is Marseille-ben vannak. De azt hiszem, van megoldás! Jó pár régi irat másolata van odafönn az irodámban! Ez is közöttük van, ha jól emlékszem! Elvileg nem lenne szabad, de önnek megmutatom! Jöjjön, menjünk fel! Megnézheti az egészet, de hiábavaló próbálkozás! Már én is rengetegszer átolvastam, de nem mentem vele semmire! Gondolja, hogy ön talál valamit?

- Szeretnék! Talán sikerül!

- No lássuk! - felelte Osilly úr, és kinyitotta az Igazságügyi Palota kapuját. A két férfi bement az épületbe. Átvágtak a rövid előszobán, majd beléptek a tágas bálterembe. Végigsétáltak a tükörfényes termen, végül a lépcsőn fellépkedtek az emeletre.

- Itt van az ön irodája? - érdeklődött Servier.

- Igen! Mindjárt itt jobbra! - felelte az ügyész, és elővette az iroda kulcsát. Nemsokára nyílt az ajtó.

- Fáradjon be! - intett az ügyész.

- Köszönöm! - felelte Servier, és belépett.

Az iroda, ahová érkeztek, nem volt túl nagy. Két fotel, egy íróasztal, egy könyvespolc, és egy nagyobb iratszekrény alkotta a berendezést.

A nagy ablakok az egyik szűk mellékcúrára néztek. Osilly úr becsukta az ajtót, és a nála lévő iratköteget az asztalra dobta, majd helyet kínálta vendégét.

- Foglaljon helyet!

Servier leült az egyik fotelbe. Osilly úr beszélni kezdett.

- Mindjárt előkeresem az aktát. Itt kell lennie! - mondta, és a szekrényhez lépett. Hosszasan keresgélt, mire megtalálta.

- Na, itt van! - jelentette ki, és leült a másik fotelbe. Letette a kisasztalra a vaskos iratköteget. Ismét a grófhhoz szólt.

- Ha Amelie kisasszony elmondta önnek az esetet, akkor nyilván ön is ismeri a körülményeket.

- Igen. A vádlott épp a vérző áldozat mellett térdelt, amikor Subiat kapitány belépett.

- Így volt.

- Ez elég furcsa!

- Miért?
- Valahogy olyan túl sima az egész!
- Igen, de hát logikus! A vádlottnak volt rá indítéka, hogy megölje a bárót! Ott volt az a vagyon, amit az öreg ráhagyott!
- Ez igaz, ügyész úr, de gondolja, ha a vádlott tudta, hogy ő az örökös, akkor ilyen nyilvánvaló módon öli meg a bárót, s ezzel magára terelve a gyanút? S miért nem tett egy lépést sem azért, hogy megtévessze a hatóságokat?
- Ebben igaza van, de hát nem lehetett más!
- Miért nem? A vádlott ugye azt állította, hogy ott találta holtan az áldozatot?
- Igen, de erre nem volt tanúja!
- Ez igaz! De én valamit nagyon furcsának találok!
- Mégpedig?
- Nem tudom! De valahogy olyan érzésem van, hogy ott valami sántít! Megnézhetném az aktát?
- Hát persze! Tessék!

Servier fellapozta a vastag iratköteget, és hosszan olvasgatta Guillaume, majd Subiat kapitány vallomását. Az arca feszült volt, s ezt Osilly úr is jól látta. Mikor a gróf végzett, a másik férfira pillantott.

- Talált valamit? - nézett rá kíváncsian Osilly úr.
- Igen! Éreztem, hogy valami nincs rendben! Keresnem kellett egy olyan motívumot, ami nem illik bele a képbe! És meg is találtam! A vallomásokban van egy óriási ellentmondás!
- Miről van szó?
- Először is! A vádlott, Guillaume de Flore azt vallja, hogy amint letérdelt az áldozathoz, pár másodperc múlva lépett be Subiat kapitány!
- Igen, így van! Na és?
- Hát nem érti, ügyész úr? Hogy került oda a kapitány ilyen gyorsan? Amikor a vádlott megérkezett a házhoz, vallomása szerint az utca üres, és kihalt volt, mert vihar készült! Ha a kapitány ilyen hamar benyitott hozzá, akkor Guillaume miért nem látta őt közeledni az utcán?!
- Igaza van! - ráncolta össze a homlokát az ügyész.

Servier folytatta.

- Ha a kapitány ilyen hamar ott termett, akkor ott kellett lennie a közelben!
- És mi van, ha épp azután fordult be az utcába, miután a vádlott már bement?
- Nem lehetett így, uram! Az az utca majdnem fél mérföld hosszú, és Chambord úr háza valahol a közepén van! Ha Guillaume esetleg azért nem látta volna őt, mert még messze volt, akkor viszont a kapitány nem érhetett oda ilyen hamar! Ott kellett lennie valahol!

- Ez még nem jelenti azt, hogy ő követte volna el a tettet!
- Nem jelenti azt, de a vallomása akkor is hamis! Ő is azt állította, akárcsak a vádlott, hogy az utca és a ház üres volt, amikor megérkezett! Körülnézett az előszobában, majd csak utána indult el a szoba felé, és akadt rá Guillaume-ra a halott mellett! Ha ez igaz, akkor a két férfinak látnia kellett volna egymást mind az utcán, mind a házban! A kapitánynak látnia kellett, ahogy a vádlott belép a házba, és a vádlottnak is látnia kellett volna az utcán közeledő tanút! Olyan gyors ember nincs, aki azon a hosszú utcán alig fél perc alatt végigmegy, közben körülnéz a házban, és utána még van ideje leleplezni egy gyilkosságot!

Az ügyész meglepett arccal nézett a grófra.

- Ez félelmetes! Ezek felett az apróságok felett rendre elsiklottam volna! Önről sokan állították azt, hogy lehetetlen becsapni! Nem hittem el! De ez meggyőzőtt! Most már csak azt nem értem, hogy jön a képbe Subiat kapitány? Hiszen neki nem is volt indítéka?

- Pedig szerintem ő az igazi tettes! Eddig ugye abból indultunk ki, hogy kinek, és miért állt érdekében meggyilkolni az öregurat! Ezért is ítélték el Guillaume-ot! De engem sehogyan sem hagy nyugton az a gondolat, hogy nem itt kell keresni az indítékot!

- Hát akkor?

- Az egésznek talán nem is az volt a célja, hogy Chambord báró halálából valaki előnyt élvezhessen!

- Hanem?

- Szerintem az igazi gyilkosnak nem az öregember halálából származott előnye, hanem abból, hogy Guillaume de Flore-t ítélték el érte!

- Azt gondolja, hogy...

- Igen! Szerintem az egész színjátékot a fiatalember eltávolítására rendezték meg!

- És ha mégis igaz, hogy Guillaume tette, csak végig hazudott?

- Semmin sem változtat, ügyész úr! Ha ez így van, nekik akkor is látniuk kellett egymást! És ennek a ténynek szerepelnie kellett volna Subiat vallomásában, függetlenül attól, hogy mit vallott a vádlott! Látnia kellett volna őt, akkor is, ha Guillaume igazat mondott, akkor is, ha hazudott! De Subiat azt állította, hogy nem látott senkit! Vajon miért?

Osilly úr tanácstalanul nézett Servierre, aki folytatta.

- Azért, mert ő már ott volt valahol a házban elrejtőzve! Jóval hamarabb, mint Guillaume! A per anyagából az is kiviláglik, hogy a fiatalember azért ment az öreghez, mert az sürgősen hívatta! De utólag már senki sem kérdezhetette meg Chambord urat, hogy azt az üzenetet valóban ő küldte-e! Mert annak az üzenetnek az is lehetett a célja, hogy Guillaume éppen megfelelő időben legyen ott a helyszínen! A fiatalember el is ment! A

gyilkos pedig várt rá, hiszen a nyilvánvalóan hamis üzenetnek köszönhetően tudta, hogy jönnie kell! Guillaume hamarosan fel is bukkant, és a bárót kereste! És amikor a valódi tettes látta, hogy itt az idő, megjelent a színen! Ezért nem látott Guillaume senkit sem az utcán!

- Igen. Ez nagyon valószínűnek látszik! De miért?

Servier az ügyészre nézett.

- Gondoljon csak arra, hogy a kapitány milyen apropóból jutott, vagy juthatott be a báróhoz!

- Ó, hát persze! Subiat régről ismerte Chambord urat, s azért járt nála többször is, mert hallotta, hogy az öreg meg akarja változtatni a végrendeletét! És akkor ajánlotta ügyvéd barátját, Marc de Bellocot!

- Pontosan! Tehát barátja révén Subiat tudhatta, hogy a végrendelet kezdeményezettje Guillaume de Flore!

- Belloc is benne volna?

- Nem hinném! Belloc, és Flore nem ismerték egymást! Sohasem találkoztak! Szerintem az ügyvéd nem tudott semmiről, csak beszámolt barátjának a végrendeletről!

- De még mindig nem értem, hogy Subiatnak mi oka lett volna Guillaume de Flore-t eltávolítani?

- Én azt ajánlom, nézzen utána a fiatalember akkori környezetének! A konfliktus ott keresendő!

- Mire gondol?

- Egyszerű! Tudja, hogy mi volt Guillaume de Flore eredeti foglalkozása?

- Hogyne! Katona! Hivatásos katonatiszt volt!

- Így van! És hol szolgált? Az Aix en Provence-i helyőrségnél! Ott, ahol Subiat kapitány is! Egészen pontosan az adatvédelmi egységénél! Titkos belügyi információk, kormánydokumentumok, katonai jelentések, stb.! Csupa kényes téma! Elképzelhetőnek tartom, hogy Guillaume valami nagy disznóságra akadt! És az a tény, hogy sokat tudhatott, néhányaknak nem tetszett! Nyilvánvaló, hogy megölni nem lehetett, ezért az eltávolítását legálissá tették! S ezért kelepcebe csalták, s köztük Subiat kapitánnyal megrendezték ezt az álügyet!

- Tehát ön szerint Subiat ezt nem egyedül csinálta?

- Igen, erre gondolok! Kell lennie még egy embernek!

- Aki most...

- Aki valahol itt él, közöttünk, nyugodt, gondtalan életet! Megteheti, hiszen senki sem tudja róla, hogy kicsoda valójában! Pedig ő a szellemi szerző! Subiat ehhez nem elég okos! Ez az illető akkor is ismerte, és jelenleg is ismeri a kapitányt!

Az ügyész bólintott.

- Ha jól sejtem, önnek tippje is van!

- Erre hadd ne válaszoljak, Osilly úr! Természetesen van véleményem, de most nem volna jó, ha bizonyíték nélkül bárkit is megvádolnék.
- Azt hiszem, igaza van! Sajnos a gyanú, és mindez kevés ahhoz, hogy az ügyet újra lehessen tárgyalni! De nekem mindenesetre fölkelte a figyelmemet! Nem hivatalosan, csak úgy privát módon utánajárok a dolognak!
- Sok sikert! - felelte a gróf.
- Köszönöm! - hangzott Osilly úr válasza.

Harmincharmadik fejezet - Lejáratás

Szinte ugyanebben az időben a hosszú Champs Elysées-n két férfi ballagott a belváros felé. Andre de Gheron báró, és Jean Legrand tábornok. Elmélyülten beszélgettek valamit. Ez a találkozás Legrand számára kétszeresen is hasznos volt. Mivel Gheron jelentős építési vállalkozó volt, a tábornok úgy döntött, hogy újonnan felépítendő házát, melyet St. Germainben óhajtott felállíttatni, vele tervezteti meg. Nem mintha így nem lett volna elég jó dolga, de Legrand tervei közt Amelie, mint tábornokfeleség szerepelt. És ha ez így van, akkor be kell bizonyítani a világnak, hogy Legrand tábornok nem akar ki! Ez a tény azonban csak ürügyként szolgált, hogy valamivel lehessen igazolni ezt a találkozást! Annak, hogy a tábornok találkozni akart Gheron báróval, nagyon is meg volt a maga oka! Ez az ok egy ember! Valaki, aki egyre inkább Legrand útjában állt! Mégpedig egykori hűséges követője, Subiat kapitány! A tábornok érezte, hogy régi cinkosa kezd veszélyessé válni. Ha beszél, vége mindennek! Annak, hogy hallgasson, ára van! S ezt Legrand is tudta jól! De a kapitány olyan volt, mint egy kiéhezett ragadozó! Ha egyetlen egyszer is ráérez a vér ízére, megjön a kedve! Ezt azonban meg kell előzni! S mint tudjuk, Legrand a taktikus megoldások híve volt, ezért most is, mint mindig, kerülő úton támadott! Subiat kapitány egyetlen sebezhető pontjára apellált, Hermine iránti szerelmére. De ezt is, mint minden mást, látszólagos véletlenséggel oldotta meg. Nem rontott ajtóstól a házba. Erőltetett nyugalommal lépkedett a báró mellett, s szótlanul hallgatta.

- Megkérdezhetem, tábornok úr, hogy miért akar új házat építtetni? Hiszen a mostani is nagyon jól néz ki! - kezdte Gheron.

Legrand a báróra nézett.

- Ez igaz, de én valami egészen egyénire, és impozánsra gondoltam! Ezt a régi házat már unom! Egyébként is túl közel van a helyőrségi laktanyához!
- Talán unja a hadsereg közelségét?

- Egy kisé! Hiszen az egész napomat ott töltöm!
  - Ön tábornok! Ezzel kénytelen együtt élni!
  - Igen, de nem állandóan! Egy kis nyugalmas helyet szeretnék kinézni a ház helyének!
  - Nyugalmas helyet?
  - Igen! Tudja báró úr, terveim vannak a családi állapotomat illetően! S ha a nejemet elviszem az új házba, akkor megfelelő környezetbe kerüljön!
  - Á, már értem! Szóval, akkor ismét meg akarja kérni Amelie kisasszony kezét?
  - Igen! De ezúttal már biztosra megyek! Talán most már igent fog mondani!
  - Gondolja? Ön már többször próbálkozott, de a hölgy mindig elutasította! Gondolja, hogy most változik a dolog? Guillaume de Flore még holtan is köztünk jár!
  - Igen, tudom! Ezért is nem jött hozzám soha! De úgy vettem észre, mostanára már talán kezdi elfelejteni! Tehát az én esélyeim nőnek! Csak ki kell várni a megfelelő alkalmat!
  - Sok szerencsét!
  - Köszönöm!
- Gheron folytatta.
- Itt a nyár! Ámor híveinek az évszaka!
  - Az biztos! Úgy vettem észre, hogy Subiat is beleesett Vénusz csapdájába!
  - Csak nem?! Udvarol valakinek?
  - Nem is tudom! Legalábbis sejtem, hogy egy hölgyhöz jár.
  - Miből gondolja?
  - Az utóbbi időben elég sokszor kér kimenőt. Többször is láttam, ahogy virágot vesz.
  - Nocsak! Végül negyven éves fejjel szándékozik nősülni?
  - Lehet, bár én nem hiszem. Szerintem csak élvezi az életet. Régebben is előfordult már, hogy egyszerre több nőnek is udvarolt! Az egyiket ölelgette, míg a másoknak vásárolt egy nagy csokor piros rózsát!
  - Tényleg? Ez elég merész dolog!
  - Az bizony! De ő mindig is szerette a veszélyes játékot!
  - Húha! - sóhajtott egy nagyot Gheron.
  - Baj van? - nézett rá Legrand.
  - Hát igen! Ugyanis az a helyzet, hogy az ön barátja régebben a feleségemnek, Hermine-nek udvarolt! És felöltött bennem, hogy...
  - Bocsásson meg, báró úr! Én erről nem tudtam! Ne haragudjon! Ha ezt tudom, nem említettem volna a dolgot!
  - Nem probléma, tábornok úr! Lehet, hogy csak én látok rémeket!
  - Persze! Hermine asszony egy nagyon tisztességes hölgy. Bünt követ el, aki róla ilyet mer feltételezni.

- Igaza van, monsieur Legrand! Na, ég önnel, tábornok úr! Most mennem kell, mert várnak rám az irodában! A házépítés részleteit pedig valamelyik nap megbeszéljük! - nyújtott kezét a báró.

Legrand kezét fogott vele.

- Viszlát, monsieur Gheron! - felelte a tábornok.

A báró sarkon fordult, és sietett a dolgára. Legrand pedig csak állt a járdán, karba tette a kezét, és elégedetten elvigyorodott.

VÉGE A HARMADIK RÉSZNEK

NEGYEDIK RÉSZ

Harmincnegyedik fejezet - Az elveszett boldogság

Enyhe szellő libegtette meg a fák leveleit. Szép, napos délelőtt volt. A hatalmas Osilly-ház mögötti kert egy jókora területen gondoskodott az árnyékról, mely a forró nyári napokon remek pihenőhelynek bizonyult. A kert elég nagy volt, sövénykerítéssel díszítve. Közepén egy hosszú, füves sétaút húzódott végig, mely fölé kupolaként hajlított, keskeny lécek voltak borítva, melyekre lugasszerűen futónövényeket futtattak. Jobbra-balra vadgesztenyefák, fűzfák, és egyéb díszcserjék adták a kert hangulatát. Ebbe a mesterségesen létrehozott kis parkba a ház felől egy kőlépcső vezetett.

A fehérre kőporozott ódon épület halálos némasággal állt az Igazságügyi Palota mellett. A ház lakói nem voltak otthon. Csak egyvalaki. Amelie karcsú alakja tűnt fel a hátsó lépcsőnél. Vékony, fehér nyári ruhát viselt, melynek hosszú szoknyáját meglebbentette a szellő. A leány hosszú, szőkésbarna hajában nem viselt semmilyen díszet, halovány fürtjei hófehér vállaira omlottak. Lelépkedett a rövid, pár lépcsőfokon, és lassan elindult az egyik közeli fűzfa felé. A fa alatt egy deszkából ácsolt pad állt. Amelie leült, behunyta a szemét, és nagyokat szippantott a levegőből, mely a frissen vágott fű illatával volt tele. A leány így ült hosszú percekig, amikor emberi hangok ütöttek meg a fülét. Valahonnan a ház felől a házvezetőnő, Josephine hangját hallotta. A nő beszélt valakihez.

- Jöjjön csak beljebb, uram! A kisasszonyt a kertben biztosan megtalálja! - beszélt a nő.

Amelie kinyitotta szemét, felállt a padról, és a hangok irányába fordult. A hátsó bejáratnál egy ismerős tűnt fel. Servier gróf volt. A leány a férfi elé sietett.

- Gróf úr! Ön itt?

- Önhöz jöttem látogatóba! Remélem, nem zavarom!

Amelie felszaladt a lépcsőn, és megállt a gróf előtt.

- Egyáltalán nem zavar! Örülök, hogy eljött! - mosolygott a férfira.

A gróf homlokon csókolta Amelie-t, aki felnézett rá.

- Így még sohasem üdvözölt! - nevetett a lány.

- Sajnálom, ha illetlen dolgot tettem!

- Ugyan! Ön a barátom! Úgy üdvözöl, ahogy tetszik!

- Köszönöm!

A leány belekarolt a férfiba, s elindultak a sövények közt.

- Minek köszönhetem a látogatását? - kérdezte Amelie.

- Látni akartam! Nagyon hiányzott!

A leány megállt, szembefordult a gróffal, és ismét elmosolyodott.

- Ön udvarol nekem?

- Meglepődik, ha azt mondom, hogy igen?

- Talán!

- Zavarja?

- Nem zavar! Csak meglepett! Hiszen még nem túl régen ismerjük egymást!

- Igaz, de ön nagyon szép! És tetszik nekem!

- Köszönöm! Nehéz elképzelni, hogy Servier gróf úr, a hírhedt üzletember maszkja mögött egy szenvedélyes ember rejtőzik!

- Ez a szenvedély csak önnek szól! Senki másra nem tartozik! Ön, Amelie, egy rendkívüli nő! - felelte a gróf.

A lány és a férfi hosszú percekig csak nézett egymásra. Amelie tiszta, zöldeskék szeme szinte vonzotta Servier tekintetét.

- Mit néz? - suttogta a lány, továbbra is a grófit bámulva.

- Magát! Tudja, hogy milyen gyönyörű a szeme?

- Miért mondja ezt?

- Mert ez az igazság!

A férfi keze végigsimította a leány meztelen karját. Amelie jól látta, ahogy a gróf arcán a szenvedés néma kínja futott át. Fürkésző, de kedves hangon szólt a férfihoz.

- Mi a baj, Maximilien? - kérdezte csöndesen.

A bankár nem felelt. A következő pillanatban térdre rogyott a leány előtt, a derekát átölelte, és arcát Amelie fehér ruhájába temette.

Teljes csönd lett. Ebben a pillanatban a lányt is megérintette valami. Kezét a férfi fejére tette. Amikor megszólalt, olyan halkán beszélt, hogy hangját alig lehetett hallani. De a férfi jól hallotta.

- Maximilien! Ön tudta, hogy nem hiába reménykedtem! Elhitte, hogy Guillaume él! Tudta, ugyanúgy, mit én! Mondja, hogy igen! Engem csak ez a remény tartott életben eddig, és tart ma is!

A férfi lassan felállt. Sápadt arccal nézett a lány szemébe.

- Öt éve nem múlt el nap, hogy ne gondoltam volna önre, és az elvesztett boldogságunkra!

Amelie megsimogatta férfi arcát, és szinte szuggerálva mondta neki.

- Ezt a boldogságot még nem veszítettük el, kedvesem! Mindig van idő újra kezdeni! S éppen ezért vártam önre éveken át!

A gróf most már összeszedte magát.

- Nem tudhatja meg senki! - mondta. - Senki az égvilágon! Guillaume de Flore a világ számára meghalt! Addig a napig, amíg ez a név vissza nem szerzi a becsületét, kísértetként járja ezt a világot!

A leány kezébe fogta a férfi arcát.

- Nem számít semmi! Csak az, hogy ön él! Servier grófként, vagy akár másképp!

- Tudja, hogy mit vállal ezzel, Amelie? Én már nem vagyok ugyanaz az ember, mint Guillaume de Flore-ként voltam! Mi lesz, ha csalódást okozok önnek? Ha már nem leszek olyan, mint ahogyan emlékszik rám!

A leány ismét felnézett a férfitra.

- Egyáltalán nem változott, szerelmem! Csak szeretné azt hinni! De én tudom, hogy ugyanaz maradt! Ne féljen, nekem nem okoz csalódást! Én hajlandó vagyok önt követni bárhová, bármi történjen is! Tőlem soha, senki nem tudja meg, hogy ki rejtőzik Maximilien de Servier gróf árca mögött! A férfi talán évek óta először jött rá, hogy mekkora lelkierő van ebben a törékeny lányban! S ezért nemcsak szerette, hanem tisztelte is őt! Elhatározta, hogy most már jobban vigyáz rá, mint öt évvel ezelőtt! Amelie közelsége, és az, hogy újból célja van az életének, ismét erőssé tette a férfit! Tudta jól, hogy második élete csak most kezdődik igazán!

Amelie mosolygott. A férfi tudta, hogy most már rendben lesz minden. Megcsokolta a lányt, aki most még szorosabban ölelte őt, mint öt évvel ezelőtt, a Galoire-ház kertjében.

Harmincötödik fejezet - A halál virágai

A hosszú, forró nyár, lassan telt. A július még el sem kezdődött, de az események valamelyest fölgyorsultak. Az előző hetek állandósága után történt egy-két dolog, amely alapvetően változtatta meg néhány ember egymáshoz való viszonyát. Ebben éppen Legrand tábornok játszotta a főszerepet, aki elhatározta, hogy lassanként lehetetlenné teszi régi cinkosát, Subiat kapitányt. S akárcsak mi, ő is jól tudta, hogy a társ gyenge pontja Hermine! Legrand éppen erre számított. Gheron báróval való beszélgetése után már kész volt a terve. S hogy mi volt ez a terv? A későbbiekből ez is kiderül!

Június 25-e volt. Egy teljesen átlagos, forró, nyári nap. Az események fontos helyszíne, most is, mint máskor, Osilly úr háza. Mivel a házigazda igen elfoglalt ember volt, őt ezúttal sem lehetett otthon találni! Veje, De Frane báró sem volt a házban, a Le Gazette szerkesztőségében ült, a napi híreket szerkesztette. Asszonya, Sabine, Amelie társaságában a Raquin családnál járt látogatóban. Gheron úr, és felesége, Hermine azonban otthon volt. A földszinti szalonban tartózkodtak. A tágas helyiség most gondosan el volt függönyözve, hogy a vakító napfény be ne hatoljon a szobába. A falon monoton hangon ketyegett a nagy falióra. Az antik bútorok még a múlt

század hangulatát idézték. Épp egy ilyen asztal állt a nappali közepén is. Az asztal mellett Gheron báró ült, előtte rengeteg papír hevert, különböző építészeti tervrajzok. A férfi éppen az iratok fölé hajolt, amikor belépett a felesége.

- Andre! Ön örökké csak dolgozik! - szólt a nő.

- Fontos, hogy dolgozzam!

- Ugyan miért? Lazíthatna is néha! Énrám alig jut ideje!

- Most fontos! Ez a ház, amin dolgozom, egyenesen Legrand tábornok úrnak készül!

- Pont neki?

- Miért, mi baja vele?

- Semmi. Csak nem kedvelem.

- Lehet, hogy kissé keménynek tűnik a stílusa, de ő katona. S a legtöbb katona ilyen!

- Az lehet, de én akkor sem szívlelem.

- Nekem mindegy, milyen ember. Néha azonban nem árt jóban lenni egy fejjel! A munkámat is jól megfizeti! S ez a lényeg!

- Valóban? És miért olyan fontos neki ez az új ház?

A férfi felnézett a papírokból.

- Nem fogja kitalálni! Meg akar házasodni!

- Csak nem! És kit akar elvenni?

- Akit eddig is!

- Amelie-t? Ilyen biztos a dolgában?

- Igen! Nagyon magabiztosnak tűnik!

- Amelie tudja már?

- Nem tudom. Talán. Egyébként nem csak Legrand-t kapta el a szerelmi láz, hanem a barátját is!

- A tábornoknak sok barátja van.

- Akire én gondolok, azt ön is ismeri. Subiat kapitánynak hívják.

- Mi van vele?

- Állítólag udvarolni jár valahová!

- Igazán? Na és?

- Semmi, csak úgy eszembe jutott.

- És ön ezt honnan veszi?

- Csíripelték a madarak.

Hermine épp válaszolni akart, de nem jutott szóhoz, mert a bejárati ajtónál kopogtak.

- Josephine! Nyisson ajtót! - intett Gheron a szobalánynak.

- Igen, uram! - felelte a nő, az ajtóhoz lépett, és kinyitotta.

Odakint egy rongyos kisgyerek állt, kezében egy óriási vérvörös rózsacsokorral.

- Hermine de Gheron bárónének küldi egy úr! - sipította fennhangon a gyerek.
- Gheron báró összeráncolta a homlokát, felállt a székből, és ő is közelebb lépett.
- Mondd csak öcsi! - szólította meg a kis csavargót. - Viselt katonai egyenruhát az az ember, aki ezt a virágot küldte?
- Igen, uram!
- Na jól van! Elmehetsz! - intett a férfi, és elvette a csokrot a gyerektől, aki eltűnt az utcán. Josephine, látva, hogy itt valami készül, tapintatosan fölment az emeletre. Gheron a virágcsokrot az asztalra dobta, és a feleségére nézett.
- Nocsak, nocsak! Önnek valaki virágot küldözget?!
- Fogalmam sincs, hogy ki küldhette!
- Nekem volna egy tippem!
- Csak nem gondolja, hogy...?
- Én nem gondolok semmit! De egyet tudok! Úgy látszik, a Subiatról hallott hír igaz! Valakinek udvarolgat! Most már azt is tudom, hogy kinek!
- Ez esztelenség!
- Miért lenne az?! A házasságunk előtt Subiat önnek udvarolt! És most újból kedve támadt a dologhoz!
- Megőrült, Andre?! Megvádol valakit, s meg sem győződik róla, hogy a virágot valóban ő küldte-e!
- Meg fogok győződni róla! Még ma elmegyek hozzá, és végleg tisztázzuk ezt a dolgot!
- Csak nem akarja kihívni párbajra?!
- De igen! Ha valóban olyan kemény fickó, mint mondják, akkor ezt nem fogja visszautasítani!
- Meg akar halni, Andre?!
- Miért akarnék?
- Subiat kapitány minden fegyverrel jobb önnél! S ez a maga életébe is kerülhet!
- Inkább az életembe kerüljön, mint rajtam röhögjön a fél város! - dörögte a báró, és kiviharzott a szobából.

Harminchatodik fejezet - Servier gróf titka

Az események a következő nap sem álltak meg! Már másnap reggel is volt valami a levegőben, ami fontos dolgok közeledtét jelezte. Ezek egyike Amelie számára nagyon sokat jelentett, hiszen a leány az egész délelőttöt

Servier grófnál töltötte. Mivel nem akarta, hogy ez másoknak is szemet szúrjon, barátnője, Sabine segítségét is igénybe vette, aki Amelie-t kerülő úton vitette el a Foret d' Marlyhoz. Az ifjú barátnő volt az egyetlen, aki tudott Amelie és Servier induló kapcsolatáról, de az a tény, hogy kit is takar a gróf álarca, előtte is titok maradt! Amelie senkinek sem beszélt róla! Újra boldognak érezte magát, mert rég halottnak hitt vőlegényét élve látta viszont! De azt a történetet, amely Guillaume de Flore hadnagyból Servier grófot csinált, még nem ismerte! A férfi mindent el akart neki mondani, de azt, hogy kiknek a mesterkedése juttatta őt hóhérré, egyelőre elhallgatta. S hogy miért? Amelie Legrand tábornokot a legjobb barátai között tartotta számon, s a gróf tudta, hogy az igazság fájdalmas lenne a leány számára. Kettejük együttléte mindenestre zavartalan, és csöndes volt, hiszen a Servier kastély az erdő mellett állt, s a parkosított udvart is az erdő fái védelmezték. Tiszta, felhőtlen volt az ég. A gróf házának udvara békés, nyugodt környezetet biztosított. A nagy fák árnyékában, a fűbe egy nagyobb takaró volt leterítve. A pokrócon Amelie feküdt hanyatt, feje alatt egy kézzel hímzett párnával. Öltözete sokkal gyérebb volt a megszokottnál. Csak egy vékony blúz, és egy rövidebb szoknya volt rajta. Meztelen lábát a mellette ülő férfi ölébe tette. Csodálkozva nézte a gyönyörű parkot, és az újnak ható épületet, majd a férfihoz szólt.

- Maximilien! Mesélje el azt a történetet, amelyet már régóta tudni szeretnék! Amióta megláttam önt Sabine esküvőjén! Rögtön felismertem! Tudtam, hogy nem hiába imádkoztam önért! De az eltelt öt év nem csak nekem volt hosszú, hanem önnek is! S én nem tudom, hogy miféle erő az, amely önt Maximilien de Servier gróffá emelte!

A férfi a lányra pillantott, és felsóhajtott.

- Furcsa, és vegyes érzéseket vált ki belőlem, ha az eltelt öt évre gondolok. Távol voltam Franciaországtól, és mindentől, ami engem ide kötött. S hogy miként lettem én Maximilien de Servier gróf? Hosszú történet! Estig is eltartana, ha mindent elmesélnék! De a lényegét elmondom! Az egész azon a napon, 1828. május 25-én kezdődött. Mikor kihirdették az ítéletet, tudtam, hogy a touloni várerődbe fognak szállítani. Amíg a rabszállító úton volt, gondolkodhattam! Dühöt, és tehetetlenséget éreztem, mert tudtam, hogy Chambord úr igazi gyilkosa szabadon járkal, s mégis engem tettek a gyilkosává! Engem, aki őt a legjobban tisztelte! Ha megölnék, akkor önt is magára kell hagynom! S ez a tudat iszonyúan emésztett! Tudtam, hogy ártatlan vagyok, és mégsem tehettem semmit! Ekkor érlelődött meg bennem a szökés gondolata! Már sötétedett, amikor megérkeztünk Toulonba. De ez a tervem végül kútba esett! Az erőd olyan jól volt védve, ahonnan sehogy sem szökhettem el! Bele kellett törődnöm abba, hogy ott rohadjak el élve. Már semmi reményem nem maradt, hogy megúszhatom! El is telt tíz hónap,

s ekkor a sors keze közbeszólt! Az egyik tavaszi napon történt a dolog. Vihar készült, nagy vihar! Az erőd, ahová bezártak, sötét, és hideg volt! Soha nem éreztem magamat olyan elkeseredettnak, mint akkor! Közben leszállt az éjszaka! Az éjszakai vihar pedig csak egyre erősödött! Órák múlva úgy éreztem, mintha maga Poszeidón sietett volna a segítségemre, hiszen ennek a viharnak köszönhettem a megmenekülésemet! Viharos, orkánszerű szél kerekedett! Nekem szerencsém is volt, mert a cellám ablaka előtt egy nagy nyárfa állt! Az orkán pedig egyre erősebben fújt, és tövestől ingatta meg a fát! Én szinte imádkoztam neki, hogy dőljön ki! Így is történt! A szél kicsavarta a fát, ami teljes súlyával rádőlt az épület tetejére! A mennyezet épp a fejem fölött omlott be, és a falon is jókora lyuk tátongott! Bár a viharos szélről alig tudtam menni, de sikerült felkapaszkodnom a fa törzsére! Az örök rögtön fegyvert ragadtak, amint látták, hogy mi történt! Talán oda is értek, és le is lőttek volna, ha valami megint közbe nem jön! Amikor ráléptem az egyik vastagabb faágra, a ferdén álló fa nedves gyökere a súlyomtól megcsúszott a vizes köveken, és örült iramban gördült lefelé a lejtőn, bele a tengerbe! Én szinte fel sem fogtam, hogy mi történt, csak reflexszerűen kapaszkodtam a fa ágába, miközben gurult lefelé a sziklákon! Hamarosan a tengerben köttem ki! Egy pillanat alatt elmerültem a hullámok között! Úszni nem nagyon bírtam, mert a víz jéghideg volt, és a testemet is számtalan zúzóadás, és horzsolás borította a sziklákkal való találkozás emlékeként! Egyetlen biztos pont a nyárfa törzsének úszó darabja volt, amelybe kapaszkodtam. Nagy nehezen felhúztam magam a törzsére! Ekkorra már sötét éjszaka volt! Ahogy telt az idő, néha el-elveszítettem az emlékezetemet. Szinte föl sem fogtam, hogy mi történt, valami delíriumos állapotba kerültem, majd végleg elájultam. Nem tudom, hogy meddig sodródtam így, s azt sem, hogy merre! Amikor újra kezdtem magamhoz térni, éreztem, hogy már nem a vízben vagyok. Langyos levegő csapkodta a ruhám. Nem tudtam, hol vagyok, de valami szilárd talajon feküdtem. Végül kiderült, hogy mallorcai hajósok bárkájára kerültem. Ők segítettek nekem. Soha nem tudták meg, ki vagyok, mert azt mondtam nekik, hogy nem emlékszem a múltra. Így aztán elneveztek Alguien-nek, és csatlakoztam hozzájuk. A vezetőjük, egy bizonyos Angelo Carrone a barátom lett, és együtt jártunk-keltünk a Földközi tengeren. Kereskedőként dolgoztunk Spanyolország, Mallorca, és Itália között. De eljött az idő, amikor már nem volt ott maradásom! Az eltelt pár év alatt ebből a munkából elég szép kis összeget halmoztam fel, és a zsebemben a pénzzel, végül otthagytam a spanyolokat, és a magam útját kezdtem járni. Keresztül-kasul bejártam a környező országokat, és mindenütt befektettem a pénzem! Az üzlet úgy látszik, jól jövedelmezett, mert hamarosan egyre nagyobb vagyonom lett! Végül elértem azt, hogy elismert nevem lett, és minden valamirevaló fontos

ember az én tanácsaimat kérte. S ettől a pillanattól az üzleti sikereim megállíthatatlanokká váltak! Alguien nevét mindenki ismerte Európában! A vagyonom óriásira duzzadt, de sok helyen azt kellett tapasztalnom, hogy mindez még nem elég! Ha nem voltam arisztokrata, szóba sem álltak velem! Ekkor döntöttem el, hogy Toscanába utazom! Ott jutottam hozzá a Servier család nevéhez, és nemesi jogaihoz! A család utolsó sarja szeretete volna, ha ez a név tovább él, és jön majd valaki, aki ismét híressé teszi a Servier nevet. Én a halála előtt pár héttel megvettem tőle a jogokat, és így folytattam tovább az életemet! Megtanultam mindent, amit Servier grófként tudnom kell a családról, a múlttól, és a felsőbb tízezerről. Április 18-án hajnalban indultam útnak. Amíg a hajó a Földközi-tengeren haladt, a gondolataim egyre csak itthon jártak! Mi lett a barátaimmal, mi lett önnel? Gondol-e még rám? Vajon az ön szívében nem haltam-e meg végleg?

A leány a férfira mosolygott. Felült a pokrócon, és megmarkolta férfi kezét.
- Soha nem felejtettem el önt! Ez a történet, melyet most elmesélt, megértette velem, hogy érdemes volt várnom! Én ugyanúgy szerettem önt Guillaume de Flore-nak, mint most szeretem Maximilien de Servier grófként!

- Ön éppen ezért olyan rendkívüli lány! - felelte a gróf, és a lány fölé hajolt, akinek a ruhadarabjai könnyű lepelként, hangtalanul hullottak a föbe.

A férfi egészen közel húzta magához a nap fényétől aranyló, meztelen testet, s kezével végigsimította Amelie finom bőrét. Az elmúlt öt év sötét szelleme egy pillanat alatt elillant. Nem maradt más a nyomában, csak halk sóhajok, és érintés.

Harminchetedik fejezet - Subiat visszavág

Legrand tábornok fel-alá járkált az irodájában. Időnként egy-egy haragos pillantást vetett az előtte álló férfira.

- Hogy merészel velem így beszélni, kapitány?! - ordított rá.

A letorkolt egyén, aki nem volt más, mint Subiat, egyáltalán nem ijedt meg felettese dörgedelmeitől.

- Ejnye, tábornok úr! Elfelejtette talán, hogy mi mindent köszönhet nekem? - felelte.

- No, nézd csak! Valamiért hálásnak kellene lennem?!

Subiat a tábornokra szegezte kígyószemét.

- Többek között ezért a tábornoki székért, amit nekem köszönhet! Én tettem azzá, ami! De nem gondoltam soha, hogy ilyen haszonleső, karrierista, gátlástalan ember! A köszönet is méltó volt magához! Az, amit velem, és

Hermine-nel művelt, az elvetemültségének a végső bizonyítéka! Maga küldte azt a virágcsokrot a grófnénak, de előtte megszellőztette Gheron előtt! Mindenki tudja róla, hogy rendkívül féltékeny természetű! Pont maga ne tudná?!

Legrand karba tette a kezét, és a kapitányhoz szólt.

- Befejezte?

- Nem! Nem fejeztem be! Tudja maga, mit művelt?! Gheron ma délelőtt kihívott párbajra! Holnap délutánra!

- Na és? Mi az? Fél a párbajtól?

- Nem! Attól félek, hogy én ölöm meg őt! Ezt nem tehetem! Özvegygé tennék egy csodálatos asszonyt, és árvává egy nyolcéves gyereket! Hogy néztek akkor Hermine, és a kis Christian szemébe?

A tábornok leült a székébe, és fölrakta a lábát az asztalra.

- Nocsak, Subiat! Eddig azt hittem, hogy maga egy kemény katona! S most meg úgy nyavalyog, mint egy vénasszony! Megszólalt a lelkiismerete?

- Örülök, hogy nekem legalább van ilyen! De úgy látom, magának hiába is magyaráznám, soha nem fogja ezt megérteni! Maga soha nem kér semmit, hanem elvesz! Mit gondol, hány embert tiporhat még el?! Lehet, hogy ez egy darabig menni fog, de talán egyszer jön valaki, akibe beletörök a foga! S ha ez így lesz, örülni fogok, ha ott lehetek! Az egész életem arra ment rá, hogy magára hallgattam!

- Még elbögöm magam a meghatottságtól! - vigyorgott alattomosan Legrand.

Subiatban feltolult a düh, és nekiugrott a tábornoknak. Felettese azonban észnél volt, keze villámgyorsan tűnt el a zubbonya mögött, és egy tört kapott elő, amit a kapitány mellének szegezett.

- Most ugráljon! - suttogta fenyegetően.

- Maga rohadt szemét! - felelte a vert helyzetben lévő kapitány.

A tábornok ezt a lehetőséget rögtön meg is kontrázta.

- Hát ide figyeljen, maga barom! Azt hitte, hogy velem ilyen könnyen ujjat húzhat? Már a múltkor is megmondtam, hogy akkor intézem el, amikor akarom! Ne gondolja, hogy bármilyen formában keresztbe tehet nekem, mert én arról előbb tudok, mint azt maga képzeli! Ha bárhogy is ártani próbál, én kinyírom, ezt előre megmondom! Ez a kis rózsacsokros ügy csak figyelmeztetés volt! Ízelítő abból, hogy mi mindent tudok én magával csinálni! A következő azonban keményebb lesz! Ne feledje! Úgyhogy gondoskodjon róla, hogy ne kerülhessen rá sor!

Subiat karba tette a kezét, úgy felelt.

- Hát jó! Rendben! Ezentúl egy lépést sem teszek maga ellen! A szó néha többet ér a tetteknel!

- Miről beszél?

- Ön akarta, hogy maradjak nyugton! Én megfogadom a tanácsát! Békén hagyom magát! De tudok valamit, ami sokkal nagyobb elégtételt jelent számomra, mintha megölném!

A tábornok idegesen kezdett járkálni.

- Mit tervez, Subiat? - kérdezte sötét tekintettel.

- Én? Semmit!

- Mi az a dolog? Feleljen!

- Semmi! Csak egy kis apróság!

- Beszéljen!

- Hát jó! Úgy hallottam, hogy ön egy új házat épített!

- Igen! És?

- Talán Amelie kisasszonyt vinné oda az esküvő után?

- Pontosan! De mi köze magának ehhez?

- Igazán kár, hogy a bájos hölgy soha nem lesz az ön felesége!

- Miért ne lenne? Egyszer már majdnem igent mondtam! Most újra megkérem, és egy hónapon belül hozzám jön!

- Azt kötve hiszem! Sajnos Amelie kisasszonynak esze ágában sincs Legrand márkinévá válni! Bizonyára nem említette önnek, hogy van egy új udvarlója, aki fiatal, befolyásos, gazdag, és ami nem mellékes, a mademoiselle viszonzza a szerelmét!

- Micsoda?!

- Csak nem dühös, tábornok úr? - vigyorgott Subiat.

- Maga nyomorult féreg! Ezt csak most találta ki!

- Bár úgy lenne! De sajnos nem! - hunyorgott gúnyosan a kapitány.

- Mi ez a badarság?

- Badarság? Ugyan már! Ez tény! Jól hallotta, monsieur Legrand! Amelie kisasszonynak szeretője van! S ami azt illeti, legalább tíz évvel fiatalabb magánál!

- Bizonyítsa be!

- Sajnos, nincs bizonyítékom!

- Akkor honnan tudjam, hogy ne hazudik-e?

- Kénytelen lesz hinni nekem!

- S ki az illető? Mondja már el!

- Hát jó! Én elmondhatom! De figyelmeztetem! Nehogy aztán darázs-fészekbe nyúljon! Nos, pár nappal ezelőtt Drouet úrhoz mentem, egy pár elintéznivaló ügyem miatt. Pont akkor láttam egy férfit bemenni Osilly úrékhöz!

- Kicsodát?

- Maximilien de Servier grófot!

- Na és? Ez még nem jelent semmit! Akárkihez mehetett!

- Nem egészen! Aznap ugyanis senki más nem volt otthon, csak Amelie!

Közel három órát töltöttek együtt! Mit gondol, mit csinálhattak? Talán kártyáztak? Bár sejtéseim vannak, de egy dolog egyértelmű! Úgy dél körül végeztem a hivatalban, épp indulni készültem hazafelé. A gróf is éppen akkor távozott. S a kisasszony nem is akárhogy búcsúztatta ám! Csókkal, ahogy a szerelmesekhez illik!

- Ez nem lehet igaz!

- De igen! S hogy az elégtételek teljes legyen, elmondom a mai esetet is!

- Ma is?

- Miért, mit gondolt? Ma reggel Osillyéknál jártam, akkor, hogy a párbajról egyeztessenek! Amelie kisasszony épp indulni készült valahová, és meg kell, hogy mondjam, nagyon csinos volt! El is ment, Sabine kíséretében, de nem tudni hová! Az ablakon keresztül csak annyit láttam, hogy a Forét d' Marly felé hajtottak! Mikor eljöttem az ügyésztől, kíváncsiságból elmentem a Servier bank épületébe, és a gróf felől érdeklődtem! Ott azt a választ kaptam, hogy monsieur Servier házon kívül van, és senkinek nem adta meg, hogy hol érhető el! Összeáll a kép, tábornok úr?

Legrand a falnak támaszkodott.

- Amelie Servier gróffal randevúzott, s ebben Sabine segítette!

- Valahogy úgy!

- Miért nem ment el a gróf házához, hogy informálódjon?!

- Ugyan minek mentem volna? Maga miatt? Nem akartam megzavarni a boldog együttléteket! - vigyorgott Subiat.

- Ne bírom nézni a kárörvendését, kapitány! - dühöngött Legrand.

- Akkor ne nézze! Egy biztos! Servier gróf, és Amelie kisasszony igencsak összemelegedtek! Bizonyára önt is meghívják majd az esküvőjükre! S ha ott csak feleannyira ölelgetik egymást, mint De Frane báró lakodalmán, akkor nekem már nyert ügyem van!

- Maga aljas!

- Aljas? Az lehet! De látja, tábornok úr, nekem egy mozdulatot sem kell tennem ahhoz, hogy én kerekedjek felül!

Harmincnyolcadik fejezet - Reménykedők

Másnap dél körül járt az idő. A földszinti társalgóban négy ember várta izgatottan a híreket a párbajról. Hermine, Sabine, De Frane, és Amelie. Hermine nem bírta idegekkel, fel-alá járkált a szobában.

- Megőrülök az idegességtől! Vajon mi lehet? Már egy órája ott vannak!

- Ne aggódjon, Hermine! Hamarosan itt lesznek! - próbálta nyugtatni sógornőjét a báró.

Hermine az utcára néző ablakokhoz lépett, és a függönyt kissé félrehúzva kitekintett.

- Jaj, csak tudnám, hogy Andre-nak miért kellett párbajt provokálnia! Esztelenség!

Sabine a nővéreire tekintett.

- Tulajdonképpen min vitáztak össze?

Hermine idegesen intett.

- Egy kis ostobaságon! Apró, és jelentéktelen dolgon, de az én drága uram úgy felfújta, hogy még az életét is kockára teszi miatta! Tegnapelőtt reggel egy nagy csokor piros rózsát küldött valaki, személyesen nekem! S Andre meg van róla győződve, hogy Subiat kapitány küldte, hódolata jeléül! Azzal indokolta, hogy Henri öelötte nekem udvarolt, s most biztosan újra próbálkozik!

- Ebben nem lehet ennyire biztos! - felelte Amelie.

- Persze, hogy nem! Én is mondtam neki, hogy azt a virágot akárki küldhette! De ő azt felelte, hogy is nemrég hallotta, hogy a kapitány udvarolni jár, és egy nagy csokor piros rózsát küld az éppen soron lévő hölgynek!

- Ezt meg honnan szedi? - kérdezte De Frane.

- Nem tudom! De mit bánom én! Csak épségben jöjjön haza!

A folyosó felől ekkor tűnt fel Josephine, futva. Megállt a szalon ajtajában.

- Asszonyom! Megjöttek! - lihegte.

Mindenki felpattant a helyéről. Hermine a szobalányhoz szaladt.

- És Andre? Épségben van?

- Nem tudom! Úgy láttam, hogy meg van sebesülve, de a saját lábán jött be! Lemercier úr, és Drouet úr támogatják!

A hátsó bejárat felől a sebesült Gheront kísérő Lemercier, és Drouet érkezett.

Sabine intett Josephine-nek.

- Küldjön gyorsan orvosért!

- Igen, báróné! - felelte a nő, és elrohant.

Gheron sápadt volt, amikor a jegyző, és a tanácsos bekísérték.

- Fektessek ide a kanapéra! - intett a heverő felé Amelie.

A két férfi lefektette Gheront.

- Mi történt? - érdeklődött De Frane.

Hermine letérdelt a férje mellé. Lemercier úr megsimította ősz szakállát.

- A párbaj megtörtént, de fölöttébb furcsa körülmények között! - felelte.

- Hogyhogy?

- Nem történt haláleset! Gheron úr lőtt először, de nem talált! Ezután jött Subiat kapitány! Vallon lőtte a báró urat, de nekem úgy tűnt, hogy szándékosan!

De Frane bólintott.

- Értem! De mit tart ebben furcsának? A kapitány nyilván rosszul célzott!
Lemercier megrázta a fejét.

- Nem tartom valószínűnek!

- Miért?

A jegyző helyett a sebesült Gheron felelt, kissé hörgöve.

- Megalázott! Szándékosan célzott rosszul! Mindenki tudja róla, hogy mesterlövész! Egy apró kavicsot is eltalál ötven lépésről! Pont engem ne talált volna el! Direkt a vállamra célzott!

- Hála istennek! - sóhajtott fel Hermine.

- Talán jobb lett volna, ha meghalok!

- Ne beszéljen így, Gheron úr! - nyugtatgatta a bárót Drouet.

- Miért ne? Egész Párizs az én szégyenemen fog nevetni! A csábító megkegyelmezett a felszarvazott férjnek!

De Frane megrázta a fejét.

- Ugyan már, Andre! Semmi sem bizonyítja, hogy ő küldte volna a csokrot!
Lemercier szólt közbe.

- Igen! Én is kétlem a dolgot! Subiat kapitány a párbaj előtt is, és utána is határozottan kiállt amellett, hogy a virágot nem ő küldte!

- De hát akkor ki? - nyögte halkán Gheron.

- Bárki! De egy biztosnak látszik! Nem ő! Ha az ön vesztét akarta volna, akkor simán lelőtte volna! - érvelt Drouet.

- Igen, ez logikus! - felelte Sabine.

De Frane legyintett.

- Mindegy! Zárjuk le egyszer, s mindenkorra ezt a virágos témát! Az a lényeg, hogy ön él, kedves sógor! Az orvos is itt lesz nemsokára!

Lemercier és Drouet indulni készültek.

- Engedelmmükkel, ha már nincs ránk szükség, akkor távoznánk! - szólt a jegyző.

De Frane kezét fogott velük.

- Természetesen! Köszönjük a segítségüket, uraim! - felelte, és kikísérte a két férfit.

Mikor visszajött, már az időközben megérkezett orvos is vele volt.

- Végre itt van, doktor úr! - sóhajtott fel Hermine.

- Üdvözlöm, báróné! Hallottam, hogy monsieur Gheronnal mi történt! - kezdte a férfi, és leült a kanapé szélére, majd vizsgálgatni kezdte a beteget. A társaság többi tagja kiment a szobából, és magára hagyta a sebesült bárót az orvossal. Jó fél órát volt bent a doktor, s mikor végzett, közölte, hogy Gheronnak nincs semmi komoly baja, rendbe fog jönni! Hermine megkönnyebbülten sóhajtott fel. Úgy érezte, hogy mázsás súly esett le a szívéről.

Harminckilencedik fejezet - Nyomozás

A délelőtti napfény besütött Servier gróf házának ablakán. A ház ura a szobájában ült, és az újságot olvasta. A helyiség, ahol tartózkodott, egy közepes méretű szoba volt, egy cseppet sem szegényes berendezéssel. Voltak ott díszek, képek, italszekrény, és egy nagyobb könyvespolc is. Az ágy az egyik sarokban állt. De a szoba legnagyobb értéke az volt, hogy a helyiségbe belépő személy pont szemközt egy egész falnyi panorámaablakon szemlélhette a kinti világot. A kilátás innen remek volt, s a gróf éppen ezért szerette ezt a szobát. A következő pillanatban le is tette az újságot, és az ablakhoz lépett. Az ablak előtt álló fa hosszú árnyékot vetett a szoba padlójára. A gróf elgondolkodva nézte, ahogy az enyhe szellő mozgatja a fa ágát. Míg így nézelődött, fejében a tervének egy újabb lépése fogalmazódott meg. Pillanatok alatt átgondolta az egészet, s máris tudta, hogy mit kell tennie! Az asztalához lépett, és kihúzta a fiókot. Kivett néhány iratot, és betette a könyvespolcra, néhány lexikon közé. Mikor végzett, az íróasztalon még ott lévő pár papírt összerakta, és a fiókba tette. Épp lezárta a fiókot, amikor kopogtak.

- Tessék! - szólt fennhangon.

Nyílt az ajtó. Baptiste lépett be.

- Gróf úr! Osilly úr van itt!

- Kísérje be!

Baptiste mutatta az utat. Az ajtóban megjelent az ügyész.

- Monsieur Osilly! Örülök, hogy látom! - üdvözölte Servier.

- Remélem, nem zavarom! - mosolygott az ügyész.

- Dehogyan zavar! Fáradjon be! Úgysem járt még itt nálam! - invitálta be Osillyt a gróf.

Baptiste eközben csöndben eltűnt. Tudta, hogy mi a dolga, ha a grófhhoz magas rangú vendég érkezett. Servier pedig kezét fogott ezzel a magas rangú vendéggel.

- Kissé meglepett a látogatása, ügyész úr! - kezdte a gróf.

Osilly úr bólintott.

- Igen tudom! Reggel még én sem gondoltam, hogy ide fogok jönni! De azóta tudomásomra jutott néhány dolog, s úgy éreztem, személyesen kell eljönnöm! Tulajdonképpen a dolog elég kényes, és éppen ezért szerettem volna önnel négszemközt megbeszélni!

- Kezd érdekessé válni a dolog. De foglaljon helyet, ügyész úr!

- Köszönöm! - felelte Osilly, és leült az egyik fotelbe.

- Tölthetek valami? - kérdezte tőle Servier.

Osilly úr bólintott.

- Azt hiszem, most rám fér! - felelte.

- Tudom ajánlani ezt a vöröset! - mutatott az egyik új borára a gróf.

- Igen, az jó lesz!

Servier poharakat vett elő, és letette őket a kisasztalra, majd töltött. Először a vendégének, majd magának. Mikor ezzel végzett, leült. Koccintottak, és ittak.

- Hallottam, hogy mi történt Gheron úrral! Örülök, hogy nem lett semmi komoly baja!

- Hát igen, szerencsére már egész jól van! De meg kell, hogy mondjam, elég nagy ostobaságot csinált azzal, hogy összerúgta a port a kapitánnyal!

- De meg lehet érteni! A felesége becsületét védte!

- Hát, talán! Vagy épp azt kérdőjelezte meg! Ha a tulajdon asszonyában sem bízik, akkor kutyafülét sem ér az egész!

- Talán igen, de Subiat kapitány is megéri a pénzét! Én kötve hiszem, hogy a báró úr gyanúja alaptalan volna!

- Úgy gondolja?

- Hát, ami azt illeti!

- Ön tud valamit, gróf úr?

Serviert nem lepte meg a kérdés.

- Az az igazság, hogy igen. Eddig hallgattam róla, mert tapintatlanságnak éreztem, hogy megemlítsem. Hermine-nel nincs semmi baj, de Subiat szerepe ebben a dologban számomra teljesen tisztá!

- Hogyhogy?

- Szégyellem, de a múlt hónapban, a Sabine-ék esküvőjén véletlenül meghallottam egy mondatot, melyet talán jobb lett volna nem meghallani!

- Mégpedig?

- Éppen azután, hogy mi ketten fönt, az emeleti folyosón beszélgettünk, lejöttem a hölgyekhez a bálterembe. Nos, Hermine asszony, és Subiat kapitány az egyik üres asztal mellett állt. A kapitány beszélt éppen. A zene hangosan szólt, így más nem hallhatta meg, de énhozzám eljutott Subiat egy mondata, amelyet Hermine-nek mondott:

„Én még ma is szeretem magát!”

- Úristen! Ez igaz?

- Sajnos igen! Eddig úgy éreztem, hallgatnom kell róla, de most, hogy ez a sajnálatos eset történt, el kellett mondanom!

- És Hermine? Mit felelt?

- Sajnos azt már nem hallottam, csak a mozdulatait láttam! Nekem úgy tűnt, hogy tiltakozott. Hermine asszony szereti a férjét, és a fiát!

- Hála istennek! Már attól féltem, hogy . . .

- Legyen nyugodt, ügyész úr! Ezt én is csak Subiat kapitány miatt mondtam

el! Bár lehet, hogy most szándékosan lőtt rosszul, de én óvnám Gheron urat attól, hogy ebből messzemenő következtetéseket vonjon le! Subiat nem azért kímélte meg az életét, mert olyan jóban van a báróval, hanem azért, mert nem akart fájdalmat okozni Hermine asszonynak, akit még most is szeret!

- Igen! Ez nyilvánvalónak látszik! Azt hiszem, figyelnem kell a lányomra! Nehogy ez az ember tönkregygye!

- Én is azt ajánlom, ügyész úr! Subiat kapitány nyomában csak reménytelenség, és halál jár! S ezt Guillaume de Flore esete bizonyítja legjobban!

- Jaj, igen! Még elfelejtem a dolgot! Éppen emiatt jöttem önhöz! Mint a múltkor említettem, felkeltette a figyelmemet az ön néhány feltevése, és nem hivatalosan, csak úgy magánúton utánanéztem a régi dolgoknak!

- És talált valamit?

- Igen! Néhány érdekességre bukkantam! Tulajdonképpen az ragadta meg a figyelmemet, amikor ön Guillaume de Flore katonamúltjáról beszélt nekem! Előkerestem a levéltárból az akkori idők adatvédelmis névlistáját!

- És ott néhány ismerős nevére bukkant!

- Honnan tudja?

- Sejtettem! Már régóta nem hagyott nyugodni a dolog, amit még az irodában mondtam önnek! Guillaume de Flore-t csöbbe húzták! És az csak a kezdet, hogy Subiat is ott szolgált!

- Hát igen!

- Ön egy másik ismerős nevét is felfedezte a névsorban, és most nem tudja, hogy mit csináljon! Ugye?

Osilly úr vendéglátójára tekintett, és egy nagyot sóhajtott.

- Gróf úr! Ön egyszerűen ördögi! Soha semmi nem kerül el a figyelmét! Valóban! Az adatvédelmi csoport vezetője Jean Legrand ezredes volt!

- Pontosan! Látja, ezért nem említettem akkor önnek a másik személyt! Ha ott kimondom a Legrand nevet, ön elhitte volna nekem?

- Hát nem biztos!

- Na, ugye! Éppen ezért kellett felhívnom az ön figyelmét erre az ügyre, hogy a saját szemével győződhessen meg róla! Túl sok itt a véletlen egybeesés! A két jóbarát, Subiat és Legrand ugyanott szolgált, mint Guillaume! Nem elég, hogy Subiat leplezi le a fiatalembert, ellentmondásos körülmények között! Legrand-ról is mindenki tudja, hogy Amelie de Galoire kisasszony kezére pályázik! Amelie kezére, akinek pont az a Guillaume de Flore a vőlegénye,

akit hamarosan elítéltek! És aki pont ugyanott hivatásos tiszt, ahol ők! S hogy még cifrább legyen a dolog, a meggyilkolt Chambord úr végrendeletét is pont az a Marc de Belloc készítette el, aki Subiat kapitány régi barátja, és

ma Legrand tábornok gazdag, befolyásos, mindenható ügyvédje, és intézője! Azé a tábornoké, aki nem akármilyen karriert futott be alig öt év alatt! 1830. után rendkívül gyorsan lett tábornok!

Az ügyész megdörzsölte a szemét.

- Hát ez elképesztő! De ön honnan tud ilyen sok mindent?

- Osilly úr! Egy gazdag ember nem attól lesz sikeres, hogy sok pénze van, hanem attól, hogy figyel a körülötte lévő világot, figyel minden apró részletre, és abból kiszűri mindazt, ami a számára fontos! Ebben az esetben is így van ez! Amióta itt élek, mindenre, és mindenkire odafigyelek! S ezekből az apró mozaikokból egy kép rajzolódik ki idővel, csak elég türelemmel kell keresgelnünk!

Osilly úr tanácstalanul nézett a grófra.

- A hadsereg elég kényes téma! És nekem nincs semmiféle bizonyítékom! Most mit csináljak?

- Ne csináljon semmit! Várjon! Idővel minden meg fog oldódni! A hazugság nem tartja össze a legerősebb várat sem! Az egyik hazugság a másik hazugságot szüli, s a tettes így egy ördögi körbe keveri magát, melyből csak úgy tud kilépni, ha fölfedi az igazságot! Bár ön az államügyész, de Legrand tábornoknak sokkal nagyobb a hatalma, mint azt ön gondolná! Tegyen úgy, mint az ókori bölcsök! Nekik nem az a legfontosabb ismervük, hogy sokat tudnak, hanem az, hogy jól titkolják! Ami ezután következik, talán a legnehezebb szakasz lesz! Legrand tábornok ezek után is sokszor jár önökhöz! Semmiféle változást nem szabad, hogy észrevegyen önön! Legyen olyan, mint az évszázados fa, ami sok mindent tud a körülötte lévő világról, de mélyen hallgat róla! Ön ezek után is fogadja ugyanolyan szívesen az otthonában a tábornokot, mint mindig! Senkinek ne beszéljen erről, ami ma itt közöttünk elhangzott! Senkinek! Még Amelie-nek sem! Bizonyíték hiányában semmit sem tehetünk! S ha a bizonyíték is meg lenne, még akkor sem garantálható a siker! Akik most kormányon vannak, és egykor az ellenzéki mozgalmak vezetői voltak, bizonyára sokat köszönhetnek Legrandnak! Nekik most egyáltalán nem érdekük az, hogy a legelismertebb emberükről, a hadsereg tábornokáról kiderüljenek kínos dolgok! Most nem megfelelő az idő!

- Hát akkor mit tehetünk?

- Egyelőre semmit! Várunk!

Negyvenedik fejezet - Egy korszak vége

Némi világosság hatolt be a szobába, amikor Amelie széthúzta a függönyöket. Odakint borús, esős idő volt, s emiatt a hálószobára is szürke homály borult. A leány megigazította a virágvázát az asztalon, majd kipillantott az ablakon. A szobából egy szűk mellékcúrára lehetett látni, ahol egy lélek sem járt. Az ereszeokról, és a fák leveleiről csöpögött a víz. Amelie megborzongott. Közben kopogtak az ajtón, majd belépett Sabine.

- Jó reggelt! Reméltem, hogy már fent vagy! - köszönt.

- Jó reggelt! - felelte Amelie. - Már egy órája ébren vagyok, csak itt álltam, és néztem az esőt.

- Cudar idő van kint, annyi szent! - bólintott Sabine.

- Nem baj! Itt úgyis be van gyújtva!

Sabine az asztalhoz lépett, és leült az egyik karosszékbe. Intett Amelie-nek is.

- Gyere, mesélj!

- Miről meséljek?

- Hát tudod! A randevúdról!

- Csak nem kíváncsi vagy?

- De igen!

Amelie is helyet foglalt barátnője mellett.

- Nagyon jó volt! Maximilien nagyon kedves ember!

- Az biztos! Ha nem volna férjem, én ki is kezdenék vele!

- Csakugyan? - nevetett Amelie Sabine-ra.

- Igen! De ezt csak neked mondom el! Nehogy elmeséld Pierre-nek!

- Dehogyan mesélem! Légy nyugodt!

- Egyébként is a gróf terád vetett szemet! - nevetett Sabine.

- Ez igaz, de nemcsak pillantást vetett rám!

- Sejtettem! Hiszen majdnem egyig nála voltál!

- Igen, és nem bántam meg!

- Akkor ez komoly, ugye?

- Azt hiszem, igen!

- Lehet, hogy ezek után gyakrabban fogjuk itt látni?

- Valószínű!

- Csak az a kérdés, hogy mit fog szólni mindehhez a tábornok úr!

- Engem is épp ez foglalkoztat!

- És mit gondolsz?

- Hát nem is tudom! De hát ismered Jeant!

- Igen! Elég indulatos, ha arról van szó!

- Pont ettől félek én is! Nem akarom, hogy összekapjanak Maximiliennel!

Gheron úr esetére gondolva, ki tudja, hogy mi lehet a vége!

- Ezek szerint a tábornok még mindig nem mondott le rólad?

- Sajnos nem! De épp az a legrosszabb, hogy mint barátomat, nem akarom megbántani! De vele nem tudnék élni! Belőle hiányzik az a közvetlen, és barátságos hang, az a kedvesség, amit Maximilien azon a délelőttön nekem megadott! Jean elég távolságtartó, és nehezen barátkozó ember! Soha nem kedveskedett nekem sem szavakkal, sem virággal, semmivel! Csak éveken át ostromolt a szerelmével! Amikor a szüleim halála után mindenünk odalett, és én magam alatt voltam, segített! De nem több!

- Igen, ezt én is észrevettem! Már évek óta megfigyeltem!

- Ugye? Sokszor eltöprengek azon, hogy Jean mit ért azon, hogy szeret? Valahogy nem tud kedves, figyelmes lenni! Ahogy beszél, hallani a szavaiban a tábornoki felsőbbrendűséget.

Sabine bólintott.

- Igen. Tőled több alkalommal is szinte követelte, hogy legyél a felesége.

- Éppen ez aggaszt! Mi lesz, ha eljut a fülébe, hogy Maximilien udvarol nekem? Mert egyszer meg kell tudnia! Örökké nem lehet eltitkolni!

- Igen, ezt vállalni kell!

- De mi garantálja, hogy nem lesz vizálya a dologból?

- Semmi. Biztos, hogy nem fogja jó néven venni, arra számíthatsz!

- Csak nehogy összeütközésre kerüljön sor!

- Nem hinném, hogy annyira komolyra fordul a dolog!

- Remélem, igazad van!

Sabine felpillantott.

- Ahogy a szavaidból kivettem, úgy érzem, hogy most talán lezárult egy korszak az életemben.

- Guillaume-ra gondolsz?

- Igen.

- Bizonyos tekintetben lezárult. Meghalt, és ezen nem lehet változtatni! De az ő helye mindig is ott lesz a szívemben! Nem felejtettem el őt, mert nem is akarom elfelejteni!

- És a gróf? Mit mondasz neki, ha egyszer megkéri a kezedet?

- Azt hiszem, igent mondok!

- És a múlt?

- Maximilien mindenről tud! Nem hallgattam el előle semmit!

- És hogy fogadta?

- Ahogy minden mást! Nyugodtan!

- S mit gondolsz? Lehet valami köztetek?

- Igen!

Sabine elmosolyodott.

- Á, értem! Akkor lehet, hogy te vagy a jövődő Servier grófné?

- Valószínű!
- Ó, ennek örülök! Meg kell, hogy mondjam, Pierre-rel mi már régen egymásnak adtunk benneteket!
- Csakugyan? Hogyhogy?
- Összeilletek! Már az esküvőnkön kiderült, hogy kedvelitek egymást!
- Hát igen! Most már talán végre boldog is lehetek!
- Úgy legyen! - mosolygott a lányra Sabine.

Negyvenegyedik fejezet - Különös kérés

Az eső lassan elállt. Az égen azonban még mindig komor felhők vonultak át. A külváros irányából a városháza felé egy ember közeledett gyalog. Subiat kapitány volt. A föltámadó szél még hűvösebbé tette a levegőt, s a kapitány összehúzta magán szürke zubbonyát. Lehajtott fejjel lépkedett az ódon épület felé. Nemsokára odaért, és lenyomta a főbejárat kilincset. Belépett az épületbe, az ajtó nagy visszhanggal csapódott be mögötte. Subiat megállt, és körülpillantott. Egy hosszú, széles folyosó húzódott előtte, jobb oldalán a belső udvarra néző ablakokkal, bal oldalán pedig irodaajtókkal. A kapitány elindult arrafelé. A kanyarban egy fiatal tisztviselő tűnt fel, aktákkal a hóna alatt. Amikor megpillantotta Subiatot, intett.

- Jó reggelt, kapitány úr!
- Szervusz, Martin! - hangzott a felelet.
- Cudar időnk van! - jegyezte meg a figura.
- Csak egy kis nyári zivatar!
- Mi járatban van itt, monsieur Subiat? - érdeklődött a fiatalember.
- Lemercier úrhoz jöttem! Bent van?
- Igen! Biztosan a tárgyalóban van! Most ért véget egy tárgyalása!
- Melyik a tárgyaló?
- A tizenhetes!
- Köszönöm! - felelte Subiat, és tovább ballagott a folyosón.

A kanyar után a második ajtó volt a tizenhetes. A kapitány bekopogott.

- Bújj be! - hallatszott a jegyző hangja bentről.

Subiat benyitott. Egy elfüggönyözött terembe ért, ahol a fő berendezést egy hosszú tárgyalóasztal alkotta, amelynek végében ült Lemercier úr, a jegyző. A jövevény érkezétre felállt a helyéről, és elé sietett.

- Kapitány úr! Örülök, hogy látom! - mosolygott.

A két férfi kezét fogott.

- Zavarom? - kérdezte a kapitány.
- Dehogy zavar! Jöjjön csak beljebb! Miben segíthetek? - intett a székek

felé Lemercier úr.

Subiat leült a felkínált székre, majd beszélni kezdett.

- Önhöz jöttem! Az ügy, ami idehozott, személyes, és számomra nagyon fontos! Ugye, itt senki sem fog zavarni minket?

- Legyen nyugodt! Ide nem jön be senki!

- Rendben! Hivatalos ügyben lenne az ön segítségére szükségem!

- Tessék, hallgatom!

- Mielőtt belekezdenék, el kell mondanom, hogy szeretném, ha ez a dolog, amiről ma itt szó esik köztünk, maradjon teljes titokban!

- Értem! Számíthat a hallgatásomra! De miről van szó?

- Lehet, hogy meg fog lepődni, de biztosíthatom, hogy halál komolyan beszélek!

- Hallgatom!

- Végrendeletet szeretnék írni!

Lemercier úr ezen tényleg meglepődött.

- Hogyan?

- Úgy, ahogy mondtam! Szeretnék végrendelkezni!

- Történt valami?

- Nem történt semmi, de szeretném, hogy biztosítva legyen mindaz, amit eddig elértem, ha velem esetleg történne valami!

- De hát mi történhetne? Tudtommal a párbaj már lezajlott!

- Igen! Nem is erről van szó! Csak az a párbaj Gheron úrral rádöbentett, hogy az ember élete akár egy hajszálon is múlhat! Jobb előre gondolkodni, mert egyik napról a másikra bármi megtörténhet!

- Értem!

- Vállalja, Lemercier úr?

- Igen.

- Köszönöm!

- Csak azért csodálkozom, mert nem egészen értem önt! - folytatta a jegyző.

- Nem is kell, hogy értse, uram! Csak szeretném, ha ön képviselné a végrendeletemet! Már mindent megírtam! Tessék, itt van! - mondta a férfi, majd egy teleírt lapot, és egy lezárt borítékot adott át a jegyzőnek.

Lemercier úr átvette.

- Megnézhetem? - kérdezte.

- Hát persze!

A jegyző széthajtogatta a papírt, és átfutotta. Olvasás közben sokat változott az arca. Először kíváncsiság ült rajta, majd várakozás, s végül csodálkozás, amely megdöbbenéssé változott.

- Ön aztán tudja, hogyan kell meglegyetést okozni! - jelentette ki.

Subiat karba tette a kezét.

- Ne kérdezze, hogy miért őrá hagyok mindent!

- Nem kérdezem, mert nem tartozik rám! Csak nem értem! Valójában nem a végrendelet tartalmán csodálkozom, hanem a záradékon!
- Úgy érzi, van még valami, amit nem tud?
- Ha őszinte akarok lenni, igen!
- Na látja! Éppen ezért készült ez a záradék! A boríték, amit a végrendelethez mellékeltem, tartalmaz bizonyos titkokat, amelyekről senki sem tudhat! Ahhoz, hogy ezek a dolgok napvilágra kerüljenek, ahhoz az kell, hogy én meghaljak! Azt mondják, hogy a holtak nem beszélnek! Pedig ez nem így van! Ha valaki kíváncsi a levél tartalmára, ahhoz előbb meg kell engem ölnie!

Negyvenkettedik fejezet - A meghívás

Délutánra elvonultak a felhők, s már nyoma sem volt a reggeli zivataroknak. A nap már magasan járt, amikor Maximilien de Servier gróf megjelent az Osilly házban. A férfi érkezétre Josephine sietett elé.

- Jó napot, gróf úr! - köszöntötte a nő.
- Üdvözlöm, Josephine! A háziak itthon vannak?
- Csak De Frane úr, Sabine asszony, és Amelie kisasszony! Kint vannak a kertben! Kikísérem, ha óhajtja, monsieur Servier!
- Maradjon csak, Josephine! Kitalálok egyedül is! - felelte a gróf, és elindult a hátsó kijárat felé. Nemsokára kilépett a napfényre, és a kis ösvény felé vette az irányt. A kert hátsó részében az egyik fűzfa alatt felállított kerti asztaloknál ült a három ember. A jövevény láttán felálltak.
- Gróf úr, jó hogy jön! Jöjjön, üljön le ide közénk! - köszöntötte őt a báró.
- Szép napot mindenkinek! Úgy látom, éppen pihennek! - felelte a gróf, kezét fogva a férfival.

Sabine az üresen álló, negyedik székre mutatott.

- Szinte tudtuk, hogy el fog jönni! S mint látja, már vártuk! - nevetett.
- Ó, köszönöm! - mosolyodott el a férfi, és leült a háziak közé.
- Le sem tudná tagadni, hogy elsősorban Amelie kisasszony miatt jött! - pillantott rá a báró.
- Ez bizony így is van!

Amelie megsimogatta a férfi kezét.

- Kedves öntől, hogy gondolt rám!

Az eddigiektől eltérően Servier gróf most nem a szokásos elegáns ruháját viselte, hanem egy könnyű nyári inget, s hozzá egy egyszerű, de jól mutató fekete nadrágot. Felöltőjét a szék támlájára terítette.

Sabine meg is jegyezte.

- Gróf úr! Én még sohasem láttam önt ilyen könnyed, hétköznapi öltözetben! Ebben a ruhában egészen másképp fest, mint a spanyol frakkjában!

- Jó, vagy rossz értelemben?

- Csakis jó értelemben! Szerintem így még közvetlenebb! Szokatlan öntől! Servier grófban én egy barátságos, de kissé távolságtartó embert ismertem meg! S most kiderül, hogy ő is egy hús-vér ember, aki tud egészen hétköznapi is lenni!

Servier bólintott.

- Örülök, hogy így látja, Sabine! Attól tartok, hogy kissé melegem lenne a frakkban!

Amelie rámosolygott.

- Igen! Nagyon szép idő van! Ezért is ültünk ide ki!

De Frane egy nagyot sóhajtott.

- Végre itt van a nyár, a jó idő! Most kellene sokat szórakozni!

- Holnaputánól nyugodtan megetheti! - felelte Servier. - Elkezdődik a Fesztivál! Mire az a hét letelik, még elege is lesz belőle!

Sabine összedörzsölte a tenyerét.

- Végre, már itt van az a nap! Még sohasem vártam ennyire a Fesztivált, mint az ideit!

- Miért? - kérdezte tőle Amelie.

Sabine vállat vont.

- Nem tudom! Valahogy van egy olyan érzésem, hogy a következő hetekben érdekes, és mozgalmas dolgok fognak történni!

A gróf a nőre pillantott.

- Abban biztos lehet, Sabine! Erre az egy hétre sokáig fognak emlékezni az emberek! Lesz minden, ami szükséges ahhoz, hogy remek hangulat, és felhőtlen kikapcsolódás várja a vendégeket! Remélem, nem hiába áldoztam ennyi időt arra, hogy mindezt megcsináljam!

Amelie a férfit mosolygott.

- Emiatt nem hiszem, hogy aggódnia kell, Maximilien! Úgy hallottam, hogy a programok terveit a legfelsőbb állami vezetők, és a királyi megbízottak is megtekintették, és nagyon elégedettek voltak vele!

- Igen, tetszett nekik minden! - felelte a gróf.

De Frane vette át a szót.

- Erre az idejére óriási az érdeklődés! Én nap, mint nap találkozom ezekkel a hírekkel, és egyre inkább érezni, hogy ez a jövő hét sohasem látott hangulatot fog hozni! Szinte egész Európában nagyon várják! Elképzelhető, hogy az idén legalább háromszor annyi vendég lesz, mint tavaly!

Sabine elmosolyodott.

- Ha ez így van, akkor jó munkát végzett, gróf úr!

- Remélem is!

Amelie érdeklődve fordult a férfihoz.

- És ön, Maximilien, mit fog csinálni a bál alatt? Elvégre nem veheti a nyakába egyedül a teendőket!

- Ne aggódjon, kedvesem! Ami igazán fontos volt, azt már mindet elrendeztem a Fesztivállal kapcsolatban! Ezek után már a megbízottaim veszik át a dolgokat! Erről az eseményről én sem szeretnék lemaradni!

- Szóval akkor ön is ott lesz a rendezvényeken? - érdeklődött a báró.

- Hát persze! Most már csak egyetlenegy kérdés nyitott számomra! Sajnos nincs, akivel elmehetnék a bálba! Éppen ezért bátorodom megkérdezni öntől, kisasszony, lehetek én a kísérője? - fordult Amelie-hez a férfi.

A leány a grófra mosolygott.

- Ez természetes! És ha nem bánja, a társaságomat felajánlhatom önnek az egész hétre!

- Nagyon köszönöm! Lekötelez a felajánlása!

Sabine a férfit pillantott.

- Gróf úr, önnek, mint a rendezvény főszervezőjének, valóban nem szabad kimaradnia az eseményekből! S ha egy gyönyörű hölgygel jelenik meg a nyilvánosság előtt, az már maga egy fél siker! Az embereknek látniuk, ismerniük kell önt, és mindazt, amit maga körül teremtett! Ha ez sikerül, akkor ön már valóban befutott!

- Igen! - bólintott a férfi. - Lényegében ez is volt a célom! Szeretném az életemet, és a jövőmet hosszabb távon is biztosítani! S ehhez ez a Fesztivál kiváló alkalmat ad!

De Frane is a grófra pillantott.

- Azt hiszem, önnek jót is fog tenni, hogy Amelie-vel lesz ott a bálon! Ön teljesen egyedül él, s ez nem lehet túl jó dolog, hiába sikeres, és elismert ember!

Servier bólintott.

- Igen, így van! Ez hosszú távon nem túl kellemes dolog! Szerencsére ezen a héten nem leszek egyedül! Vendégeim jönnek!

- Igazán? És kik? - érdeklődött Sabine.

- Egy Barcelona-ban élő barátom, és családja! Ő az egyik legfontosabb ügyfelem! Francisco Montero-nak hívják, és egy igen jelentős hírű hajógyára van! Holnap délelőtt érkeznek! A megérkezésükre egy ünnepi ebédet adok, amelyre önöket is várom! Ezzel a meghívással még tartozom!

De Frane bólintott.

- A meghívást köszönjük! Ott leszünk! De sajnos nem tudunk spanyolul!

- Emiatt ne aggódjon, Pierre! A vendégeim mindhárman kiválóan beszélnek franciául!

- Ennek örülök! Rendkívül kínos lenne, ha nem tudnánk egymással

beszélgetni!

Amelie érdeklődve nézett Servierre.

- Hárman jönnek?

- Igen! Montero úr, a felesége, és a fiuk, Antonio! Az utóbbi vendégem már nem ismeretlen itt Párizsban! Tavaly óta rendszeresen jár itt! Úgy hallottam, hogy egy előkelő család fiatal hölgytagjához jön látogatóba évente többször is!

- Egy itteni családhoz? - kérdezte Sabine.

- Igen! De nem tudom, hogy melyik családról van szó!

- Akkor most lesz alkalma a fiatalúrnak az újabb udvarlásra!

- Az biztos! Mint említettem, Montero-ék nagyon jó barátaim! Feltétlenül meg kell, hogy ismerjék őket! Remélem, számíthatok önökre holnap délben!

- Igen elmegyünk! Én még úgysem voltam az ön otthonában! - mosolygott Sabine.

- Akkor most lesz rá alkalma, hogy alaposan körülnézzon!

- Szép az a hely! Gyönyörű! Neked nagyon fog tetszeni, Sabine! - szólt barátjánőjéhez Amelie.

Servier folytatta mondanivalóját.

- Adják át a meghívásomat Osilly úrnak, valamint Gheron úrnak, és Hermine asszonynak is! Nem tudom, hogy a mai nap folyamán összefutok-e velük! S ha nem sikerülne, akkor is szeretném, hogy ők is ott legyenek!

- Mindenképp szólni fogok nekik! - ígérte De Frane.

- Köszönöm!

Sabine a férfit pillantott.

- Visszatérve a Fesztiválra, és az ünnepi eseményekre, nem aggódik, gróf úr?

- Mire gondol?

- Azt hiszem, nem mondok újat, ha Legrand tábornok nevét szóba hozom!

- Valóban! S hogy mit gondolok erről az egészről? Őszintén remélem, hogy a tábornok úrnak lesz annyi esze, és lelkiereje, hogy elviselje ezt a dolgot!

Amelie felsóhajtott.

- Emiatt én is aggódom! Maximilien! Nem szeretném, ha emiatt összetűznének!

- Ne féljen, szívem! Én nem fogom keresni az összetűzés lehetőségét! Remélem, hogy ő sem! Nekem nincs vele semmi bajom! Csak azt szeretném, ha ez a jövő hét felejthetetlen lenne mindannyiunk számára!

- Úgy legyen! - hangzott Servier kijelentésére Sabine válasza zárszóként.

Negyvenharmadik fejezet - Tiltott szerelem

Sötét este volt. A Foret d'Marly erdejét a várossal összekötő út is néma csöndbe burkolózott. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy a környék teljesen kihalt. De pár pillanat múlva a sötétben valami fehéres alak mozgása tűnt fel. Egy ember! Amikor az egyik fa árnyékából kilépett, a telihold fénye épp az arcára esett. Egy húsz-huszonkét éves fiatal nő volt, akit már ismerünk! Christine de Raquin volt. Vele már egyszer találkozhattunk Sabine és De Frane báró esküvőjén!

Vajon mit kereshetett itt a város határában, késő este, egyedül? Egyelőre nem lehetett tudni, a hölgy csak megállt, és várt. Nem hiába! Az erdő felől egy másik ember közelített felé az ösvényen. Lassú, bizonytalan léptekkel haladt, óvatosan, mint aki attól fél, hogy mások is megláthatják! A közeledő ember egy fiatal férfi volt. Körülbelül huszonhat éves lehetett. Bő, vörösés színű inget, fekete nadrágot, és csizmát viselt. Fekete szeme, napbarnított arca spanyol származására engedett következtetni. Ápolt külseje arra utalt, hogy nem akárhonnan jött! Amikor már csak pár méterre volt az ösvény szélén várakozó lánytól, halkán megszólalt.

- Christine? - kérdezte halkán.

- Antonio, maga az? - kérdezett vissza a lány.

- Igen! Én vagyok!

A lány közelebb lépett a férfihoz, és a karjaiba omlott.

- De jó, hogy újra találkozhatunk! Nagyon meglepődtem, amikor megkaptam az üzenetét! Nem tudtam, hogy itt van, Párizsban!

A férfi nyugodt hangon felelt.

- Látni akartam önt, kisasszony! S ezért eljöttem! - válaszolta Christine-nek, enyhe spanyolos akcentussal.

- Értem utazott ide Spanyolországból? - nézett fel a lány az Antonionak nevezett fiatalemberre.

- Igen, Christine! Pont kapóra jött, hogy az egyik barátom meghívott a karneváli ünnepségekre! Itt lakom nála!

- Itt?!

- Igen! Miért?

- Ez a ház Maximilien de Servier gróf háza!

- Igen, tudom! Ő a vendéglátóm!

- A gróf az ön barátja?

- Igen! Nagyon jó barátok vagyunk! Miért? Ismeri?

- Persze, hogy ismerem! Az unokabátyám, De Frane báró úr esküvőjén találkoztam vele! Egy nagyon korrekt, értelmes embert ismertem meg benne! De ez a dolog meglepett! Nem gondoltam volna, hogy önök barátok!

- Hát, most már tudja!

- Antonio! A tüzzel játszunk! Így is alig tudtam eljönni otthonról észrevétlenül! Ha a szobalány nem segít, akkor ön most hiába várna rám! Ha apámék megtudják, hogy valakivel találkozgatok, akkor nagy baj lesz! És ön is lehetne óvatosabb! Servier gróf biztos rá fog jönni, hogy ön miért jött el ilyen későn a házából!

- Ne aggódjon, Christine! Maximilien sohasem kérdezi, hogy mikor, mit, és miért csinálok! Sohasem avatkozik bele mások magánügyeibe! Tőle nyugodt lehet! Nem tudja, hogy önnel van találkozóm! De ha tudná is, akkor sem szólna róla soha! Ismerem őt! Minden ilyen dologban nagyon diszkrét! A kezemet tűzbe tenném érte!

- Igaza van! Az esküvőn sokáig beszélgettem vele! Valóban nagyon udvarias, és igazi úriember! De apámék más úton is rájöhettek erre a kapcsolatra! S én nem venném a lelkekre, ha végleg elszakítanának öntől! Antonio átölelte a lányt.

- Még most sem akarják hallani az ön véleményét?

- Nem! Olyan vaskalapos, régimódi emberek mindketten, hogy az már elviselhetetlen!

- Még mindig azt az undorító, képmutató alakhoz akarják feleségül adni?

- Igen, sajnos! De én ki nem állhatom Belloc-ot! Érzem, hogy taszít a jelenléte! Rosszul vagyok, amikor hozzám ér!

- Bántotta önt?

- Á, dehogy! De olyan rámenős, hogy az már szörnyű! Állandóan a nyakamon lóg! Mindenütt a nyomomban van, s ez engem zavar!
A férfi megcsóválta a fejét.

- Pedig ez így nem állapot! Valamit tenni kell ellene!

- Vigyázzon Antonio! Belloc-kal ne tűzzön össze! Befolyásos barátai vannak! Ki tudja, mit művelhetnek önnel!

- Ne féljen, kisasszony! Igyekszem elkerülni azt a zugüggyvédet!

- Igen, de ez sokszor nem elég! Belloc így is gyűlöli önt! Azok után, ami tavaly történt, nagy merészség lenne újra a közelébe kerülni!

Antonio némán állt, és a sötétségbe bámult.

- Egyszer minden sikerülni fog, Christine! Nem bujkálhatunk így örökké, mint két tizenéves fiatal! Én szeretem önt, és ezért hajlandó vagyok bármire! Ha Belloc küzdelmet akar, hát rajta! Nekem van egy nagyszerű, igaz barátom, aki biztosan segít, ha kérem! Az a célom, hogy önt feleségül vehessem, bármibe is kerüljön! S ha ez a világnak nem tetszik, akkor elmegyünk akár a világ végére is!

- Ne beszéljen így, Antonio! Ez a hév még egyszer bajt hozhat önre! Nem akarom, hogy önnek bármi baja essen miattam! Még várnunk kell! Biztosan kitalálunk majd valamit, ami segíthet ebben a helyzetben! Az egyetlen

ember, akivel nyíltan tudok erről beszélni, az Bertran, a bátyám! Ő mindig megértő velem!

- A bátyja tudja, hogy mi . . . ?

- Igen! Mindent tud! Meg kell ismernie, Antonio! Valamilyik nap sort kerítek rá! Meglátja, kedvesem, nem fogja megbánni!

A férfi már nem válaszolt. Magához húzta a lányt, aki nem is nagyon ellenkezett. S a két ember alakja eggyéolvadt az éjszaka sötétjével.

Negyvennegyedik fejezet - Servier gróf vendégei

Hangulatos, napfényes volt az idő a déli órákban, amikor Servier gróf a házában vendégeket fogadott. Ott voltak Osilly úrék, Gheronék, De Frane-ék, és ott voltak a gróf spanyol barátai is, a Montero család. Közöttük volt az a fiatalember is, aki előző éjjel Christine-nel találkozott. Mellette egy hatvan év körüli férfi, és egy valamivel fiatalabb nő ült. A szülei. Mindegyikükről messziről lerítt, hogy vérbeli spanyolok! Maria, a nő egy szép, fényes fekete hajú, komoly tekintetű asszony volt. Látszott rajta, hogy mindig meggondolja, hogy mit mond! Férje, Francisco úr szintén jól tartotta magát! Egyenes tartású, büszke tekintetű férfi volt, korához képest is igen jóképű ember benyomását keltette. Őszülő haja sem keltette az öregedő ember hatását, hanem mindinkább kiemelte arcának markáns vonalait!

A Servier-kastély hátsó udvarán, a nagyszerűen gondozott, csodálatos parkban volt felállítva egy nagy asztal, melyet a ház vendégei ültek körül. A társaság remekül érezte magát, Servier gróf igazán mindent megtett, hogy vendégeinek semmire ne legyen gondjuk! A társaság kényelméről állandó személyzet gondoskodott, akik mindig készenlétben álltak, felszolgáltak ételt, italt, ha kellett.

Sabine beszélt éppen.

- Jaj, de gyönyörű itt minden! Nagyon szép helyen lakik, gróf úr!

- Köszönöm! Igyekeztem pontosan olyannak megvalósítani ezt a parkot, mint amilyen kétszáz évvel ezelőtt volt! Itt jó a levegő, csend, és nyugalom van! Szeretek itt kint ülni, és hallgatni a természet hangjait!

- Meg is tudom érteni! - felelte Osilly úr. - Egész nap el tudnék lenni egy ilyen helyen!

A gróf bólintott.

- Az biztos! De ne tudja meg, ügyész úr, hogy mennyi munka volt vele! Ahogy ez a hely tavasszal kinézett, nem sok reményt fűzött volna hozzá, hogy itt júliusra park lesz!

- El tudom képzelni! - szólalt meg most Gheron. - Tavaly egyszer láttam! Itt

méter magas gaz borította az egész udvart! Rendkívül csúnya volt ez a hely évekig!

Hermine bólintott.

- Hát bizony! Akárkié is volt, nem sokat törődött vele!

A gróf elnevette magát.

- A csak enyhe kifejezés, hogy nem sokat! Ez a ház több mint húsz évig állami tulajdonban volt! Nemhogy keveset, egyáltalán semmit nem törődtek vele!

- Miért vette meg mégis? - kérdezte De Frane.

- Mert családi örökség! Ez a hely valamikor száz, kétszáz évvel ezelőtt is ilyen szép volt! Nem hagyhattam, hogy teljesen lepusztuljon egy hivatal nemtörődömsége miatt!

Amelie a férfit mosolygott.

- Igaza is van, Maximilien! Így legalább Montero úrék is remekül érezhetik itt magukat!

Montero meg is jegyezte.

- Nagyon jó itt! Örülök, hogy eljöttem! - mondta.

Maria asszony férjére pillantott.

- Pedig milyen nehezen tudtuk rábeszélni, hogy velünk tartson!

- Valóban? - mosolygott a férfit Sabine.

A férfi bólintott.

- Hát igen! Lehet, hogy már annak a jele, hogy öregszem, de nem nagyon szeretek már otthonról kimozdulni!

- Pedig mennyi szép hely van még a világon! - szólalt meg Hermine.

- Én is ezt mondtam neki! - felelte Antonio. - Tudtam, hogy Párizsba el kell hoznom! Ez a karnevál, ami holnap elkezdődik, páratlan élmény!

- Ön úgy beszél, mint aki már járt itt! - jegyezte meg Osilly úr.

- Igen, jártam! - felelte a fiatalember. - Nem is egyszert!

Montero úr felnevetett.

- Ó az én nyughatatlan fiam, sosincs odahaza! Állandóan a világot járja!

- Ön ilyen nagy világotazó? - nézett rá Amelie.

- Á, dehogy! Apám kissé túloz! Valóban elég sokat vagyok otthonról távol, de nem a világot járom! Az az igazság, hogy évente többször is megfordulok itt, Párizsban! Vannak dolgok, amelyek mindig itt tartanak egy ideig!

Sabine elmosolyodott.

- Azt hiszem, értem, mire gondol, Antonio! Egy hölgy miatt, ugye?

A fiatalember bólintott.

- Hát, nem tagadom!

- Komoly lehet a dolog, ha ekkora utat tesz meg érte évente többször is!

- Részemről nagyon komoly, báróné!

Gheron báró, aki eddig nem sokat beszélt, most megszólalt.

- Ez nagyon tiszteletreméltó dolog, uram! De Párizssal vigyázni kell! A felsőbb tízezer köreiből semmi sem maradhat titokban!

Montero bólogatott.

- Igen, beszéltem erről Antonio-nak én is! De azt felelte, hogy nem érdeklí az intrika, azért a lányért bármire képes!

- Ennyire komoly a dolog! - kérdezett rá az ügyész.

- Igen, ügyész úr! Ennyire! - felelte Antonio.

- Ha nem vagyok indiszkrét, megkérdezhetem, hogy a hölgy mit gondol a dolgról? Viszontszereti önt? - kérdezte ismét Sabine.

Antonio kissé felsóhajtott.

- Igen! Csak hogy számomra nem ez a probléma! Az a baj, hogy a leány családja egy másik férfinak szánja a kisasszonyt!

- Ez tényleg kínos dolog! - jegyezte meg De Frane.

Antonio folytatta.

- Még ez sem volna akkora gond, de ez a másik férfi igencsak magas pozícióban ül, és ismert ember!

Amélie meg is jegyezte.

- Sajnos sok vagyonos, és előkelő családnál ez a szokás! A hölgy családja is biztosan az elítélhez tartozik!

- Hát igen! Most már el kell mondanom! Úgysem sokáig maradhatna titokban! A hölgyet Christine de Raquin-nek hívják.

- Valóban? - csodálkozott Sabine.

- Miért? Ismerik őt?

- Hát hogyne! - jegyezte meg De Frane. - A hölgy az unokatestvérem!

Maria asszony meglepve nézett a báróra.

- Az ön unokatestvére?

- Igen! Christine apja, Louis de Raquin báró úr a nagybátyám! Anyámnak az öccse!

Antonio egy nagyon fújtatott.

- Mindenre gondoltam, de erre nem! - felelte.

Montero úr ismét megszólalt.

- Aggódok! Nem volna helyes, ha Antonio belemenne egy esetleges szerelmi vitába Raquin úrral, vagy azzal a másik udvarlóval!

Sabine a férfit nézett.

- Egyetértek, uram! Bár nem Raquin úr esetleges ellenállása a legnagyobb akadály, hanem a másik férfi!

Antonio csodálkozva nézett a szőke hölgyre.

- Ön tudja, hogy kiről van szó?

- Igen, tudom!

- Mondja el nekünk is, báróné! Antonio sohasem mond semmit! - kérlelte

Sabine-t Maria asszony.

- Rendben, elmondom! Ez az ember valóban olyan valaki, akivel nem jó ujjat húzni! Nagyon jó kapcsolatai vannak, és elég gazdag! Egy ügyvéd, Marc de Belloc-nak hívják! Jelenleg ő Páriz legkeresettebb sztárügyvédje! Sok ismeretsége van a hadügynél is! Tábornokok, miniszterek köreiben mozog!

Montero felsóhajtott.

- Akkor már értem az egészet! Raquin úr nem véletlenül akarják hozzáadni a lányukat! Végül is mindegy! Ilyen esetekben mi úgysem tehetünk semmit!

Sabine megpróbálta a férfit vigasztalni.

- Ne aggódjon, Señor Montero! Még bármi történhet!

- Gondolja?

- Hát persze! Apámat, és anyámat egyenesen tiltották egymástól! Anyám, és családja elszegényedett külföldiek voltak! Apám viszont jóval magasabb társadalmi rétegből származik!

Erre mindenki az ügyészre pillantott, aki folytatta lánya mondatát.

- Igen, így van! A mi családunk távolabbi rokonságban áll a Guise hercegi klánnal! Amikor Therese-zel megismerkedtünk, apámék megtiltották nekem, hogy találkozzam vele! Egy francia férfi egy angol lányt vegyen el?! Ez kizárt dolog volt! Évekig tartott ez az állapot. De aztán megelégtünk a szülők ellenállását, elutaztunk, és megesküdtünk! A szüleimmel ekkor nagyon megromlott a kapcsolat! Nem is találkoztunk, évekig! Apámék végül akkor békéltek meg, amikor Therese megszülte Hermine-t! Soha többé nem került szóba ez az ügy!

Sabine elmosolyodott.

- Látja, Montero úr, más is járt már ilyen cipőben! Ne féltse Antonio-t! Ha ő, és Christine szeretik egymást, akkor kaphatnak egy esélyt!

Antonio a nőre mosolygott.

- Köszönöm, hogy legalább egy kis hitet belém is öntött!

- Én örülök, hogy segíthettem! - felelte Sabine, majd Servier grófra pillantott.

- Maximilien! Ön most nagyon hallgat! - mondta neki.

A férfi fölpillantott.

- Igen, mert ahogy figyeltem a beszélgetést, közben elgondolkodtatott pár dolog.

- Mi az, ami ennyire lekötötte a gondolatait? - kérdezte De Frane.

- Egy beszélgetés! Az önök esküvői bálján egy párszor táncoltam Christine kisasszonnyal. Beszélgettünk, s ő ott megemlítette nekem Belloc úr szándékait. Mégis, utána végig a bálon, valahogy furcsának éreztem, hogy az ügyvéd úr nem szentel túl sok időt Christine-re! Az ember azt gondolná,

hogya egy férfi udvarol egy hölgynek, akkor igyekszik vele lenni, kedveskedni neki, esetleg elviszi táncolni! De nem ez történt! Belloc úr végig csak Legrand tábornok nyomában loholt, vagy Christine szüleinél, Raquin úréknál állt le társalogni! Az volt az érzésem, hogy az ügyvéd úr inkább a szülőknek akart tetszeni, nem pedig Christine-nek!

- Úgy gondolja, gróf úr, hogy Marc nem is szereti Christine-t? - kérdezte meglepetten Sabine.

- Igen! Belloc úrnak bizonyára nagyon tetszik az a hozomány, ami a kisasszonnyal jár! Köztudomású, hogy Raquin úr eléggé vagyonosak! És Belloc úr szereti a pénzt!

- Biztos ebben, monsieur Servier! - ráncolta a homlokát Gheron báró.

- Biztos vagyok!

Antonio a férfit pillantott.

- Azt hiszem, uram, nyugodtan hihet Maximiliennek! Rendkívül jó megfigyelő, és nem lehet becsapni! A legkisebb rezdülésből is úgy olvas, mint egy könyvből! És ami Belloc-ot illeti, a róla alkotott véleményét én is osztom!

Sabine ölébe ejtette a kezét.

- Hát, ha ez a helyzet, akkor azt hiszem, Raquin úréknak kétszer is meg kell gondolniuk, hogy hozzáadják-e Christine-t Marc de Bellochoz!

Servier a nőre pillantott.

- Ne aggódjanak Christine miatt! Talpraesett hölgy, és megvan a magához való esze! Nekem valami azt súgja, hogy Belloc úrnak nem fog sikerülni a hozományvadászat!

- A Próféta szóljon önből, Maximilien! - szólt Maria asszony.

De Frane érdeklődő pillantásokat vetett a grófra.

- Ön szokatlanul csavaros eszű ember, gróf úr! Akárhol is van, beleolvad a társaságba, s amíg mások nyugodtan beszélgetnek, ön mindenre figyel, és mindent megjegyez! S ez senkinek nem tűnik fel!

Servier elnevette magát.

- Nocsak, Pierre! Ön sem tudja megtagadni újságírói mivoltát! Ön is jó megfigyelő, ha ezt észrevette!

- Az lehet! De nemcsak erre figyeltem fel!

- Hanem?

- Észrevettem, hogy Amelie kisasszony az utóbbi időben egyre boldogabb! A leány elmosolyodott.

- Látja, Pierre, ez igaz!

- És megtudhatnánk az okát? - kérdezte Hermine.

- Azt hiszem! Bejelenthetem mindnyájuknak, hogy pár nappal ezelőtt Maximilien megkérte a kezemet! S én igent mondtam!

A többiek erre mind egyszerre kezdtek el beszélni.

- Ó, hát ez nagyszerű! - nevetett fel Sabine.

- Gratulállok! - mosolygott De Frane is.

A többiek is szintúgy gratuláltak.

- Köszönjük! - felelte a gróf.

- S mikorra várható az esküvő napja? - kuncogott Sabine.

- Még nem döntöttünk róla! De szép lesz, arról biztosíthatok mindenkit! - felelte Amelie.

- Remélem, a bábra meghívnak minket is! - mosolygott Servierre Sabine.

- Természetesen! Önöket ki nem hagynánk! Bizonyára Hermine asszony, Gheron úr, és Osilly úr is tiszteletét teszi majd nálunk! Önökről nem is beszélve, Montero úr!

- Nagyon fogunk örülni a meghívásnak! Csak egy emberrel kapcsolatban vannak kétségeim! - szólt De Frane.

Servier biccentett.

- Igen, tudom! Biztos, hogy Legrand tábornok úr nem fog neki örülni, de hát ezt nem is lehet elvárni tőle.

- Nem lesz ebből konfliktus? - nézett a férfira Hermine.

- Ha rajtam múlik, akkor nem! De az ő nevében nem tudok beszélni! Nekem nincs vele semmi bajom! Ha ő nem ad rá okot, akkor én nem fogok összetűzni vele!

Erre De Frane elnevette magát.

- Látja, gróf úr, most már tudom, hogy miért hívják önt a legdiplomatikusabb üzletembernek!

A gróf széttárta a karját.

- Aki hosszú távra tervez, és túl szeretné élni a holnapot, annak tudnia kell, hogy mit, mikor, és miért tegyen! Én nem szándékozom ellenséggé tenni a tábornokot, mert az a célom, hogy nyugodt, és boldog családi életem legyen! S ebbe nem fér bele semmi olyan dolog, ami mindezt veszélyeztetheti!

Gheron báró Servierre nézett.

- Ez a szemlélet valóban elgondolkodtató, de sok esetben nem ilyen egyszerű!

- Persze! De ha harmóniára, és békére törekszünk a környezetünkkel, azzal nagyon sokat nyerhetünk! Életet, időt, boldogságot!

Sabine érdeklődve nézett a férfira.

- Azt hiszem, igaza van! Hol hallotta ezt, Maximilien?

- Megtanított rá az élet! A saját bőrömen kellett megtapasztalnom!

- Talán került már efféle komoly, életveszélyes helyzetbe?

- Hogyne!

- De úgy látom, szerencsésen túlélte!

- Igen! De egyet jól megtanultam! Az emberi aljasság határtalan! Aljas,

lélektelen gazemberek vannak közöttünk, sokszor olyanok, akikről nem is gondolnánk, hogy azok! Fiatalabb koromban tapasztalatlan, és naiv voltam! Azt hittem, hogy mindent tudok a világról, és az emberekről. De tévedtem! Pont akkor, amikor a legboldogabb voltam, mindezt tönkretette valaki! S utána jött a rémálom!

Servier szavait érdeklődve hallgatták. Amelie kissé elsápadt, ahogy a férfit hallgatta.

Sabine azonban rá is kérdezett arra, amire mindannyian kíváncsiak voltak.

- Mi történt?

A gróf azonban kitérő választ adott.

- Remélem, elnézik nekem, hogy nem bocsátkozom a részletekbe! Az eset évekkel ezelőtt történt! Nyugodt, és boldog fiatalember voltam, mert nem tudtam, hogy van pár ember, akiknek nem tetszik az én boldogságom! Egészen pontosan három személyről van szó, akik becstelen módon csapdát állítottak nekem, amely majdnem az életembe került! Szerencsére épp, hogy megúsztam, de ellenfeleim eltűntek, anélkül, hogy rajtam kívül bárki is sejtette volna, hogy mi is történt!

- Ez igaz?!

- Igen!

- S ön végig tudta, hogy ki az a három ember? - kérdezte Gheron.

- Igen! Mind a mai napig tudom!

- És nem próbálta őket felkutatni? - érdeklődött Sabine.

- De igen! Évek teltek el, mire rájuk bukkantam!

- Nem jelentette fel őket? - nézett rá De Frane.

- Értelmetlen dolog lenne! Nem lehet rájuk bizonyítani semmit! Olyan fondorlatosan tervelték ki az egészet, hogy szinte bebizonyíthatatlan! Csak én tudom, hogy kik ők, tudom a nevüket, tudom, hogy hol laknak, tudom, hogy miért tették, de mindez hiába! Nem tehetek semmit! Személyes bosszút állnom pedig teljesen értelmetlen lenne! Élek! Vagyonom, otthonom, menyasszonyom van, akít szeretek, és akivel hamarosan összeházasodom! Mi kell több? Mindezt tegyem kockára egy személyes bosszú miatt? Nem teszem! Ha a sors úgy akarja, akkor majd megbünteti őket!

A hallgatóság csendben ült a helyén. Hirtelen nem tudták, hogy melyikük szóljon! Mít lehet ilyenkor mondani?

Negyvenötödik fejezet - Testvérek

A nap még mindig magasan járt, de az idő kissé szelesebbre fordult. A

feltámadó szél felkavarta a lehullott faleveleket. Az ide-oda kavargó szellő behatolt a szűk mellékutcákba is, ahol felgyorsulva söpört végig a macskaköves utcákon. A hűvös széllel mit sem törődve, az egyik ilyen szűk, magas házakkal határolt sikátorban két ember közeledett. Egy férfi és egy nő. A fiatal nő Christine de Raquin volt, mellette pedig bátyja, Bertran. A férfi hűgára pillantott.

- Örülök, hogy reggel bemutattad nekem ezt a fiatalembert!

- Antonio-t?

- Igen! Mi is a teljes neve?

- Antonio Montero! Egy spanyol kereskedőnek a fia!

- Rendes embernek látszik! - felelte Bertran.

- Az is!

- Mióta ismered?

- Tavaly ősz óta!

- S még csak most mutattad be?

- Igen! Volt rá okom! De úgyis tudod!

- Marc miatt, ugye?

- Persze! Apáék mindenáron azt akarják, hogy az ő felesége legyek!

- És te mit szeretnél?

A lány nem felelt azonnal.

- Nem is tudom! - mondta végül.

- Nem tudod?! - csodálkozott a bátyja.

Christine felnézett Bertranra.

- Az az igazság, hogy mind a ketten megkérték a kezemet!

- Aha! Most már értem! Nyíltan választás elé állítottak?

- Igen.

- S mit feleltél?

- Egyiküknek sem mondtam igent, hanem időt kértem a döntéshez.

- Hogy fogadták?

- Eltérően! Marc megsértődött, Antonio pedig elszomorodott. Gondolhatod, hogy nem vagyok könnyű helyzetben!

Bertran hűgára pillantott.

- Megértelek! De azt nem tudom elhinni, hogy nem tudsz dönteni! Te már régen tudod, hogy kit szeretsz kettejük közül! Ugye?

A lány bólintott.

- Igen! Neked úgysem tudok hazudni, Bertran! Úgyis tudod, hogy szívem szerint Antonio-nak mondanék igent! De ez nem ilyen egyszerű! Ki tudja, mi történne, ha apáék megtudnák ezt! Ők elhatározták, hogy Marc-hoz adnak hozzá! Ha Antonio-t nem ismerném, talán hozzá is mennék Belloc-hoz. Így viszont csak gyöttrődöm! Szeretem a szüleinket, de olyan régimódiak, hogy egy sztarügyvéd kedvéért odaadnák a lányuk boldogságát

is! Ha Marc de Belloc felesége leszek, akkor örökre elveszítem Antonio-t! Őt, akit szeretek! Ha viszont őhöz megyek, akkor anyáékat bántom meg! A százados megállt, szembefordulva Christine-nel.

- Tudom, hogy most nehéz dolgod van, de én csak azt tudom neked mondani, hogy a döntés a te kezében van! Döntsd úgy, ahogy a szíved érez!

- Úgy gondolod, hogy . . . ?

- Igen! Szerintem a spanyol fiatalembernek monddj igent!

Christine elmosolyodott, s érdekes pillantást vetett bátyjára.

- Köszönöm, hogy őszinte vagy velem! Örülök, hogy józanul gondolkodsz! Csak az az igazság, hogy nem egészen értelek! Hiszen nem is ismered Antonio-t!

- Valóban! De úgy gondolom, ha te megszeretted, akkor olyan ember lehet, aki megérdemel téged.

- Köszönöm! Azért hoztad őt szóba, hogy ezt elmondhasd?

- Ezért is!

- És még miért?

- Hogy biztos legyek!

- Hogy biztos legyél? Miben?

- Abban, hogy nem mész hozzá Marc de Belloc-hoz!

- Bertran, nem értelek! Miért? - csodálkozott a lány.

A férfi elfordította a fejét, s a távolba bámult. Lassan továbbindult, húga követte. Bertran kis szünet után szólalt meg újra.

- Jobb, ha elkerülöd Belloc-ot! Nem bízom benne!

- De miért?

- Szerintem nem tisztességes ember!

- Honnan veszed?

- Sehonnan! Gondolom!

- Ne etess, Bertran! Ez csak mellébeszélés! Mondd csak el!

A százados felsóhajtott.

- Hát jó! Mit akarsz tudni?

- Azt, hogy miért nem bízol Marc-ban!

- Hallottam ezt-azt!

- Beszélj világosabban!

- Te sohasem gondolkodtál el azon, hogy Belloc-nak miből lett annyi pénze, és hatalma? Pár évvel ezelőtt még olyan szegény volt, hogy egy omladozó házban lakott! Aztán a júliusi forradalom után hirtelen meggazdagodott! Vajon honnan lett ennyi pénze?

- Nem tudom! De te feltételezed, hogy tisztességtelen úton jutott hozzá, ugye?

- Nem feltételezem! A feltételezés kutyafülét sem ér! Nekem elég, ha tudom!

- Tudod?!
- Igen! Miért csodálkozol? Azt hitted, ok nélkül hoztam szóba ezt a témát?
- Erre nem számítottam!
- Pedig ez az igazság!
- Te elhallgatsz valamit előlem, Bertran? - nézett a férfira fürkészően Christine.
- Most erre mit mondjak? Azt, hogy igen? Ettől boldogabb leszel? A válasz prózaian egyszerű! Tudomásom van olyan dolgokról, amikről más nem tud rajtam kívül! Illetve remélem, hogy más nem tudja!
- De akkor miért nem beszélsz róla?
- Azért, mert nem lehet! Olyan ügyek, amelyekről fogalmad sincs! És ez a jobbik eset! Kényes dolgokról van szó! Kémkedés, csalás, okirat hamisítás, gyilkosság, cselszövés! Mi kell még?
- Ezt nem mondod komolyan!
- De igen! Halál komolyan mondom! Amikről beszélek, olyan bűntények, amelyek mind pár évvel ezelőtt történtek! De nem ez a fontos, hanem az, hogy ezekben érdekelve vannak magas rangú, befolyásos személyek, többek között Belloc, és pár ismert barátja is! Mit gondolsz, mi lenne itt, ha napvilágra kerülne, hogy néhány tekintélyes, közismert, nagy ember, akik mindeddig feddhetetlenek voltak, nem mások, mint közönséges bűnözők?
- Ez iszonyú!
- Ugye? Remélem, most már megérted, hogy miért hallgattam el eddig ezt a dolgot!

Christine nem felelt. Fejében vadul ide-oda száguldottak a gondolatok.

Negyvenhatodik fejezet - Gyilkos barátság

Elérkezett a délután. A XVIII. lovasezred laktanyájában a mindennapos, megszokott élet folyt. Jean Legrand tábornok az irodájában volt. Az íróasztalánál ült, és a papírjait rendezgette. Ahogy közeledett a Nagy Párizsi Fesztivál, a tábornoknak egyre több dolga akadt. Most is vadul járt az agya, de gondolatait ezúttal nem a közelgő karnevál körüli teendői foglalták le, hanem más. Legrand az utóbbi hetekben növekvő dühöt, és félelmet kezdett érezni. S ennek oka volt! Egykori társa, Subiat kapitány egyre inkább kezdett a terhére lenni! Hajdani cinkosa napról napra bátrabb lett, s nem riadt vissza a zsarolástól sem! A tábornok tudta, hogy a kapitánynál hamarabb kell lépnie, különben minden elveszett! Nem engedheti meg, hogy az a kis senki keresztbe tegyen neki! Legrand tábornok múltját senki sem ismerheti meg! A férfi tudta, hogy mit kell tennie! Most is, mint

mindig, erre is volt kész terve. El kell némítani a fickót! S ha már ez az ügy adva van, miért ne lehetne két legyet ütni egy csapásra, mint hajdanán? Mint azt sejteni lehetett, nem ez volt az egyetlen dolog, ami Legrand-t bosszantotta. Amióta tudomást szerzett Amelie és Servier gróf alakuló kapcsolatáról, féktelen dühe a bankárra is kiterjedt. Amikor szemtől szemben találkoztak, a szemébe mosolygott, s hízelgett is neki, ha kellett, de legbelül úgy érezte, legszívesebben kést döfne a hátába! Dühe akkor szökken az égig, amikor fülébe jutott, hogy a gróf megkérte Amelie kezét!

- Egy tábornok nem veszíthet! Egész Párizs tudja, hogy évek óta folyamatosan kapom a kosarakat Amelie-től! Nem sok kell, hogy a gróffal való viszonya kiderüljön, s akkor szégyenben maradok! - gondolta Legrand dühösen.

A városban meglehetősen gyorsan terjedtek a pletykák, s a tábornok már szinte hallotta, a rosszindulatú intrikákat, ahogy a hölgyek és urak összesűnnek a háta mögött. Némán ült a helyén, fogát csikorgatva, egyre jobban belelovalta magát a dologba! Arra eszmélt fel, hogy kopogtak az irodája ajtaján.

- Tessék! - szólt fennhangon.

Nyílt az ajtó. Az egyik szárnysegéd lépett be.

- Tábornok úr! Marc de Belloc van itt! - jelentette.

- Engedje be! - intett Legrand.

A szárnysegéd eltűnt, az ajtóban pedig megjelent az ügyvéd kissé görnyedt, pápaszemes alakja.

- Jöjjön be, Marc! - hívta a tábornok.

- Hivatott, uram?

- Igen! Fontos beszélőnivalónk van! Csukja be az ajtót, aztán jöjjön, üljön le! Belloc bezárta az iroda ajtaját, majd helyet foglalt Legrand-nal szemben a széken. A tábornok beszélni kezdett.

- Marc, ön a legmegbízhatóbb emberem! Mindig maximálisan elégedett voltam a munkájával, s remélem, ez ezután sem lesz másképp!

Belloc némán hallgatta ezt a szokatlan bevezetőt, s rögtön érezte, hogy ez most nem egy hétköznapi beszélgetés lesz.

Legrand folytatta.

- Mindig teljességgel megbíztam magában, sok mindenben számítottam a diszkréciójára! Olyan dolgokban is, amelyek egyáltalán nem publikusak! Ugye sejti, hogy mire gondolok?

- Igen! - jött meg végre az ügyvéd hangja is.

Legrand egy futó pillantást vetett rá, majd ismét megszólalt.

- Erre a megbízhatóságára, és a segítségére most is szükségem lenne!

- Igen, tábornok úr! Önért mindent!

- Tudtam, hogy maga az én emberem, Marc! - mosolyodott el a tábornok.

- Mit kell tennem? - érdeklődött Belloc.

Legrand keresztbe tette a lábát, és beszélni kezdett.

- Van egy kis baj! Az ügy, amiről szó van, mindkettőnket érint! Nemcsak engem, magát is!

- Miféle dolog?

- A Chambord ügy! És a Galoire cég ügye is!

Az ügyvéd a homlokát ráncolta.

- Hogyhogy? Azok már rég le vannak zárva!

- No igen, de van itt valaki, aki elhatározta, hogy mindent kitalál, ha nem tejlünk neki hétről hétre egy kis összeget, és még egy-két hasznos dolgot!

- Zsarolás?

- Az bizony!

- De ki akar ilyet?! Ki tudhat ezekről a dolgokról?

- Ki lenne? A maga régi jó barátja! Subiat kapitány!

- Ez komoly?

- Halálosan! Ő az egyetlen, aki ezekről az ügyekről tud még rajtunk kívül, s most elhatározta, hogy ha kell, részletesen is beszámol róla az érintetteknek! Tudja, hogy ez mit jelent? Azt, hogy végünk! Ebben a két dologban maga is benne van nyakig! Itt elszabadulhat a pokol, ha kiderül, hogy maga megszegve ügyvédi esküjét, tudomásomra hozta Chambord úr végrendeletének tartalmát, ezzel előkészítve a terepet Guillaume de Flore eltávolításához! Nem is beszélve a meghamisított adásvételi szerződésről, amely a mi zsebünkbe juttatta a Galoire Hajózási Vállalat vagyonát! Rögtön rájönne mindenki, hogy hová rohant Julien de Galoire úr azon az estén, amikor utoljára látták!

Belloc maga elé bámult.

- Ez nem lehet igaz! - suttogta. - Miért tenne ilyet Subiat?

- Hogy miért? A kapitány úr zokon vette, hogy két régi barátja szépen átverte őt, és a milliókat zsebre vágta! Én tábornok lettem, maga földönfutó kisemberből milliomos nagyember! Ő viszont maradt ott, ahol volt! Megmaradt szürke közkatonának. Úgy érzi, neki köszönhetjük, hogy ide eljutottunk, s tartozunk neki! S most be akarja rajtunk hajtani!

Belloc megdörzsölte a szemét.

- Ajjaj! Ez baj! Nagyon nagy baj! Mit tegyünk? Fizessünk?

- Eszébe ne jusson! Ha megteesszük, akkor ő győzött! Én pedig nem szeretek veszíteni! Ha bármit is kap tőlünk, attól felbátorodik, és még többet akar! S én egyetlen Sou-t sem vagyok hajlandó kidobni ezért a fickóért! Csak egy megoldás van! Ki kell nyírni! Minél előbb!

- Muszáj?

- Igen! Muszáj! Ne kezdjen el maga is érzélgösködni! Gondolom, nem szeretné elveszíteni azt a szép vagyont, amit birtokol!

- Hát nem!
  - Na látja! Nyilván a tisztelt Raquin báró úr sem lenne elragadtatva tőle, ha megtudná, hogy ki udvarol a lányának! És akkor ön is búcsút inthet Christine-nek! Addig kell lépni, amíg nem késő!
  - Ez igaz!
  - Remélem sejti, hogy miért hívtam! Magának nagyon jó kapcsolatai vannak! Az alvilág legromlottabb figuráit is ismeri!
  - Igen!
  - No, hát akkor! Kerítse elő a megfelelő embert! Egy profi bérgyilkosra van szükségem!
- Belloc töprengve bámult maga elé, majd pár másodperc múlva felpillantott.
- Azt hiszem, tudom, ki kell nekünk! Igen! Megvan a mi emberünk!
- Legrand az ügyvédre nézett.
- Csak vérbeli profi kell! Olyan, aki gyors, és pontos! Remélem, az ön embere ilyen!
- Belloc bólintott.
- Jobb! Sokkal jobb!
  - Ki az, és mit tud?
  - Egy spanyol! A neve Ruiz Crusada! Ő a legjobb!
  - Valóban?
  - Igen! Az alvilágban Parazitának hívják! S ez a név egyáltalán nem véletlen! Jókora, atletikus termetű, nagyon erős ember! De nem emiatt veszélyes! Őt nyelven beszél folyékonyan, rendkívül művelt, megnyerő modorú! Bárhová be tud épülni, s ha kell, eljátszik bárkit! Katonatisztet, hivatalnokot, még grófot, herceget is! Senki sem jön rá, hogy valójában kivel áll szemben! Mestere a gyilkolásnak, remek vívó, és halálpontosan lő! Egy alkalommal valaki kétségbe vonta a lövészi képességét. Ő nem állt le vitatkozni, szó nélkül hátat fordított az illetőnek, és otthagya. Már több mint hatvan méterre járt tőle, amikor megfordult, és kapásból kilőtte a fickó szájából a pipát, csak hogy tudja, hányadán állnak!
- Legrand kezét dörzsölte, és elmosolyodott.
- Ez az! Ő kell nekem! Meg akarom ismerni!
  - Rendben! Beszélek vele! De egyvalamit tudnia kell, tábornok úr! Crusada-t nem tanácsos átverni! És nagyon sokba kerül ám! Százezrekbe!
- Legrand felemelte a fejét.
- A pénz nem számít! Az a lényeg, hogy maradéktalanul elvégezze a munkát! A többi már csak részletkérdés!

Negyvenhetedik fejezet - Ruiz Crusada

Egy nappal az iménti események után, a gróf birtoka melletti erdő jelentős találkozás helyszíne volt. Még emlékezhetünk arra a megbeszélésre, amely az előző nap délutánján Legrand tábornok, és Marc de Belloc között zajlott le.

Akármilyen jelentős személyiség volt a tábornok, ezen a reggelen valaki kedvéért mégis kénytelen volt elhagyni az irodáját. Ezt az ismeretlent egyelőre még sehol sem lehetett látni. Hajnal volt még, és kissé hűvös is. A félhomályba burkolózó erdei úton egy férfi tűnt fel. Katonai zubbonyát összehúzta magán, hogy ne fázzon. Jean Legrand tábornok volt. Megállt, és körülpillantott. Sehol semmi mozgás. A férfi várt. Úgy érezte, hogy ez a találkozás sorsdöntő lehet a számára, s ezért hajlandó volt várni, akár egy órát is. A szél közben alábbhagyott, s az erdőre még nagyobb csend borult. Lassan teltek a percek, s a tábornokot feszíteni kezdte a hosszú várakozás. Ismét föl-alá járkált. Alig tett pár lépést, amikor az egyik sűrű bozót felől emberi hangot hallott.

- Legrand tábornok? - kérdezte az ismeretlen mély, dörgő hangon.

- Igen! - felelte a tiszt önkéntelenül, és megállt.

Az iménti hang tulajdonosa ekkor kilépett elé az ösvényre. Legrand szólni sem tudott, csak bámult a fölé tornyosuló alakra, aki legalább egy fejjel magasabb volt, mint ő! Erről az emberről már hallhattunk! Ruiz Crusada volt! Valamivel fiatalabb volt, mint a tábornok, körülbelül harmincöt-harminchat éves lehetett. Magas, széles vállú ember volt, egyenes, szinte daliás testtartással. Ha nem tudnánk róla, hogy profi bérgyilkos, még jóképűnek is mondhatnánk. Elegáns, spanyol szabású ruhát viselt, mely alatt fölsejlett rendkívül erős felsőteste. Fekete szemében szinte mindent elsöprő magabiztosság tükröződött, s a szája sarkában örökké ott bujkáló gúnyos félmosoly sok embert megijesztett. Hosszú, fénylő fekete haját hátul összetűzte, mely lófarokként lógott a háta mögé.

- Találkozni akart velem? - kérdezte dörgő basszushangján.

- Ön Ruiz Crusada? - nyögte ki nagy nehezen a kérdést a tábornok.

- Én vagyok! Mit akar tőlem?

- Megbízásom van a maga számára!

Crusada leplezetlenül bámult a tábornokra, aki ettől zavarba jött.

- Én nagyon sokba kerülök, tábornok! Ugye tudja?

- Igen! De a pénz nem számít!

- Én nem csak a pénzről beszélek!

- Hanem?

- Mondja, tábornok! Maga tényleg ilyen naiv? Én profi vagyok! Nem

szeretek hibázni! A tökéletes végrehajtás híve vagyok! Éppen ezért nem elég, ha csupán megfizeti az árát!

- Nem értem!

- Azt látom! Vannak bizonyos feltételeim, amelyek nélkül nem vállalom az ügyet!

- Mit akar? - kérdezte Legrand, miközben elindultak az ösvényen.

- Sok mindent! Én sohasem úgy dolgozom, hogy megölök valakit, felveszem a pénzt, és eltűnök! Ez egyenlő a biztos bukással! A profi attól jó, hogy olyat tud, amit más nem! Jól figyeljen rám tábornok, mert csak egyszer mondom el! Nem rohanunk a vakvilágba, bármennyire is fontos magának, hogy gyorsan tegyek el valakit láb alól! Akármi történik, az én személyem még gyanúként sem merülhet föl! Hallott már rólam, tudja, hogy mire vagyok képes!

- Igen.

- Akkor azt is tudja, hogy nem szeretem, ha átvernek!

- Persze! Mik a feltételei?

- Ön igencsak befolyásos ember, és sok mindenben a hasznomra lehet! Olyan dolgokat akarok, amit magának gyerekjáték megszerezni! Először is új nevet, új személyazonosságot, és ezeket igazoló okiratokat szerez nekem! Francia állampolgárság, és egyéb!

- Ez nem lesz gond! Megszerzem!

- Helyes! Ezt már szeretem! De ezzel még nincs vége! Amint ez megvan, mint régi barátját, bevezet engem azokba a körökbe, ahol ön megfordul, megismertet a barátaival, ismerőseivel! S a legfontosabb, hogy a leendő áldozatokkal is meg kell ismerkednem! Sőt! A bizalmukba kell férközni!

- Rendben! De miért kell ez a sok minden?

Crusada villámló pillantást vetett Legrand-ra.

- Azt mondta, nem számít, mibe kerül a dolog! Hát most ez az ára! Vagy nem vállalom!

- Jól van, mindent elintéztek! Csak nem értem, miért van erre szüksége!

- Ez egy tökéletes álca! Egy barátjáról senki sem gondolná, hogy pont őt fogja megölni! S így Ruiz Crusada is eltűnik nyomtalanul! Senki nem jön rá soha!

- De én tudni fogom! - mondta Legrand, de abban a pillanatban meg is bánta.

Crusada ismét felöltötte öntelt, gúnyos mosolyát.

- No igen! Azt hiszem, emiatt nem nekem lesznek álmatlan éjszakáim, hanem magának! Gondolom, eszébe sem jutna, hogy eljárjon a szája!

- Fenyeged?!

- Nem, csak arra szeretném figyelmeztetni, hogyha ez megtörténik, én nyugodt lélekkel kiadom a maga nevét! Szép kis cikk lenne belőle a lapok

címoldalán, nem igaz? Látja, tábornok úr, ez az ára annak, ha valaki nem meri önmaga vállalni a piszkos munkát, s ehelyett bérgyilkost fogad fel! Ön most eladta magát nekem, s én pedig élek vele! S akkor szállok ki, amikor nekem jólesik! Tehát ehhez tartsa magát! Hamarosan jelentkezem! Addigra meglegyen az új személyazonosságom!

- Jól van! Meglesz!

- Helyes! - hallatszott még utoljára Crusada hangja, s egy pillanattal később eltűnt a tábornok szeme elől.

Legrand nagyot sóhajtott, mintha egy nagy tehertől szabadult volna meg, s nemsokára ő is elballagott.

VÉGE A NEGYEDIK RÉSZNEK

ÖTÖDIK RÉSZ

Negyvennyolcadik fejezet - A fesztivál reggelén

Derűs volt a reggel, amikor Osilly úr Servier gróf társaságában megállt az Elysées Palota balkonján. Lent, alattuk az utcán már gyülekeztek az emberek, mindenki a karneváli ünnepség kezdetét várta. A házak végig fel voltak lobogózva, s minden az elkövetkezendő felvonulás lázában égett. A város különböző részeiből egymás után érkeztek meg az emberek, szegényebbek, középpolgárok, s jómódúak egyaránt. Ritkán hallott hangzavar uralta a környéket, amikor a két férfi az erkély korlátjához lépett.

- Úgy látom, ma remek napunk lesz! - szólalt meg az ügyész.

Servier gróf bólintott.

- Igen, azt hiszem, mindent elkövettünk a szervezőkkel, hogy minden rendben legyen!

- A tábournok urak nyilván ezért jártak önnél olyan sokszor!

- Igen! Minden részletet meg kellett beszélünk.

Osilly úr hallgatott egy ideig, majd ismét a grófhhoz szólt.

- Nem is tudom, hogy kezdjem! Kérdezhetnék egy személyes dolgot?

- Hát persze! Mit szeretne tudni?

Az ügyész Servierre pillantott.

- Csak felvetődött bennem az a kérdés, hogy vajon Legrand tábournok úr tud-e az ön és Amelie kapcsolatáról?

- Valószínű! Az ilyet nem lehet sokáig titokban tartani! S ez nem is áll szándékomban!

- A tábournok úrnak ez nyilván nem fog tetszeni!

- Igen, de mást nemigen tehet, mint azt, hogy beletörődik a dologba! Az elmúlt napokban minden nap találkoztam vele, s egyszer sem tett említést a dologról!

- Akkor nyilván nem tud róla!

- Szerintem tud! De meglepett, hogy ilyen higgadtan fogadta a dolgot, ismervé az ő indulatos természetét!

Osilly úr ismét felpillantott barátjára.

- Talán jobb is így! Legrand úr valóban hirtelen haragú ember! S éppen ez az, ami miatt félek a másik ügyet nyíltan nyomozni! De ahogy egyre inkább belelátok a dolgokba, lassan én is arra a következtetésre jutok, mint ön!

- Valóban?

- Igen! Utánanéztam egy pár dolognak az 1825. utáni időkből!

- És talált valami újat?

- Azt hiszem! Bár ez elég jelentéktelen dolognak látszik, de szerintem köze lehet ahhoz a dologhoz, amiről én vizsgálódom!

- Miről van szó?

- Beletekintettem az 1824-1826 közötti időszak Provence-i aktáiba. Guillaume de Flore ez alatt a három év alatt két kitüntetést is kapott, és már ott tartott a dolog, hogy előléptetik! Szinte ezzel egy időben került egy új tisztt az egység élére! 1824. március 7-én Jean Legrand ezredes lett az adatvédelmi csoport új vezetője! S ami figyelemre méltó, hogy Guillaume de Flore karrierje ekkortól hirtelen megtorpant! Előléptetését visszavonták, s egy magát megnevezni nem kívánó illetőtől tudom, hogy a fiatalember ezek után állandó sanyargatásoknak lett kitéve! Senki sem tudta, hogy miért, de két tisztt állandóan azon volt, hogy Guillaume életét megkeserítse! Talán sejti, hogy ki volt az a két tisztt?

- Hogyne! Legrand úr, és Subiat már akkor is jól megértette egymást!

- Vajon mi bajuk lehetett vele?

Servier az ügyészre pillantott.

- Én már elmondtam a véleményemet, s ezt most is fenntartom! Szerintem Guillaume valami olyan dologra akadt, ami a felsőbb körökbe vezetett, és nyilvánvalóan törvénytelen dolgot takart! Kémkedés, hamisítás, satöbbi! Az államvédelmisknél az ilyesmi igencsak nagy valószínűséggel fordulhat elő!

- Igen, de hát ezt olyan nehéz elhinnem! Azt hittem, hogy jól ismerem Legrand tábornok urat, s most úgy néz ki a dolog, hogy köze lehet a Flore ügyhöz!

- Más magyarázat nem lehet, Osilly úr! Egy több kitüntetéssel rendelkező, elismert katonatiszt nem hagyja ott egyik napról a másikra a hivatását! Mert Guillaume ezt tette! Amelie-től tudom, hogy Guillaume 1826-ban egyik pillanatról a másikra leszerelt! Bárhogy is kérdezték, soha senkinek nem beszélt arról, hogy miért tette!

- Hát igen! S azért csalták kelepcebe, hogy ne beszélhessen!

- Nyilvánvaló!

- De egyvalamit nem értek! Amikor ez az eset történt, Guillaume de Flore már két éve tengerész volt! Ha felettesei el akarták volna tenni láb alól, már régen megethették volna!

- Ez nem olyan biztos, ügyész úr! Egy meggyilkolt katonatiszt halála minden esetben teljes körű belügyi vizsgálatot von maga után! S ha a két tisztt ezt el akarta kerülni, akkor mindenképpen más módszer kellett a dologhoz!

- Ez igaz! De még mindig ott a kérdés, hogy miként jöttek rá arra, hogy az öreg Chambord úr végrendeletét kell felhasználniuk!

- Gondoljon csak bele, Osilly úr! Itt is rengeteg dolog egybevág! Túl sok

ahhoz, hogy pusztá véletlen legyen! Kezdjük az elején! Adva van ez a nemzetbiztonsági ügy! Kezdetnek elég! De ez még nem minden! Chambord úr a Katonai Akadémia direktora volt, s így az akkor még Marseille-ben szolgáló Subiat kapitány jól ismerte! S az is kiderült, hogy a kapitány bejáratos volt az öreghez, ugyanúgy, mint Guillaume! S az öregtől az egyik napon megtudta, hogy az új végrendeletet akar írni! Éppen ezért ajánlotta neki barátját, Marc de Belloc-ot! Belloc igen szegény volt! Csak egy pár bankóköteget kellett az arca előtt meglebegtetni, és ő készen állt arra, hogy bizalmas információkat adjon ki! Elmesélte a végrendelet tartalmát, és így készen állt az indok! Az ügynek ez az ügy szála!

Az ügyész bólintott.

- Igen! Azt hiszem, a másik fele is elég egyértelmű!

- Persze! Legrand ezredes a Galoire család barátja volt, s igencsak fájt a foga Amelie-re! És Guillaume de Flore most már kétszeresen is az útjában állt! S így megszületett a terv!

Az ügyész a homlokát ráncolta.

- Számomra még mindig talány, hogy ha Guillaume tudta, hogy Legrand a Galoire család közelében forgolódik, miért nem jutott eszébe, hogy óvatos legyen! Vagy miért nem mondta el, amit tudott róla?

Servier Osilly úrra nézett.

- Guillaume nem tudott arról, hogy Legrand Amelie-nek udvarol! A kisasszony nem akarta, hogy a két férfi összetűzzön, és ezért elhallgatta a vőlegénye előtt Legrand úr szándékait! Így Guillaume nem is sejtette, hogy legfőbb ellenfelei a közelben vannak, és őt készülnek kelepcebe csalni! Az ezredes úr viszont tudta, hogy vigyáznia kell! Akkor sohasem ment el Galoire-ékhoz, amikor Guillaume ott volt! Így elkerülte, hogy személyesen találkozzanak! Subiat közben beszámolt neki Chambord úr végrendeletének tartalmáról, amit Belloc-tól tudott meg épp aznap, amikor az öregnél jártak, és hitelesítették! Ennél több nem is kellett! Egyáltalán nem véletlen, hogy két nap múlva Guillaume sürgős üzenetet kap, és mire a helyszínre ér, egy halottat talál csak! S hogy a dolog még érdekesebb legyen, pont akkor jár arra Subiat kapitány! Talán véletlen? Nem hinném! Akárhogy is történt az eset, egy biztos! Guillaume de Flore ártatlan volt! Aljas emberek csalták kelepcebe! S ezek az emberek most is vígan élnek világukat!

Az ügyész elgondolkodva bólogatott, majd a grófra tekintett.

- Sajnos, így van! Most már nekem is ez a meggyőződés! Nem tudnám megemésztetni, hogy Amelie így élje le az életét, ezzel a tudattal, hogy gyilkost csináltak a vőlegényéből! Amelie olyan nekem, mintha a lányom lenne! S engem azóta is bánt a lelkiismeret, hogy én is ügyész vagyok! De önt nem egészen értem! Olyan szent meggyőződéssel beszél Guillaume de Flore-ról, mintha ismerné őt! Miért tesz ennyi mindent egy halott emberért?

Servier Osilly úr szemébe nézett.

- Ezt én elsősorban nem Guillaume de Flore miatt teszem, hanem Amelie miatt! Boldoggá akarom tenni őt, de ezt addig nem tehetem meg, amíg Guillaume de Flore igazságtalanul elítélt szelleme köztünk jár! A kisasszony lelke csak akkor fog igazán megkönnyebbülni, ha a fiatalembert a világ is úgy ismeri el, mint ahogyan ő látta! S én esküt tettem magamnak, és Amelie-nek, hogy ezt bármi áron is, de elérem!

Az ügyész bólintott.

- Látja, gróf úr, éppen ezért a felelősségteljes tetteiért tisztelem önt! Biztos lehet benne, hogy Amelie boldog lesz önnel! Szegény olyan régóta boldogtalan, hogy ez a házasság biztosan jót fog neki tenni!

A gróf Osilly úr felé fordult.

- Szeretném, ha így lenne! De tudja, ügyész úr, a dolog nemcsak kettőnkön múlhat!

- Hát igen! De egy kis szerencsével talán Legrand tábornok úrnak és barátjának alkalma lesz számot adni arról a bizonyos ügyről! Bár ennek most az esélye szinte egyenlő a nullával!

- Egyelőre ez most teljesen mindegy! Az a fontos, hogy ha teheti, a tábornok ne háborgassa többé Amelie-t! Őszintén remélem, hogy féken tudja tartani magát, s nem kezd újabb cselszövő mesterkedésbe!

- Nem hinném, hogy efféle szándékai lennének!

- Ez nem olyan biztos! Már többször is utaltam rá! Sőt! Sabine és Pierre esküvőjén is szóba került Legrand úr, emlékszik?

- Arra a tesztre gondol, amikor a tábornoknak az ön által kimondott szavakra kellett villámgyorsan reagálnia?

- Pontosan! Én már akkor is nagyon jól láttam, hogy kivel van dolgom! No persze azon az estélyen a társaságra, és az esküvői bálra való tekintettel vonakodtam nyíltan kimondani, de ha emlékszik arra, hogy miket állapítottam meg a tábornokról, akkor rá kell jönnie, hogy minden igaz az utolsó szóig!

- Igen!

- Az az alkalom nem volt megfelelő, de most ki kell mondanom! Én egyáltalán nem bízom Legrand tábornokban! S nem azért, mert tudom, hogy Amelie-re fáj a foga, hanem azért, mert meggyőződésem, hogy egy gátlástalan, lelketlen ember! Mindig is ez volt a véleményem róla!

- Mégsem tett róla említést! Ezt az ellenszenvet egyáltalán nem is lehetett észrevenni!

- Persze, hogy nem! Ezek után sem fogja megtudni senki! S azt szeretném, hogy főleg Amelie ne tudja meg!

- Értem! De miért?

- Azért, mert vannak dolgok, amelyektől egyelőre meg akarom kímélni őt!

Ugye érti, hogy mire gondolok?

- Hogyne! Erről az ügyről, amiről az előbb beszélgettünk, addig senkinek sem teszek említést, amíg végleg le nem zárult a dolog!

Servier az ügyészre nézett.

- Köszönöm, Osilly úr! Pontosan ezt akartam kérni!

A két férfi kezét fogott. Pont ebben a pillanatban nyílt a balkon ajtaja, és egy nyolcfős társaság lépett ki az erkélyre. Ismerősök érkeztek. Köztük volt Amelie, Sabine, Hermine, De Frane báró, Gheron úr, és a Montero család.

- Jó reggelt mindenkinek! - hallatszott Sabine hangja.

A gróf és az ügyész a társaság felé fordult.

- Jó reggelt! Már azt hittük, hogy senki sem jön el megnézni a felvonulást! Osilly úrral már kezdtünk unatkozni! - szólalt meg Servier, és kezét csókolt a nőknek, majd a férfiakkal is kezét fogott.

- Olyan jól elbeszélgettünk odalenn, hogy majdnem elfelejtettünk feljönni! - felelte De Frane.

- Pedig innen főnről sokkal jobb a kilátás! - felelte a gróf. - Főleg, ha Amelie kisasszonnyal nézhetem végig!

A leány a férfihoz lépett, és belekarolt.

- Hiányoztam önnek? - mosolygott.

- Ki sem tudom mondani, mennyire, kedvesem!

- Most már itt vagyok, nehogy belebetegedjen! - kuncogott Amelie, és megsimogatta a férfi kezét.

Sabine ezt látva felnevetett.

- Hú, de jó, hogy Legrand tábornok úr nincs itt!

Servier gróf a fiatalasszonyra pillantott.

- Nem hinném, hogy előtte el kellene hallgatnom az igazat! Előbb, vagy utóbb úgyis megtudja a dolgot! Szerencsére most más dolga van! Bár nemsokára őt is megláthatják! A katonai parádé hamarosan elkezdődik!

- Én még sohasem láttam ezt a karnevált! Nagyon kíváncsi vagyok rá! - szólalt meg Maria asszony, Montero úr felesége.

- Nem fognak csalódni a látványban, azt megígérhetem! - felelte Gheron.

- Ön ilyen jól értesült? - nézett rá Antonio.

- Hát hogyne! Be kell, hogy valljam, rendkívül kíváncsi voltam az előkészületekre, s amikor a napokban Legrand úrnál jártam, személyesen láthattam a készülődést.

De Frane erre felfigyelt.

- Mit keresett ön Legrand úrnál?

Gheron felvonta a vállát.

- Üzleti ügyben jártam nála!

- Valóban? S miféle üzleti ügye lehet önnek a tábornokkal?

A férfi helyett Hermine válaszolt.

- Legrand úr állítólag új házat szeretne építtetni, s a tervezést az urammal végeztetné el!
- Nocsak? Mi történt? A tábornok úr újabb babérokra vágyik? - csodálkozott Sabine.
- Miből gondolja? - nézett a nőre Gheron.
- Csak abból, hogy Legrand tábornok úr semmit sem csinál ok nélkül! Bizonyára új terveket forgat a fejében! Mindenki tudja, kedves sógor, hogy aki önnel tervezet házat, az kissé fel akar vágni mások előtt! Ön olyan épületeket tervez, amelyekkel jócskán ki lehet tűnni!
- Gheron egy pillanatig hallgatott. Jobbnak látta, ha Amelie-re való tekintettel nem említi meg a tábornok valódi szándékait.
- Nem tudom, hogy miért akarja! Velem csak annyit közölt, hogy egy új házat szeretne építtetni, s én vállalnám-e a tervezést? Persze igent mondtam, mert szükségem van a pénzre, s a tábornok jól fizet!
- De Frane erre elgondolkodva bólogatott, majd megszólalt.
- Ha ilyen sok pénz hajlandó kiadni a házért, akkor valóban tervez valamit! De ez nála egyáltalán nem meglepő!
- Ebben a pillanatban felhangzott a zene, és a karneváli felvonulás elkezdődött.
- Végre kezdődik! - nevetett Sabine.
- Azt hiszem, jobb, ha hagyjuk most a tábornokot! Inkább élvezzék a karneváli felvonulást! Ritka látványosság lesz! - felelte Servier gróf, és a többiekkel együtt az erkély korlátjához lépett, hogy onnan nézze végig az ünnepi eseményeket.

Negyvenkilencedik fejezet - A szürke ruhás idegen

A városi kocsmák forgalma a Karnevál ideje alatt sem csökkent. Így volt ez abban a fogadóban is, ahol nem is olyan túl régen Bertran de Raquin századost leszólitotta egy ismeretlen. Az asztalok mellett sokan ültek, főleg a törzsvendégek! Beszélgettek, iszogattak, mások pedig kártyáztak. Nagyban folyt az élet, az állandó morajlásban szinte fel sem tűnt, amikor nyílt a helyiség ajtaja. Újabb vendég érkezett.

A jövevény harmincvalahány éves, kissé sápadt, komor tekintetű férfi volt. Átlagos városi ruhát viselt, látszott rajta, hogy nem sűrűn jár efféle helyekre. Bizonyára oka volt rá, hogy most mégis bejött. Mindenesetre elég magabiztosnak tűnt. Egy rövid ideig megállt az ajtóban, és körbepillantott. Úgy látszott, mintha valamit, vagy valakit keresne. Pár percig nézelődött, mikor megakadt a szeme az egyik távoli sarokülönél. Az asztal mellett három férfi ült, és kártyázott. Az idegen elindult feléjük. A kártyások

elmélyülten játszottak, észre sem vették, hogy a szürke ruhás férfi melléjük lépett. Az idegen nem szólt egy szót sem, csak figyelte a játékot. Az osztó egy borostás képű, szakadt öreg volt. Tőle jobbra egy kövér, pirosposzsgás krapek foglalt helyet. S ha lehet, a harmadik figura még rondább volt. Ő is kopott, szürke ruhát viselt, melyet még egyhangúbbá tett meghatározhatatlan színű, kese haja. Vékony, csontos arcán sötét, agresszív kifejezés ült.

A borostás öreg osztott. A játékosok fölvevették a lapjaikat, majd megtették a tétet. Hosszú, feszült percek következtek. Jó pár körön keresztül folyt a lapváltás, mire a játszma véget ért. A kesehajú kiterítette a lapjait. Egy szót sem szólt, csak a társaira vigyorgott.

- Ekkora mázlija is csak ennek a marhának lehet! - mérgelődött a dagadt.

- Ne mérgelődj már, te mamlasz! - csitítgatta a férfit az öreg.

A kesehajú hátradőlt a széken, és a kövér férfira pillantott.

- Aki nem tud veszíteni, az ne játsszon! - szólalt meg rekedt hangon, majd fölneézett.

Ekkor vette észre az asztaluk mellett álló férfit.

- Valami baj van, barátocskám? - kérdezte kissé ingerült hangon.

A jövevény nem ijedt meg. Mintha észre sem vette volna a kesehajú férfit. Szavait az öreghez intézte.

- Jó napot! - köszönt.

- . . . Napot! - dűnnyögte a borostás figura.

- Úgy látom, itt igencsak jó kártyajátékosok ülnek! Beszállhatnak én is?

A kesehajú karba tette a kezét.

- Lehet róla szó! De . . .!

- De?

- Nézze, monsieur akárki! Ezt a játékot többféle szabály szerint is lehet játszani! - felelte a férfi, s fürkészően nézett a jövevényre.

- Ha elmondom, hogy én milyen szabályokat ismerek, akkor leülhettek?

- Az attól függ! - szólt a kövér.

- Mitől?

- Ha tetszenek a maga játékszabályai, megbeszélhetjük!

- És még valami! - szólalt meg az öreg.

- Hallgatom!

- Ezt a játékot pénzre játsszák! Aki nem kockáztat, az soha a büdös életben nem fog nyerni!

Az idegen némán bólintott, majd a belső zsebébe nyúlt.

Bankjegyeket vett elő, és egyet-egyét lerakott a három férfi elé.

- Kezdesnek ez a tét megfelel? - kérdezte.

Csend lett az asztalnál. A cimborák némán méregették a szürke ruhás férfit.

Nemsokára a borostás öreg szólalt meg.

- Mondja a játékszabályokat! - dörmögte.

A férfi körbepillantott rajtuk, majd beszélni kezdett.

- A szabály egyszerű. Négyen játsszák! A bankos feltesz néhány kérdést! A játékot az nyeri, aki ezekből a kérdésekből a legtöbbre tudja a választ! Ha ez túlságosan nehéz, könnyítésképpen a három játékos közösen is megbeszélheti, hogy a kérdésekre mit feleljenek! De vigyázat! Csak akkor érdemes válaszolni, ha tudják a megfelelő választ! Aki nem tudja, az jobb, ha hallgat! Kockázatos dolog, ha valaki esetleg szándékosan blöfföl a játékban! Nem érdemes megkockáztatni! - felelte a férfi, határozott tekintetet vetve a másik három emberre.

A férfiak gyorsan megemésztették a hallottakat.

- Mit akar tudni? - kérdezte a kesehajú.

- Azt mondják, hogy ebben a lebuiban szinte mindent meg lehet tudni, amire kíváncsi az ember! Csak tudni kell, hogy kit kérdezzünk!

- Itt a legjobb helyen keresgél! - dörmögte az öreg.

- Egy emberről szeretnék bővebben hallani! Remélem, nem hiába keresgélek!

- Ha nem a nyomornegyed egyik lakójának második unokatestvérének a nagynénjéről érdeklődik, akkor jó helyen jár!

- Remek! Bár kétlem, hogy akiről én hallani akarok, azt az embert maguk ismernék!

- Ne is folytassa! Maga valami gazdag fickót keres!

- Nem keresem, csak tudni akarom, hogy él-e, s ha igen, akkor pontosan hol lakik, mit csinál, kikkel érintkezik?

- Úgy látom, a dolog elég komoly! - felelte a dagadt.

- Figyel valakit? - vigyorgott a szürke ruhásra az öreg.

- Ez mellékes! Mondjuk inkább úgy, hogy érdekel valaki, s nem szeretném, ha ez az illető erről tudomást szerezne!

- Értem! S mondja! Ez az ember vagyonos?

- Milliomos!

- Akkor csak gazember lehet! Mi a neve?

- Marc de Belloc! Ismerik?

Az öreg bólintott.

- Tudom, ki az! Miért érdekli?

- Ezt magának nem kell tudnia! Elég, ha elmondja nekem, amit tud róla!

Az öreg elvigyorodott.

- Hát igen! Csakhogy aki nem kockáztat, az nem nyer! Ezt nemrég épp maga mondta! Ma már semmi sincs ingyen, tisztelt uram!

A szürke ruhás értette a célzást. Újabb pénzt vett elő, és az öreg elé tette.

A borostás képű beszélni kezdett.

- Marc de Belloc itt él Párizsban! Gazdag barátai vannak! Nagyon gazdag

barátai! Jogászként dolgozik a Hadügyminisztériumban, egy Jean Legrand nevű tábornok mellett! Befolyásos emberek jogi képviselőjét látja el, akik mindezt óriási összegeket juttatnak neki! Párizsban neki is jelentős hatalma, és szava van! Nem könnyű dolog kibabrálni vele! Elvetemült egy gazember! Csak egy szavába kerül, s bárki a guillotine alatt találhatja magát! Korrupt fickó, korrupt barátokkal körülvéve!

- Értem! S hol lakik?

- Hé! Álljon meg a menet! Mindent én sem tudhatok! Fogalmam sincs, hogy hol lakik! Csak azt tudom mondani magának, hogy ha közelebb akar kerülni hozzá, akkor keresgéljen a XVIII. Lovaszred laktanyájánál! Egy pár tiszt barátja van ott! De oda szinte lehetetlen bejutni!

- Ez baj! Mindenképp szem előtt kell a fickót tartanom!

- Az nem lesz könnyű! De ha mindent egy lapra akar feltenni, akkor holnap érdemes próbálkoznia!

- Miért?

- Ahogy elnézem magát, biztos vagyok benne, hogy jobb helyről származik! Maga úgy szórja a pénzt, mint ahogy én szeretném nyerni! Maga úriember, hiába is próbál itt közembernek látszani! Magának van elég pénze ahhoz, hogy elmenjen az Elysées Palotába! Holnap este nagy bált rendeznek ott! Több százan vesznek részt azon az estélyen, amelyet a Hadsereg, és a Servier bank szervezett az elitnek! A maga embere is ott lesz! Az ilyen eseményeket soha nem hagyja ki!

A szürke ruhás férfi némán bólintott, majd egy újabb bankót adott át az öregnek.

- Nagyon köszönöm! Nekem ez elég! Sokat segített! Ne felejtse el! Ha kényelmesen akar pénzhez jutni, akkor egy pár alkalommal még a segítségemre lehet! Még szükségem lesz magára, felkeresem! Itt, ebben a fogadóban! - mondta a férfi, és felállt az asztaltól.

- Állok rendelkezésére, uram! - bólogatott az öreg, a pénztől boldogan.

De a szürke ruhás ember már nem figyelt rá. Némán sarkon fordult, és kilépett az utcára. Alakját elnyelték szűk sikátor árnyai.

Ötvenedik fejezet - A fesztivál első napja

Elérkezett a másnap délután. Az Elysées Palota díszterme ismét megtelt. A fesztivál egyik fő eseménye az a zenés-táncos bál volt, amin a francia főváros elitje minden évben részt vett. Ezt az összejövetelt mindig mindenki nagy izgalommal várta, hiszen ilyen nagy esemény csak egyszer adatott meg egy évben. A bálon résztvevők zömmel a nagyon gazdagok közül

kerültek ki, hazaiak, és külföldiek vegyesen. Bár a parti elsődleges célja a szórakozás és a kikapcsolódás volt, de ezeken az eseményeken rengeteg új ismeretség, és új üzleti kapcsolat szövődött, melyek később biztosították a résztvevők további együttműködését. Ilyenkor általában mindenkivel lehetett találkozni, aki egy kicsit is számított. Bankárok, miniszterek, üzletemberek, és a hadsereg magas rangú vezetői mind jelen voltak. Ezen a napon is így volt ez. De ha valaki megérkezésekor belépett a hatalmas bálterembe, rögtön érezte, hogy ez a bál most más lesz, mint eddig. A kiszolgálás, a zene, a hangulat, minden sokkal magasabb színvonalú volt. S ez persze nem is volt véletlen! Az egész eseményt Maximilien de Servier gróf tartotta a kezében, aki nagyon jól tudta, hogy hogyan kell fellépnie, és hogyan kell a fesztivált szerveznie, hogy a bankja és a személye a legjobb pozícióba, és a legjobb hírbe kerüljön. Nagyon úgy tűnt, hogy a tevékenysége nem volt hiábavaló, hiszen alig akadt olyan ismert ember, aki ne azon igyekezett volna, hogy a gróf barátságát keresse. Akit persze nem lehetett ilyen könnyen megközelíteni! Bár mindenkivel közvetlen és udvarias volt, de legbelül nagyon is jól tudta, hogy kit meddig engedhet be az ő világába. Az a sok kinyalt úrfi, és az agyoncicomázott, bekölnizett úrihölgy nagyon is szerette a pénzt! Minél közelebb volt, annál jobban! S ha valaki el akart valamit érní, akkor elég volt elmesélnie bárkinek, hogy ő Maximilien de Servier gróf jó ismerőse. Az emberek hiúk és önzők. S ezzel a gróf tisztában volt. De úgy érezte, nem az a fontos, kivel szemben érez ellenszenvet, vagy rokonszenvet, hanem az, hogy a végeredmény mindenképp hasznos legyen. S ekkor a szimpátia kérdései eltörpültek az igazi lényeg mellett. Servier gróf tudta, hogy a jövődő feleségének és családjának csak úgy biztosíthat végre nyugodt jövőt, ha lépéseket is tesz érte. S jelen pillanatban ez volt a legfontosabb.

A bálteremben nagyon sokan voltak. A tánctéren, az árkádok alatt, a lépcsőkön, és az emeleti folyosókon is mindenütt báli ruhás embereket lehetett látni. Csoportokba verődve beszélgettek, mások az asztalokra kitett tálcákról fogyasztották a bőséges és változatos ételt. Voltak, akik egy-egy új ismeretségre koccintottak, másutt hangos nevetést lehetett hallani. A hatalmas termet egyenletes moraj töltötte be, mely vegyült a főhelyen lévő nagyszámú zenekar muzsikájának hangjával.

Servier gróf már kora reggel óta a helyszínen tartózkodott, két segítőjével, Duvier tábornokkal, és Jean Legrand tábornokkal együtt felügyelték az előkészületek menetét. Minden simán is ment. De nem ez volt, ami a gróft megglepte, hanem az, ahogy Legrand tábornok viselkedett vele szemben! Servier arra számított, hogy a tábornok nem tudja majd leplezni dühét, és ellenszenvét, amelyet a gróf iránt érzett, és amit a férfi is jól tudott. Legrand közvetlen volt, de Serviernek úgy tűnt, hogy túlságosan is kedves. A

tábornok udvarias, majdnem hízelgő magatartása igencsak meglepte. Mivel már ismerte azt a taktikát, rögtön észrevette, hogy ez a majdnem bratyizó magatartás nem őszinte. Érezte, hogy valami nincs rendben. S ez óvatosságra intette. Tudta, hogy ki Legrand, és hogy miféle dolgokra képes. A bál ennek ellenére jól indult. Servier barátai társaságában töltötte az estély nagy részét. Közvetlenül mellette állt Amelie, és belékarolt. Tiszta új estélyi ruhát viselt, amely pompázatos, mégsem eltúlzott cicomájával sokak csodálatát kivívta. Hosszú szőkésbarna haja csinos frizurának volt elkészítve, megjelenése szinte királynői magasságokba emelte. A lányból eddig soha nem érzett derű, jókedv, és nyugalom áradt, s ez átragadt a többiekre is. A társaságban ott volt még Osilly úr, Sabine, és Pierre De Frane. Gheron bárót, Hermine-t és a Montero családot egyelőre még nem lehetett látni. Legrand tábornok is ki tudja, hol járt. Marc de Belloc-ot, és Subiat kapitányt sem lehetett fölfedezni még a tömegben. Osilly úr, az ügyész, meg is jegyezte.

- Úgy látom, Hermine-ék csak késnek! Pedig a lelkükre kötöttem, hogy időben itt legyenek!

Servier a férfit nézett.

- Ne izguljon, ügyész úr! Nincs késve semmi! Azt hiszem, a következő fél órában még elég sokan fognak jönni.

- A régi ismerősök mellett sok új arcot vélek fölfedezni a vendégek között! - szólalt meg Sabine.

A gróf bólintott.

- Igen, mert most sokkal többen vannak, mint eddig bármikor! De azt hiszem, ez mindenképpen hasznos lesz, mert az új barátságok, és új üzleti kapcsolatok is ilyenkor szövődnek!

De Frane is megszólalt.

- De az érdekbártságok is megmaradnak ám! - intett a helyiség másik végében lévő egyenruhás társaság felé.

Ott egy nyolc-tíz fős, tisztekből álló csoport álldogált, köztük különféle rangúak.

- Mi baja a hadsereg képviselőivel, Pierre? - kérdezett rá Amelie.

- Nem is tudom! Nekem úgy tűnik, mintha egy kicsit magas lóról néznének le a civil emberekre!

Servier felpillantott.

- Kétségtelen, hogy vannak köztük egy páran, de az efféle dolgokat nem szabad olyan véresen komolyan venni. Általában a legmagasabb rangú tisztek, elsősorban a tábornokok között fordul ez elő. De ez is csak rossz beidegződés. Aki minden nap parancsokat osztogat, az az évek során lassan megszokja, hogy ő az úr, és a többiek mind hajbókolnak neki.

Sabine meg is jegyezte.

- Ez biztos, hogy így van! S meg kell, hogy mondjam, én épp emiatt nem kedvelem sem Legrand tábornokot, sem pedig a barátját! Szinte csak úgy süt róluk a megtestesült egoizmus!

Osilly úr kissé megróttta a nőt.

- Ne beszélj így, Sabine! Nem túl jó dolog beszélni így egy tábornokról! Akkor sem, ha nem kedveled! Mégiscsak egy tábornok!

- Az édesapjának igaza van! - szólalt meg Servier is. - Nem volna szerencsés dolog, ha ez monsieur Legrand fülébe jutna! Jobb, ha vigyáz az efféle kijelentésekkel!

Sabine azonban ellenkezett.

- Hogyan tudhatná meg? Hiszen még nincs is itt!

Servier bólintott.

- Ez igaz! De sok ember van itt, akik nagyon jóban vannak a tábornokkal. Csak egy pillanat kell ahhoz, hogy meghalljanak egy óvatlanul kiejtett megjegyzést. S ha elmondják ezt Legrand úrnak, akkor kész a baj! A tábornok úrnak nagy a hatalma, s még több a talpnyalója! Legyen óvatos, Sabine! Sohasem tudhatja, hogy Legrand úr mire képes!

Ez a mondat pontot tett a társalgás végére. S legjobban Amelie-t rémítette meg. Próbálta megérteni, hogy miről beszélt a férfi. Vajon miért nem bízik a tábornokban? Talán csak azért, mert tudja, hogy Legrand is feleségül kérte őt? Vagy valami más van a háttérben? Amelie visszagondolt Sabine és Pierre esküvőjének a napjára. Eszébe jutottak azok a mondatok, amelyeket Servier a tábornokhoz intézett. Félelmetes tárgyilagossággal, és halálos pontossággal hangzottak. Ahogy a gróf azon az estén lefestette a tábornok jellemét, mind szóról szóra, mondatról mondatra egyezett! Kemény és határozott szavak voltak, s amennyire Amelie visszaemlékezett, Jean jó képet vágott hozzá. De ahogy egyre inkább előjöttek az akkori estély képei, és hangjai, a leány számára úgy vált egyre valóságosabbá, hogy ott valami nem volt rendben! S abban a pillanatban Amelie-nek bevillant a két férfi arca, és tekintete. S amire emlékezett, az megdöbbsentette. Bár a gróf kedves és udvarias volt az egész bál során, de a lány emlékezetében megmaradt az a félelmetes tekintet, ahogy a tábornokra nézett. Az a merev, rezzenéstelen nézés, amely egyszerre hordozott fájdalmat, és még valamit, amit Amelie nem tudott hová tenni. A tábornok arcán a megdöbbsenés, és a csodálkozással vegyes félelem ütközött ki. Servier megállapításai úgy hatottak rá, mint a hideg zuhany! A leány érezte, hogy a gróf kijelentéseinek igaza feltörte a tábornok addig kikezdzhetetlen tekintélyét. Megijedt az idegentől, aki csak úgy egyik pillanatról a másikra fél kézzel borította fel a félelmetes hírű Legrand úr magabiztosságát. Talán mégis jobb lesz, ha óvatosak lesznek! Igaza van Maximiliennek! Sohasem lehet tudni, hogy a tábornok mikor árthat! Bármennyire is barátságos volt Legrand, Amelie

most érezte meg először, hogy az a sok mosoly, és kedvesség nem igazi! S talán most először elkezdett félni a tábornoktól! Eddig úgy tekintette őt, mint régi barátját. De ahogy teltek a hónapok, egyre inkább kezdett kételkedni abban, hogy valóban jól ítélte-e meg Jeant. Mégis a többieknek lenne igazuk?

Töprengését Osilly úr hangja szakította félbe.

- Na végre! Úgy látom, Hermine és Andre is megérkezett!

- Igen! Montero úrék is velük vannak! - bólintott Sabine.

A jövevények közelebb léptek.

- Elnézésüket kérjük, de egy kicsit leálltunk az előtérben beszélgetni, és elfeledkeztünk az időről! - szólalt meg Antonio.

- Semmi baj, Antonio! Nem késtek el! - felelte Amelie.

- Gyönyörű ez a hely! - nézelődött körbe Maria asszony.

- Ugye? Nem hiába itt rendezik a legnagyobb eseményeket! - mondta Servier gróf.

De Frane elnevette magát.

- Azért én a Servier kastélyban is láttam ám egy ilyet a múlt héten, amikor önnél jártam! És az nagyobb is, mint ez a terem!

Servier a barátjára pillantott.

- Ne aggódjon, Pierre! Ott is rendezek majd egy összejövetelt!

Sabine a férfitra mosolygott.

- Ilyen nagy esemény lesz az önök esküvője is? - kérdezte.

- Szeretném, ha az lenne! - felelte a gróf.

- Az esküvő nyilván az ön otthonában lesz megtartva!

- Természetesen! Azt nem is szabad máshol megtartani! Szeretném, ha nemcsak mi, hanem a vendégeink is jól éreznék magukat!

Amelie a férfitra mosolygott.

- Fejedelmi esküvőt szeretne, kedvesem?

- Fejedelmit azért nem, csak valami hasonlót! Szeretném, ha az a nap sokáig emlékezetes maradna! Rengeteg ismerősünk van! Nem is tudnánk őket hová tenni egy kisebb teremben!

- Ez igaz! - nevetett a lány.

Gheron báró is elnevette magát.

- Ilyen sem volt még errefelé. Szinte havonta jönnek az újabbnál újabb estélyek! Alig másfél hónapja még De Frane úrék esküvőjén mulattunk, most itt ez a fesztivál, s újabb hónap múlva jön a Servier esküvő!

- Még jó, hogy szeptemberben nincs karneváli szezon! - szólt Antonio.

Sabine felemelte az ujját.

- Erről jut eszembe, Antonio! Ön nem akar nőszülni? Igyekeznie kell, ha Christine-t oltár elé akarja vezetni! - mutatott a bejárat felé.

Mindenki arrafelé nézett. A bejáraton épp akkor lépett be Louis de Raquin

báró, a feleségével, a fiával, Bertrannal, és lányával, Christine-nel. De nem ez volt a lényeg, hanem az, hogy a lány oldalán egy alacsony, köpcös, szemüveges alak állt. Marc de Belloc!

Servier jól látta, hogy Antonio keze akaratlanul is ökölbe szorul. A fiatalember egy nagyot sóhajtott. Semmit sem tehetett, tétlenül nézte, ahogy az ötfős társaság belép a terembe, és néhány ismerőssel üdvözlük egymást. Mire bármelyikük is tehetett volna valamit, az érkezők feléjük is elindultak. Servier a vendégek elé sietett.

- Isten hozta önöket az ünnepségen! Örömmel látom, hogy mindannyian eljöttek erre a bálra! - mondta, és az érkezők elé lépett.

- Ki nem hagytuk volna! - nevetett az öreg Raquin, és kezét fogott a gróffal. Servier kezét csókolt a nőnek, és köszöntötte Belloc-ot is.

- Hamarosan kezdődik az ünnepség! Addig is jöjjenek ide közénk! Pár ismerőssel találkozhatnak itt! - invitálta őket közelebb.

Raquin úrék közelebb jöttek. Belloc azonban hirtelen megtorpant, amikor megpillantotta Antonio-t. Megállt, jó két méterre a társaságtól, akik addigra már üdvözölték egymást. De Raquin úrnak feltűnt, hogy az ügyvéd távolabb áll.

- Marc! Mit áll ott? Jöjjön ide közénk! - mondta neki.

Belloc rögtön ráeszmélt, hogy így nem viselkedhet, s ezért ő is közelebb lépett.

- Nagyon fáradtnak tűnik, Belloc úr! - kezdte Sabine.

- Hát igen! Elég sokat dolgozom mostanában! - mondta kényszeredetten.

- Az biztos, hogy egy tábornok jogi képviselőjének lenni nem éppen unalmas munka! Legrand úr bizonyára elhalmozza önt feladatokkal! - jegyezte meg Servier.

- Így van! De én szeretem csinálni - felelte az ügyvéd.

- Abban biztos vagyok, monsieur Belloc.

Gheron báró ismét körülnézett a teremben.

- Érdekes, de Legrand tábornokot még nem láttam ma! - jegyezte meg.

- Pedig itt volt már kora reggel óta! - felelte Servier. - De egy órával ezelőtt el kellett mennie. Velem sem közölte, hogy hová indul.

- Azt hiszem, egy régi ismerőse látogatott el ide Párizsba, aki most nála lakik! Úgy tudom, érte ment el, hogy meghívja a bálba! - találta meg a hangját Belloc is.

- Személyesen ment el érte? - kérdezte Osilly úr.

- Igen! Régi jó ismerősök! S ez a tábornok úrnak ennyit mindenképp megér.

- Remélem, hogy tíz percen belül ideér, mert rögtön utánam ő is beszédet fog mondani! - mondta Servier.

- Ez a kérdés már meg is oldódott! - felelte De Frane, kissé távolabb pillantva.

S valóban, a bejárat felől feltűnt a tábornok. De nem egyedül érkezett, hanem egy másik, eddig ismeretlen férfi is volt vele. Az ajtónálló bejelentette a tábornokot, aki nem sokat törődött a protokolláris bejelentéssel, hanem egyszerűen Servier gróf, és társasága felé indult. A csoportból elsőként Raquin úr lépett ki, és üdvözölte Legrandt.

- Végre megérkezett, tábornok úr! Már hiányoltuk a társaságát! - mondta.

Legrand közelebb lépett, és kezet fogott a férfiakkal, majd üdvözölte a nőket is.

- Jó estét mindenkinek! Elnézésüket kérem, hogy egy kicsit késtem, de a barátom, Chevalier úr most jár először Párizsban, s mivel még nem ismeri a várost, sem az itt jelen lévő embereket, elmentem érte, és vállaltam, hogy elkalauzolom ide, és bemutatom őt önöknek.

Ismerjék meg Antoine de Chevalier urat! A barátomat! - intett a mellette álló magas férfi felé Legrand.

Az illető közelebb lépett, hogy bemutatkozzon. Ekkor egy pillanatra különös jelenet játszódott le a társaságban, de olyan gyorsan, hogy senki nem vette észre az érintetteken kívül. Amikor a Chevaliernek nevezett férfi előrébb lépett, a Sabine mellett álló Antonio egy pillanatra megtorpant, és nagy szemeket meresztett az illetőre. Már majdnem úgy tűnt, hogy mondani akar valamit, de ekkor Antonio-t megállította Servier gróf futó pillantása. A gróf szeme a fiatalemberre villant, és hallgatást sugallt. A spanyol fiatalember vett egy nagy levegőt, és megpróbált a háttérben maradni, miközben a többiek üdvözölték a jövevényt. S aki nem volt más, mint Ruiz Crusada, a profi bérgyilkos!

- Isten hozta a párizsi karnevál első napján! - rázott vele kezet elsőként Raquin úr.

- Köszönöm! - felelte Crusada, és kissé meghajolt.

Legrand tábornok mellé lépett, és átvette a szót.

- Azt hiszem, az udvariasság úgy kívánja, hogy először a hölgyeknek mutassam be a barátomat! - jelentette ki.

- Ezt el is vártuk öntől, tábornok úr! - mosolygott kissé hűvösen Sabine.

- Bemutatom önnek Sabine De Frane bárónét! Ismerkedjenek meg! - intett Crusada felé Legrand.

A spanyol kezet csókolt a nőnek.

- Örülök, hogy megismerhetem! - szólalt meg kellemkedő hangon Crusada.

- Üdvözlöm, uram! - mosolygott rá Sabine.

A férfi ezek után a többi nőt is üdvözölte. Legrand mosolyogva fordult a férfiak felé, szavait elsősorban Servierhez intézte.

- Remélem, az urak megbocsátják nekem, hogy először a hölgyeknek mutattam be a barátomat!

- Természetesen! - felelte Belloc.

A tábornok ezek után Servier felé intett.

- Antoine! Itt az ideje, hogy megismerjen egy igazi nagy embert, ha szabad így mondanom! - nevetett. - Bemutatom önnek a karneválunk fő szervezőjét, és Párizs leghíresebb emberét, Maximilien de Servier grófot!

Crusada most is magabiztos és barátságos volt, de a név hallatán kissé felkapta a fejét. Egy férfi állt előtte, akit addig eltakartak előle a többiek. Most, hogy szembe találta magát vele, kissé ő is megtorpant.

A gróf azonban nem várta meg, míg bármi is történik, Crusada felé lépett, és kezét nyújtott neki.

- Üdvözlöm! Remélem, remekül fogja magát érezni nálunk! - kezdte.

Crusada-nak nem volt más választása, habozás nélkül kezét fogott a gróffal.

- Jó estét! Reméltem, hogy megismerhetem önt! - felelte. - Azt hiszem, nem fog meglepődni, ha azt mondom, hogy már hallottam önről máshol is! Maximilien de Servier gróf nevét nagyon sokfelé ismerik!

A gróf szeme különös fényt vetett az idegenre. Amikor kezét fogtak, Servier arca ismét fölvette azt a félelmetes, mással soha össze nem hasonlítható, ijesztő pillantást. S úgy tűnt, hogy a gróf nézése kissé zavarba is ejtette a két méteres alakot. De Servier szavai nem hagyták, hogy Crusada sokat töpregjen a dolgon.

- Azt hiszem, elkerülhetetlen, hogy ezen a mozgalmas héten többször is összefussunk! - felelte a gróf.

- Ez nem kizárt! - felelte Crusada, és a gróf szemébe nézett.

Ennek a szokatlan társalgásnak Legrand hangja vetett véget.

- Azt hiszem, Belloc urat már ismeri! De a többiekkel még nem találkozott, ha nem tévedek!

- Még nem volt szerencsénk találkozni.

S Legrand sorra mutatta be a többieket is. De Frane-t, Bertran Raquint, és az ügyészt is. Miután Crusada mindenkivel megismerkedett, Servier intett egy távolabb álló felszolgálónak. Az inas a társasághoz lépett, kezében egy nagy tálccával.

Servier gróf megszólalt.

- Tisztelt barátaim! Koccintsunk egyet a karnevál minél nagyobb sikerére! S arra, hogy mindenki jól szórakozzon!

- Úgy legyen! - felelte Osilly úr, és a társaság tagjai mind vettek egy-egy poharat.

Koccintás után a tábornok Servierre nézett.

- Amint látom, a gróf úr társaságában lévő hölgy feltűnően csinos! Ahhoz képest, hogy nem is olyan túl régen még más férfi kísérete, elég gyorsan ön mellé csapódott!

Ez elég cinikus és rosszindulatú megjegyzés volt, de Servier gróf nem hagyta magát provokálni.

- Ne csüggedjen, tábornok úr! A hölgy szabad akaratából jött velem. S ön, mint úriember, bizonyára megérti, hogy Amelie kisasszony kísérijeként mindent megteszek, hogy a hölgy jól érezze magát! Ha esetleg attól tart, hogy ki akarom a kisasszonyt sajátítani, akkor nem kell aggódnia! Akkor kéri fel a hölgyet táncolni, amikor akarja! Nem venném a lelkemre, hogy ön esetleg rosszul érezze magát a bálon!

Sabine, mint oly sokszor, most is érezte, hogy a társalgás kezd kellemetlen irányba fordulni. Ezért másfelé terelte a beszélgetést. Crusada-hoz intézte szavait.

- Chevalier úr! Ön tényleg nem járt még Párizsban? - kérdezte.

- Még sohasem! - felelte a férfi. - De még évekkkel ezelőtt elhatároztam, hogy egyszer eljövök, és megnézem magamnak a várost, és ha lehet, sok helyre elmegyek. S most, hogy a tábornok úr meghívott, végre kikapcsolódom.

- Itt nem fog unatkozni, Chevalier úr! - felelte Hermine is.

- Ha nem vagyok indiszkrét, megkérdezhetem, hogy mivel foglalkozik? - érdeklődött Osilly úr is.

Crusada egy gyors pillantást vetett Servier grófra, majd válaszolt.

- Hajós vagyok. Van egy elég jól jövedelmező vállalkozásom, és elég jól is megy mostanában. Áruszállítással foglalkozom a Földközi-tenger vidékén.

A gróf egy pillantással viszonzta a férfi tekintetét, és megszólalt.

- A tengeri hajózás valóban jól jövedelmező üzlet! De ugyanakkor kockázatos is! Úgy hallottam, hogy Spanyolország és Mallorca között bizony elég sok kalóztámadás előfordul. Az utóbbi időben elég sokan látták ennek a kárát. Nem fél, hogy ez önnel is előfordulhat?

Crusada állta a gróf pillantását.

- Nem hiszem, hogy nekem emiatt aggódnom kellene! Engem elég kemény fából faragtak! S ha valaki veszi magának a bátorságot, hogy velem összetűzzön, annak az embernek nem sok jót ígérhetek!

A gróf bólintott.

- Jó tudni, hogy ilyen merész emberek is akadnak közöttünk!

Sabine mint mindig, most is beszélni kezdett.

- Nem hittem volna, hogy még ma is vannak kalózok!

Servier a nőre pillantott.

- Pedig vannak, báróné! Csak ma már a stílusuk változott! Elegánsan csinálják a dolgukat, beépülve a civil emberek közé is. Már régen nem az a módi, hogy hajóval járják a tengereket, és lemészárolnak mindenkit. Jó kapcsolatokkal, és pénzzel viszonylag könnyebben elérik a céljukat!

- Örülök, hogy én még nem találkoztam efféle emberekkel! - nevetett Sabine.

Közben a bálteremben elkezdődött a báli készülődés. Servier a társaságra

pillantott.

- Elnézésüket kérem, de most én következem! Az a megiszteltetés ért, hogy a nyitóbeszédet nekem kell mondanom! - mondta, majd elindult a helyiség végében felállított főhelyre, hogy elmondja beszédét.

Ötvenegyedik fejezet - Belloc nyomában

Az Elysées Palota előtti téren nagy volt a tömeg, annak ellenére, hogy a fesztivál délelőtti programjai már rég véget értek. Azok, akik nem juthattak be a palotába, a téren felállított standok, és a rögtönzött színpadok előtt állhatott le szórakozni. Ezek az emberek általában a köznépből kerültek ki. A vagyonosabbak már rág a bálon mulatoztak. Mindezekről függetlenül az utcai tömeg is jól mulatott. Rengeteg mutatványos, és akrobata szórakoztatta az embereket. S most az egyszer a legszegényebbeknek is kijutott a szórakozásból.

Jóval távolabb az utcai csődülettől egy harminc év körüli fiatal férfi sétált nyugodt léptekkel a Palota felé. Öltözete nem illett bele az utcán álldogáló tömegbe. Elegáns ruhát viselt, amelyből azt a következtetést vonhatnánk le, hogy az illető talán a bálba igyekezett. S ez valóban így is volt! Határozott léptekkel haladt a nagy épület felé. S ha jobban szemügyre vehetnénk az arcát, rájönnénk, hogy nem most látjuk őt először. Ez bizony így is van! Ha mellé képzelünk még három züllött kinézetű, kártyázó alakot, rögtön eszünkbe jut, hogy ki ő! S valóban! Az illető ugyanaz a férfi volt, aki az előző nap Belloc-ról tudakozódott a város egyik fogadóijában. Miután megtudta, hogy hol tartják a bált, elhatározta, hogy ő is elmegy, annál is inkább, mert tudomására jutott, hogy Belloc-ot is ott találja meg. De vajon miért kereste? Amint az előző napon mondott szavaiból ki lehetett venni, valószínűleg nem baráti látogatásra jött az ügyvéd után! De akkor miért? Csak várjunk! Talán majd ez is kiderül.

A férfi mindenesetre elég elszánt, és kissé komor arccal lépkedett föl a hosszú lépcsősoron. A kapuhoz érve lenyomta a nagy, nehéz ajtó kilincsét, és belépett a folyosóra. A férfi itt is áthaladt, s megérkezve a kivilágított, és piros szőnyeggel borított előtérbe. Innen újabb lépcsősor vezetett föl az emeletre, arrébb pedig egy hosszabb folyosó oldalában ajtók sorakoztak. Az ismeretlen megállt, nem tudva, hogy most merre induljon el. Az előszobában is állt jó pár ember, kezükben pezsgős pohárral. Beszélgettek, nevetgéltek. Valahonnan zene szólt. Az előtérben, a férfival szemben egy kétszárnyú, az eddigieknél is nagyobb ajtó magasodott. A bálterem ajtaja. A zene innen jött! Az ismeretlen vett egy nagy levegőt, és elindult. Benyitott a

tágas terembe. Amint belépett, a helyiség mérete, csillogó, talán kissé eltúlzott pompája megszedítette a férfit. A lélegzete is elakadt, ahogy szinte beleütközött a fényárba, a zene hangjaiba, és a jelenlévő több száz, ünnepi ruhás vendégbe. Pillantása lassan siklott végig a termen, a jókora csillártányérokon, melyekben füsttelen, hosszú színes gyertyák árasztották a fényt. Szinte elvakította a márványból kirakott padló csillogása, a barokkos díszítőelemek cicomája, és a többi látványosság. A teremben szólt a zene és ment a tánc. Körben asztalok voltak felállítva, melyek dugig voltak mindenféle étellel. A táncolókon kívül még sokan álltak az asztalok mellett, egy-egy ételt, italt, vagy süteményt kóstolgatva, beszélgetve. Az ismeretlen egy pillanatra kívülállónak érezte magát a rengeteg előkelő vendég között, de hamar rá kellett jönnie, hogy a kutya sem vette észre, amikor bejött. A férfinak pedig pont ez volt a célja. Nem akarta, hogy feltűnjön az érkezése, s éppen ezért megpróbált beolvadni a vendégek közé. Nyugodt léptekkel arrébb lépett, és megállt az egyik asztal mellett. De továbbra sem tudott szabadulni a díszterem látványától.

- Lám csak! Belloc! Te aztán nem akármilyen közegben mozogsz! - dünnyögte magában, s szeme keresgélni kezdett a tömegben. Belloc-ot kereste. De hiába nézelődött, az ügyvédet sehol sem látta. Töprengéséből az egyik inas hangja riasztotta fel.

- Egy pezsgőt, uram? - kérdezte a figura, kezében a tálcat tartva.

- Köszönöm! - felelte az ismeretlen, és elvett egy poharat a tálcáról.

Az inas elment, s a férfi most már úgy érezhette, hogy ő is tökéletesen beleolvad a vendégek közé. Némán megállt az egyik oszlop mellett, és csöndben nézte a parketten táncolókat.

Ötvenkettedik fejezet - Mese a három barátról

A tánc véget ért. A parketten lévők most mind visszavonultak egy kicsit pihenni, s akik eddig nézelődtek, most azok mentek be középre.

Amelie és Servier gróf épp ekkor fejezték be.

- Köszönöm a táncot, Maximilien! - mosolygott a lány a férfira.

- Én köszönöm önnek, kedvesem! - felelte a férfi.

- Még számítok önre a mai este folyamán! - nevetett Amelie a grófra.

- Állok rendelkezésére!

Nemsokára Gheron báró, és Hermine léptek közelebb.

- Rengetegen vannak itt ma! - kezdte Gheron.

- Igen! Még az én várakozásaimat is felülmúlta a részvételi arány! - felelte a gróf.

- Én azért mégsem irigylem önt, Maximilien! - mondta Hermine. - Bizonyára elég sokat kellett önnek ezért dolgoznia!
- Valóban nagyon sokat! De azt hiszem, megérite!
- Látom, rengeteg embert ismer, gróf úr. Olyanokat is, akiket még ezelőtt soha nem is láttam! - szólalt meg ismét Gheron.
- Igen, elég sok ismerősöm akadt az utóbbi időben. Általában régi, vagy új barátok, üzletfelek és egyéb.

A báró felsóhajtott.

- Bár nekem lenne ekkora kiterjedt kapcsolatrendszerem, mint önnek!
- Miért? Hiszen ön ismert építész! Biztos, hogy rengetegen ismerik a nevét!
- Ez igaz, de nem érzem magam mögött azt a megnyugtató biztonságot, ami boldogabbá tehetne!
- Ne mondjon ilyet, Andre! Ön jónevű, és származású ember! Most itt a bálon is számtalan alkalom adódhat arra, hogy ismeretségeket szerezzen!
Hermine a grófra pillantott.

- Csakhogy az én uram örök pesszimista! Soha nem hisz abban, hogy bármi is jól süllhet el az életében!
- Ez nem így van! - vetette ellen Gheron. - Csak arról van szó, hogy ismerem az embereket! S tudom, hogy önzők és hitványak!
- Bizonyára oka is van rá, hogy így érez, monsieur Gheron.

A férfi bólintott.

- Persze.
- Mégpedig?

Gheron nem válaszolt azonnal. Amelie érezte, hogy a két férfit most magára kell hagyniuk, hogy négy szemközt beszélhessenek. Hermine-hez fordult.

- Gyere, keressük meg Pierre-t és Sabine-t! - mondta neki.
- Jól van! - felelte a nő, és a két férfira nézett.
- Elnézést, uraim! - mondta.
- Természetesen! - felelte Servier.

A két nő elment.

- Hallgatom! - szólalt meg a gróf, Gheronra pillantva.

A báró kesernyésen elmosolyodott.

- Amelie kisasszony egy rendkívüli nő! Mintha érezte volna, hogy Hermine-t most egy kicsit el kell vinnie!
- Igen! Ahogy önt hallgattam, és ahogy az egész eddigi ünnepség alatt figyeltem, érzem, hogy nem igazán érezte jól magát. Zavarja valami? Vagy valaki?

Gheron felsóhajtott.

- Így is mondhatjuk! Tulajdonképpen amióta az a bizonyos párbaj lezajlott Subiat kapitánnyal, valahogy sehogy sem tudok napirendre térni a dolgok fölött! Egyszerűen nem is tudom, hogy mit gondoljak az akkor történekről!

Megszégyenítő és lealacsonyító dolog volt rám nézve.

- Nézze, Andre! Elvégre ön kereste a bajt!

- Ez igaz, de azt azért mégsem hagyhattam, hogy . . .

- Mit? Azt, hogy egy ismeretlen küldött egy csokor piros rózsát Hermine-nek?

- Azt nem egy ismeretlen küldte!

- Hanem ön szerint Subiat kapitány!

- Ki más lehetne? Minden összeillik! Valamikor a feleségemnek udvarolt!

- Na és? Gondolja, hogy a kapitány úr van olyan örült, hogy egy ilyen nyilvánvaló ostobaságot megkockáztat? Nem hinném! Tudja, hogy mindenki tisztában van a régi kapcsolatával Hermine-nel!

- Ez igaz, de akkor is!

- Pedig Subiat akkor is tagadta, és most is tagadja, hogy ő küldte azt a virágcsokrot!

- Én is tagadnám a helyében! De csak ő küldhette, hiszen már korábban hallottam, hogy voltak a kapitánynak tisztázatlan nőügyei. S azt is hallottam, hogy előszeretettel vadászott férjes asszonyokra, akiknek egy nagy csokor piros rózsát küldött!

- Hát persze! - mosolygott a gróf. - Önnek még most sem tűnik fel, hogy valaki úgy játszik az ön féltékeny természetével, mint macska az egérrel?

- Hogy érti ezt? - nézett rá Gheron.

- Egyszerűen! Valakinek nyilván rendkívüli hasznot hoz, hogy Subiat kapitányt megpróbálja valamilyen módon erkölcsileg lejáratni! Ez a valaki jól ismeri a kapitányt, és önt is! Nem is beszélve a feleségéről, Hermine-ről!

- De hát . . .

- Ez az illető szépen beadagolta önnek ezt a nem mindennapi mesét a piros rózsacsokorról, és Subiat állítólagos nőügyeiről! S ez épp elég volt ahhoz, hogy önnek bogarat ültessen a fülébe! S utána szépen elküldte a virágot önökhöz, akkor, amikor tudta, hogy otthon vannak! S utána szépen hazament, és egy jót nevetett a markába!

- Biztos ebben? - csodálkozott a báró.

- Igen!

- De . . .

Servier Gheronra nézett. Tekintete ismét fölvette azt a bizonyos félelmetesen merev, és rezzenéstelen pillantást.

- Ön még mindig hitetlenkedik! Pedig tudja, hogy igazam van! Valakitől hallotta ezt a virágcsokros mesét!

- Hát igen, csak . . .

- Csak nem tudja elhinni! És most pedig fél!

Gheron némán állt. Körülöttük továbbra is szólt a zene, és ment a tánc. De a báró alig hallott ebből valamit.

- Igen! - motyogta halkán. - Most meg kell, hogy mondjam, nem tudom, hogy mi legyen! Félek, mert egyáltalán nem értem, hogy miről van szó!

- Persze, hogy nem érti! Mert most olyan emberről van szó, akitől ön fél, és mindig is félt! Ugye?

- Igen.

- Pedig szembe kell néznie a dolgokkal, Andre! Ki volt az az ember, aki beszélt magának Subiat kitalált nőügyeiről?

- Hát . . .

- Ki volt az?

- Nem is tudom . . .

- Dehogynem tudja, Andre! Csak be van ijedve! Legrand tábornok volt az az ember, ugye?

Gheron ettől teljesen lezsibbadt. Hirtelen még Servier gróftól is megijedt. Eddig még sohasem hallotta, hogy a férfi így megemelte volna a hangját.

- Igen . . . Ő mondta . . . - motyogott Gheron.

- Sejtettem!

- De hát miért? A tábornok ilyet nem tenne!

- Dehogynem! Most is megtette!

- Ön ezt honnan tudja?

- Kikövetkeztettem!

- Miből? Tudomásom szerint a kapitány és a tábornok barátok!

Servier megrázta a fejét.

- Lehet, hogy valamikor azok voltak, de ez ma már nem így megy! Az egyikük gazdag és nagy hatalmú, míg a másik egy kis tisztecske!

- És ön szerint a tábornok csupán csak emiatt rendezte volna meg ezt az egész cirkuszt?

- Nem! Akiket baráttá az önző érdekek tettek, azokat a legkisebb ellentét is halálos ellenséggé tehet!

- Önző érdekek?

- Pontosan! Gondoljon csak bele, báró úr, hogy miről is van itt szó! Van három jóbarát! Nevezzük őket Legrandnak, Subiatnak és Bellocnak! Ez a három ember elhatározza, hogy egy szép napon meggazdagszanak, és ennek a megvalósításához kitalálnak egy tervet! A terv kényes, de hosszú távon kifizetődik! Ez a terv túlságosan is jól sikerül, annál is inkább, hiszen eljön 1830. júliusa! A forradalom után politikai fordulat következik be! Az egykor a jakobinusokat támogató Orleans-i herceg fiát, Lajos Fülöpöt emelik a trónra! Ekkor szinte az egész államapparátus, és a hadsereg vezérkarának jó része kicserélődik! S mit ad isten, a kis ezredesből egyik napról a másikra tábornok lesz, akinek iszonyú hatalom kerül a kezébe! Negyven évesen már tábornok, ami másnak egész életében nem sikerülhet! De ez az ezredes valamilyen oknál fogva még magasabbra tör! Vajon mit kellett érte tennie?

A politika undorító és kemény játék, de aki mindenáron nyers hatalmat, és pénzt akar, az nem riad vissza semmitől! S hogy a dolog még izgalmasabb legyen, a koldusszegény, kopott ruhájú, jelentéktelen ügyvédből egyszerre csak félelmetes hírű sztárügyvéd válik, aki a mellényzsebéből csak úgy szórja a bankókat! Persze ez is csak véletlen csupán, hogy ez az ügyvéd pont annak a tábornoknak a bizalmi embere, aki nem is olyan rég még ezredes volt, és egyike annak a három barátnak, akik valamikor elhatározták, hogy vagyont szereznek! De várjunk csak! Hol marad a harmadik barát? Mintha elfelejtették volna, hogy ő is a világon van! Valóban a világon van, de ő csak egy kis senki! Egy jelentéktelen ember, akivel már a kutya sem törődik. De hát kinek is van arra a kisegérré szüksége, amikor a másik két ember már a pénzében és a hatalmában fürdik! De ezt az elfelejtett barátot a lelke mélyéig megalázza a kismizettség és a mellőzöttség érzése. Dühös, mert úgy érzi, hogy átverték! Hiszen neki is joga volna azt a gazdagságot élvezni, amit a másik két társa megkaparintott magának! Együtt tervelték ki a meggazdagodásuk módját, s talán ez az elfelejtett barát tette érte a legtöbbet, talán még a másik kettőnek is ő kaparta ki a gesztenyét! Akik persze mindezt egyáltalán nem bánták, sőt, kapva kaptak rajta! És a mi kisegerünk pedig igencsak pofára esett! Elment a régi cimboráihoz, és követelte a jogos jussát! Sőt! Nem hogy követelte, hanem egyenesen fenyegetőzni kezdett! Felelősségre vonta őket, hogy őt kihagyták a játszából! Mivel a barátai hallani sem akartak arról, hogy bármit is megosszanak a régi társukkal, kereken megtagadták tőle a kérést. Erre az emberünk dühös lett, és a legvégső módszerhez folyamodott! Zsarolni kezdte egykori cimboráit! Elmondta, hogy a múlt piszkos ügyleteiből mindent kitálal, ha nem veszik be őt is a buliba. De elkövetett egy nagy hibát! Nem számolt azzal, hogy azok, akik egykor a társai voltak, ma már hatalmas, és mindenható emberek! S a két barátnak valamilyen módon el kell hallgattatnia őt! Mivel a gyilkosság túl kockázatos dolog lenne, ezért más módszert keresnek! S nemsokára meg is van a terv! Kapóra jön nekik, hogy ez az egykori cimborája valaha egy lánynak udvarolt, aki viszont azóta hozzámert egy híres építészhez, akit ők is ismernek! Tudják róla, hogy befolyásolható, féltékeny természetű ember! S éppen ezért összeugrasztják régi cimborájukkal! Csak egy kis kitalált mese kell a rózsacsokorról, meg az állítólagos nőügyekről! A hab a tortán az lesz, hogy az építész felesége valóban kap is egy ugyanolyan rózsacsokrot, mint amiről az a bizonyos mese szólt! És persze a féltékeny férj rögtön feltételezi, hogy azt a felesége régi udvarlója küldte! Kihívja párbajra az illetőt! A két cimborája várakozva dörzsöli össze a tenyerét! Mert milyen jó is lenne nekik, ha a férj netán véletlenül lelőné a kapitányt! A kisujjukat sem kell mozdítaniuk, és a veszélyes cimborája már el is van távolítva az útból!

Csakhogy a mese itt még nem ért véget! A kismimizett társ ugyanis rájön, hogy el akarják intézni! A becsülete védelmében nem mondja le a párbajt, de ott megkíméli az ellenfele életét, mert tudja, hogy egy ártatlan ember életét oltaná ki vele! S ki tudja, ezzel talán egy kis fricskát is adhat az ellenfeleinek! Így a mese nem fejeződik be! Még most is tart! A két cimborának biztosra kell mennie! S a mai napig is keresik annak a lehetőségét, hogy elhallgattassák egykori barátjukat!

Csend lett. Servier befejezte a mondanivalóját. Mellette a báró sápadt arccal állt.

- Ez szörnyű! - mondta halkan.

- Így van! S az a legszörnyűbb az egészben, hogy igaz! Erről a cselszövevről senki az égvilágon nem tud! Csak egy ember előtt világos az egész!

- S ez az egy ember miért nem beszél róla? - nézett a grófra kérdően Gheron.

- Azért, mert meg akarja kímélni ettől a mocsoktól a környezete, és a menyasszonya életét! De közben nem bírja nézni azt sem, hogy egy naiv építész önmagát eméssze mások önzése miatt! Legyen nyugodt, Gheron úr! A felesége, Hermine egy tisztességes asszony! De ahhoz, hogy a régi szerelmük, és a feltétlen bizalmuk helyreálljon, ahhoz önnek kell a legtöbbet tennie! Aznap, amikor az a csokor érkezett, ön megkérdőjelezte a felesége becsületét! S most önre vár, hogy mindezt ismét helyre tegye!

Gheron nem válaszolt, csak némán bólintott. Sokáig csak állt, és nézett maga elé. A gondolataiba mélyedt. Servier megveregette a vállát.

- Lazítson, Andre! És ne eméssze magát! Ha úgy érzi, hogy már megnyugodott, jöjjön oda a többiekhez! - mondta neki, és elment.

Gheron báró pedig magára maradt a gondolataival.

Örvenharmadik fejezet - Antonio teóriája

Tőlük nem messze, az egyik ablak mellett három ember beszélgetett. Amelie, Sabine és Antonio. A két nő rendkívül kíváncsi volt a spanyol fiatalemberre, és a gróffal való barátságára. Mivel az eddig eltelt pár nap kevés volt ahhoz, hogy jobban megismerkedjenek, Sabine úgy gondolta, itt az ideje, hogy ezt pótolják.

- Remélem, nem bánta meg Antonio, hogy elutazott ilyen messzire otthonról! - mosolygott a fiatalemberre.

- Egyáltalán nem! Sőt! Nagyon is jól érzem itt magam!

- Mióta ismerik egymást Maximiliennel? - érdeklődött Amelie.

- Másfél éve, körülbelül. Még Spanyolországban talákoztunk!

- S milyen embernek ismeri a gróft? - szólalt meg ismét Sabine.

- Miért érdekli, báróné?

- Nem is tudom! A gróf úr nagyon furcsa ember! Nagyon kedvelem, de valahogy úgy érzem, hogy van nála egy bizonyos határ, amelyen belülre soha senkit nem enged be!

- Igen, ezt én is észrevettem! De amióta csak ismerem, ő mindig is ilyen volt! Lehengerlően magabiztos, és reálisan gondolkodó ember, de ugyanakkor kissé zárkózott. Most, hogy egymás között vagyunk, önöknek elmondhatok még valamit. Volt idő, amikor több hónapon keresztül együtt jártuk a Földközi-tenger kikötővárosait. Ez idő alatt nagyon jó barátok lettünk! S én ez idő alatt megfigyelhettem őt! Voltak napok, amikor teljes erőbedobással a feladatára, és az üzleti ügyeire koncentrált, s ilyenkor sugárzott belőle az életerő! De ezek után mindig jöttek olyan időszakok, amikor csüggedtség vett erőt rajta. Ilyenkor csak hosszan hallgatott, és bámult maga elé. S ahogy teltek a hónapok, én sohasem tettem ezt neki szóvá, soha nem kérdeztem őt, hogy mi baja van! Pedig világosan éreztem, hogy mindig vissza-visszatér hozzá egy gondolat, egy hangulat, amitől hallgataggá válik. Ő valami nagy fájdalom terhét viseli, amit soha nem oszt meg senkivel!

- Biztos ön ebben? - kérdezte a fiatalembert Amelie, hiszen ő volt az egyetlen, aki tudta ennek a csüggedtségnek az okát.

- Igen! Túlságosan is jól ismerem őt ahhoz, hogy ezt ne vegyem észre.

- Érdekes, ez nekem is feltűnt! - mondta Sabine.

A spanyol fiatalember azonban még mást is fölvetett.

- A barátságunk alatt megismertem egy jellegzetes tulajdonságát. Ha bármi, vagy bárki kihozza a sodrából, akkor is halálosan nyugodt marad, de egyvalami mégis elárulja őt!

- Micsoda? - kérdezte szinte egyszerre a két nő.

- A szeme! A pillantása! Olyankor úgy tud nézni, mintha beelélna az ember agyába, és szinte átfúrja a tekintetével! Mintha villámokat szórna a szeme! Sabine ettől izgalomba jött.

- Ez igaz! Ezt a pillantást én is láttam már tőle! Csak nem tudom felidézni, hogy mikor, és kivel szemben!

Antonio a hölgyekre pillantott.

- Én itt csak egyetlen emberrel szemben láttam ezt a pillantást, de az minden eddiginél jobban felzaklatta őt!

- Innen valaki? - csodálkozott Sabine.

- Igen! - bólintott Antonio. - Én elég jó emberismerő vagyok, és arra rögtön rájöttem, hogy a tábornokot gyűlöli!

- Maximilien? - sápadt el Amelie.

A férfi bólintott.

- Igen! Bár a jó modor, és az udvariasság nem engedi, hogy ezt nyíltan

kimutassa, de én meg vagyok győződve arról, hogy ez az ellenszenv kölcsönös közöttük, és sokkal mélyebben gyökerezik, mint azt bárki is gondolná! A tábornok is gyűlöli Maximilient, ez az arcára van írva!

- Ez talán érthető, ha arra gondolunk, hogy ő is engem akart feleségül venni! - felelte Amelie.

De Antonio a fejét rázta.

- Én ebben nem vagyok teljesen biztos! Meg vagyok róla győződve, hogy ők ketten már nagyon régen, talán évek óta ismerik egymást, és ez a kölcsönös ellenszenv azóta tart közöttük! Sokkal régebben, mint azt mi gondoljuk!

Sabine erre hitetlenkedő arcot vágott.

- Az lehetetlen! Hiszen pár hónapja futottak csak össze az esküvőnkön!

Antonio kissé elmosolyodott.

- A látszat valóban ezt mutatja! De engem sehogyan sem hagy nyugodni az a gondolat, hogy ők már régóta ismerik egymást, és egy általunk nem ismert ellentét feszül közöttük, csak valamilyen oknál fogva erről soha nem beszélnek!

Amelie elsápadt, de Sabine egyetértően bólogatott.

- Ez elképzelhető, bár én nem tartom valószínűnek! Talán a tábornokot kétszeresen is sérti az a tény, hogy a gróf úr hihetetlenül sikeres, és népszerű, s ráadásul a szerelemben is jobban jár, mint ő! Az a tény, hogy Amelie kikoszarozta őt, és a gróf úrnak mondott igent, sérti a büszkeségét! S ezért bármire képes lehet! De ha már régebb óta ismernék egymást, az már régen nyilvánvalóvá vált volna!

Amelie idegesen tördelte a kezét.

- És Jean-nak jó oka volna rá, hogy ártson Maximiliennek! Sohasem gondoltam volna, hogy ez odáig is fajulhat, hogy nekem épp tőle kelljen féltennem a vőlegényemet!

- Pedig ez a helyzet! - nézett rá Sabine. - Eddig is csak azért tudtál hinni neki, mert amikor magányosnak és elhagyatottnak érezted magad, könnyű préda voltál! És ezt a tábornok is nagyon jól tudta! Ezért eljátszotta neked a nemes lovagot, aki mindent megtesz a hölgyéért! S ezzel az ügyes kis trükkel elérte azt, hogy hálás legyél neki! Pedig valójában sohasem magadért akart, hanem saját maga miatt!

- Hogy ismerhettem ennyire félre őt? - nézett maga elé kétségbeesetten Amelie.

Antonio a lányra nézett.

- Az igazi gazemberek mindenre képesek, hogy elérjék, amit akarnak!

Amelie nagyot sóhajtott, és szótlannul pillantott arrafelé, ahol a tábornok hideg, érzéketlen alakja állt.

Ötvennegyedik fejezet - Az informátor

Miután Servier gróf magára hagyta a gyötrődő Gheront, elindult a nagy bálterem hátsó vége felé. Körülpillantott. Elégedetten látta, hogy senki nem figyel rá. Amelie és Sabine Antonio-val beszélgetett tőle meglehetősen távol. Más ismerősei szintén itt-ott társalogtak, vagy éppen táncoltak. A gróf lassított, és megállt az egyik asztal mellett. Elvett a tálcáról egy pezsgőspoharat, és lassan kóstolgatni kezdte az értékes nedűt. Miközben igyekezett beolvadni a környezetbe, szeme ide-oda járt a tágas helyiségben. Mintha keresett volna valakit. S valóban! A gróf egy arcot keresett, amely csak neki mondott valamit! S ezt az arcot nemsokára meg is pillantotta. Az alak az árkádok alatt álldogált, látszólag közömbös arcot vágva. Nem volt túl feltűnő jelenség, külsőre teljesen beleolvadt a mulatozó társaságba. A férfi lassan a túlsó oldalon álló Servier gróf felé fordult, és közönyt színlelve lazán nekitámaszkodott az egyik oszlopnak. Pillantása találkozott a bankáréval, aki szemével alig észrevehetően a nagy lépcsősor alatti kisajtó felé intett. A férfi egy szót sem szólt, csak bólintott, elindult az ajtó felé, ahol hamarosan el is tűnt. A gróf néhány perc múlva követte.

A helyiség, ahová érkezett, nem volt túl tágas, csak egy tatarozás előtt lévő előtér, melyből jobbra egy szűk folyosó nyílt, balra pedig egy újabb lépcsősor volt látható. A gróf lepillantott az alagsorba, ahol most teljesen sötét volt. A lépcsőt por, és törmelékek borították, de a gróft ez egyáltalán nem zavarta. Most épp az volt a fontos, hogy minél kevesebben járjanak erre. Ez most be is jött, hiszen egy lélek sem tartózkodott itt, minden vendég a bálteremben mulatozott.

A gróf nem habozott sokáig, elindult lefelé a pincébe. Léptei visszhangozva verődtek vissza a komor falakról. De a férfit ez nem érdekelte, leérve befordult balra, a koromsötét folyosóra. Alig tett meg tíz métert, amikor találkozott emberével.

- Gróf úr! Itt vagyok, ahogy ígértem! - kezdte az idegen.

- Jó napot, Caron! Remélem nem feleslegesen rángatott le ide, pont most az ünnepség közepén!

- Elvégeztem a munkát, gróf úr! Azt tetszett mondani, hogy rögtön keressem fel, ha van valami fejlemény!

- Ez igaz, de nem hinném, hogy túl szerencsés volt idejönnie! Raquin megláthatja, és felismerheti magát itt!

- Ahhoz én túl óvatos vagyok, gróf úr! Észre sem vette, hogy itt vagyok!

- Remélem is! Nem szeretném, ha bárki is rájönne, hogy maga nekem dolgozik! Mindegy! Megvan, amivel megbíztam magát?

- Igen! Megszereztem!

- Hadd lássam!

A férfi a mellényzsebébe nyúlt, és egy kisebb méretű kulcsot vett elő, s átnyújtotta a grófnak.

- Rendben! - felelte Servier.

- Ez az, amire önnek szüksége van? - kérdezte az embere.

- Igen, ez az! Már jó hosszú ideje, hogy erre vártam! S most itt van! Jó munkát végzett, Caron! Fogja! Ez a magáé! - mondta Servier, és egy köteg bankjegyet nyomott a férfi kezébe.

Az informátor elvette, de alig tudta leplezni az örömét.

- Hálás köszönetem, gróf úr! Önnek köszönhetem, hogy újra el tudom látni a családomat, és a gyerekeimet!

Servier gróf emberére vetette lélekölő tekintetét.

- Még párszor lesz alkalma kiérdemelni a pénzét, Caron úr. De most hagyja abba az érzelgősködést! Meséljen! Hogy ment?

- Könnyebben, mint amire számítottam! A százados eléggé be volt rezelve, azt hiszem, talán egy kicsit kemény voltam vele!

- Az mindegy! Csak tegye, amit akarunk tőle!

- Eléggé készségesnek mutatkozott.

- Mit tud Raquin úr erről az ügyről?

- Gondoskodtam róla, hogy ne tudjon meg többet, mint amivel eddig is tisztában volt. Elmondta, hogy ezt a kulcsot a társa bízta rá évekkal ezelőtt! Azóta magánál tartotta, de nem tudta, hogy mit kezdjen vele!

- Nem kérdezte, hogy magának ez mire kell, vagy hogy kinek áll érdekében az ügyet megbolygatni?

- De igen! Azt feleltem, hogy ne akarjon mindent tudni! S ahogy láttam, nem is fogja az ügyet tovább forszírozni, annyira megijedt attól, hogy valami nagyon veszélyes dologba nyúlt! De biztosított róla, hogy mindenben a rendelkezésemre áll!

- Helyes! Azt hiszem, egyelőre ennyi lesz a dolga! Majd értesítem, ha újabb feladat vár magára!

- Állok rendelkezésére, Gróf úr! Jaj, majd' elfelejtettem! Van még valami!

- Mi az?

- Belloc úrról van szó!

- Mi van vele? A múltkor azt mondta, hogy vele kapcsolatban semmilyen terhelő adatot nem talált!

- Ez akkor volt! Ön azt mondta, gróf úr, hogy hiba volt ide jönnöm, de én úgy gondolom, hogy nem! Itt ugyanis egy nagyon hasznos dolgot láttam meg, egészen véletlenül! S akkor eszembe jutott egy régi eset, amivel mégiscsak meg lehet fogni Marc de Belloc-ot!

- Beszéljen világosabban!

- Rendben! Arról van szó, hogy a vendégek között megpillantottam valakit, aki talán azt hiszi, hogy senki sem vette őt észre a vendégseregben! De én felfigyeltem rá, és ahogy néztem, eszembe jutott, hogy hol láttam már őt egyszer! Még Firenzében, ahol alkalmilag újságírással foglalkoztam.

- És?

- Ez az ember, akit itt megláttam, egészen biztos, hogy nem idevalósi, hanem olasz! Egy gazdag firenzei család elsőszülött fia. A Tordani családé! A fiatalembert Emilio Tordani-nak hívják! Ő, és családja három évvel ezelőtt perben állt Marc de Belloc-kal, és néhány hasonszőrű, kétes barátjával. Egy nagyon csúnya ügyről van szó, amelybe belehalt egy fiatal lány. Rosalia Tordani, a fiatalember húga. Belloc és néhány barátja a firenzei nyaralásuk egyik napján, alaposan felöntöttek a garatra, és mind az öten részegen, énekelve mentek hazafelé a szállásukra. Ez estefelé volt. Útközben találkoztak a hölgyel, Rosalia Tordani-val. Bár nem tudni, ki kezdte, de egy biztos! A társaság nekiesett a lánynak, és mind az öten megerőszkolták! A lány végül megbolondult, és tébolydába kellett zárni. A támadásnak egy tanúja volt. Úgy lett a dologból! Belloc és társai azonban mindössze két napot töltöttek vizsgálati fogságban, mert nem tudni, hogyan, de az egyetlen tanú örökre eltűnt! Nem hogy ítélet nem született, még tárgyalás sem volt! Két nappal az eset után kiengedték őket! Akkoriban voltak olyan hangok, amik szerint a francia nagykövetséggel, illetve a leendő francia kormányral kapcsolatban álló körök lefizették az ügyben eljáró hatóságokat, s így a dolog el lett simítva! Az ügy iratait is megsemmisítették, mára már ennek a dolognak sehol sincs föllelhető nyoma! Akkora lett a hallgatás, hogy a dolog mára már teljesen el lett felejtve! Mivel abban az időben itt forradalom volt, a francia újságok, és az itteni közvélemény egyáltalán nem is tud erről! Nincs ügy, mert valakik nem akarták, hogy legyen! Ilyen egyszerű! De a Tordani család megesküdtött, hogy addig nem nyugszik, amíg meg nem bünteti a bűnösöket! Kihirdették a vendettát! Emilio Tordani erre tette föl az életét! Én nem sokkal ezután Franciaországba kerültem, és elveszítettem a fonalamat.

- S most . . .

- Most nagy dolgot láttam, itt, a palota dísztermében! Biztos, hogy nem tévedek! Az az ember, akit többször is láttam a vendégek között, nem más, mint Emilio Tordani! Itt haljak meg, ha nem ő!

- Idejött . . .

- Idejött, hogy bosszút álljon! Ki tudja, mit tervez!

Servier összeráncolta a szemöldökét.

- Ez már valami! És nagyon jól jön! De nem volna jó dolog, ha Tordani itt most végezne Belloc-kal!

- Én is pont erre gondoltam, gróf úr! Figyelem őt, nehogy idő előtt

cselekedjen!

- Helyes, monsieur Caron! Jó munkát végzett! Amikor elválunk, én visszamegyek a barátaimhoz! Ön viszont csak figyelje továbbra is ezt a Tordanit! Nehogy nekem örültséget csináljon! S ha lehet, elegyedjen szóba velem, és ajánlja fel neki a segítségét! Itt most nagy a nyilvánosság! Azt hiszem, a B. terv tökéletesen megfelel mára!

- Igen, gróf úr!

- Jól van! Én most visszamegyek a terembe! Pár perc múlva kövessen! - szólalt meg végül Servier, és kimért léptekkel elindult visszafelé, ahol most is szólt a vidám zeneszó.

Ötvenötödik fejezet - Felelősségre vonás

Szinte ugyanebben a percben Sabine is igyekezett valahová. Úgy érezte, tennie kell valamit annak érdekében, hogy Christine és Antonio ügyét valamelyest kissé helyre tegye. Fürge léptekkel indult el a Raquin család felé, de valami nem engedte, hogy odajusson. Még csak a terem egyik félreeső ablakánál járt, amikor valaki megállította.

- Sabine! Beszélnem kell önnel! - szólt egy rekedtes hang.

A báróné már érezte is a karján az illető kemény szorítását. Legrand tábornok volt. Sötét pillantást vetett a hölgyre. Sabine érezte, hogy a tábornok nem jókedvében állította meg őt.

- Mit óhajt, tábornok úr? Ha nem haragszik, most dolgom van!

- Az várhat! Most kell beszélünk!

- Ne ilyen durván, uram! Mit képzeli?! Engedje el a karomat!

A férfi elengedte a nő karját, de tekintete továbbra sem enyhült.

- Hová igyekezett, ha meg nem sértem a kérdéssel? - kérdezte ingerült hangon.

- Raquin báró úrhoz, és családjához!

- Ó, persze! Miért is nem gondoltam erre? Most is bizonyára abban mesterkedik, hogy szerelmi találkát szervezzen Christine kisasszonynak, és ennek a spanyol ficsúrnak! Ugye? Ön a szerelmi találkák megszervezésében igencsak nagy rutint szerzett!

- Miről beszél, uram? És hogy jön ön ahhoz, hogy számon kérje a cselekedeteimet?

- Tudja ön azt nagyon jól! Azt hiszi, nem tudom, hogy a múlt héten kétszer is ön szervezte meg Amelie és Servier gróf titkos szerelmi találkozóját? Nem gondolja, hölgyem, hogy egy kissé túlmént a határon? Ez a

legelvetemültebb dolog, ami a tudomásomra jutott! Ezt nem feltételeztem magáról, Sabine!

A fiatal nő nem ijedt meg a tábornok dörgedelmeitől, mereven a férfi szemébe nézett.

- Tudja, tábornok úr, én azt tettem, amit akkor a legjobbnak gondoltam! És ha ma kellene döntenem, mindent ugyanígy tennék! S hogy miért segítettem Amelie és Servier gróf ügyét, ahhoz önnek semmi köze! Amelie a barátnőm, és szeretném, ha boldog lenne! Ezt ön nem tudja megadni neki! Amelie a vőlegénye halála óta boldogtalan, és ez önnel kapcsolatban sincs másképpen! Barátjának tekintette magát, mert ön nagyon jól tudta, hogy ekkor volt a legebbezhetőbb, és a legvédtelenebb! Amikor eljött a megfelelő pillanat, ön akkor villantotta fel a segítségét, s ezzel elérte, hogy Amelie önbe kapaszkodjon, mint az egyetlen elérhető szalmaszálba! De az ön részéről, tábornok úr, fel sem merült soha, hogy a barátnőmet önmagáért szeresse, őszintén! S vallja be, uram, magában talán még jót is nevetett akkor, amikor Guillaume de Flore-t halálra ítélték!

- Talán én tehetek róla, hogy az a fickó megölt egy embert? Gyilkos volt!

- Ez korántsem ilyen biztos! Az az ügy mindig is homályos és elhanyagolt volt! A kutya sem törődött a részletekkel! Gyenge és felkészületlen volt az ügyvéd is! S lehet, hogy azon a napon egy ártatlan embert ítélték halálra!

- Milyen alapon állítja ezt?!

- Mert ismerem Amelie-t! Sohasem szeretett volna olyan embert, akinek az őszinteségéről, és becsületességéről nem volt meggyőződve! S talán épp ez az oka, hogy önt elutasítja!

- Hogy érti ezt, Sabine?! Sérteget?!

- Egyáltalán nem, uram! De lássa be, hogy amit ön Amelie iránt érez, az nem őszinte szerelem, hanem csupán testi vonzalom, és önzés! Semmi más! Ön birtokolni akar egy kétségtelenül csinos lányt, mert úgy érzi, hogy a tábornoki egyenruhájához jól mutat!

- Servier grófnéként talán más benyomása lesz róla az embernek?! Csak pár hónapja, hogy ismerik egymást! Hogy lehet ebből szerelem?!

- Amint látja, tábornok úr, lehet!

- De hogyan?! Én már több mint tizenöt éve ismerem!

- Látja uram, ez a sors fintora! Önnek tizenöt év is kevés volt ahhoz, hogy úgy szeresse Amelie-t, ahogyan azt megérdemli! S hogy a grófnak ez ilyen hamar sikerült, az épp annak a kedvességnek és figyelmességnek köszönhető, ami önben soha nem volt meg! És talán soha nem is lesz! Meggyőződésem, hogy Amelie Servier gróf úr oldalán megtalálja a boldogságot!

- S ehhez miért kellett önnek is segédkeznie?! Milyen alapon ártja bele magát egy olyan dologba, ami valamilyen szinten az én ügyem is!

- Amit tettem, megtettem! És nem bántam meg! S hogy őszinte legyek, örülök, hogy Amelie a gróft választotta, és nem magát! Eddig a jóérzésem, és az Amelie iránti szeretetem tartott vissza attól, hogy önnek a szemébe mondjam, mit is gondolok magáról! Ön egy hideg, számító ember, aki csak a saját érdekeivel törődik! Belloc úrral, és néhány hasonszőrű barátjával együtt ki tudja, miféle disznóságra képes! Nem tudhatom, hogy miféle dolgok kerültek ki az önök keze alól, de meg vagyok róla győződve, hogy jó pár törvénytelen dolog is előfordult már! S ha Amelie belekerült volna ebbe a romlott, és mocskos közegbe, mára már ki tudja, mi lenne vele!

- Szóval így állunk, báróné?! - hunyorított megvetéssel Legrand.

- Így, tábornok úr! S most is csak azt mondhatom, ha önt zavarja Servier gróf úr, akkor miért nem megy oda hozzá, hogy a szemébe mondja nyíltan a véleményét?! Látja uram, ez a képmutatás! Gyűlöli a gróft, de közben a szemébe mosolyog, és hízeleg is neki! Épp ez az a dolog, amit ön jól megtanult, és ez az, ami a barátnőmet örökké boldogtalanná tette volna! - mondta határozott hangon Sabine, és faképnél hagyta a tábornokot.

Ötvenhatodik fejezet - Sabine beszámolója

A bálteremben javában szólt a zene, de Sabine szinte nem is hallotta, Legrand tábornok lekicsinylő, faragatlan stílusa annyira felidegesítette. Nagy levegőt vett, hogy elűzze mérgét, de ez nem igazán sikerült neki. Arcán továbbra is ott tükröződött felzaklatott lelkiállapota. S ez jól látszott rajta akkor is, amikor az egyik asztal mellett beszélgető Amelie-hez, és Servier grófhhoz lépett. A férfi észre is vette, hogy a nő körül valami nincs rendben. Rá is kérdezett.

- Mi történt önnel, Sabine? Nagyon feldúltnak látom.

A fiatal nő megcsóválta a fejét.

- Jaj, ne is kérdezze, Maximilien! Sohasem bírtam, ha valaki azt gondolja magáról, hogy ő a világ közepe, s neki mindenhez joga van!

- Valaki megbántotta?

- Legrand tábornok az előbb megállított, és volt hozzám néhány keresetlen szava!

- De hát miért? Mi baja van veled? - kérdezte ártatlan arccal Amelie.

Sabine megigazította ruhájának egyik pántját, majd közelebb húzódott a többiekhez, hogy más esetleg ne hallhassa, amit mond.

- Ez az ember egye rosszabb! Éppen Christine-ékhez indultam, amikor megállított! Megszorította a karomat, és maga felé fordított!

- Mit akart?

- Kijelentette, hogy tudomása van a mesterkedéseimről!

- Milyen mesterkedésről? - érdeklődött Servier.

- Tudja, hogy én kétszer is megszerveztem, hogy önök kettesben lehessenek Amelie-vel! Mindenről tud! Hogy miként jutott a fülébe, arról fogalmam sincs! De kijelentette, hogy ő ezt nem tűri, s ilyen aljasságot nem feltételezett rólam! S én úgy érzem, hogy jobban kell vigyázni, gróf úr! Ez az ember egyre indulatosabb, és én egyre inkább attól félek, hogy valami dologra készül! Még arról is tud, hogy Antonio Christine-be szerelmes! Honnan tudhat ezekről?

Servier összeráncolta a szemöldökét.

- Valószínű, hogy Bellocról.

- És arról honnan tud, hogy mi találkoztunk többször is? - szólalt meg aggódó arccal Amelie.

- Megvannak hozzá a kapcsolatai. Én már régóta figyelem azt az embert, kedvesem! - fordult Servier a menyasszonyához. - Most őszinte leszek önhöz, mert ez így nem mehet tovább! Jean Legrand egy minden hájjal megkent, aljas fickó, aki még a saját anyját is elárulná, ha az érdeke úgy kívánná! Mindig is ez volt róla a véleményem, csak azért nem beszéltem róla, mert tekintettel kellett lennem arra a barátságára, mit ön érzett iránta! De lassan olyan irányt vesznek az események, hogy már lehetetlen volt erről hallgatnom!

Amelie kétségbeesett arccal szólalt meg újra.

- Én már lassan azt sem tudom, hogy mit gondoljak! Lehet, hogy önök ezt nem értik meg, de én egyszerűen nem tudom őt gyűlölni, akármilyen is!

- Ezt én nem is kértem öntől, kedvesem! De tudnia kell, hogy mi várható ettől az embertől!

Sabine eközben fürkésző pillantást vetett a helyiség másik végében álló tábornokra és a társaságára.

- Igazán röstellem a dolgot, gróf úr, mert így leleplezem a barátját, de meg kell említenem a dolgot! Az a helyzet, hogy egy kicsit én is aggódom!

- Hogyhogy?

- Tulajdonképpen az ön barátja, Antonio úr is tehet róla egy kicsit! Észrevettem, hogy milyen bizalmatlanul szemléli a tábornoikat, és a társaságát! Főleg azt a Chevalier nevű embert! Én már attól félek, hogy utánam ő is összetűz a tábornoikkal, vagy Belloc-kal, ha a fülébe jut, hogy Legrand spanyol ficsúrnak nevezte, és hogy miket vágott a fejemhez! Nem is beszélve Pierre-ről! Én nem szeretném, ha Pierre, vagy Antonio is összetűzne a tábornoikkal, vagy az ügyvéddel!

Amikor ezt Sabine kimondta, egy hang szólalt meg a társaság mellett.

- Elnézést, hogy félbeszakítottam a társalgást, de a beszélgetésben meghallottam a nevemet! - szólalt meg valaki.

Antonio volt. Sabine a fiatalemberre nézett.

- Én csak annak az aggodalmamnak adtam hangot, hogy ön nehogy kellemetlen helyzetbe kerüljön Marc de Belloc miatt! Nem lenne tanácsos összetűzésbe kerülnie vele, hiszen a tábornok legjobb barátja!

- Ó, igazán nem szerettem volna, hogy önök emiatt aggódjanak! Ami pedig Belloc urat illeti, ha nyíltan nem is, de harcolni fogok azért, hogy az a hozományvadász ne érjen célba!

Sabine felnevetett.

- Mi ehhez csak drukkolni tudunk!

Miután napirendre tértek a dolog fölött, Antonio Sabine elé állt.

- Felkérhetem egy táncra, báróné?

- Természetesen, uram! Mehetünk! - kuncogott Sabine, és kezét nyújtotta a spanyol fiatalembernek.

Servier gróf és Amelie magára maradt. A férfi a lányra mosolygott.

- Azt hiszem, kedvesem, nekünk is jót tenne most egy tánc! Szeretném, ha a mai napon nem figyelnék másra, csak arra, hogy jól érezzük magunkat, és használjuk ki az ünnep napjait! Éppen ezért én is felkérném önt!

A lány a férfira mosolygott.

- Önnek sohasem mondanék nemet, uram! - mondta kedvesen, és a karját nyújtotta.

A termet most ellepték a táncolók! Az ünnepség, a mulatozás a tetőfokára hágott, s tartott hosszú órákon át.

Ötvenhetedik fejezet - Gheron és Subiat

A nagy bálteremben javában állt a bál, a mulatozás, de volt, akit nem mulattatott ez az összejövetel. Subiat kapitány az oldalsó üvegajtónál állt, és úgy érezte magát, mint egy parányi sziget a Csendes-óceán közepén. Még ő maga sem tudta megmagyarázni, de napok óta balsejtelmek gyötörték. Sehogyan sem tudott megszabadulni attól a gondolattól, ami miatt már jó ideje kirekesztettnek érezte magát. Pont ez volt az a dolog, ami a kapitányt csüggedtette. S ha jobban belegondolt, ő nem is tartozott igazán senkihez! Seholy sem volt szívesen látott vendég, inkább csak megtűrték az emberek a társaságukban. A kapitány érezte, hogy némi fenntartással néznek rá az emberek. Legrand tábornok, a régi cinkostárs megvetette egykori barátját, és Belloc is fütyült rá. Subiat kapitány lelkét most először járta át a magány gyöttrő érzése. Bár nem élt rosszul, boldogtalan volt. S csak most jött rá, hogy a fél életét elrontotta. Egyetlenegy barátja sem volt, akivel

megbeszélhette volna a bajait. Bár Osilly úr és családja sohasem érezte vele ellenszenvét, de valahol ezt a kapitány mindig is érezte. S akárhányszor abban a házban járt, mindenhová elkísérte Amelie arca és tekintete. Ez a szomorú pillantás napról napra egyre jobban gyötörte a férfi lelkiismeretét. S ahogy a lányra gondolt, legbelül érezte, hogy mindig is sajnálta.

Sajnálta azért a magányos életért, amit neki köszönhetett. Azért, mert ő is részt vett egy aljas összeesküvésben, amellyel emberek életét tette boldogtalanná és reménytelené.

- Hová sülyyedtem? Miért kellett nekem erre az aljas Legrand-ra hallgatnom? Tönkretettem Amelie életét! Tartozom neki! Valahogy jóvá kellene tennem a dolgokat! - zakatoltak a férfi gondolatai, de tudat alatt tisztában volt azzal, hogy tetteire nincs bocsánat.

Közben a tánc véget ért, de a kapitány észre sem vette. Sötét tekintettel bámulta a közelben lévő tábornokot, és népes társaságát. A csoportból ízléstelen kivécek, rosszindulatú intrikák hangzottak el, s azokat hangos nevetés követte. A kapitánynak egyre növekvő ellenszenvé támadt velük szemben. A tábornok most is a társaság közepén állt, és nagyon is jól mulatott.

- Lám csak! - morfondírozott a kapitány. - Micsoda szemét és érzéketlen alak! Egy kicsit sincs lelkiismeret-furdalása a múlt sötét ügyletei miatt! Cseppet sem zavarja, hogy mérhetetlen szomorúságot okozott a lánynak, akit állítólag szeret! Elcsalta a családi vagyont, tönkretett egy családot, s most is biztos készül valamire!

S Subiat kapitány elérkezett ahhoz a ponthoz, hogy mérhetetlenül meggyűlölte Legrand tábornokot! Komor tekintettel állt egyedül, senki meg nem kérdezte tőle, miért nem tart a többiekkel.

Eközben Gheron báró is összeszedte magát, és Servier gróffal történt beszélgetése óta elhatározta, hogy mindent újra kezd. Újra bízott a feleségében, s mindent megtett annak érdekében, hogy kettejük bizalma helyreálljon. S ennek az lett az eredménye, hogy elég hosszú időn keresztül, láthatólag jól szórakozva táncolt Hermine-nel. S végre a nő is boldognak érezte magát! A tánc azonban véget ért, és a báró elindult, hogy egy kicsit kifújja magát. Elindult a terített asztalok mellett, amikor megpillantotta az egyedül álló Subiat kapitányt, pár méterre tőle. A tiszt láthatólag csüggedt volt, és sötét tekintettel nézte Legrand tábornok harsány társaságát. Észrevehetően megvetéssel, és undorral figyelte őket. Gheron megállt, és s férfit figyelte. Subiat arckifejezése, és magányosan álló alakja a bárónak mindent elárult. Most már világosan érezte, hogy az a titokzatos rózsacsokor nem a kapitánytól érkezett. S bizonyára a kapitány is tudta, ki akarja őt bemocskolni. Gheron úgy érezte, hogy oda kell mennie hozzá. Vett

egy nagy levegőt, és a férfi mellé lépett.

- Miért áll itt egyedül, kapitány? - kérdezte tőle.

Subiat a férfi felé fordította a fejét, pillantása szomorúságot tükrözött, de a báró láttán mintha némi fény csillant volna meg a szemében.

- Nincs kívül mulatnom - motyogta halkan.

- Keressen társaságot, biztosan sok emberrel el tudna beszélgetni!

A kapitány jó ideig nem szólt egy szót sem, csak nézett a báró szemébe.

- Ön az első ember, Gheron úr, aki idejött, és észrevett. - mondta végül.

A báró nem tudta mire vélni ezt a szokatlan szomorúságot a kapitány hangjában.

- Valami baj van? - kérdezte aztán.

Subiat szeméből a szomorúság egyáltalán nem tűnt el, talán mintha fokozódott volna.

- Furcsa, hogy épp ön jött ide, és kérdezte meg, hogy mi van velem!

- Ha zavarja a társaságom . . .

- Nem, nem! Egyáltalán nem zavar! Csak tudja, azok után, hogy pár napja még párbajoztunk...

- Talán hiba volt.

- Gondolja?

- Azt hiszem! Talán túl hamar ítékeztem! De ma már másképp érzem a dolgot.

- Mi változott azóta?

- Semmi! Csak . . . valaki felnyitotta a szememet.

A báró szavait csend követte. Egyikük sem tudta, hogy mit mondjon. Végül Gheron szólalt meg hosszú hallgatás után.

- Miért kímélte meg az életemet? - kérdezte tétova hangon.

A kapitány a férfi felé fordult, s alig hallható hangon a kérdésre kérdéssel felelt.

- Miből gondolja, hogy megkíméltem az életét?

- Tudom, hogy így volt! Csak nem értem az okát.

A kapitány sóhajtott egy nagyot, majd folytatta.

- Gheron úr! Önnek családja van, nekem nincs! Én tudom, hogy a magány milyen gyötrő, és lassan öló mérég! Önnek van egy csodálatos felesége, akinek férjre van szüksége, és van egy nyolcéves fia, akinek kell egy apa, akire felnézhet, s akiről példát vehet! Én nem foszthatom meg őket ettől, mert ezzel tönkretennék egy családot! Én ezt nem tudom megtenni! S nem is akarom! Ha az emberek ezt hiszik, hogy gyáva vagyok, hát higgyék! Sohasem volt az életem annyira értékes, hogy bánjam, ha elvesz!

Csönd lett. S ez a csönd most súlyosabb lett, mint azelőtt volt!

Gheron alig találta a hangját.

- Köszönöm!

- Nincs mit megköszönnie.

- De igen! Tartozom önnek! Tartozom mindazzal, amit én azon a napon kétségbe vontam! A becsületével! Tudom, hogy ez lehetetlen, de szeretném, ha kibékülnénk! Kérem, fogadja el a bocsánatkérésemet! - felelte Gheron, és jobbát nyújtotta a kapitány felé.

Subiat felnézett, egy pillanatig fürkészően nézett a báróra, majd ő is kinyújtotta a kezét. S a két férfi kezet fogott. Ez a kézfogás mindkettejüket megkönnyebbüléssel töltötte el, de nem kerülhette el Legrand tábornok figyelmét sem! A férfi most is népesebb társaságában állt, de fél szemmel a másik kettőt figyelte. S amint a kézfogás megtörtént, a tábornok indulatai ismét feltörték, csak a férfi visszatartotta! De legbelül vadul tombolt dühében.

Ötvennyolcadik fejezet - A biliárdparti

Eközben az épület más helyiségeit is ellepték a vendégek. A palota összes fogadótermét megnyitották erre a napra, volt, ahol csak beszélgettek, másutt kártyáztak, vagy biliárdoztak az emberek. A nagy táncterem is zsúfolásig megtelt, de aki más szórakozást is szeretett volna úzni, kedvére kereshetett mást. Így volt ezzel Servier gróf, és társasága is. A férfi a mellette állókra pillantott.

- Úgy érzem, egy kicsit elég volt most a táncolásból! Bevallom, elfáradtam - jelentette ki.

Amelie a férfit mosolygott.

- Egy kicsit én is! - felelte. - Talán benézhetnék a többi terembe is, hátha akad valami érdekes dolog!

- Ehhez csak csatlakozni tudok! - szólalt meg Sabine is.

- Azt hiszem, megtekinthetnék a kettes szalont! Ha jól hallottam, Belloc úr, és társasága itt kíván egy nagy biliárdpartit játszani! - felelte az időközben hozzájuk csatlakozó De Frane is.

Sabine felnevetett.

- Ó, Belloc úr köztudottan jól biliárdozik! Most legalább alkalmunk lesz megnézni őt személyesen is! Bár az lenne az igazi, ha ön is venné a bátorságot, és kiállna ellene egy partira, Pierre!

- Ó, én egyáltalán nem versenyezhetek vele! Biztosan ronggyá verne az ügyvéd úr! - mondta ismét a báró.

- Talán mégsem! Jöjjenek, nézzünk be oda! - intett a másik szalon felé Servier, és a társaság elindult.

A másik szalonba egy oldalsó ajtón lehetett bejutni, amely most tárva-nyitva

volt. Odabent elég sokan voltak már. Bent volt Raquin úr, és családja, Marc de Belloc, és Legrand tábornok is most jelent meg, Crusada kíséretében, és itt lehetett látni Subiat kapitányt is, akit egyenesen Gheron úr beszélt rá a dologra. Rajtuk kívül még sok más is megjelent itt, hogy eltöltse a szabadidejét. A szalonban éppen Legrand tábornok vitte a szót.

- Tisztelt hölgyeim, és uraim! Őszintén reméltem, hogy nem kell egyedül szembeszállnom kiváló barátommal, a biliárd nagyszerű bajnokával, Belloc úrral! Ha van valaki, aki veszi a bátorságát, és szembeszáll az ügyvéd úrral, kérem szóljon!

Raquin úr nyitotta szólásra a száját.

- Azt hiszem, Belloc úr olyan szintet képvisel, hogy itt aligha találunk jelentkezőt! - mondta.

Legrand felnevetett.

- Ezt nem hiszem el! Valaki csak ki mer állni ellene! - felelte, majd De Frane felé fordult.

- Például a báró úr is kiállhatna velem! Na?!

De Frane a fejével tagadólag intett.

- Tábornok úr, én nem dugom a fejem a guillotine alá!

- Á, értem! Akkor talán Servier gróf úr! Róla azt mondják, hogy szereti a kockázatot, és igencsak merész ember! - hunyorított nem is titkolt gúnyal a hangjában Legrand.

A gróf azonban csak mosolygott.

- Ez igaz, tábornok úr! De talán azt is hallotta, hogy Servier gróf minden egyes lépését alaposan megfontolja! Sajnos az a helyzet, hogy nem ismerem Belloc úr taktikáját, és játékszabályait! Ön azonban már elég régóta jól ismeri! Sőt, mi több, a legjobb barátja! Ön bizonyára sokkal jobban tisztában van azzal, hogy Belloc úr milyen játékszabályok szerint, és miféle taktikával játszik! Így talán önnek jóval nagyobb az esélye, hogy ebből a játszmából győztesen jöjjön ki!

- Ó, megtisztel vele, hogy engem tart esélyesnek, gróf úr! De miből gondolja, hogy én talán legyőzhetném őt?

- Cáfoljon meg, ha rosszul tudom, de azt hallottam, hogy ezt a rendkívüli megfigyelőkészséget, és remek taktikai érzéket kívánó játékot Belloc úr egyenesen öntől tanulta! A fogásokat, az ellenfél sarokba szorításának a taktikáját ön tanította meg velem! S így bizonyára tisztában van vele, hogy mi az ügyvéd úr gyengéje!

A tábornok mosolygott, de a szemében valami más tükröződött.

- És ha én úgy döntök, hogy nem állok ki a barátom ellen egy játszmára?

Servier bólintott.

- Ez is benne van a pakliban, tábornok úr, de lehet, hogy egyszer jön majd valaki, aki még a mesterénél is jobban játszik!

A tábornok halálfejevgyora egy kicsit sem csökkent.

- Ha van ilyen ember, lássuk! Jöjjön elő! És Belloc úr megmutatja, hogy milyen az igazi játék! Nos?!

A tömeg hangja megjött, de senki sem jelentkezett ellenfélnek.

Legrand már-már győztes vigyorral jött elő, amikor valahonnan hátulról megszólalt egy ember hangja.

- Én szívesen kiállnék az ügyvéd úrral egy partira! - mondta fennhangon egy szürke ruhás idegen.

A tábornok kissé meglepetten fordul felé, de mosolyogva fogadta az idegent, aki előlépett a tömegeből.

- Á, végre egy bátor jelentkező! Íme, hölgyeim és uraim! Ezt nevezik bátorságnak! Üdvözlöm, uram! Jöjjön! - nyújtotta kezét a jövevény felé Legrand.

A férfi előlépett, és megállt a tábornok mellett. Legrand csak beszélt tovább, de észre sem vette, hogy Belloc arca elsápad, és ijedt tekintettel a szürke ruhás férfit bámulja. A generális a férfihoz fordult.

- Üdvözlöm a körünkben, uram! Talán elnézi nekünk, az itt jelenlévőknek, de önt még nem ismerjük! Az akcentusából ítélve bizonyára külföldi! Kérem, mutatkozzon be!

A férfi bólintott, közelebb lépett Bellochoz, és készségesen válaszolt a tábornok kérésére.

- Igen, uram! Természetesen külföldi vagyok! Olaszországból jöttem. Azt hallottam, hogy ilyenkor nyáron, amikor ezt a karnevált tartják, ide mindig érdemes eljönni, mert érdekes dolgokat, és érdekes embereket láthatok!

- Ez jól hallotta, tisztelt uram! Talán nem is hiába tette, hogy idejött! De kérem, mondja el, pontosan honnan jött, melyik városból, és hogy hívják!

A férfi felpillantott a tábornokra.

- Készséggel, uram! Firenzéből érkeztem! A nevem Tordani! Emilio Tordani!

Amint Belloc meghallotta a nevet, úgy érezte, elszáll az összes ereje. Lába elgyengült, majdnem elesett. Próbálta magát összeszedni, de az olasz férfi tekintetét mereven rá szegezte, és az ügyvédet szinte égette ez az elszánt pillantás.

Ötvenkilencedik fejezet - Botrány a szalonban

Miután a résztvevők felkészültek a biliárdpartizhoz, Tordani a még mindig mereven álló ellenfelére nézett.

- No mi az, Belloc úr? Hát nem jön? Vagy talán mégsem mer kiállni egy

idegennel játszani?

Szavainak magabiztossága igencsak meglepte a nézőközönséget, s mivel mostanára már nagyon sokan gyűltek össze a nem mindennapinak ígérkező partira, a meglepetés moraja is betöltötte a termet. Az ügyvéd nem válaszolt, de Legrand tábornok látta, hogy az olasz magabiztossága nem mindennapi, és úgy érezte, itt az ideje, hogy megvillantsa tábornoki felsőbbrendűségét. Szinte kioktató hangnemben szólt az idegenhez.

- Nocsak, nocsak! Uram, ön túlságosan is sokat képzel magáról! Honnan ez a túlzott magabiztossága? Én óva inteném attól, hogy előre igyon a medve bőrére! Ön most Párizsban van, és itt akármi megtörténhet!

Tordani egy cseppet sem zavartatta magát, csak elmosolyodott, bár semmi kedve nem volt a nevetéshez.

- Ó, uram! A rangjelzései alapján úgy látom, ön tábornok!

- Igen! Jean Legrand márki vagyok, a francia hadsereg egyik tábornoka! És nem utolsósorban Belloc úr barátja! S nem igazán tetszik nekem, uram, hogy efféle hangnemet üt meg velem szemben!

Tordani fel sem vette a férfi szavait.

- Gondolhattam volna, hogy ön is Belloc úr társaságához tartozik!

- Ugyan miből?

- A modora, uram! Az sok kívánnivalót hagy maga után!

- Tudja ön, hogy kivel beszél?! - fortyant fel Legrand, és megragadta az olasz fiatalember mellkasán a ruhát.

Tordani azonban nem ijedt meg tőle, elsöpörte a tábornok karját, és járkálni kezdett, s szavait nemcsak Legrandhoz intézte.

- Tudja, tábornok úr, amikor idejöttem Párizsba, nem ok nélkül tettem! Meg akartam bizonyosodni arról, hogy a francia főúri körök erkölcsé olyan nagyszerű-e, mint azt annak idején én megtapasztaltam! S amikor itt kötöttem ki, rájöttem, hogy van itt egy pár ember, akik sem erkölcsileg, sem pedig semmiféle vonatkozásban nem illenek ebbe a társaságba!

A tábornok nem értette a dolgot.

- Hogy jön ez ide, uram? Ön most azért jött, hogy kiálljon egy biliárdpartira Belloc úrral, vagy hogy sértegesse a társaságot?!

- Azt hiszem, tábornok úr, ön egy kicsit elrugaszkodott a valóság talajáról! Amit én az előbb kijelentettem, csak néhány emberre vonatkozik!

- Mi ez sok süket duma?! Egy szavát sem értem!

Tordani elmosolyodott, és az ügyvédre mutatott.

- Nézzék csak meg Belloc urat! Csak rá kell nézni! Ő nagyon is jól tudja, hogy miről beszélek! Talán ezért is olyan sápadt!

A tömeg felmorajlott.

- Ha valamilyen módon összekülönbözött Belloc úrral, nem hiszem, hogy itt és most, a társaság előtt kellene elrendeznie! Ez az önök ügye! Önnek tehát

semmi joga nincs itt ezt a hangnemet használni! - förmedt a fiatalemberre a tábornok.

- Nincsen jogom?! Öntsünk csak tiszta vizet a pohárba, tábornok úr! Ha én most mondok egy dátumot, és egy város nevét, talán önnek is eszébe jut valami! Lehet, hogy a tisztelt hallgatóságnak ez semmit sem mond, de ebben az országban az újságok csak azt írják meg, amit az érdekükben áll megírni! Belloc úr! Bizonyára ön is emlékszik 1830. augusztus 4-ének napjára! Ön, és négy barátja, akkor éppen a szülővárosomban, Firenzében töltötte a nyaralását! S mit mondjak?! Igencsak jól szórakozott! Valószínűleg ilyen remek volt akkor is a hangulata, amikor késő este a barátaival együtt tökrészegen indult haza!

A hallgatóság ismét fölmorajlott. Raquin úr és neje elsápadt a történetek hallatán. De Tordani folytatta.

- Sokszor elgondolkodtam azon, hogy ugyan mi járhatott a fejében akkor, amikor a sötét utcán szembetalálta magát egy alig tizenkilenc éves, fiatal lánnyal! Talán az, hogy szórakozzunk egy kicsit?! Vagy csak az állati ösztöneit akarta rajta levezetni?! Mondja, Belloc úr! Melyik állja meg a helyét?! Mi érzett akkor, amikor a cimboráival a földre teperték, és mindannyian megerőszkolták Rosaliát, a húgomat?! Mondja, Belloc, nincs hányingere akkor, amikor belenéz a tükörbe?! Tönkretették egy egész család boldogságát! A húgom belebolondult a megaláztatásba, és élete végéig tébolydába kellett zárni! Ez mind a maga, és a társai műve! Öröm látni, hogy egy ilyen állat, mint maga, milyen jó pozícióban ül, és milyen nagy a tekintélye is! Ezt a posztot hány ember élete árán sikerült elérnie?! Talán már maga sem tudja! Hiszen ez a magas hivatali rang mindig is jól jött önnek! Az esetnek ugyan volt egy tanúja, de ki tudja, miért, az illető pár napra rá eltűnt! S hogy az eset még érdekesebb legyen, valamiért a tárgyalás is elmaradt! Nem lett ügy a dologból, mert valamiért a francia konzulátus úgy érezte, hogy el kell tussolnia az ügyet! Csak egy szavukba került, és önök máris szabadok voltak! S talán az sem meglepő, hogy a francia újságok egyetlen szóval sem számoltak be a dologról! S itt a mai napig senki sem tudta, hogy miféle emberek vannak a legmagasabb pozíciókban! Hát most nézzék meg jól ezt az embert! Az arcára van írva a bűne! S most úgy égeti őt, mint a tűz! Igaz, Belloc úr?! Most egyenesedjen ki, és nézzen a vendégsereg szemébe! Ha akkor, amikor megerőszkolták a húgomat, akkor volt önökben elég bátorság, akkor most is legyen!

A tömeg a fiatalember szavaira hatalmas zúgolóadásban tört ki.

Mindenki összevissza kezdett beszélni. Legelőször Legrand tábornok találta meg a hangját.

- Uram, ez halálos sértés Belloc úrra nézve! Hajlandó ezért elégtételt venni?!

- Miért ne, uram?! Bár amikor eljöttem Itáliából, a népünk szokása szerint elhatároztam a vendettát! S talán mondanom sem kell, a négy cimbora, akik ott voltak az esetnél, sajnos már nincsenek az élők sorában! Belloc urat szándékosan hagytam a végére! De úgy látom, hogy semmi szükség rá, hogy megöljem! Ha maradt még benne egy kis becsület, megteszi ezt ő maga! - mondta villámló tekintettel a fiatalember, sarkon fordult, és távozott a palotából. Távolodó léptei elhaltak a teremben.

A szalonban döbbsent, síri csend lett. Az emberek nagy körben álltak, melynek közepén ott állt egy ember. Marc de Belloc. A férfi azonban nem bírta elviselni a rá irányuló tekintetek tüzeit, a következő pillanatban felugrott, és pánikszerűen menekülve elfutott. A bálterem nagy ajtaja hangosan visszhangozva vágódott be utána.

VÉGE AZ ÖTÖDIK RÉSZNEK

HATODIK RÉSZ

Hatvanadik fejezet - Egy szerencsés ember

Párizstól pár száz kilométerre délre, Marseille városában is zajlott az élet. Bár itt a fővárosihoz hasonló, nagyszabású bálók nem voltak, de érdekes események mindig akadtak. S akár hisszük, akár nem, ez alól még a városi fogház sem volt kivétel. Bár erről a börtön lakói nemigen tudtak, főleg, ha köztörvényes bűnökért ítélték el őket. De voltak itt olyan emberek is, akik ugyan nem voltak bűnöző alkatúak, de az életkörülményeik miatt rákényszerültek arra, hogy néhanapján megkerüljék a törvényt. Így volt ezzel az a fogoly is, akit néhány hete tartottak csak bent, és 29-es fogoly volt a neve. Kissé mélabúsan ült a sötét zárkájában, amikor kulcscsörgést hallott a zár felől, és nemsokára nyílt is a cella ajtaja. A fegyveres őr komor képpel nézett a fekete hajú, napbarnított arcú, de becsületes tekintetű harminc év körüli férfira.

- Gyertünk! Emeld fel a segged arról a priccsről! Velem jössz!

A férfi felkelt a helyéről, és kissé spanyolos akcentussal, de érthető franciasággal szólt az őrhöz.

- Már megint kihallgatásra visznek? Azt hittem, már mindent elmondtam maguknak!

- Fogd be, és gyere! - mordult rá az őr, és egy hosszú láncon elvezette a börtönparancsnok irodájához.

Egy hosszú folyosón mentek végig, aminek a végében jobbra nyílt az az ajtó, ahová az őr bevitte a foglyot. Odabent egy sötét tekintetű, durva modorú ember ült. A parancsnok.

- Ül le! - mordult rá a fogolyra.

A férfi leült, és kérdő tekintettel bámulta a parancsnokot. Az egyenruhás fürkésző pillantásokat vetett a fogolyra, majd megszólalt.

- Mondd csak, Carrone! Mióta is vagy te itt? - kérdezte.

- Holnap lesz három hete - jött a válasz.

A parancsnok elvigyorodott.

- Nem gondoltam volna, hogy egyszer elcsíplek! Már évek óta tudom, hogy csempészettel foglalkozol itt a Földközi-tenger vizein, de sohasem tudtalak elkapni. Nem tudom, hogy neked miért éri meg ennyit kockáztatni?

A spanyol a tisztre tekintett.

- Azt hiszi, hogy ez neked szórakozás? Egyáltalán nem azért foglalkozom csempészettel, mert azt úgy élvezem! Hanem azért, mert nem akarok éhen döglenni!

- Az lehet, de hogy nem érte meg, azt most láthatod. Az embereid, akiknek a feltétlen hűségében megbíztál, a bajban mégis magadra hagytak. Amikor megjelent az őrhajó a kikötőben, mind leléptek! S most szépen leszerződtek más hajókra! Te pedig itt ülsz a pácban!

A spanyol felsőhajtott.

- Maga élvezi, ha szórakozhat velem?

A parancsnok legyintett.

- Ha én téged ki akarnálak készíteni, az fájdalmas lenne, barátocskám.

- Akkor meg mit akar? Csak azért hivatott, hogy bosszantson?

A tiszt azonban megrázta a fejét.

- Eszemben sincs. De mit szólnál ahhoz, ha azt mondanám, hogy kaphatsz még egy esélyt?

- Fogalmam sincs. Amíg nem tudom, hogy mit akar tőlem, azt sem tudhatom, hogy belemegyek-e az alkuba, amit ajánl.

A parancsnok előredőlt.

- Jól figyelj rám, te kis pitiáner csempész! Ha én most abban a helyzetben lennék, hogy neked feltételeket szabjak, már régen nem itt ülnél! Most azonban másról van szó! Azt is mondhatnám, hogy hihetetlenül szerencsés fickó vagy!

- Ugyan miért?

- Hamarosan szabadon kísétálhatsz innen!

- Tényleg? Ez most valami vicc?

- Nem vicc!

- Hát akkor?

A tiszt felsőhajtott.

- Az a nagy helyzet hapsikám, hogy valaki kifizette érted azt a nagy rakás pénzt, amivel szabaddá válhatsz!

- Na ne! Ez igaz!

- Olyan igaz, mint az, hogy most itt ülsz!

- De ki tett le akkora összeget? S főleg értem, a kis csempészéért!

A parancsnok megvakarta a fejét.

- Egy arisztokrata! Név szerint Maximilien de Servier gróf! Ő volt az az ember, aki kifizette érted az óvadékot!

- Servier gróf? Az meg kicsoda?

- Egy nagy hatalmú, és dúsgazdag párizsi bankár! Jelenleg őt tartják az ország leggazdagabb emberének! Azt hittem, ismered!

- Sohasem láttam! De mindegy is! Az a fő, hogy szabad vagyok!

- Állj, állj!! Nem úgy megy ez, kisleány! Ennek a szabadságnak vannak ám feltételei is!

- Feltételei?

- Azok bizony! De a helyedben én egy pillanatig sem haboznék, hogy

elfogadjam-e ezeket a feltételeket, vagy sem! Ugyanis ekkora mázlista, mint te, nincs még egy ebben az országban!

- Hogyhogy?

- Egész egyszerűen! A gróf néha el-eljár ide a városba, és az efféle szerencsétlen senkiknek, mint amilyen te vagy, egy kis pénzzel egyengeti az útját! Úgy is mondhatnám, hogy szeret jótékonykodni! Fogalmam sincs, hogy miért épp te kellesz neki, csak annyit tudok, hogy egy új személyi titkárra van szüksége, és amikor a múltkor megszemlélte a rabok névsorát, habozás nélkül téged választott ki!

- Ez különös!

- Az lehet, de ne sokat gondolkodj a dolgon! Megvan a magadhoz való eszed, s egy milliárdos arisztokrata személyi titkárának lenni örült nagy szerencse! A gróf rendelkezésére bocsátotta az egész útiköltséget Párizsba, jó néhány váltás előkelő ruhát, kocsit, s mindent, amire szükséged lesz! Elutazol Párizsba, egyenesen a Servier kastélyba kell menned! Rendszeres fizetést kapsz majd, rendszeres munkád lesz!

- Ez örület! - fogta a fejét a spanyol.

- Az lehet, de bolond lennél, ha kihagynád!

- Eszem ágában sincs kihagyni! Csak nem értem a dolgot!

- Azt én sem! De nekem mindegy! Az a lényeg, hogy felvedd a pénzt, a ruhát, mindent, amit a gróf a rendelkezésére bocsátott, és indulj Párizsba! A kocsis mindent tud, ő majd elvisz a Servier kastélyba! Persze szigorú fegyveres őrizet alatt! Csak elővigyázatosságból! Ha netalán más utat akarnál választani!

- Értem! De maga miért töri magát ennyire, hogy engem meggyőzzön?

- Két okból is! Először: Legalább nem kell többé látnom a képedet! Másodszor: Én is jókora összeget kapok a gróftól, ha te biztosan elvállalod ezt a titkári állást!

Carrone elgondolkodott.

- Nem tudom, hogy mi lehet a háttérben, de roppant furcsa! Ez a gróf vagy különc, vagy bolond!

Végül nem is habozott, miután kiszabadult, felvette a pénzt, és a kocsi már várt is rá. Két katona kíséretében elindult, hogy találkozzon azzal az ismeretlen gróffal, aki letette érte az óvadékot. S hogy mi lesz ezután? Ki tudja! Angelo Carrone nem tudta, kivel fog találkozni, azt sem, hogy miért, de jelen pillanatban nem is nagyon érdekelte! Ő világeletemben a szabad életet szerette, és most, hogy végre legális állást kaphatott, úgy érezte, talán normális életet kezdhet! S a hintó elindult északra, az ismeretlen jövő felé, hogy megalapozza az utasa jövőjét.

Az elmúlt napok zsúfolt programja után a következő nap alkalmat adott egy kis pihenésre a párizsiak számára. A karnevál első szünnepjén a legtöbb ember visszavonult a házába, hogy a következő napok eseményeire is felkészüljön. Voltak, akik otthon ültek, mások viszont ki-kijártak az Allée de Longchamp parkjába, vagy az auteuili lóversenytérre.

Így volt ezzel André de Gheron báró is, aki most úgy érezte, kicsit egyedül kell lennie, hogy átgondolja az elmúlt napokban őt ért meglepetéseket. Azóta, amióta Subiat kapitánnyal lezajlott a párbaja, a férfiben valami nagyon megváltozott. Eddig abban a hitben élt, hogy az ő élete a legnagyobb rendben van, és Legrand tábornokkal is elég jó a kapcsolata. Szinte villámcsapásként érte Servier gróf leleplező története, ami egészen más megvilágításba helyezte Jean Legrand-t, Subiat kapitányt, és Hermine-t is. Gheron-ban kérdések százai vetődtek fel egyetlen pillantás alatt, melyekre a választ még ő maga sem tudta. A tábornok, akire a férfi eddig felnézett, rideg, és sunyi idegenné vált a szemében. A másik óriási kérdőjel pedig jó ismerőse, Maximilien de Servier gróf volt. Gheron nem tudta, mi az, de érezte, hogy a grófban van valami, ami mindenki számára örökké kifürkészhetetlenné teszi. Vajon miért, és hogyan leplezte le a tábornok undorító üzelmeit? Vajon honnan tud a gróf ennyi mindent a tábornokról? Ő sem bízik benne? Vagy figyelteti Legrand-t? Esetleg az Amelie-vel való szereleme lehet a dolgok kulcsa? Ki tudja? Gheronnak egyre inkább az lett az érzése, hogy a tábornok, és Servier gróf között lehetnek ellentétek! Ez a távolságtartás Servier viselkedésén jól érzékelhető volt, amikor a tábornokkal beszélt. Ez vajon összefügg azzal a fiatalkori esettel, amelyről a gróf a házában beszélt a vendégeinek, s ha így van, akkor Legrand miért nem tud róla? Vagy lehet, hogy tud, csak nem beszél? Számptalan kérdés vetődött fel a férfiben, melyekre nemigen tudta a választ, de mindig ugyanarra a következtetésre jutott. Servier gróf és Legrand tábornok ellenségesen néztek egymásra, s Gheron úgy érezte, a gróf mellé kell állnia. A tábornok egyre távolodott tőle, és a férfi napról napra erősebben érzekelte a Legrand-ból áradó vadságot, és rosszindulatot. Éppen ezért ment ki Auteuil mellé, a parkba, hogy rendezze a gondolatait. A parkban nem ő volt egyedül, elég sokan jártak ki sétálni a lóversenypálya melletti zöldterületre. A báró lehajtott fejjel, lassan sétált, mélyen elgondolkodva, amikor egy hang megszólította.

- Gheron úr! Már ilyen korán reggel kijött ide? - szólította meg egy férfi.

A báró felpillantott. Legrand tábornok volt. Láthatóan jókedvű volt. Ez a bárónak szemet szűrt.

- Jó reggelt, tábornok! - mondta, nem túl nagy lelkesedéssel.
- Mi az? Nincs túlságosan feldobódva, monsieur Gheron.
- Hát nem vagyok. Nincs is rá okom.
- Hogyhogy? Még mindig a felesége körül történt virágos affér jár a fejében?

Gheron felnézett a tábornokra.

- Igen, az! Undorító dolog volt az illetőtől, akárki is küldte azt a csokrot!
- Hát igen! Azt azonban én sem gondoltam, hogy Subiat lesz annyira ostoba, és épp öönhöz küldi azt a virágot!

Gheron a tekintetét a tábornokra szegezte.

- Sajnálom, hogy így történt a dolog, mert szerintem meg sem kellett volna történnie. Aligha hiszem, hogy ezt a virágcsokrot a kapitány küldte volna!
- Nem hiszi?! De hát hogyhogy? Azt hittem, elég nyilvánvaló.

A báró bólintott.

- Persze! Én inkább azt mondanám, hogy valaki azt szerette volna, hogy én lássam így!
- Nem értem! - felelte Legrand döbrent arccal.

Gheron tovább beszélt.

- Jó! Megpróbálok elmagyarázni! Mindez persze csak feltételes módban értendő!

- Hallgatom!

- Tegyük fel, hogy ebben az esetben volt a háttérben valaki, aki ezt az egész undorító cselszöveget irányította. Ez a láthatatlan illető közöttünk él, több emberről tud elég sok dolgot, ami neki elég ahhoz, hogy egy számára kényelmetlen embertől megszabaduljon. Tegyük fel, hogy ez az illető erről az ellenfeléről tud néhány terhelő adatot, és úgy dönt, hogy kihasználja! Jól jön neki, hogy tudomása van az ellensége régi szerelméről, aki közben hozzámert egy másik emberhez. S ami a legfontosabb a cselszövő számára, az az, hogy nagyon jól ismeri az asszony férjét, és tudja róla, hogy könnyen át lehet verni! Éppen ezért egy napon elmond a férfinak egy szépen kitalált mesét az ellenség állítólagos nőügyeiről, és az általa állandó jelleggel küldött rózsacsokorról. Az asszony férje ezt be is veszi, és másnap ki is hívja párbajra az illetőt. A háttérből figyelő cselszövőnek pedig pont erre van szüksége! Ha szerencséje van, az asszony férje megöli ezt a kényelmetlen személyt, s így a mesterkedőnek az ujját sem kell mozdítania. Gheron befejezte.

A tábornok arcáról lehervadt a mosoly.

- Szép kis történet, Gheron úr! Csak tudnám, hogy jutott efféle mese az eszébe?

- Ez nem mese, Legrand úr! Ez az igazság! S az csakhamar kiderül!

- S hogy jutott ez az eszébe?!

- Sehoggy! Talán azt is mondhatnám, hogy valaki felnyitotta a szememet! Valaki, akinek még maga sem tud hazudni! Mondja, tábornok, miért művelte ezt?! Lehet, hogy magának jól jön, ha Subiat kapitányt megöleti, ez nem az én dolgom, és nem is érdekel! De ennek érdekében miért kellett ilyen undorító, és aljas cselszövéshez folyamodnia?! Maga rezzenéstelen arccal végignézte volna, hogy két ember megöli egymást, akiknek egyébként soha semmiféle bajuk nem volt egymással?! Még akkor sem, ha egykor vetélytársak voltak!

- Miről beszél, báró?! - hápogott Legrand.

- Tudja ön azt, nagyon is jól! Ön mesélt nekem a csokorról, meg Subiat csapodár életéről! Sajnos későn néztem utána, de kiderült, ezekből egy bűdös szó nem igaz! Subiat soha nem nőzött, életének minden percét azzal töltötte, hogy magát, és a barátját kiszolgálja! Ön hazudott nekem uram, és ezzel a családomat, és a becsületesemet is veszélybe sodorta!

- Miféle hangot enged meg magának, Gheron úr?! - kiáltott fel Legrand.

- Azt, amit a becsületesem megkíván! Ön uram, már nem először bizonyítja be, hogy hideg, számító, és kiállhatatlan alak! Tönkretette volna egy család életét, csak hogy megszabaduljon valakitől, aki önnek kellemetlenséget okozhat!

- Ezt ön honnan veszi?!

- Teljesen mindegy! Mielőtt még engem is el akarna intézni, Legrand úr, biztosíthatom felőle, hogy fogalmam sincs, mi az a halálos ellentét, ami önt a kapitány eltávolítására ösztönözte! Számomra csak egy dolog világos! Ön alattomos módon három embert is kihasználta, hogy a maga javára fordíthassa az eseményeket! Ez a legundorítóbb dolog, amit én öntől valaha is megtapasztaltam! A becsületesem úgy kívánná, hogy ezt a sértést vérrel mossam le! Párbajra kellene önt kihívnom, de a feleségem, és a gyerekeim érdekében inkább lemondok róla! Ön pedig ezek után ne tekintsen engem a barátjának! Viszontlátásra uram! - hadarta egy szuszra Gheron, és faképnél hagyta a leforrázott, döbbsent tábornokot.

Hatvankettedik fejezet - Egy tengerész Párizsban

A kocsis egyenletes tempóban haladt. Az utastérben ülő Angelo Carrone még mindig nem igazán értette, hogy mi is történik vele. Mielőtt elindult, értő kezek megborotvták, rendbe hozták a haját, és új ruhát is adtak rá. A fiatalember kissé kényelmetlenül fészkelődött az úri szabású ruhában, de ahogy telt az idő, és megérkeztek a fővárosba, úgy kezdett neki egyre jobban tetszeni a dolog. Ha arra gondolt, hogy egész életében csak egy kis

csempész volt, halásznak álcázva, ahhoz képest most elég jól állt. Bár még egyáltalán nem értette, hogy ez az ismeretlen francia gróf miért éppen őt választotta ki a titkári állásra, de most már kezdte egyre jobban úgy érezni, hogy belevág a dologba. Végülis miért ne? Legalább nem kell többé a bárkával, a hűtlen legénységgel törödni, hanem egy olyan állást kell betölteni, ami talán némi elismertséggel jár, s ami nem mellékes, jól is fizet! S Angelo Carrone ezen az úton határozta el, hogy ha lehet, megváltoztatja az életét. Annak ellenére, hogy tengerész volt eddigi életében, megvolt a magához való esze. Tudta, hogy az eddigi zűrzavaros életéből csak akkor léphet ki, ha meg tudja vetni a lábát ebben a közegben, amibe épp most készült belépni. De ahhoz viszont az kellett, hogy a munkáját jól végezze. Angelo világot látott ember volt, és nagyon jól tudta, hogy az arisztokraták világában milyen feltételeknek kell megfelelnie. S elhatározta, hogy mindent elkövet, hogy a gróf, akít még ugyan soha nem is látott, teljességgel elégedett legyen vele. Ő akart lenni az intézők legjobbjá! Tervebe vette, hogy hamarosan úgy beszéljenek majd róla az emberek, mint Servier gróf befolyásos intézőjéről. Ez a gondolat fellelkesítette. Kezével kissé elhúzta az ablak előtti függönyt, és kinézett a szabadba. A hintó épp a Champs-Elysées-n hajtott végig. Angelo hallott már ugyan erről a híres sugárútról, de még sohasem látta! S amit most látott, teljesen lenyűgözte. Pompásabbnál pompásabb paloták, és épületek követték egymást, a széles utat fák szegélyezték. A fiatalember hosszasan bámulta a látnivalókat, miközben a kocsi tovább haladt nyugat felé. Elérte a Szajna második folyását is, és átdübörgött a hídon, majd tovább vágatott. Hamarosan ritkultak a házak, s parkok, ligetek, erdők követték egymást. A hintót nemsokára nagy, magasba törő fák vették körül, a Forét d'Marly fái. A fogat behajtott az egyik erdei útra, és ott haladt tovább. Az ösvény végül kiszélesedett, kikanyarodott a sűrű erdőből, s egy napfényes, ritkásabb fás részekkel tarkított, ligetes tájon ment keresztül. Nem messze, a park jobb oldalán egy birtok rajzolódott ki. Már messziről is jól látszott, hogy pompásan gondozott, díszes angolkerttel körülvevett, barokk stílusú palotához közelednek. Ez volt a Servier-kastély. Angelo-nak elállt a lélegzete, és hirtelen megint az az érzés kerítette hatalmába, hogy mit keres itt. De tudta azt is, ha a terveit meg akarja valósítani, akkor jó benyomást kell keltenie a gróf előtt. Összeszedte magát, megigazította a ruháját, és a haját, miközben a kocsi befordult a kastély nagy, rácsos vaskapuján. Egy macskaköves úton haladtak tovább, majd a hintó bekanyarodott a kastély előtti kikövezett térre. A kastély lépcsője felől rögtön egy inas sietett közelebb, és kinyitotta Angelo előtt a hintó ajtaját. A fiatalember kiszállt. Megállt, és körülnézett. Csak most látta közelről, milyen előkelő helyre is érkezett. Remek volt az idő, ragyogóan sütött a nap, s csak enyhe szellő fúj, a madarak éneke jól

hallatszott mindenfelől. A kastély messziről is pompázatosnak hatott, de ilyen közélről nézve lenyűgöző volt. A férfinak elakadt a lélegzete, és a szíve is a torkában dobogott, ahogy végignézte az épületet, a parkot, a sövényekkel határolt kis utcácskákat, és a virágágyásokat, s a fás ligetet.

- Lehetséges, hogy én egy ilyen helyre kerüljek? - gondolta tétován.

De tovább már nem szöhetette a gondolatait, mert az inas közelebb lépett hozzá, és meghajolt.

- Üdvözlöm uram, Maximilien de Servier gróf úr házában! Reméljük, jól fogja magát érezni itt! - szólalt meg.

Angelo nem tudta, hogy mit feleljen, s ezért csak biccentett a fejével.

-Kérem, kövessen uram! - nézett rá az inas, és elindult fölfelé a díszes kőfaragványokkal díszített, elegáns korláttal határolt lépcsősoron fölfelé. Még hallotta a főkornnyik hangját, amint kiadta az utasítást.

- Az úr csomagját hozzák föl! - rendelkezett.

Angelo azonban már nem tudott tovább nézelődni, mert az inast követve belépett az épületbe. Odabent egy tágas előszoba fogadta, amelyből jobbra-balra is folyosók nyíltak, s szemben pedig egy nagy lépcsősor vezetett föl az emeletre. A lépcső fordulójában, a szemközti falon egy csúcsíves, díszes ablak volt látható, amely mögött egy nagy fa állt, s árnyékát a csillogó parkettára vetette. De az inas nem arrafelé ment, hanem befordult balra, és elindult tovább a hosszú, piros szőnyeggel borított folyosón. Angelo itt is körülnézett, és az ablakokat szegélyező pompás függönyök, a falakon függő díszek, s hatalmas festmények látványától ismét kissé megremegett. Ez a pompa szokatlan volt a fiatalember egyszerűséghez szokott szemének. De ugyanakkor tetszett is neki. Szívesen élt volna ilyen helyen!

Az inas eközben megállt egy nagy, dupla szárnyú ajtó előtt. Angelo is megállt, nem tudta, hogy mit tegyen. De az inas kinyitotta az ajtót előtte, és meghajolt.

- Lépj be uram! Már várják! - szólt.

A spanyol fiatalember vett egy nagy levegőt, és belépett a helyiségbe. A nagy ajtó hangtalanul csukódott be mögötte. Angelo egy fehér-arany kombinációval festett, rokokó stílusú szalonba érkezett. A falakon a legpompázatosabb képek, díszek, függönyök, és márványszobrok. A mennyezetről egy nagytányérú kristálycillár lógott, amely színesen csillogott a besütő nap ráeső fényétől. A padló is fénylő márvány, a férfi szinte félt rálépni, nehogy összepiszkolja. Az ajtóval szemben több nagy ablak volt, és egy nagyobb üvegajtó, amely a balkonra vezetett. Az ablak előtt, neki háttal egy pompás frakkot viselő, magas férfi állt. A gróf. Angelo nem tudta, hogy most mi a teendő. Ő szóljon először, vagy várjon, amíg a házigazda szólítja meg? Ez a dilemmája hamar megoldódott. A gróf, anélkül, hogy felé fordult volna, megszólította.

- Isten hozta a házamban, señor Carrone! Lépjen közelebb! - hangzott el a köszöntés.

Angelo lépett egyet előre, amikor a vendéglátója végre megfordult. A spanyol fiatalember úgy érezte, megszédül. Amikor megpillantotta az egykori barátját, a tengerből kihalászott Alguien-t, hirtelen összezavarodott. A gróf, látva a jövevény zavarát, a fotelek felé mutatott.

- Foglalj helyet! Már vártalak!

Angelo alig találta meg a hangját.

- Erre . . . nem is számítottam - felelte.

Servier a férfi vállára tette a kezét.

- Megértelek! A helyedben én is így éreznék! De nem kell, hogy emiatt feszélyezve érezd magad! Az, hogy most nem egy hajótöröttet látsz magad előtt, hanem egy grófot, az égvilágon semmin sem változtat. Ülünk le!

Angelo végre kezdett megnyugodni. A gróffal együtt helyet foglaltak a fotelekben. Servier a barátjára vetette a tekintetét.

- Most vedd úgy, hogy egyenlítetttem. Évekkel ezelőtt te mentettél ki a vízből, most pedig én húztalak ki a bajból!

- Igazán nem tudom, hogy mit mondjak? - kezdte Angelo.

A gróf elnevette magát.

- Mondd azt, hogy te! Nehogy elkezdj itt engem magázni, vagy gróf urazni! Számomra a Maximilien is megfelel!

- Rendben! - felelte a spanyol.

- Kezet rá! - válaszolt Servier, és a kezét nyújtotta.

A két férfi kezét fogott.

- Légy üdvözölve Párizsban! - kezdte a gróf. - Ilyen helyen és körülmények között még úgysem éltél!

- Ez igaz! De én azt hittem, hogy veled soha többé nem találkozom.

Servier bólintott.

- A sors kiszámíthatatlan. Én nem gondoltam volna, hogy egy nap ismét összehoz minket a sors, te pedig nem számítottál rá, hogy akit kihúztál a vízből, azt egy párizsi főúri kastélyban látod viszont. De ez a végeredmény szempontjából lényegtelen. Azért kutattalak föl, mert úgy gondolom, többre vagy hivatott, mint arra, hogy csempészetre pazarold a drága idődet. Te annál sokkal értékesebb ember vagy, Angelo! Én pedig lehetőséget akarok neked biztosítani arra, hogy megalapozd a jövődet.

Angelo a grófra nézett.

- Köszönöm! És hálás is vagyok érte. De most még annyira össze vagyok zavarodva. Egyik nap még egy koszos bárkában ülök, másnap pedig már egy ilyen pompás kastélyban találom magam. Ezt meg kell emésztetni.

- Ez nyilvánvaló. De ha az ember fuldoklik, ne nézze, hogy az a kéz, ami kihúzza a vízből, kitől származik. Ragadja meg, és hagyja, hogy a partra

rántsák!

- Talán igazad van. Csak még szokatlan a dolog. És azt sem tudom, hogy ezek után tényleg tegezhetlek-e? Hiszen most már nem Alguien vagy, a sebesült férfi, hanem egy gazdag arisztokrata. S nem tudhatom, hogy Servier gróf ugyanaz az ember, mint Alguien, vagy esetleg megváltozott?

Servier a társára nézett.

- Ha Alguien rossz irányba változott volna Servier gróffá, akkor felkutatta volna Angelo Carronét, hogy kihúzza a bajból?

A spanyol elmosolyodott, és bólintott.

- Igazad van. Nem kellene kételkednem benned. Talán az az oka, hogy annyi hazug embert láttam már.

- És még fogsz is látni, Angelo! De ha már látnod kell, akkor ne kis senkiként tedd! Én azért hozattalak ide, mert ismerlek! Tudom, hogy megbízható, és jobb sorsra érdemes ember vagy! Mi ketten már annyi mindenen mentünk keresztül! Most itt az ideje, hogy előbbre lépj! Szükségem van egy olyan emberre, aki minden személyes ügyemet intézné! Egy intézőre! Ez egy bizalmi állás, és jó fizetéssel jár! Saját szobád, saját inasod lesz, és a rendelkezésedre bocsátok egy kocsit is, amit akkor használsz, amikor akarsz, a munkán kívül persze! A fizetés, amit adok, bőven elég lesz! Annyi pénzed lesz, amennyit még nem láttál! Ha a saját költségeidet fedezed belőle, és mellette nagy lábon élsz, még akkor is marad! S ezzel a pénzzel tényleg azt csinálsz, amit akarsz! Akár fel is halmozhatod egy bankszámlán, amit a rendelkezésedre bocsátok!

- Én nem érdelek ennyi mindent! - kezdte volna Angelo, de Servier folytatta.

- Ne pazarold az időt a kétségeidre! Ha eddig nem tudtad, akkor most felvilágosítalak róla, hogy bankár vagyok! A számodra ez a bankszámla mindig is nyitva áll! Ne mondd, hogy soha nem vágytál gondtalan, boldog életre!

Angelo halványan elmosolyodott, és bólintott.

- De igen. Csak azt nem tudom, hogy megtalálom-e a helyem ebben a közegben. Gyerekkoromban a nagyanyám mesélt a főúri udvarokról, ahol ő fiatalkorában szobalány volt. Beszélt nekem azokról a dolgokról, amiket az etikett előír, és arról, hogy mit lehet, vagy mit illik, és mit nem. Tehát valamit sejtek a dolgokról, de még sohasem voltam grófok, hercegek és bárók között! Félek, hogy látják rajtam, hogy nem vagyok közéjük való!

Servier bólintott.

-Tudom, mire gondolsz! De ne aggódj! Nemsokára bevezetlek ebbe az életbe, és ebbe a közegbe. Először kicsit ijesztő lesz, ha annyi arisztokratával, meg pénzemberrel találkozol, de hamar ráérezel majd, hogy mi a megfelelő hang. Csak mindig legyél udvarias, és ha lehet, jó társalgó,

de sohasem bizalmaskodó! Soha ne adj senkinek sem okot arra, hogy rajtad fenje a nyelvét! S ami az egyik legfontosabb dolog! Attól még, hogy ha egy úrikisasszony rád mosolyog, még korántsem biztos, hogy akar téled valamit! Legalábbis semmi komolyat! Ebben a világban a nők mosolya ugyanolyan fegyver, mint a harctéren a katonák kardja és puskája! És sokan élnek is vele! Ha valamit el akarnak érni, és főleg, ha tudják rólad, hogy befolyásos ember vagy, biztos, hogy egy-egy bálon, vagy színházban rád villantják a mosolyukat, s néha beszédbe is elegyednek veled! S akinek ilyenkor nincs a helyén az esze, sokszor elkövetheti azt a hibát, hogy bódult állapotában elkotyog a hölgynek olyasvalamit, amit nem lett volna jó! S amikor ez a dolog visszaüt, akkor már nincs mit tenni! De ha szórakozásra vágysz, azt is meg lehet találni, de azt is ésszel kell csinálni! Óvakodni kell a hölgyek pocakos, kopaszodó férjeitől, vagy esetlegesen más kegyeltjeitől, nehogy olyan helyzetben találjanak a kisasszonnyal, ami kompromittáló lehet! Még egy kézfogás, vagy bizalmasnak tűnő érintés is bajt okozhat! Mert ilyenkor kész a baj! A párbaj pedig nem mindenkinek az erőssége.

Angelo szótlanul hallgatta végig a grófot.

- Ez tényleg egy másik világ - jegyezte meg végül.

- Az! Csak meg kell tanulni a szabályai szerint élni. S aki kijárja ezt az iskolát, akkor már nincs nagy gond. Nos? Vállalod? - nézett a társára a gróf. A spanyol fiatalember most érezte úgy, hogy tetszene neki az itteni változatos, és nyüzsgő élet. Határozottan bólintott.

- Igen! Vállalom a megbízást!

A gróf kezét fogott vele.

- Nos, barátom, gratulálok! Mostantól a Servier bankház első intézője, és titkára vagy! A mai napot még nyugodtan töltsd azzal, hogy megismerkedsz a kastéllyal, és a birtokkal! Ma még nem lesz semmi dolgod! A rendelkezésedre bocsátom mindazt, amiről beszéltünk. Lesz saját inasod, aki az utasításaidat fogja végrehajtani, és egy kocsisod is, aki majd elvisz azokra az utakra, ahová a megbízásomból majd el kell menned. Nem fogsz unatkozni. A munkád változatos lesz, és sokféle emberrel fogsz majd találkozni.

Az újdonsült titkár elmosolyodott.

- Köszönöm!

- Nincs mit megköszönöd! Most már én is törlesztetem neked az adósságomból. De azért jobb lesz, ha felkészülsz az előtted álló ingerekre! Még ma este bedoblak a mélyvízbe!

- Hogyhogy?

Servier Angelo-ra nevetett.

- Az imént beszéltem neked a társasági élet előnyeiről és veszélyeiről is. Ezt ma este alkalmad lesz meg is tapasztalni. Ugyanis ezen a héten zajlik a nagy

fesztivál. S ma este gálakoncert lesz. Ott lesz mindenki, aki csak számít! S én szeretném, ha te is eljőnél, hogy meglásd, milyen közegben is kell majd mozognod! S ott után biztos, hogy összefutsz majd egy pár emberrel. Azok az emberek, akik a közvetlen ismeretségi körömbé tartoznak, ők is kitesznek legalább ötven főt. És akkor még nem is beszéltem az üzletfeleimről, az üzleti partnereimről, a hazai és külföldi diplomatakról!

- Valóban olyan sokan járnak egy ilyen koncertre?

- Igen! Elég sokan! Egyesek csak azért, hogy mindenki lássa rajtuk, hogy ők társasági emberek, tehát csak rongyrázásból. Mások a zene miatt, vannak, akik pedig itt kötnek új ismeretségeket, és új üzleti kapcsolatokat.

- És te? - kérdezte Angelo.

A gróf a barátjára tekintett.

- Én mind a három szempontot szem előtt tartom! Ha híres, és gazdag vagy, nem teheted meg, hogy begubózz, és otthon ülj, mert akkor akaratlanul is elindul a pletyka, és a találgatás! Tehát elvárják tőlem, hogy ilyen helyeken megjelenjek! Másrészt nagyon szeretem a zenét, tehát kikapcsolódom. És a harmadik szempont sem másodlagos. Ilyenkor azonban nemcsak ismeretségeket és üzleti kapcsolatokat lehet találni, hanem információkat is, és megfigyeléseket is lehet tenni! S aki hamarabb jut értékes információk birtokába, az sok mindent nyerhet vele!

Angelo kissé elmosolyodott.

- Azt hiszem, én tényleg nem ismertelek téged eléggé! Sokkal több vagy, mint azt én akkor hittem.

A gróf a társára nézett.

- És ez csalódás a számodra?

A spanyol megrázta a fejét.

- Egyáltalán nem! Örülök, hogy egy ilyen embernek lehetek a barátja!

Servier megveregette Angelo vállát.

- Ezt örömmel hallom! Egyébként ez a ma esti koncert csak az első lépés lesz, azon az úton, amelyen jó lesz elindulnod! Csak nem gondoltad, hogy a kettőnk barátsága elég stabil maradhat, ha én vagyok a munkaadód, te pedig az alkalmazottam vagy! Ez az állás egy ugródeszkaül szolgálhat a további sorsod megalapozásához. Ha jól végzed a munkádat, és jól gazdálkodsz a pénzzel, amit a rendelkezésedre bocsátok, hamarosan összegyűlhet annyi jövedelmed, amiből már önálló életet kezdhetsz! S nem kell örökké tőlem függened! S ami az esti előadást illeti, sok szép, és még szabad hölgy lesz ott! Ha netalán a későbbi családalapításra is gondolnál, jó lesz, ha már este elkezded a felkészülést a dologra! Hidd el, tetszeni fog, amit majd ott láthatsz!

Angelo elmosolyodott.

- Ez egyre jobban kezd érdekelni!

- Na ugye! S a másik, amit még akartam neked mondani, az sem mellékes a számodra. A társaságban találkozhatasz majd három honfitársaddal is.

- Valóban?

- Persze. A spanyolországi barátaim, Francisco Montero úrék is ott lesznek. Ők Barcelonába valók. Sőt! Ők most is a házam vendégei, csak most azért nem találkozhatasz velük, mert közben baráti látogatásra mentek az ügyészékhez. De majd velük is megismerkedsz.

- Ez remek! Kezdem egyre jobban érezni magam!

- Helyes! Ezt akartam látni!

Angelo bólintott.

- Most már csak azt nem tudom, hogy mit feleljek, ha a társaságban megkérdik, hogy mivel foglalkozom, vagy foglalkoztam ezelőtt.

Servier a barátjára nézett.

- Bármit, amivel mondasz is valamit, de mégsem konkrét. Mondd azt, hogy üzletember vagy, és volt egy hajózási céged.

- Ez igaz is! - nevetett Angelo.

- Látod, ez a lényeg! Válaszoltál is a kérdésekre, meg nem is! Abból, hogy hajózási cégről, meg üzletről beszélsz, még nem derül ki, hogy ez valójában mit is takar! S gondolom, te pedig nem akarsz beszámolni a csempész előéletedről!

- Hát nem!

- Na látod! Ha eljön az ideje, tudni fogod, hogy mit mondj! Ha pedig a mi ismeretségünkről lesz szó, annyit bárki megtudhat, hogy egyszer egy hajóúton bajba kerültem, és te mentettél meg! Ez is igaz! A részletekbe pedig egyikünknek sem kell belemenni! Főleg abba nem, ami a csempészetről szól!

Angelo most már nem szólt egy szót sem, csak bólintott. Gondolatai már az este körül jártak, ahol megismerkedhet azzal a világgal, amit még csak a nagymama elbeszéléseiből ismert.

Hatvanharmadik fejezet - A fesztivál második napja

Hamarosan eljött az az este, amire Servier gróf elvitte régi-új barátját az Operaházba, az esti ünnepi hangversenyre. Persze mielőtt még elindultak volna a helyszínre, a gróf felvilágosította Angelót, hogy tesznek egy kis kitérőt, az Osilly ház felé, mert ott egy hölgy vár arra, hogy a gróf magával vigye. Az intező rögtön értette, hogy miről van szó, és indulás előtt gratulált a grófnak, hogy már ilyen jól állnak a szerelmi ügyei. Servier persze rögtön meg is jegyezte neki, hogy ha egy kicsit csipkedi magát, és okosan csinálja a dolgait, akkor hamarosan ő is ebben a cipőben járhat. Ezek után

mindketten beültek a saját kocsijukba, és elindultak. Megbeszélték, hogy Angelo-t a kocsisa az Operához viszi, a gróf utána csatlakozik hozzá, amikor elment a szíve hölgyéért. Így is történt. Angelo kocsija meg is érkezett a Operaház épületéhez. A kocsis leszállt a bakról, és kinyitotta neki az ajtót. A fiatalembernek kissé még szokatlan volt ez a kiszolgálás, de kétségkívül tetszett neki. S amikor kiszállt a hintóból, körülnézett. Az épület körül mindenütt alkalmi ruhás emberek jártak, keltek, férfiak, nők, öregek, fiatalok vegyesen.

Mozgalmas volt a látvány, az biztos. S Angelo igazán csak most kezdett neki örülni, hogy ide került. Ilyen helyeken még soha életében nem járt, és az újdonság erejével hatott rá. Próbált beleolvadni a társaságba, s kényelmesen sétálgatni kezdett az épület környékén. Teljesen körbejárta az Operát, amikor megpillantotta Servier gróf hintóját. Odasétált a közelbe, a saját kocsijához, és várt.

A gróf hintója hamarosan megállt, és a kocsis ott is, mint nála, leugrott a bakról, és egészségesen kinyitotta az ajtót. Először Servier gróf már jól ismert, elegáns alakja szállt ki, majd a kezét nyújtva segített kiszállni egy hölgynek, akit Angelo egyelőre még nem tudott kivenni, csak a kecses, fehér kesztyűs kezét látta. A kisasszony azonban hamarosan kiszállt, és a fiatalember meglátta sugárzó, királynői szépségét. A szőkésbarna hölgy kedves mosollyal a grófra nevetett, majd a kezét nyújtotta neki. Servier meghajolt, majd mondott neki valamit, amire a mademoiselle ismét elmosolyodott, belekarolt a grófba, és elindultak. Angelo tétován elindult feléjük. A gróf már messziről látta barátja alakját, és arrafelé indult. Amikor a három ember összefutott, a gróf a szép hölgyhöz fordult.

- Amelie, kedvesem, hogy mutassam be önnek egy barátomat, aki szintén Spanyolországból érkezett hozzánk! Angelo Carrone urat! A hölgy pedig a menyasszonyom, Amelie de Galoire kisasszony!

Amelie udvariasan fordult a fiatalember felé, és a kezét nyújtotta.

- Örülök, hogy megismerhetem, Carrone úr! - fuvolázta elbűvölően.

Angelo igyekezett megfelelően viselkedni, de a lába azért remegett. De észben tartotta, amit a gróf mondott neki a társasági viselkedésről. Udvariasság és modor!

- Számomra megtiszteltetés, hogy találkozhattam önnel, kisasszony! - felelte, és kezét csókolt Amelie-nek.

A gróf figyelte a védence viselkedését, de megkönnyebbülésére Angelo jól vizsgázott. Ám a védenc közben azt hitte, majdnem elájul, mert a hölgy keze csodálatosan puha és illatos volt, s ettől Angelo kissé megszégyült. De a gróf szavai magához térítették.

- Azt hiszem, remekül fog eltelni ez a mostani este! Menjünk be, hátha már megérkeztek a többiek is! - felelte, és a többiek társaságában elindult

fölfelé.

Odabent már nagy nyüzsgés fogadta az érkezőket, és mindenütt alkalmi ruhába öltözött embereket lehetett látni. A gróf és hölgye az emeletre vezető lépcsősor felé indultak, és felmentek az emeleti páholyokhoz. Angelo követte őket. Odafönt is rengetegen voltak, de a gróf már láthatólag otthonosan mozgott a rengeteg ismerős és ismeretlen ember között. Mindig volt valaki, aki ráköszönt, és akinek a gróf visszaköszönt. Rengeteg ismerőse volt, és ezt itt nagyon jól le lehetett szűrni.

A kisasszony és a gróf végül egy nagyobb társaságnál állt meg. Természetesen ott volt az ügyész, a két lánya, a két veje, az egész Montero család, Lemercier úr, a jegyző, és Drouet úr, a tanácsos is.

A gróf barátságosan köszöntötte a többieket.

- Üdvözljük a tisztelt társaságot! - szólalt meg.

A többiek is láthatólag örömmel fogadták a jövevényeket. Ekkor az üdvözlés szokásos menete következett, amikor Servier gróf a többiekhez szólt.

- Engedjék meg, hogy bemutassam önöknek egy eddig önök által még nem ismert barátomat, Angelo Carrone urat, szintén Spanyolországból! - intett a fiatalember felé.

- Ó, végre honfitársat köszönthetek! - élénkült fel Antonio, és elsőként rázta meg Angelo kezét.

- Üdvözlöm, uram! - fogott kezét az új vendéggel Antonio, majd utána sorra jöttek a többiek, akik sorra üdvözölték a fiatalembert.

A fiatalember viszonylag gyorsan átesett a tűzkeresztségen, s nem is volt olyan nehéz, mint azt gondolta. Hamarosan ő is belekerült a társaság közé, és kezdte úgy érezni, mintha már ő is ide tartozna. Kötetlen beszélgetés kezdődött, és a hangulat is eléggé oldottá vált.

- Ön valóban Spanyolországból jött? - érdeklődött Antonio.

- Igen! Egészen pontosan Mallorcáról! - felelte Angelo.

Sabine persze szokásához híven, rögtön magához ragadta a szót.

- Jaj, Mallorca! Az olyan szép hely! Mindig süt a nap!

- Ez így van! Én ezért is szerettem ott lakni!

- S most mi járatban van itt Franciaországban? - kérdezte Gheron báró.

Angelo helyett a gróf válaszolt.

- Carrone úr az én meghívásomra érkezett Párizsba! Mindenképpen meg akartam neki mutatni a fesztivált, a várost, és ezt az életet!

- Akkor az elkövetkezendő napjai igencsak mozgalmasak lesznek, Carrone úr! - jegyezte meg De Frane.

Angelo bólintott.

- Ezt már eddig is tapasztaltam! - felelte.

De Frane elnevette magát.

- Pedig ez még csak a második nap! Ha ezzel elégedett volt, akkor ezután még inkább jól fogja magát érezni! Haza sem akar majd menni!

- Ez valószínű! - jött a válasz.

Servier gróf felnevetett.

- Ó, Angelo! Ne nagyon lepődj meg De Frane úr cirkalmas szavaitól! A báró ugyanis újságíró, és igencsak gazdag a fantáziája, és nagyon ért a szavakhoz!

Ekkor egy kis kuncogás hallatszott a társaságból.

- Az én jó uram mindig is szerette hallatni a hangját! - nevetett Sabine.

- Akárcsak a felesége! - jegyezte meg Osilly úr, az apa.

Hermine egy kis bocsánatkérő mosollyal nézett a láthatóan kissé zavart Angelóhoz.

- Ne lepődjön meg a húgom, és a többiek szavaitól uram! Ők mindig is többet beszéltek az átlagnál.

Angelo meghajolt a nő felé.

- Én érdeklődéssel figyeltem ezt a kis társalgást - felelte.

A társaság tovább beszélgetett, s Angelót elragadta magával Antonio, aki félrevonta, és közös témájukról, Spanyolországról kezdtek diskurálni. A csoport másik fele pedig rögtön rá is csapott arra a témára, ami a legutóbbi nagy botrány óta az egész várost foglalkoztatta. Nevezetesen Belloc botrányáról volt szó. Mint azt sejteni lehetett, ez a dolog alaposan megosztotta a közvéleményt, de közömbös nem maradt senki.

- Én nem tudom, hogy önök hogy vannak velem, kedves barátaim, de én nem gondoltam volna, hogy Belloc úr körül ilyen ronda dolgok is előfordulhatnak! - csacsogott Sabine.

Gheron legyintett.

- Én már semmin sem lepődöm meg, ha Belloc úrról, és baráti társaságáról van szó! S ebbe természetesen beleértem Legrand tábornok urat is!

- Hogyhogy? - nézett rá a felesége.

A báró a többiekre pillantott.

- Egyszerűen! Nem véletlen, hogy Legrand úr ma nincs itt! Attól tart, hogy a suttogások elérik őt is! Belloc mégis csak az ő ügyvédje volt!

De Frane a sógorára nézett.

- Az lehet, hogy így van, de semmi oka rá, hogy szégyenkezzen! A mai lapok címlapján meg is jelent egy nyilatkozata, amelyben elhatárolódik Belloc ügyétől, és kijelenti, hogy semmiről nem volt tudomása. Ha tudta volna, hogy miféle dolgokban volt benne az ügyvédje, azonnal kidobta volna!

Gheron azonban a fejét rázta.

- Én nem vagyok erről teljes mértékben meggyőződve!

- Hogyhogy? - kérdezte Osilly úr.

- Lehet, hogy önöknek ez nem tűnt fel, de Legrand tábornok minden szava hazugság, és számítás!

- Ezt miből gondolja? - nézett a báróra Amelie ijedt arccal.

- Hogy miből? Abból a bizonyos virágcsokros ügyből, ami majdnem neveltségessé tett! Akkor még azt hittem, hogy Subiat kapitány volt az az ember, aki be akarta mocskolni a feleségem becsületét, de nem így van! Az a virágcsokor nem a kapitánytól jött! Nem is jöhetett tőle, mert ő akkor nem is volt Párizsban!

Servier gróf bólintott.

- Pontosan így van, ahogy azt a báró úr mondja. Aznap délután, amikor ez az eset történt, én a város szélén összetalálkoztam Subiat kapitánnyal. Épp akkor jött haza Párizsba, mert valamilyen kiküldetésen járt. Csak egy pár szót váltottunk, de egy biztos! A kapitány nem lehetett, mert akkor még nem is volt otthon, amikor a virágcsokor megérkezett!

Gheron helyeselt, és bólintott.

- Ez így van! Mert amikor én elrohantam hozzá, hogy számon kérjem, nem találtam otthon! Az inasa azt mondta, hogy elutazott, és csak délután, vagy estefelé jön haza. Én akkor teljesen meg voltam örülve, és nem is nagyon figyeltem a szavaira, csak egy üzenetet hagytam neki, hogy feltétlenül látnom kell őt! S a kapitány másnap reggel keresett föl! S akkor történt meg a párbajra való kihívás! Ezt többen is tanúsíthatják! Sabine is említette a dolgot!

A báróné a többiekre pillantott.

- Ezt én is tanúsíthatom, és Amelie is! Emlékezz rá, kedvesem, azon a reggelen még láttuk, amikor a kapitány idegesen, zaklatott lelkiállapotban elrohan!

Amelie döbbenten bólintott.

- Tényleg! Még csodálkoztunk is, hogy hová rohan ilyen örülten!

- Na, ugye? - nézett a többiekre Gheron báró.

Hermine egy nagy levegőt vett, hogy elűzze aggodalmát.

- De ha nem ő volt, akkor ki lehetett?

Gheron a többiekre nézett.

- Csakis attól a személytől jöhetett a virág, aki engem félrevezetett, és becsapott. Ez a valaki bogarat ültetett a fülembe, hogy Subiat rózsacsokorral szokott udvarolni a kiszemeltjeinek!

Amelie is csodálkozva nézett a báróra.

- Önt valóban becsapták? - kérdezte.

- Persze! Én meg voltam olyan ostoba, hogy bevettem!

Erre már az ügyész is kíváncsi lett.

- De ki tett ilyet! Nyilatkozzon már, fiam, mert ez így nem mehet tovább!

Gheron felsóhajtott.

- Ki lett volna? Természetesen Legrand tábornok!
- Jean mesélt önnek ilyeneket? - kérdezte ijedt arccal Amélie.
- Sajnos igen! Szégyellem, de akkor elhittem neki!
- Mit mondott egészen pontosan? - érdeklődött az ügyész.
- A múlt héten egyik nap összefutottam vele az utcán, és beszélgetni kezdtünk. Aztán valahogy szóba került a kapitány személye is. Nem is tudom hogyan, de valahogy a beszélgetés a kapitány korábbi életére terelődött. S ha most jobban belegondolok, valahogy a tábornok terelte úgy a szót, hogy ez lehessen a téma! A lényeg az, hogy ott csak úgy mellékesen, mintha jelentéktelen dolog lenne, Legrand említést tett nekem arról, hogy a kapitány régebben nagy nőcsábász volt, és egyszerre több nőnek is udvarolt! Elmondása szerint az is előfordult, hogy amíg az egyik nőt ölelgette, a másíknak pedig küldött egy nagy csokor piros rózsát! Erről beszélt nekem Legrand tábornok! Én pedig bevettém! Most már mindannyian értik?

Csend lett. Csak De Frane szólalt meg.

- Ez még lehet véletlen is! Nem bizonyítja, hogy a tábornok művelte volna mindezt!

Gheron azonban nem tágított.

- Dehogynem! Amikor a párbaj lezajlott, és Subiat végül szándékosan elfordította a pisztolyát, én akkor kezdtem el elgondolkodni a dolgokon! S utánanéztam bizonyos információknak. Felkerestem Bertran de Raquin századost, Christine kisasszony bátyját, aki ismeri Subiatot. Tőle megtudtam, hogy a kapitány soha életében nem nőtt, mert egész életét annak szentelte, hogy a tábornokot kiszolgálja! Ő nem lehetett! S az sem lehet véletlen, hogy az a beszélgetés, amin a tábornok ezt a kijelentést tette, pont egy nappal azelőtt történt, hogy én a virágot megkaptam! Nem egy héttel, vagy két héttel, esetlen többel, hanem csak egy nappal! Talán pont azért, hogy ez a kis beszélgetés még a fejemben legyen, és emlékezzek rá, ha megjön a küldemény!

Amélie nem értette a dolgot.

- De miért tett volna ilyet Jean? Hiszen a kapitány a barátja, vagy nem?

Servier megrázta a fejét.

- Már többé nem! Talán sohasem volt az! Csak szüksége volt rá, hogy előjusson! S lehet, hogy most meg akarta leckéztetni!

- Hogyhogy? - érdeklődött Sabine.

- A tábornok tulajdonképpen a kapitánynak köszönheti, hogy milliommóssá, és tábornokká lett! Addig, amíg szüksége volt Subiatra, úgy tett, mintha a barátja lenne. De most, hogy már a karrierje csúcsára ért, és nincs rá semmi szüksége, egyszerűen meg akar szabadulni tőle! Ki tudja, a kapitány talán észrevette, hogy csak kutyának használták, és szóvá tette! És Legrand úr

nem az a fajta, aki ezt eltűri.

A többiek még faggatóztak volna tovább, de a gróf megkönnyebbülésére megszólt a csengő, és az emberek elindultak befelé a nézőtérre.

Hatvannegyedik fejezet - Esküvői tervek

Vasárnap délelőtt tizenegy óra volt. A Servier-kastélyban csend, és nyugalom volt. A nap melegen sütött, és a kastély emeletén lévő, a nagy szalonból nyíló, és a hátsó kertre néző balkon ajtaja tárva-nyitva volt. Odakint az erkélyen egy kis asztalka volt felállítva, rajta teáscsészékkel, az asztalka mellett pedig két szék. Az asztalnál most két ember ült. Egyikük, a csinos, és angyali szépségű Amelie volt, aki most valóban privát vendégként volt itt a grófnál. Hosszú, kissé hullámos, szőkésbarna haja teljesen ki volt engedve, és a ruházata is hiányos volt. Csak egy fehér háziköpeny takarta el a testét, és lábán is papucs volt. Úgy, ahogyan senki sem láthatta soha. Attól nem kellett tartania, hogy valaki megzavarja, mert a ház alkalmazottai tudták, hogy ha a grófnak privát vendége volt, akkor lehetőleg eltűntek a színről. Így a leány most nyugodtan állt a balkon korlátjánál, és a kertet nézte.

- Olyan szép, és békés itt minden! - mondta halkan.

A férfi a leány mellé lépett, és átkarolta a vállát.

- Ez mind hamarosan az ön otthona is lesz, kedvesem! És akkor annyit gyönyörködhet a szépségében, amennyit csak akar.

A leány a férfira mosolygott.

- Ez itt a boldogság szigete! S emlékszik, hogy egyszer mit is mondott nekem, még Marseille-ben? Azt ígérte nekem, hogy egyszer majd elhoz ide Párizsba, és az Operába is elvisz majd, mint egy úri dámát!

- Látja, Amelie! Mindez hamarosan megvalósul! S akkor már mindenünk meglesz, ami a boldogsághoz kell!

A leány édesen a grófra mosolygott.

- S ha majd a felesége leszek, akkor végre én leszek ennek a háznak az úrnője! - kuncogott a leány.

- Az biztos! S mindenki asszonyomnak fogja szólítani!

Amelie megsimította fénylő fürtjeit.

- Már alig várom az esküvői bált! Még sohasem voltam grófné! De ez a szerep tetszeni fog nekem! - nevetett kissé pajkosan.

A férfi teljesen elolvadt a leány nevetésétől, és édes mosolyától.

- Jól is fog állni önnek, szívem! - felelte. - S én nem is vágyom többre, csak annyira, hogy boldoggá tegyem!

Amelie egy nagyot szippantott a levegőből, majd Servierre nézett.

- Tudom, hogy boldoggá fog tenni, Maximilien! Én ezt így gondoltam évekkal ezelőtt is, és így gondolom most is! De vajon én is boldoggá tehetem önt?

A férfi szembefordult a leánnyal, és átkarolta a derekát.

- Én soha nem is vágytam másra, csak önre, kedvesem! És abban a szándékomban, hogy elvegyem önt feleségül, senki és semmi nem akadályozhat meg! Ha már ennyi időt vártam rá, akkor ne legyen hiába!

A leány a férfi szemébe nézett, és rámosolygott.

- Ennek én örülök a legjobban! - mondta, majd megfordult, és a nyitott erkélyajtón belépett a szalonba.

Megállt az egyik üvegszekrény mellett, állt szóltanul, s a férfi érezte, hogy valami nyugtalanítja a lányt. Mellé lépett, és a kezébe fogta Amelie csinos arcát.

- Mi a baj? - kérdezte tőle.

A leány átölelte a férfit, a mellére hajtotta a fejét, és úgy felelt.

- Jean miatt aggódom! - felelte.

- Nincs miért félnie, szívem! A tábornok ez ellen már semmit sem tehet!

A leány bólintott.

- Tisztában vagyok vele! Csak valahogy . . . az az érzésem, hogy van valami, amit vele kapcsolatban még nem tudok. S azt sem tudom, hogy mi az az érzés, ami vele kapcsolatban elfog! Valami bizonytalanság, és balsejtelem fog el, amikor rá gondolok! Egyszer kedves velem, és baráti, máskor meg vad, és követelőző! Nem tudom, hogy mit gondoljak felőle! És sokszor az az érzésem, hogy nem ismerem őt eléggé! Talán a barátsága, amit én annak éreztem, részéről nem is volt őszinte, vagy igazi?

A férfi megsimogatta a lányt.

- Édesem! Most ne várja el tőlem, hogy elfogulatlanul mondjak bármit is! Talán megérte, ha én nem tudom őt objektíven megítélni. Nem tudom, mert bizonyos okok erre kényszerítenek. De azt sem hallgathatom el ön előtt, hogy nem igazán kedvelem őt. Nem azért, mert ő is megkérte az ön kezét, hanem valami másért. Talán valami mélyebben lakozó ellenszenv ez, amit ő is érez irántam! Ne tévessze meg önt az, ha a tábornok szemtől szemben udvarias velem! Tudom, hogy gyűlöl! S ezt nem tagadhatom le ön előtt! Ő talán el fogja ezt hallgatni, de én nem tudom! És önnek tudnia kell, hogy mire számíthat!

Amelie a grófra emelte a tekintetét.

- Azt hiszem, én ezt valahol belül, mélyen tudtam, csak nem akartam elfogadni! Őt barátnak éreztem, mert amikor apa és anya meghaltak, és ön sem volt mellettem, akkor ő volt az, aki segített nekem újra talpra állni. Lehet, hogy ebben a saját érdekei is szerepet játszottak, de akkor is szerepe

volt abban, hogy még itt vagyok. S én nem tudom őt gyűlölni, akármilyen önző is.

- Én nem is kértem öntől, szerelmem, hogy gyűlölje a tábornokot! Csak azt szeretném, ha végre lezárna magában a múltat, és előre nézzen a jövőbe! A kettőnk sorsa mostantól összefonódik, és akármennyire is fájdalmas ez a tábornok számára, de neki is járnia kell a saját útját! Nem táplálhatja tovább a saját ellenszenvét az irányomban, és az ön irányába, még akkor sem, ha összeházasodunk, és ezt neki végig kell nézni!

Amelie felnézett a férfira.

- Én is épp emiatt félek. Nem tehetjük meg, hogy az esküvőre nem hívjuk meg, de ha meghívjuk, az pedig ellentéteket okozhat.

- Ne aggódjon, kedvesem! Nem lesz semmi baj! Most már minden idejét fordítsa az esküvői szertartás és az azt követő bál megszervezésére! Ha olyan ünnepséget akarunk, amiről egész Párizs beszél majd, akkor elég sok dolgunk lesz vele!

Amelie arcán ismét feltűnt a mosoly.

- Igaza van, drágám! Mostantól kezdve már semmi másnak nem élek, csak annak a bizonyos nagy napnak! És akkor végre boldogok leszünk!

A férfi megsimogatta a leány arcát.

- Mi lenne, ha a ma éjszakát itt töltené nálam, szívem? Olyan lesz, mint amilyen majd az esküvőnk után!

Amelie édesen a férfira mosolygott, és kicsit kihívóan, csábítóan nézett a szemébe.

- Mi lenne, ha most egy kicsit tegeződnénk? Legalább a ma éjszakára! - suttogta igézően. - Azt a dolgot, amit a hálószobában szokás csinálni, nem lehet magázódva művelni!

- Ez igaz! Nem is tudod, hogy milyen igazad van! - felelte a férfi.

- Látod, szerelmem! A nők bölcsességére a férfiaknak mindig szükségük van! - suttogta a leány, és a következő pillanatban kibontotta a rajta lévő háziköntös masniját, és a köpeny szárnyait széttárva ledobta a ruhadarabot. A köpeny alatt a leány teljesen meztelen volt.

A férfi nem bírta levenni a szemét Amelie meztelen testéről, amit a leány láthatólag egyáltalán nem szégyellt.

- Gyönyörű vagy, édesem! - kezdte a férfi.

A leány kedvesen mosolygott továbbra is.

- Gyere! - nyújtotta a kezét a férfi felé. - Van itt neked valami, ami csak rád vár!

S a férfi, még ha akart volna, akkor sem tudott volna nemet mondani. Átkarolta a leány csupasz testét, s a két test egybefonódott. Nevetésüket, sóhajaikat elnyelték a szoba falai.

Hatvanötödik fejezet - Az első közös reggel

Másnap a reggelit Amelie közösen költötte el a Servier ház vendégeivel, és persze a házigazdával. A kastély lakói és alkalmazottai nagyon szívélyesen fogadták a leányt, mivel egyébként is kedves, és megnyerő egyéniség volt, másrészt pedig az alkalmazottak is tudták, hogy hamarosan a gróf felesége lesz, és néha-néha, amikor lent, a konyhában összeültek beszélgetni, mindig megpletykálták egymás közt az éppen aktuális híreket. S legutóbb mindannyian arra a következtetésre jutottak, hogy a leendő menyasszony a kedvükre való, s ettől kezdve mindent elkövettek, hogy a legnagyobb tisztelettel, és kedvességgel kiszolgálják. Amelie persze sugárzott a jókedvtől, mert boldog volt, és egyre otthonosabban érezte magát a Servier kastélyban, még ha csak erre az egy éjszakra maradt itt. A reggelinél a grófi ház összes vendége megjelent. Ott volt a gróf, mint házigazda, Amelie, mint a menyasszonya, és jelen volt a többi vendég is, Montero úr a feleségével, fiuk, Antonio, és persze a ház új lakója is, Angelo, a gróf jobbkeze. Az új intéző egészen jól beilleszkedett, és az előző napi koncert előtt remekül összebarátkozott Antonio-val, akivel sokat beszélgettek az este folyamán. Most a reggelinél is Spanyolország érdekességeiről beszélgettek.

Servier gróf a vendégeire pillantott.

- Úgy látom, Antonio és Angelo remekül összebarátkoztak!

Antonio a grófra nevetett.

- Így van! Tegnap, amikor összeismerkedtünk, és elkezdtünk beszélgetni, rájöttünk, hogy rengeteg dologról teljesen ugyanúgy gondolkodunk!

A gróf bólintott.

- Ez a tény már jó előjele egy esetleges barátságnak! Ha két ember hasonlóan gondolkodik a világ dolgairól, az már fél szerencse!

Maria asszony felpillantott.

- Ez egy jó házassághoz is elengedhetetlen! - jegyezte meg mosolyogva. Amelie a nőre nevetett.

- Ó, ön bölcs asszony, Maria! Ez az észrevétele lassan aktuálissá válik!

- Hát persze! Tulajdonképpen épp azért mondtam a dolgot! Nehogy itt a nagy készülődésben elfelejtsék ezt az alapigazságot!

Antonio az anyjára tekintett.

- Amelie kisasszonyt és Maximilient elnézve ettől nem kell tartania, édesanyám! Én az ön helyében inkább attól tartanék, hogy az esküvőig, esetleg a menyegző napján nem tör-e ki valami újabb botrány!

Francisco úr a fiára emelte a tekintetét.

- Ne ferd az ördögöt a falra, Antonio! Épp elég csúnya ügy volt ennek az ügyvédnek az esete! Nem szeretném azt hinni, hogy a világ ilyen önző, és

bűnnel teli!

Angelo is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

- Tegnap, amikor a hangversenyen voltunk, én is hallottam számtalan helyről, ahogy az emberek valami nagy botrányról beszéltek, ami a napokban történt! Valami nagy dolognak kellett lennie, ha ekkora visszhangja van!

Servier gróf bólintott.

- Ez így is van, Angelo! Volt itt egy népszerű, nagyon gazdag, és elismert ügyvéd, aki jó állásban dolgozott, a hadsereg egyik tábornokának, Jean Legrand márkinak volt a bizalmi embere. S sajnos pár nappal ezelőtt, villámcsapásként derült fény egy három évvel ezelőtti csúnya ügyére. Kiderült, hogy Firenzében nyaralt, és pár barátjával elmentek inni. Jól berúgtak, és részegen hazaindultak. Útközben belebotlottak egy fiatal lányba, s megerőszakolták. A lány sajnos megbolondult. De az ügyvédet, és társait sajnos nem csukták le, mert valakik a háttérből elintézték a szabadon bocsátásukat. De a lány bátyja tudta, hogy kik voltak azok, és elhatározta, hogy egyenként levadássza őket! S most, a fesztivál nyitóbálgján megjelent, és a nagy nyilvánosság előtt kitergegette a szennyest! S mondanom sem kell, ezzel az ügyvédet tökéletesen megsemmisítette, aki még aznap elhagyta a várost, és elbújt a világ szeme elől.

Angelo bólintott.

- Ez sokkal hatásosabb módszer, mintha megölte volna!

Antonio töprengeni kezdett.

- Én azóta az eset óta is azon töröm a fejem, hogy ez miként maradhatott így büntetlenül! Azért egy ilyen horderejű ügyre felfigyel a közvélemény! És bennem felmerül az is, hogy ha Belloc-ot és a társait szabadon kiengedték, mondjuk épp a francia konzulátus közbenjárására, akkor erről az ügyről másoknak is lehetett tudomása! Azoknak, akik elintézték a szabadon bocsátást! S az eset még csak három éve történt!

Amelie a többiekre pillantott.

- De ilyet csak a legfelsőbb szinteken tudnak elintézni! Nem?

A gróf bólintott.

- De igen! Ilyen ügyben csak olyan emberek tudnak intézkedni, akik a tűz közelében vannak!

- Mint például Legrand tábornok is! - jegyezte meg Antonio.

- Például!

- Ki ez a tábornok? A nevét tegnap is sokat hallottam emlegetni - szólt Angelo.

- Ő az a márki, akiről az imént is beszéltünk! Ez a Belloc nevű ügyvéd az ő bizalmi embere, és közeli barátja volt - felelte Antonio.

Angelo bólintott.

- Ha ez így van, és ez a tábornok valóban olyan hatalmas, és befolyásos, mint mondják, akkor elképzelhetőnek tartom, hogy esetleg ő is tudhatott az egészeztől!

- Gondolja, Angelo? - nézett kissé ijedt arccal a titkára Amelie.

A férfi bólintott.

- Igen, kisasszony! Bár én nem ismerem egyiküket sem, de ha belegondolok, hogy én a márki helyében mit tettem volna, akkor ez is szóba jöhet! Ha én egy gazdag, és elismert tábornok lennék, és minden okom meglenne rá, hogy ezt a hatalmam lehetőség szerint fenntartsam, akkor mindent elkövetnék, hogy még csak folt se essen a nevemen! S ha közben kiderülne a legközelebbi munkatársamról, vagy barátomról valami olyasmi, aminek én is megihathánám a levét, akkor mindent elkövetnék, hogy erről mások ne nagyon szerezzenek tudomást! S ha olyan nagy hatalmam lenne, hogy befolyásom lenne akár arra is, hogy diplomáciailag megoldjam a dolgot, akkor habozás nélkül cselekednék! Mindent elkövetnék azért, hogy eltussoljam a dolgot, nehogy általa az én nevemen is folt essen! Lehet, hogy a tábornok nem tud minden részletet pontosan, de azt elképzelhetetlennek tartom, hogy ne tudott volna legalább arról, hogy a legjobb barátja, vagy legközelebbi munkatársa, ügyvédje valami zűrbe keveredett! Ha magasabb körökben fordul meg, akkor ott könnyebben lehet információhoz jutni! S ennek el kellett jutnia hozzá is!

- Ez ijesztő! - jelentette ki Amelie.

Servier bólintott.

- Az! De egyáltalán nem elképzelhetetlen! Sőt! Nagyon is lehetséges! Ezt épp Gheron úr és a csokros eset bizonyíthatja. Ott is mindenki a kapitányt gyanúsította, mégsem ő volt az, aki ezt a vizályt szította, hanem Legrand.

A leány bólintott.

- Ez elég nyilvánvalónak látszik, csak nem értem a dolog miértjét! Tudomásom szerint Jean és Subiat kapitány mindig is jóban voltak.

- Az lehet! De nem voltak barátok! És ez óriási különbség! Két ember jóban lehet azért is, mert egy közös érdek köti össze őket! S ha két ember kapcsolata az érdekeken alapszik, akkor ez az egész tönkremehet, ha a közös érdek megszűnik! Az könnyen lehet, hogy kettejük között történt valami, ami végleg lerombolta ezt a látszatbarátságot! S ha ez így van, akkor ez akár idáig is fajulhatott!

A leány aggódva nézett a vőlegényére.

- Ha ez igaz, akkor viszont ez nemcsak a kettejük barátságát teheti tönkre, hanem Gheron úr és a tábornok között is feszültséget szíthat. És André már egyszer bizonyította, hogy milyen forrófejű.

- Ez igaz! De szerintem Gheron úr már nem követi el még egyszer ugyanazt a hibát.

- Ez egészen biztos! - szólalt meg Francisco úr. - A nyitóbálon ugyanis észrevettem, hogy Subiat kapitány elvonul a társaságtól, látszott rajta, hogy kényelmetlenül érzi magát a történetek után. És akkor történt valami! Gheron úr odalépett hozzá, és beszélgetni kezdtek!

-Valóban? Ezt nem vettem észre! - csodálkozott a lány.

Montero úr bólintott.

- Igen! Látszólag egészen jól elbeszélgettek. Legalábbis nem tűnt úgy, hogy ellenséges lenne köztük a hangulat. Egy ideig beszélgettek, és a végén a szemtanúja voltam annak, amikor kezet fogtak! Tehát kibékültek!

- Hála istennek! - sóhajtott fel Amelie. - Legalább egy viszállyal kevesebb! Antonio a leányra nevetett.

- Önnek sem kellene ilyen dolgok miatt aggódnia! Hamarosan ennek a háznak az úrnője lesz, és jobb lesz, ha a saját, és a családja élete köti le majd az idejét! Ne vegye a nyakába feleslegesen mások gondjait is!

Maria asszony megpaskolta Amelie kezét.

- A fiamnak igaza van! Mostantól csak a saját boldogságával törődjön! És akkor valóban szép, és kellemes életük lehet ebben a csodálatos kastélyban! A leány érezte, hogy a nőnek igaza van, és a grófra mosolygott, aki biztatóan mosolygott rá vissza. S ez a leány számára bőven elég volt ahhoz, hogy ez a napja jól kezdődjön!

Hatvanhatodik fejezet - Montero úr váratlan lépése

Déli egy óra is elmúlt már, amikor Louis de Raquin úr a Saint-Germain-ben lévő házában nappalijában üldögélt, és a bajain járt az esze. Sem ő, sem pedig felesége nem bírta még megemészteni azt a sokkot, ami a fesztivál nyitóbájlján Marc de Belloc körül történt. A férfi mindig is konzervatív ember volt, és rendkívül büszke volt a családja nevének feddhetetlenségére, és hírnevére. Világéletében arra törekedett, hogy ezt a nevet semmiféle botrány, vagy más egyéb ne szennyezze be. De ami most történt, az minden félelmét fölülmúlta. Egy becstelen embert fogadott a házába, aki visszaélt a bizalmával és a család becsületével. Raquin úr csak azért áldotta a szerencsését, hogy eddig még nem íratta át Christine hozományának a részét az ügyvédre, és még nem adta hozzá a lányát. Ha ez megtörtént volna, a biztosan a család becsületének a végleges elvesztését jelentette volna! Még így, hogy idejében kiderült a dolog, talán még megmenthető a helyzet! Nem szabad megengedni, hogy a család neve kapcsolatba kerüljön efféle szerencselovagokkal! Ha ugyan már nincs késő!

- Hajjaj! Ezek után vajon ki lesz az, aki Christine-t hajlandó lenne elvenni?

Ha a családjunk neve bemocskolódt, akkor senki sem fog még a házuknak a közelébe se jönni! - gondolta aggodalmasan, majd felállt, az ablakhoz lépett, és bámulta a lassan árnyékba burkolózó udvart. Töprengéséből kopogás riasztotta fel.

- Gyere be! - morogta.

Az inas lépett be.

- Elnézést, hogy zavarom, uram, de Francisco Montero úr van itt!

A házigazda intett a férfinak.

- Engedje be!

Az inas eltűnt, s a szoba küszöbén megjelent a jövevény. Markáns arcú, latinos tekintetű, de már őszülő hajú ember volt. Francisco Montero úr volt, akivel Raquin úr már találkozott azon a bizonyos nyitóbálon, ahol Belloc botránya kitört. Az igazsághoz az hozzátartozik, hogy Montero úr azóta, amióta megérkeztek Párizsba, tulajdonképpen egy önálló játékba kezdett. Amikor megtudta, hogy a fia szerelmes Christine de Raquin kisasszonyba, elhatározta, hogy szépen lassan megpuhítja a Raquin családot, és megpróbálja elintézni, hogy a fia hivatalos udvarlóként eljárhasson a családhoz.

Ez sajnos eddig nagy nehézségekbe ütközött, mivel az ügyvéd befolyása és híre minden eddigi tervet csak hátráltatott. Most azonban itt volt az idő! Francisco úr okos ember volt, és tudta, hogy a lány családja most rendkívül nehéz helyzetbe került. A felsőbb tízezer világában nagyon nagy szegénynek számított, ha egy lány vénkisasszony maradt! Persze minden jobb módban élő szülő azt szerette volna, ha a gyermeke előnyös házasságot köt! Ez jelenthette a jó hírnevet, a vagyont, és a rangot is! Ez sajnos nem mindig esett egybe a dolgok érzelmi oldalával. S ilyenkor összekerültek olyan párok is, akiket csak a szülei által megkötött házassági szerződés tartott össze, de érzelmek nem voltak mögötte. Francisco úr jól tudta, hogy ha valamikor, akkor épp most van itt az idő, hiszen minden egybevágh ahhoz, hogy Christine és Antonio között majd egyszer házasság jöhessen létre. A szándék és az érzelem megvan a fiatalokban, és a hírnévvel, a vagyonnal, és a ranggal sincs gond. Akkor pedig mire várjunk? Lépni kell! S ebben a döntésében Montero urat megerősítette Sabine is, aki jó szokásához híven, most is szerelemi tanácsadóként és küldöncként is szerepelt. Ő is úgy gondolta, hogy segít a barátainak, és megadta Montero úrnak a Raquin család címét. Francisco úr és Raquin úr pedig kedvelték egymást, hiszen a fesztivál nyitóbáliján elég sokat beszélgettek. Ennek persze az is volt az oka, hogy Francisco úr már ekkor tett arról, hogy őt, és a családját megismerjék Raquin-ék. Erről persze a házigazda nem tudott, s először csak baráti látogatásnak vette Montero úr látogatását, s tulajdonképpen örült is neki, hiszen ebben a helyzetben nem is remélte, hogy bárki is szóba áll vele, és a

Raquin családdal. De Francisco Montero úr itt volt, és közelebb lépett.

- Bocsásson meg, hogy bejelentés nélkül jöttem, de nem akartam későn jönni, nehogy zavarjam önöket! - kezdte.

Raquin úr a vendége elé sietett, és a kezét nyújtva köszöntötte.

- Egyáltalán nem zavar, Montero úr! Örülök, hogy látom! Fáradjon beljebb!
- invitálta a szobába a vendéget.

A látogató beljebb lépett, és a házigazda helytel kínálta. Montero úr helyet foglalt, miközben Raquin úr a bár szekrényhez lépett, és egy tálcán két poharat vett elő, majd egy üveg bort.

- Megkínálhatom önt ezzel a ritkasággal? - kérdezte.

Montero úr bólintott.

- Köszönöm, elfogadom!

A házigazda közelebb jött, és töltött a poharakba.

- Az az igazság, Montero úr, hogy én már a múltkori bálon is meg szerettem volna önt hívni hozzánk, de sajnos a körülmények olyanok voltak, hogy egyrészt nem volt rá lehetőségem, másrészt pedig nem is mertem a sajnálatos események után ajánlani!

Montero úr a vendéglátójára tekintett.

- Ne törődjön az efféle előítéletekkel, Raquin úr! Önök igazán nem tehetnek arról, hogy egy ilyen ember, mint Belloc úr, becsapta önöket.

- Ez igaz, de ezek után nyilván majd azt mondják majd az emberek, hogy Raquin-ék egy liliomtipróhoz akarták adni a lányukat, és akkor nyilván ők is ugyanolyanok, mint az az ügyvéd!

Montero úr bólintott.

- Ennek csak egyféleképpen lehet gátat vetni!

- Hogyan?

- Egyértelművé kell tenni a külvilág felé, hogy önök az ilyen emberekkel semmiféle közösséget nem vállalnak! Nyilatkozatot kell közzétenni, hogy Marc de Belloc soha többé be nem teheti a lábát a Raquin házba, és ki kell nyilvánítani, hogy önök semmiféle közösséget nem vállalnak fel ezzel az emberrel!

- Jó, de hogyan?

- Ebben segíthet Pierre de Frane úr! Az ő lapját rengetegen olvassák! A lapban megjelenhetne egy cikk, mondjuk egy cáfolat, ami hivatalosan is megcáfolná azt a tényt, hogy Christine de Raquin kisasszonyt valaha is Marc de Belloc-hoz akarták volna adni!

- Jó, de ki hinné ezt el?

- El fogják hinni! A báró jó újságíró, és igencsak jól forgatja a szavakat! S azonkívül meg lehetne szellőztetni, hogy ezt a házasságot csak Belloc úr akarta, de önök sohasem szerették volna hozzáadni a lányukat! S van még valami!

- Mégpedig?

- A kétkedők száját pedig úgy lehetne befogni, ha bejelentené, hogy a kisasszonynak már két éve van egy udvarlója!

Raquin úr elgondolkodva bólintott.

- Lehet, hogy működne a dolog! De ezek után honnan szerezzek én egy udvarlót a lányomnak? Ezt a mesét bizonyítani is kell a közvélemény előtt, különben hiába a szép mese a fiatalemberről, ha soha senki nem is látja! Ez az egyik probléma! A másik pedig az, hogy a jelenlegi helyzetben nem is lesz jelölt! Legalábbis addig, amíg ez a dolog közszájon forog! Párizs minden szalonjában rajtunk köszörülnek a nyelvüket!

Montero úr úgy érezte, most jött el az ideje, hogy a javaslatával előjöjjön.

- Én azt hiszem, tudok egy fiatalembert jelöltnek! Az illető feddhetetlen, gazdag, és rangos család leszármazottja. Erről én kezeskedem! És ami nem mellékes, már egészen fiatalon, huszonnégy évesen megkapta a becsületrendet!

Raquin úr szeme felcsillant.

- Ez jól hangzik! Biztos ön abban, hogy az illető megfelelő? És egyáltalán van-e benne hajlandóság, hogy a leányomnak udvaroljon?

Montero úr a vendéglátójára nézett.

- Én nem akarok hazudni önnek, Raquin úr! De mielőtt belemennék a részletekbe, tudom, hogy az illető fiatalembert megvan ez a hajlandóság, hiszen ismeri, és nagyon kedveli az ön lányát! Sőt! Tulajdonképpen szerelmes belé! Már egy jó ideje! Csak eddig azért nem mert ezzel nyíltan előállni, mert Belloc úr itt volt, s nem akart vele nyílt összetűzést, és botrány kelteni! Pont azért, nehogy önöknek, vagy a kisasszonynak kellemetlenséget okozzon!

Raquin úr bólintott.

- Ez dicséretes dolog. Ha a fiatalembert valóban ilyen feddhetetlen, akkor talán lehet szó a dologról! De ahhoz nekem, és a feleségemnek is látnunk kell őt! S tulajdonképpen azt sem tudom, hogy Christine egyáltalán mit fog szólni ehhez a dologhoz? Épp elég volt neki ez a botrány, s most hozzak ide neki egy új udvarlót?

A spanyol férfi a vendéglátójára emelte a tekintetét.

- Ami Christine kisasszonyt illeti, szerintem nem fog a dolog ellen kifogást emelni. Ugyanis személyesen ismeri azt a fiatalembert, akit ajánlottam! S ha jól tudom, kedveli is!

-Valóban?! Ez remek lenne! De árulja már el végre, ki az az illető, akiről beszélt nekem!

Montero úr egy nagy levegőt vett, úgy felelt.

- A fiatalembert, akiről eddig beszéltem önnek, nem más, mint a fiam! Antonio Montero vicomte.

Raquin úr egy pillanatra meglepődött, de hamar megtalálta a hangját.

- Értem. S nekem tulajdonképpen nincs is a dolog ellen kifogásom. Antonio fiatalúr egy szimpatikus fiatalembernek tűnik. De meg kell, hogy mondjam, nekem fogalmam sem volt róla, hogy önnek grófi rangja van.

Francisco úr bólintott.

- Van, csak én általában nem szoktam használni. A grófi rang önmagában még nem teszi az embert előkelővé, vagy nagygyá.

- Ebben igaza van. De ez mindegy is. Azt hiszem, megegyezhetünk a dolgról! Semmi akadálya, hogy Antonio fiatalúr, mint vőjelölt, eljárjon hozzánk! Én, mint családfő, most önnek beleegyezésem adom a dologhoz! De azt nyilván tudja ön is, uram, hogy az etikett szabályai mit írnak elő a látogatások rendszerességéről, és lebonyolításának mikéntjéről.

- Természetesen, Raquin úr! A fiam udvariasságában és modorában nem fog csalódnai! Sem ön, sem pedig a kedves felesége! Erre a szavamat adom önnek!

Raquin úr bólintott.

- Rendben! Akkor kezet rá! - nyújtotta a kezét.

Kezet fogtak. Raquin úr meg is jegyezte.

- Remélem, ezek után végre kiszabadulhatunk ebből a maszlagból, amibe ez a betyár Belloc rángatta a családot!

- Én ebben biztos vagyok! S ami a legfontosabb, hogy Christine kisasszonynak sem lesz kifogása a fiam ellen!

- Ez igaz! Egy szülőnek mindig a gyermeke jövője a fontos! - bólintott a házigazda. - De az is lehet, hogy mi mindannyian, nem mindig a nekik legmegfelelőbb módot választjuk!

- Talán így van, de azt hiszem, mi most talán nem követjük el ezt a hibát! - felelte Montero úr.

- Remélem, igaza van! - állt fel a házigazda.

Montero úr is felkelt a helyéről, és induláshoz készülődött.

- Ebben egészen biztos lehet, uram! Akkor szólhatok a fiamnak, hogy jelentkezhet önöknél?

- Egyelőre még ne! Előbb megbeszélem a feleségemmel a látogatások rendjét, és ha minden véglegessé válik, akkor értesítem önt!

- Rendben van! De azért ne felejtse el értesíteni a kisasszonyt sem!

- Azt biztos, hogy nem fogom elfelejteni! - felelte Raquin úr, és kikísérte a vendéget.

Odakint már mint két barát, úgy búcsúztak el egymástól, s bár ezt már nem lehetett látni, mindkét férfi megkönnyebbült. Felcsillant annak a reménye, hogy a gyermekeik talán boldogok lehetnek. És számukra ez volt a legfontosabb.

Hatvanhetedik fejezet - Gyilkos terv

Este nyolc óra is elmúlt már. A XVIII. ezred laktanyájában már egy lélek sem járt. A szolgálatot teljesítő katonák már mind a szállásukon voltak, s a nagy főépület üresen állt. Azaz majdnem üresen! Már csak Jean Legrand tábornok irodájában volt még világosság. De a márki most nem dogozott, hanem egészen mással volt elfoglalva. Természetesen ott volt vele Ruiz Crusada is, akivel éppen nagy dolgokra készültek. A tábornok rosszkedvűen morgott.

- Sajnos egyre inkább szorít az idő! Nem várhatunk örökké! Amelie hamarosan hozzámege a grófhhoz! S ezt a házasságot mindenképpen meg kell akadályoznunk!

Crusada a generálisra nézett.

- Csak nyugalom, Legrand! Már megint fejfel akar menni a falnak! Először is tisztázzunk valamit! Ezt az ügyet, amit megbeszéltünk, most sokkal nehezebb lesz végrehajtani, mint gondolja!

- Ugyan miért? Maga azt mondta, hogy igazi profi! Akkor bizonyítsa is be! A nagydarab bérgyilkos megvetően nézett a tábornokra.

- Maga túlságosan is beképzelt! Nem gondolja? Ami pedig a profi végrehajtást illeti, abba nemcsak az tartozik bele, hogy gyorsan és pontosan végezzem a dolgomat, hanem az is, hogy elég körültekintően is! És most nagy a kockázat!

- Ugyan miért?!

Crusada a tábornok asztalának a szélére ült.

- Azért még nagyon sok minden van, amit maga nem tud!

- Például?

- Mondjuk azt, hogy ez a Servier gróf sokkal keményebb dió lesz, mint gondolja! S ami a legrosszabb a dologban, az az, hogy én őt már jóval régebben ismerem, mint maga!

- Hogyhogy?

- Úgy, ahogy mondtam! S ez azért is rizikós, mert amikor felbérelt, maga elfelejtette velem közölni annak az embernek a nevét, akit meg kell ölnöm! S erre a ballépésre akkor jöttem rá, amikor a nyitóballon szembe találok azzal a két emberrel, akik miatt lesitteltek!

- Két emberrel?!

- Pontosan! Az egyik maga Maximilien de Servier gróf, a másik pedig az a fiatal spanyol, akit mindig a társaságában láttam!

- Az Antonio Montero! Csak nem azt akarja mondani, hogy ez a két fickó tudja, hogy ki maga?!

Crusada elvigyorodott, és bólintott.

- Szerintem sejtik! Bár ez még korántsem biztos!

- Mit csinált maga, hogy elkapták? - hóbörgött a tábornok.

- Nem tartozik magára! Elég, ha én tudom!

- Dehogynem tartozik rám! Addig, amíg nekem dolgozik, ez az én ügyem is! Az én pénzemen él itt, és játssza meg a nagyurat! Ha a maga hülyesége miatt én is bajba kerülök, akkor magának régen rossz! - felelte Legrand.

- Ne majrézzon, tábornok! Ha attól tart, hogy Servier kiáll a nyilvánosság elé, és világgá kürtöli, hogy Jean Legrand tábornok egy Ruiz Crusada nevű bérgyilkossal paktált le, akkor nem ismeri eléggé az ellenfelét! Ez a fickó nem olyan ostoba, mint azt maga gondolja! Ha nem akarnám elintézni, még lehet, hogy vele jobban jártam volna, mint magával! Servier sokkal agyafúrta ember, mint képzeli! Sokszor úgy irányítja az embereket, hogy azok azt észre sem veszik! Ő nem fog kiállni a publikum elé, hogy lerántsa kettőnkről a leplet! Két okból sem! Először is: Neki sokkal nagyobb haszna van abból, ha senki nem tud a lépéseiről! Másodszor pedig ott van neki a menyasszonya! Servier szereti a hölgyét, és nem fogja megkockáztatni, hogy bármivel is felzaklassa! Ha tehát azt akarja, hogy az egész ügyünk simán menjen, bízza rám, hogy miként oldom meg a feladatot! Mint mondtam magának, én profi vagyok! Most semmi esetre sem szabad ostoba lépést tennünk! Adva van tehát két ember, akik valószínűleg felismertek engem! S ha ez így van, akkor megvan annak a veszélye, ha történik valami a gróffal, mondjuk a holnap esti zárókoncerten, akkor a spanyol barátja rögtön tudni fogja, hogy én voltam a hunyó!

- Akkor mit tehetünk?

- Több dologról is gondoskodnunk kell! Egy: A gyanút magáról is el kell terelnünk! Éppen ezért szerét ejtjük, hogy a fiatal Montero láthassa azt, amint ön valaki ismerőssel beszélget! S ha Servierrel valami történik, akkor emlékezzen arra, hogy maga nem lehetett, mert éppen látta beszélgetni! Kettő: Arról is gondoskodnunk kell, hogy minden érintett számára nyilvánvaló legyen, hogy én nem vagyok ott az Operában! Tehát én is kiessek a látószögükből! Például ön sajnálatát fejezi ki majd a többieknek, hogy én nem tudtam eljönni, mert el kellett utaznom! Csak másnap este jövök!

- De akkor hogy oldjuk meg a dolgot?

- Egyszerűen! Az, hogy ön bejelenti, hogy én nem tudtam elmenni, az még nem jelenti azt, hogy ez így is lesz! Én nagyon is ott leszek az épületben, csak senki sem fog rám ismerni! Ne feledje! Én profi vagyok! S ha akarom, úgy el tudom változtatni az arcomat, hogy még maga sem ismer föl! S ha kell, akkor angolul, vagy németül is megszólalok! Erre ne legyen gondja! Holnap lesz a fesztivál utolsó napja, és a záróünnepség, és az utána

következő gálaelőadás. Maga csak arról gondoskodjon, hogy Montero tanúsítani tudja, hogy ön hol volt! Sőt! Ha Servierrel valami történik, maga felajánlhatja a segítségét is, hogy elterelje a gyanúját! S persze ne feledkezzen meg arról sem, hogy én nem leszek ott a házban, mert még korán reggel elutaztam! S utána már csak várnia kell! Ha akcióba léptem, azt úgyis meg fogja tudni! Ez az egyetlen megfelelő hely és alkalom! Az előadás alatt a nézőtéren és a páholyokban is sötét van! Akkor kell cselekednem! Ha szerencsém van, a koncert végéig senki észre sem veszi, hogy Servier halott!

A tábornok bólintott.

- Rendben! Ha sikerül, akkor a megbeszélt helyen találkozunk, és kifizetem magát!

Crusada elvigyorodott.

- Csak aztán ezt el ne felejtse, mert ha nem fizeti ki azt az összeget, amiben megállapodtunk, akkor lehet, hogy megtalálom magát is!

- Ne aggódjon! Kifizetem!

- Ebben biztos voltam! - vigyorgott Crusada.

A tábornok nem mert válaszolni, nehogy felhúzza az óriást, s ezért inkább csak bólintott.

Hatvannyolcadik fejezet - A névtelen levél

Elérkezett a fesztivál utolsó napja. A mai estén ismét nagyszabású előadás lesz, s Servier gróf mindent elkövetett, hogy ez az esemény emlékezetes legyen. Épp a napi előkészületekkel foglalkozott a könyvtárszobában, ahol a nagy asztalon egymáson heverték az iratok és egyéb fontos dolgok, amelyeken a férfi a leglényegesebb teendői voltak följegyezve. Épp egy ilyen papírt tanulmányozott, amikor valaki kopogott az ajtón.

- Tessék! - szólt ki.

A komornyik volt az.

- Gróf úr! Egy különös dolgot vett észre a kertész ma reggel! - kezdte.

- Mégpedig?

- Amikor reggel kiment a nagykapuhoz, hogy a kerítés melletti sövényt lenyírja, a főkapun belülre dobva egy lezárt borítékot vett észre.

- Ez különös! És?

- No és amikor közelebről megnézte, akkor látta, hogy egy levél! S rajta egy címzés! S ez a címzés személyesen önnek szól! De feladó nincs a borítékon, és nem is a hivatalos postával jött!

A gróf összeráncolta a homlokát.

- Ez érdekes! - morogta. - Itt van ez a levél?
  - Itt van nálam, gróf úr! - nyújtotta máris a borítékot a komornyik.
  - Jól van! Még valami? - nézett rá a gróf.
  - Más nincs, gróf úr!
  - Jól van! Elmehet! - felelte Servier, s az ablakhoz lépett.
- A komornyik elment, s a gróf magára maradt.
A borítékon semmi más nem volt, csak egy rövid címzés:

„*Maximilien de Servier gróf úrnak!*”

Csak ennyi! Nem több. A férfi kíváncsi volt, hogy vajon kicsoda, és miért ilyen furcsa módon ír neki levelet, s ezért kibontotta az érintetlen borítékot. Benne mindössze egyetlen papiros volt, rajta a következő szöveggel:

„*Tisztelt Servier gróf úr!*

Talán furcsának találja, hogy valaki névtelenül és ilyen szokatlan módon fordul önhöz, de az ügy, amelyről így ismeretlenül tájékoztatni szeretném önt, nem tűr halasztást! Annál is inkább, mert az ön élete és boldogsága múlhat azon, ha nem veszi komolyan, amiről most tájékoztatom! Tudnia kell arról, hogy a fesztivál záróünnepségét követő koncerten az életére törnek! Az az ember, akit ön Antoine de Chevalier néven ismert meg, valójában egy spanyol származású bérgyilkos, akit a társa, Jean Legrand tábornok bérelt fel arra, hogy önt megölje! A tábornok mindenképpen meg akarja akadályozni, hogy Amelie kisasszony, és az ön esküvője megtörténjen, s ezért választotta ezt a radikális megoldást. A tervük a következő: Mivel attól tartanak, hogy ön esetleg felismeri a gyilkost, akit valójában Ruiz Crusadának hívnak, ezért bejelentik, hogy a tábornok Chevalier nevű barátja nem jön el a koncertre, mert el kellett utaznia! Ennek természetesen csak az a célja, hogy elterelje róla a gyanút! A férfi valójában ott lesz az Operában, csak elváltoztatja a külsejét, esetleg álbajuszt, vagy álszakállt visel majd! Mivel az ön spanyol barátjától, Antonio Montero úrtól is tartanak, ezért arról is gondoskodtak, hogy eltereljék a figyelmét. A gyilkos ezalatt csak arra vár, hogy ön egyedül maradjon, s a sötétben elég egy gyors tördőfés, s a tettes máris odébbáll!

Mindezt azért írtam le, mert nem szeretném, ha egy ilyen ember, mint ön, és egy olyan csodálatos hölgy, mint Amelie kisasszony, pont akkor veszítené el a boldogságot, amikor már a kapujában állnak! Kérem, vegye komolyan a figyelmeztetésemet, mert ez nem tréfa!

Egy jóakarója”

Servier állt egy darabig, és a kezében lévő levelet nézte.

- Vajon ki írhatta ezt? - gondolkodott.

Mivel egyelőre nem talált a dologra magyarázatot, megrázta az asztali csengőt. A csengetésre megjelent a komornyik.

- Parancsol, uram?

- Itthon van még Antonio Montero úr? - kérdezte a gróf.

- Igen, gróf úr! Most találkoztam vele a nappaliban!

- Jól van! Hívja ide föl, a könyvtárszobába!

- Azonnal, uram! - felelte a komornyik, és elment.

Nem telt bele egy perc sem, s a spanyol fiatalember meg is jelent.

- Történt valami? - kérdezte, látva a gróf villámló tekintetét.

Servier válasz helyett átnyújtotta barátjának a levelet.

- Olvasd!

Antonio átvette a levelet, és olvasni kezdte. S ahogy egyre tovább haladt a szövegben, úgy komorult el az arca.

- Ez meg mi? - kérdezte végül.

- Névtelen levél! Ma reggel jött! A tartalma pedig, azt hiszem, elég egyértelmű!

Antonio bólintott.

- Az biztos! De vajon ki írhatta? S miért? S legfőképp hogy szerzett mindezekről tudomást?

- Ez itt a nagy kérdés! De talán mindegy is! A legfontosabb, hogy mindaz, amit leír, nagyon is elképzelhető! Jean Legrand gyűlöl engem, mert úgy érzi, én vettem el tőle Amelie-t, és most mindent elkövet, hogy az esküvő ne történhessen meg!

- Hát ez az! De te mégis hagyod, hogy ez az ál-Chevalier itt ólálkodjon a közeledben! Mintha nem tudnád, hogy ki ő! Tudom, hogy ráismertél, mert én is nagyon jól megnéztem magamnak! Csak azt tudnám, hogy miért ülünk itt ölbe tett kézzel? Miért nem fedjük fel a kilétét a hatóságok előtt?

- Annak is megvan a maga oka! Itt, Antonio, már régóta nemcsak rólam, meg Amelie kisasszonyról van szó, hanem sokkal többről! S ebben a játékban Crusada csak egy epizódszereplő, akit el kell viselnünk, mint a piaci legyet, de nem több! Ez az egész, Jean Legrand márki és közötttem már sokkal mélyebben gyökerezik, mint azt gondolnád!

Antonio a barátjára emelte a tekintetét.

- Azt hiszem ez az a pillanat, amelyikre már régóta várok! - kezdte.

- Milyen pillanatra gondolsz? - nézett rá vissza Servier.

Antonio vett egy nagy levegőt, és folytatta.

- Amióta csak ismerlek, mindig is éreztem, hogy van benned valami, amit legbelül őrzöl, és soha senki előtt nem feded fel. Így volt ez akkor is, amikor megmentettél Crusada fogságából, és így volt utána is, amikor

együtt jártuk be Tuniszt, Marokkót, és a Földközi-tenger kikötőit! Én a barátod lettem, és megismertelek! De amióta barátok vagyunk, mindig is tudtam, hogy egy bizonyos pontnál közelebb sohasem kerülhetek hozzád! S ezt valami mélyebb dolog okozza! Ezt utána jó ideig nem láttam rajtad, de amióta Párizsba költöztél, újra előjött ez ez érzésem!

- Jól érzed! - felelte a gróf.

Antonio felsóhajtott.

- Szerintem a barátságunk ér annyit, hogy őszinte legyél hozzám!

Servier különös, fürkésző tekintetet vetett barátjára.

- Ha ez a dolog olyan egyszerű lenne, mint azt te gondolod, ez az ügy már rég nem lenne téma! De sajnos nem ilyen egyszerű!

- Nem értelek.

Servier az ablakhoz lépett.

- Mondok neked egy történetet! - folytatta a gróf. - Ebből mindent meg fogsz érteni!

Antonio valami furcsát érzett, tudta, hogy most olyat fog hallani, amiről eddig fogalma sem volt.

Servier gróf beszélni kezdett.

- Ez a történet 1803-ban kezdődik. Cassis szegénynegyedében él egy pár. Mivel túl sok jövedelmük nincsen, minden egyes nap küzdelem a halállal, az életért. Nemrég házasodtak össze, egymáson kívül semmijük nincs! A férj, hogy eltarthassa a családját, az egyetlen pénzszerzési lehetőséghez folyamodik. Önkéntesként beáll Napóleon hadseregébe, mint szerződéses katona, hogy zsoldjából eltarthassa asszonyát. Az asszony egyedül marad otthon, és várja a híreket a frontról, az uráról. S a nyár közepén lesújtó hír jut el hozzá! Férje elesett a csatában! Az asszonyt kétszeresen is megrázza ez a hír, hiszen már nem tudja közölni férjével az örömteli hírt! Azt, hogy állapotos! A szomorúság és a szegénység annyira megviseli az asszonyt, hogy szervezete már nem bírja ki a szülést! Bár gyermeke viszonylag egészségesen születik, de az asszony meghal! A gyermeke árván marad. Az egyetlen ember, aki megszanja a csecsemőt, egy katolikus pap. Magához veszi a gyereket, és beadja az árvaházba. A fiú itt nő föl, amikor az egyik főúrnak feltűnik, hogy a gyerek mennyivel erősebb, és életrevalóbb a többiekénél. Elhatározza, hogy szárnyai alá veszi a fiút, és katonát nevel belőle! Mivel ez az úr a Katonai Akadémia igazgatója, bejuttatja a kadétkozhoz! A fiatalember itt továbbra is élvezi a báró támogatását, mivel az úr gyermektelen lévén, őt tekinti fiának. A fiú el is végzi az akadémiát, és kitüntetéssel, hadnagyként indul el a karrierje. Bekerül az adatvédelmisekhez! Munkáját remekül végzi, de közben nem szakítja meg a kapcsolatát jötevőjével sem, a báróval. Mindig el-eljár hozzá, és boldogan éli az életét. De egy nap változás áll be a dolgok menetében! Egysége

parancsnokát leváltják, és új tisztt kerül be a helyére! S a dolgok innentől kezdve megváltoznak. A fiatalembernek feltűnik, hogy a titkos akták közül néhánynak a másolatát valaki, vagy valakik illetéktelenek kezébe juttatják. Saját szakállára nyomozni kezd, csakhamar rájön, hogy a dolog mögött pont az új parancsnok, és egyik talpnyalója áll! Így a fiatalember élete veszélybe kerül! A kémeek most már világosan tudják, hogy a fiatalember rájött a mesterkedésükre. Elhatározzák, hogy lehetetlenné teszik! Megpróbálják eltenni láb alól, de ez nem jön össze! A fiatalember eközben megkapja a szabadságát, és visszautazik Marseille-be. Viszonylag nyugodt idők jönnek! Megismerkedik egy jómódú családdal, akik rögtön a szívébe zárják. A fiatalember az egész nyarat barátainál tölti, és itt beleszeret a háziak lányába. A leány is viszonyozza a fiatal tisztt érzéseit, s a fiatalember itt határozza el, hogy végleg szakít a katonai pályával, és leszerel! A két tisztt elleni titkos nyomozást is abbahagyja, mert nem akarja kitenni ennek a jövőnd családját! Betársul menyasszonya családjának a vállalkozásába, és jövőnd apósával közösen irányítja a vállalatot. Most végre boldognak érzi magát, mert úgy érzi, a múltját végre lezárta! De ez a boldogság nem tart sokáig! A fiatalember nem tudja, hogy menyasszonya körül feltűnik egy másik udvarló is! Ez az udvarló már régebből ismeri a családott, és sokkal gazdagabb, mint a fiatalember. Ez persze magában még nem lenne ok az aggodalomra, hiszen a leány csak barátként tekint erre a másik udvarlóra, de nem szerelmes belé! Mivel a leány nem akarja, hogy a két férfi összetűzőn, ezért eltitkolja vőlegénye előtt a másik udvarló létét. A másik udvarló azonban tudomást szerez a vőlegény személyéről, és döbbenten veszi észre, hogy az nem más, mint egykori beosztottja, a kis hadnagy! Ez az udvarló ugyanis nem más, mint a két korruptt tisztt egyike, az adatvédelmi egység parancsnoka! Most már kétszeres oka van rá, hogy elintézzé a fiatalembert! Bizalmi emberét, aki a kémkedésekben is a segítségére volt, megbízza, hogy figyelje a vőlegényt. Megfigyelik, és rájönnek, hogy a fiatalember időnként egy nagyon gazdag úrhoz jár. Ahhoz a báróhoz, aki egykor a szárnyai alá vette őt! Mivel mindketten ismerik a bárótt, őkk is bejáratosak hozzá. A tisztt talpnyalója megtudja, hogy a báró új végrendeletet akar írni! Ezért ajánlja neki egyik barátját, a szegény, és romlott ügyvédet! Így ez az ügyvéd készíti el a báró végrendeletét. Ebből persze rögtön megtudják, hogy a kezdeményezett a fiatalember, akitt már évek óta próbálnak elintézni! Most itt az alkalom! Ha gyilkosságba tudják keverni a fiatalembert, akkor két legyet is üthetnek egy csapásra! Elhárulna a fejük fölül az árulás vádja, és a tisztt megszerezhetné magának a fiatalember menyasszonyát is! A terv készen áll! Egy hamis üzenettel a báró házába csalják a fiatalembert, aki ott már csak a báró vérbe fagyott holttestét találja meg. Lehajol hozzá, hogy megnézzé, él-e! S ekkor persze egyáltalán nem véletlenül megjelenik a

színen a talpnyaló, mintha csak véletlenül toppant volna be! A fiatalembert elfogják, s mint a báró gyilkosát, perbe fogják! Még az indíték is megvan! Az idős úr a fiatalemberre hagyta az összes vagyonát! Az ítélet gyorsan megszületik! Életfogytiglan! A fiatalembert Toulon erődjébe zárják, ahol tíz hónapot tölt! De a sors ismét a segítségére siet! Olyan vihar tör ki, amelyik óriási pusztítást visz véghez! A cellaablak előtti nagy nyárfát rádönti az épületre, ami így összeomlik! A fiatalembert az így keletkezett lyukon menekülni próbál, de az erőd egy sziklára épült, és nem lehetett sehová sem menekülni! Az örök persze rögtön a néhány menekülő rab után vetik magukat, és lövéseikkel sorra terítik le őket. A fiatalembert az egyik kidőlt fa törzsébe kapaszkodik, de a fa megcsúszik a vizes sziklákön, és nagy pörgéssel repül a viharos tengerbe! Másnap a sziklákön megtalálják a véré, és a ruhájának egy darabját! A test nyomtalanul eltűnik! A fiatalembert halottnak nyilvánítják, s ezt közlik menyasszonyával és annak családjával. A hölgy teljesen összeomlik! Meg akar halni! Pár hónap után kezd csak rendbe jönni, de a végsőkéig hisz a vőlegénye ártatlanságában. Eközben a tiszt már nyeregben érzi magát, és a drága jóbarát képében tetszeleg a leány előtt, aki a tiszt mesterkedéseiről semmit sem tud! Persze a tisztnek ez még nem elég! Tudja, hogy az a cég, amit a fiatalembert a jövődő apósával együtt vezetett, sokat ér! Itt jön a képbe ismét a korrupt ügyvéd! A segítségével a tiszt a teljes anyagi csődbe vezet a vállalatot, a nyereség pedig az ő zsebébe vándorol! Arról persze megint gondoskodik, hogy erről senki ne tudjon! De az após rájön, hogy ki tette tönkre, és anélkül, hogy az otthoniaknak egy szót is szólna, elmegy a tiszthez, hogy felelősségre vonja! Hogy ezután mi történt, senki sem tudja! Csak pár nap múlva találják meg az após holttestét az Oroszlán-öböl vizében. Leszúrták! Nyomozás indul ugyan, de sehová sem vezet! Lezáratlan, és megoldatlan marad! Néhány hónap múlva a felesége is meghal, és lányuk egyedül marad! S ekkor persze a tiszt újból megjelenik, mint egy mentőangyal! S a leány, aki már három embert veszített el, belekapaszkodik, mint egy szalmaszálba! S hálás is lesz a tisztnek, hogy ezekben a nehéz időkben segített! S eközben nem tudja, hogy mindezért pont az az ember a felelős! A tiszt közben tábornok lett, s a kis korrupt ügyvéd nagymenő! Milliókat vágnak zsebre különféle mocskos akciók következményeként! Mindketten gazdagok és elismertek lettek, miközben a háttérben ott lapul a mocskos múltjuk! Számukra a legfőbb ellenség már halott volt!

Antonio dermedten állt, és hallgatott. Alig tudott megszólalni.

- Lehet, hogy . . . ?

A gróf mélyen a barátja szemébe nézett.

- Igen, lehet! A fiatalembert ugyanis nem halt meg! Még most is él! És most már tudja, kik művelték ezt vele! Megörökölte egy kihalt nemesi család

nevét, és vagyonát. S most már más néven, és más arccal visszatért Franciaországba!

A spanyol fiatalember sápadtan állt.

- Ennek a történetnek egy része ismerős.

- Ez a történet Amelie de Galoie kisasszony története! Ott hallottál az elítélt vőlegényéről, Guillaume de Flore-ról, és a meggyilkolt édesapjáról!

Antonio dermedten nézett Servierre. Reszketeg hangon szólalt meg.

- Te . . . ?

- Igen. Én vagyok Guillaume de Flore!

- Te vagy az a fiatalember, aki a mesédben szerepel! S te voltál Amelie kisasszony vőlegénye, akit ártatlanul ítélték el! Ezért ismered ilyen jól ezt a történetet!

- Igen. Most már tudod.

- És aki neki segített . . . az a tiszt . . .

- Jean Legrand tábornok!

Antonio nagy levegőt vett.

- Ez hihetetlen! Soha nem gondoltam volna!

- Persze! Sokan vannak így ezzel! Fogalmuk sincs, miféle dolgok vannak itt a háttérben! Most már valószínűleg azt is tudod, hogy ki volt az a korrupt ügyvéd!

- Marc de Belloc!

- Pontosan!

- És a harmadik férfi? Legrand társa?

- Őt is ismered. Subiat kapitánynak hívják.

Antonio keze ökölbe szorult.

- És ezek a nyomorultak még gazdagon, és gondtalanul élnek?! Miért hagyod, hogy ez megtörténjen?

A gróf a barátjára pillantott.

- Most mi mást tehetnék? Guillaume de Flore a világ számára meghalt! És nem akárhogyan, hanem bűnözőként, aki meggyilkolta a jótevőjét! Ma már bizonyíthatatlan, hogy mi is történt ott valójában!

- És Amelie kisasszony?

- Ő az egyetlen, aki eddig is tudta, hogy ki vagyok.

- Tudja?

- Igen. De arról, hogy én kiknek estem áldozatul, arról semmit sem tud!

- Nem mondtad el neki?

- Nem!

- De miért?

- Nézd, Antonio! Én szeretem őt! És hogyan okozhatnék neki újabb fájdalmat azzal, hogy felfedem előtte a titkot? Lelkileg még nem áll készen arra, hogy megtudja, kik állnak a háttérben! Mit érezne akkor, ha megtudná,

hogy az az ember, akit barátjaként tisztelt, egy szemét gyilkos, aki elítéltette a vőlegényét, és tönkretette az apja vállalatát, hogy abból meggazdagodjon? Én nem akarom öt idő előtt kitenni ennek a fájdalomnak! Mindennek eljön az ideje! Ha már elég erős lesz hozzá, hogy feldolgozza, meg fogja tudni! De addig csak lassan lehet építeni ezt a művet!

- Értelek. Igazad van. Tehát az a múltkori eset nem volt véletlen?

- Nem.

- És Legrand? Nem ismerhetett föl? Láttam rajta, még ha tagadja is, hogy nem kedvel téged!

- Biztos, hogy nem ismert föl! Öt év alatt nagyon megváltoztam! Most bajuszom és szakállam van, ami azelőtt sohasem volt. Ez az ellenszenv, amit érez, azóta létezik, amióta észrevette, hogy Amelie kisasszony többet érez irántam, mint barátság. S most, hogy hivatalosan is bejelentettük, hogy megesküszünk, még inkább így van!

Antonio bólintott.

- Ez igaz, de ne csinálj úgy, mintha nem vetted volna észre, hogy az a fickó, akit nekünk Chevalier-ként mutatott be, nem más, mint Ruiz Crusada! Az a Crusada, aki pár éve a nyílt utcán kapott el az embereivel, hogy a köztudottan gazdag szüleimtől váltságdíjat követeljen! S aki neked köszönheti, hogy lecsukták!

Servier bólintott.

- De észrevettem! S amint látod, már újra szabad!

- És?

- Szándékosan csináltam úgy, hogy a többiek ne vegyenek észre semmit! Meg kell tudnunk, hogy ez a Crusada miért adja ki magát Chevalier-nek, és hogy milyen érdeke fűződik hozzá Legrand tábornoknak? Valószínű, hogy a generális már hamis papírokat is szerzett neki! Így hiába vernénk nagyobbra a dolgot, nem tudnánk bizonyítani! S az ügynek sem tenne jót! Amíg látszólag a háttérben maradunk, addig mi vagyunk a nyérők! Majd minden jön a maga idejében!

- Értem! Akkor tehát senkinek egy szót sem!

- Így van! Még egy halvány utalást sem! Mintha minden a legnagyobb rendben lenne! Most már Belloc nincs az útbán! Az viszont már gyanús lenne, ha a tábornokot, Subiat kapitányt és Crusadát kihagytuk volna a meghívottak listájáról! A ma esti előadás eltart majd egy jó darabig, és én roppant kíváncsi leszek rá, hogy vajon mit talált ki a mi Chevalier barátunk!

- Tehát akkor mindenképpen eljössz este a koncertre?

- Minél nagyobb a veszély, annál inkább elmegyek! Most, hogy jött ez a levél, akár jelzésértékűnek is vehetjük! Jelzésként arra, hogy itt az ideje, hogy elkapjuk Crusadát! A tábornok még hátra van!

- És a kapitány?

Servier a barátjára nézett.

- Ó itt a nagy kérdőjel!

- Hogyhogy?

- Én azon sem lepődnék meg, ha ezt a levelet esetleg ő küldte volna!

- Gondolod?

- Igen. Egyre nyilvánvalóbbá válik számomra, hogy Subiat nem tud, és most már nem is akar közösséget vállalni a tábornokkal, és a mocskos dolgaival. Most már kezd elege lenni az egész undorító kavarásból!

- Ez lehet! De vajon miért?

- Talán irigységből, hogy ő nem jutott vele semmire! Vagy pedig megszólalt a lelkiismerete! Esetleg mindkettő! Épp erről szólt az a virágcsokor is, amit Legrand Subiat lejárátásának a céljából küldött Hermine-nek.

- S akkor most mi lesz?

- Semmi. Megfelelően előkészülünk a ma esti előadásra. Azt hiszem, a tábornok úr ma igencsak meg fog lepődni!

Antonio sokatmondó pillantást vetett barátjára, aki összehajtogatta a levelet, és zsebre tette. Jó lesz az még valamire!

Hatvankilencedik fejezet - A zárókoncert

Eljött az az este, amit többen is nagyon vártak. A tábornok és bérgyilkos társa azért, hogy minél hamarabb megszabadulhassanak Servier-től. A gróf és beavatott barátai pedig azért, hogy lekapcsolhassák Crusadát, s ezzel újabb csapást mérjenek Legrandra, és érdekkörére. Erről az egész dologról csak páran tudtak. A gróf, Antonio és Angelo. Azt, hogy mi készül, nem osztották meg senkivel! Eljött az este. Az Operaház koncertterme lassan kezdett megtelni emberekkel. Egy nagyszabású koncert készült, ahová rengetegen el akartak jönni. Annál is inkább, hiszen Beethoven legnagyobb művei után maga Frederic Chopin adott koncertet, s a zongora briliáns mesterére mindenki kíváncsi volt. Egyelőre azonban még nem telt meg a nézőtér, sokan hiányoztak. A terem előtti folyosót azonban ellepték az emberek, főképp a jó módúak köréből.

Nem messze a nagy lépcsősortól egy csupa ismerősből álló csoport állt. Ott volt Osilly úr, két lánya, két veje, valamint Christine de Raquin, Antonio, a Montero család, Angelo Carrone, Amelie kisasszony, Servier gróf, és maga Legrand tábornok is. Servier gróf, és baráti társasága ugyan nem mutatta, de némi fenntartással fogadta a tábornok jelenlétét. Mindazonáltal Legrand egyáltalán nem zavartatta magát, s a társaságot ezúttal is sikerült meglepnie valamivel. Ezen a napon szokatlanul jókedvű volt, s amin még Servier gróf

is meglepődött, hogy a férfi hirtelen nagyon barátságos lett vele szemben. Ez a dolog sántított, a gróf tudta jól, de diplomatikusan hallgatott róla. A beszélgetés szinte feszelen hangulatban folyt, mintha az ügyvéddel történt incidens meg sem történt volna. Ám Sabine-t még mindig sértette az a hang, ahogy a tábornok legutóbb beszélt vele, s ezért elhatározta, hogy az orra alá dörgöli az ügyvédje kínos ügyét.

- Ez az eset, ami Belloc úrral történt, roppantul kínos! Olyan váratlan dolog volt! Tábornok úr! Önnek nyilván van véleménye a dologról!

Legrand bólintott.

- Igen, van! Ha lehet, rám még nagyobb nyomás nehezedik, mint eddig! Hiszen ez az ügy akár igaz, akár nem, mindenképpen beárnyékolja a karrieremet, és bemocskolja a hadsereg becsületét! Bár én kötve hiszem, hogy az a firenzei igazat mondott volna! Csak valami alattomos szervezkedés lehet mögötte, aminek az a célja, hogy lejárássa Belloc urat, és engem! Akárki is volt az, biztos, hogy jó munkát végzett! Marc nyomtalanul eltűnt! Senki sem tudja, hova mehetett! De ezek a vádak egyszerűen kitalációk, és nevetségesek!

- Sajnos, meg kell önt cáfolnom, tábornok úr! - szólalt meg Legrand mellett Servier. - Bár az ön becsületében nem kételkedem, de ami Belloc urat illeti, nem tenném érte tűzbe a kezem!

- Hogyhogy? - döbrent meg Legrand.

- Mint azt bizonyára tudja, én évekkkel ezelőtt még Spanyolországban éltem, és üzleteket kötöttem, vagy tengeri fuvarokat bonyolítottam le a Földközi-tenger majd' minden kikötővárosában. S ennek köszönhetően rengeteg helyen megfordultam. Annak idején elég sokat jártam Itáliában is, és sokszor napokat is eltöltöttem egy-egy városban. Bár az ottani hírek sokszor ide, Franciaországba el sem értek, mert a cenzúra gondolkodott róla, hogy a Bourbonokra veszélyes hírek ne keljenek szárnyra, nehogy botrányt okozzanak. Itáliában azonban a félig legális, vagy teljesen illegális sajtó mindenről beszámolt. Három évvel ezelőtt ez az eset valóban megtörtént. Firenze óvárosában esett meg. Bár a sajtó név szerint nem említette a tetteseket, arról beszámolt, hogy késő este pár francia férfi holtrészezen hazafelé tartott a szállásukra. Útközben leállították az egyik olasz, vagyonos ember lányát, Rosalia Tordanit. Megverték, és mindannyian megerőszakolták! A lány később megbolondult, és zárt osztályra kellett vinni. A tanú, aki látta az esetet, másnapra valóban eltűnt, és csak napokkal később találtak rá, meggyilkolva. Valakinek nyilván nem jött volna jól, ha a tetteseket felakasztják, és ezért eltették láb alól a tanút. A pletykák szerint másnap meg is történt a fordulat. Állítólag a francia konzulátusról valaki intézkedett, és így a bűnösök szabadon hazamehettek. A sajtó itthon be sem számolt a dologról, s ott sem maradt semmi nyoma az irattárban. A Tordani

család azonban bosszút esküdött, és minden követ megmozgattak a siker érdekében, de hiába!

- Ez rendben is van, gróf úr! - felelte a tábornok. - Ebből még egyáltalán nincs bizonyítva, hogy abban a csoportban Belloc úr is ott lett volna!

- Valóban! De mint azt a mondás is tartja, amit két ember tud, az már többé nem titok! Ez esetben is így volt ez! Az ottani bulvárlapok nagy hatalmú urai, természetesen diszkréten a háttérben maradva, lefizették a francia konzulátus egyik emberét. Ez az illető cserébe kiadta nekik a tettesek nevét és adatait. Mivel a Tordani család rendkívül nagy hatalommal rendelkezik Firenzében, jó pár milliót habozás nélkül kiadtak az információért a lap tulajdonosának. És mint azt várni lehetett, az illegálisan, föld alatt terjesztett röplapokon már ott lehetett olvasni a neveket! Mivel most utólag kíváncsi voltam az ügy részleteire, természetesen jó pénzért hozzájutottam az egykori röplap egyik példányára!

- Komolyan beszél? - lepődött meg a tábornok.

A többiek is várakozó pillantást vetettek a grófra.

Servier felpillantott.

- A papírt önnek is megmutathatom! Ugyanis itt van nálam!

- Itt?!

- Igen! - felelte a gróf, és frakkja belső zsebéből elővette a kérdéses iratot.

- Tessék!

A tábornok átvette a cetlit, és kihajtotta. Bár olaszul volt írva, a neveket jól ki lehetett venni rajta. Marc de Belloc neve is közte volt, és ezt a többiek is nagyon jól látták. Legrand tekintete villámokat kezdett szórni, és a férfi a grófra nézett.

- Gróf úr! Miért hozta ide, pont ma ezt a gyalázatos iratot?! Nem hiszem, hogy jó döntés volt!

Servier azonban nem ijedt meg Legrand kemény szavaitól.

- Nézze, tábornok úr! Amióta csak ismerem magát, tudom, hogy mindig is nagyra tartotta a rangját, a tekintélyét, s mindazt, amit eddig elért. Bizonyára önnek sem válik hasznára, hogy a közvetlen munkatársa közönséges bűnöző! Éppen ezért hoztam el azt a papírt önnek, hogy Belloc urat illetően ne legyenek kétségei! Ha ön valóban olyan sokat ad a tekintélyére, és a katonabecsületére, gondoltam, jobb, ha tisztában van a dolgokkal, és bebizonyítja a világnak, hogy Legrand tábornok mellett nincs helye az efféle alakoknak! Ez önnek csak előnyére válhat!

A tábornok érezte, hogy most jó képet kell vágnia. Mosolyogva bólintott.

- Igaza van, monsieur Servier! Jobba, ha ezt az ügyet most egyszer, s mindenkorra tisztába tesszük! De azt hiszem, jobb, ha valami másról beszélünk! Például az önök elkövetkezendő esküvőjéről!

- Ó, igen! Már nem kell sokat várni rá! Természetesen önt, és a barátját is

szívesen látjuk az ünnepségen!

- Gratulálok! Talán furcsállják, hogy így beszélek, de most tényleg örülök, hogy boldogok lesznek! Kívánom önöknek, hogy boldog életük legyen! - mondta alattomos udvariassággal.

- Köszönjük! - felelte a gróf, de maga sem hitte el, amit a tábornok mondott. Antonio, aki eddig csöndben állt, és hallgatott, most rákérdezett.

- Tábornok úr! Chevalier urat nem hozta magával?

Legrand sajnálkozva széttárta a kezét.

- Sajnos a mai koncertre nem tudott eljönni, mert fontos ügyből kifolyólag el kellett utaznia! Csak holnap estefelé tér vissza Párizsba!

- Kár! - színészkedett Antonio. - A barátja nem is tudja, milyen remek előadásról fog lemaradni!

Legrand már nem jutott odáig, hogy válaszoljon, mert a nagyterem felől megszólalt a csengő, és a tömeg elindult befelé.

Hetvenedik fejezet - Merénylet

Az előadás lenyűgöző volt. Az elsötétített nézőtéren egy lélegzetvételt sem lehetett hallani, a zene annyira lefoglalta a közönséget. A nézőtéren ott volt sok ismerős is, akik egyelőre csak a zenével törődtek, s fogalmuk sem volt arról, hogy a pódiumon kívül mi történik. A koncert már legalább fél órája ment, és egyelőre még nem történt semmi. Servier gróf, Antonio és Angelo azonban feszülten figyelt, de nem a koncertre. Érezni lehetett a levegőben a feszültséget, és mindannyian tudták, hogy Crusada valahol a közelben van. De azt még az érintett sem tudta, hogy mikor csap le. Mivel ő volt a célpont, a gróf tudta, hogy veszélynek teszi ki magát, de nem volt más választása, ha el akarja kapni a merénylet. Azt is sejtette, ha valami történik, azt a fickó nem szemből, hanem valahonnan hátulról fogja elkövetni. De egyelőre még nem történt semmi.

Antonio úgy döntött, hogy nem ül le, inkább a sötétbe burkolózó árkádok alatt állt, és egész idő alatt a nézőtérre figyelt. A zene már őt is majdnem elandalította, amikor a fiatalember figyelmes lett valamire. A Servier gróf mögötti sorban, mintha valami állandó, de nem feltűnő mozgást vett volna észre. Odakapta a pillantását, de ebben a pillanatban a mozgás megállt. Antonio erőletlenül próbálta a szemét a sötétben, de amennyire ki tudta venni, csak sötét emberi alakokat látott.

- Vajon melyikük lehet az? - tette föl a kérdést önmagának.

De semmi sem mozdult. Már-már azt hitte, hogy csak képzelődött, amikor újból felfedezte a mozgást. Bár abban a sorban, ami a gróf mögött húzódott,

az emberek mozdulatlanul nézték a hangversenyt, de az egyik, sötét ruhás alak gyanúsán mozgott. Onnan, ahol Antonio állt, úgy tűnt, mintha az illető a zsebe felé nyúlt volna. A fiatalember tekintete a tőle nem túl messze álló Angelo-ra villant. Társ értette az üzenetet. Megvan a fickó! Angelo a fejével jelezte, hogy megpróbálja elállni a terem ajtaját, s addig Antonio tett néhány lépést, és egészen annak a sornak a szélére húzódott, ahol a mozgást látta. S ahogy közelebb ért, már jobban látott. A sor közepe táján, mélyen bent az emberek között, egy fekete ruhás, nagy szakállat és bajuszt viselő magas férfi ült. Nagyon furcsa látványt nyújtott. Ahhoz képest, hogy fiatalnak látszott, túl nagy és bozontos volt a szakálla. S Antonio most már tisztán észrevette, hogy ő az! De a fickó csak a feladatára koncentrált, és keze eltűnt a zubbonya alatt, ahonnan egy hosszú tört vett elő. Antonio már nem várhatott tovább! Befurakodott a sorba, az emberek közé, és úgy próbált egyre közelebb jutni Crusadához. Az emberek először nem értették, hogy mi ez a furcsa sietség, és egyre hangosabban méltatlankodni kezdtek.

- Hé! Mit képzelsz!

- Ne tolakodjon, uram!

- Mi ez?

S a hangzavarra egyre többen felfigyeltek. Servier gróf most már tudta, hogy miről van szó! Egy pillanat alatt felugrott, és hátrafordult, s a szeme sarkából még látta megvillanni Crusada kését. A döfés gyors volt, de nem elég pontos! A nézőtéren hangzavar támadt, és a koncert abbamaradt. Crusadát megzavarta ez a váratlan fejlemény, és kapkodni kezdett. A szúrás, amelyet a gróf nyaka felé célzott, célt tévesztett, és csak a férfi vállába fúródott. A gróf mellett ülő Amelie felsikoltott, és testével próbálta védeni a férfit.

- Hé te! Állj csak meg! - kiáltotta Antonio, és megpróbálta elkapni Crusadát, aki ekkor felugrott, és az embereket félrelökve próbált elszökni.

Az emberek zavartan kiabáltak, s nem értették, hogy mi történt. Servier a székebe hanyatlott, és kezét a vállára szorította, amelyből patakzott a vér. Amelie letérdelt hozzá, letépett a ruhájából egy csíkot, és azzal próbálta csillapítani a vérzést. Erre egyre többen jöttek közelebb, hogy segítsenek. Eközben Crusada kifelé próbált rohanni, de az ajtót elállta Angelo, aki megpróbálta elkapni a haramiát. De Crusada nagyon erős volt, és ellökte magát Angelo-t, aki nekicsapódott a falnak. Antonio azonban utána vetette magát, és a vele tartó néhány katonával együtt üldözőbe vették. Angelo is feltápáskodott, és utánuk rohant. Crusada örült iramban rohant le a lépcsőn, és az útjába kerülő embereket félrelökve menekült. A férfiak méltatlankodtak, a nők pedig sikoltoztak. De a spanyolt ez nem érdekelte, eszelősen rohant előre, amerre látott. Üldözői már majdnem körülvették, de Crusada egy pillanat alatt fölmérte a helyzetet. Az egyik közelben álló

hintóhoz ugrott, és lelökte a bakról a kocsiszt.

- Tünjön innen! - kiáltotta, és máris elindult.

- Elviszi a kocsit! - kiáltott Antonio.

Az üldözők megpróbálták körbevenni, de elkéstek! Crusada közékük hajtott, és egy embert el is gázolt. Az illető fájdalmas arccal terült el az utca kövezetén. Társai azonban nem figyeltek most rá. Egyikük még időben reagált, és a hintó hátsó kapaszkodóját elérte. A fogat eszeveszett sebességbe kezdett, vadul rázkódott a macskaköves utcákon, miközben egyre távolodott nyugat felé. A kocsi hátulján rekedt ember megpróbált felmászni a hintó tetejére, miközben a vad vágta folytatódott. Ez idő alatt a többi üldöző is igénybe vett egy másik ott várakozó fogatot. A maradék négy ember, köztük Antonioval és Angelo-val felkapaszkodtak a kocsira, amely elindult.

Időközben az elülső kocsin az üldözők egyike fel tudott mászni a hintó tetejére, és bizonytalan léptekkel elindult előre, a bak irányába, hátha elkaphatja Crusadát. De a spanyol észrevette a közeledő embert, otthagya a bakot, és ő is felállt. Lenyúlt oldalra, és elővette a kocsis által ott hagyott jókora ostort, és vadul csapkodni kezdett a másik ember felé. Az üldözés ekkor már túljutott a város határain, áttörve a városhatárt jelző sorompót, s kint folytatódott a füves pusztán. Az egyetlen keskeny ösvény, ami nyílegyenesen vezetett nyugat felé, túl göröngyös volt ahhoz, hogy az üldözők közelebb jussanak Crusadához.

- Gyorsabban, gyorsabban! - kiáltotta az egyikük.

- Nem tudok gyorsabban menni! - felelte a másik. - Túl veszélyes és sokan is vagyunk!

Eközben Crusada továbbra is az üldözőjét ütötte. A spanyol az ostorral csapkodott, ellenfele pedig tiszta véresen próbált védekezni.

- Az ostorral üti! Valamit tennünk kell! - kiáltotta a nagy zajban Antonio.

- Nem sok mindent tehetünk! Túl gyorsan hajt!

- Nincs itt valami mellékút, ahová beterethetnénk?!

- A Marly után van, de ahhoz mellé kellene érnünk! - ordította Angelo.

- Nem lehetne innen lelőni azt a mocskos férget?

- Talán le lehetne, de Philippe is a kocsin van!

A Philippe-nek nevezett férfi már kezdett elgyengülni, alig bírt megállni a lábán. Crusada ledobta az ostort, és nekiugrott a szerencsétlen embernek, aki arrébb pördült, és zuhanni kezdett lefelé! Esés közben elkapta a kocsi ajtajának egyik kiszögellését, és kétségbeesetten próbált megkapaszkodni.

Közben a talaj egyre egyenetlenebbé vált. És Crusada is megszédült. Ő is hasra esett a kocsi tetején. Láta, hogy ellenfele ismét megpróbál fölmászni, s egyetlen hatalmas rúgással a szerencsétlen ember kapaszkodó kezére taposott. S a Philippe-nek nevezett férfi végleg elgyengült, és fadarabként

zuhant az útra. Teste félregurult, és alig-alig kerülte el az üldözők kocsijának a kerekét.

- Te vadállat! Elkaptak, ha addig élek is! - kiáltotta az egyik katona, és előkapta a karabélyát.

Lövés dördült. Crusada lekapta a fejét, de érezte, amint a lövedék a feje mellett becsapódik a kemény fába, szilánkokat szórva az arcára.

- Ott van a zsákutca! Próbáljuk meg oda beterelni! Onnan már nem juthat tovább! - kiáltotta Antonio.

- Semmi esély rá! - felelte a katonák főnöke. - Őt sem ejtették a feje lágýára!

Crusada látta, hogy mit akarnak elérni az üldözői, s ezért tovább hajtott a Forét d'Marly felé. Közben ő is elővette a fegyverét.

- A fenébe! Meglóg! - kiáltotta az egyik üldöző.

- Talán nem! - felelte Antonio. - Ez az út a Servier kastély felé vezet! Én most ott lakom! S ha jól tudom, az erdő másik végénél van egy kidőlt fa az úton! Ha szerencsénk lesz, akkor arra megy!

- Ez biztos!

- Azt hiszem! Bár én nem láttam, de hallottam, amikor a gróf úr beszélt róla az erdőmérnöknek!

- Remélem, igaza van, s még nem takarították el azt a fát!

Crusada azonban már nem is nagyon figyelt az útra, hanem tüzelni kezdett az üldözőire. Lövés dördült. Az egyik katonát pontosan a nyakán találta el, aki szó nélkül összeesett, és leesett a kocsiról.

- Rohadj meg! Akkor is elkaptak! - kiáltotta Angelo, aki közben átvette a gyeplőt, és még gyorsabb tempóra ösztökélte a lovakat.

Ennek eredményeképpen a távolság egyre csökkent Crusada és közöttük. A haramia most már érezte, hogy nem sokáig tarthat ki, és egyre figyelmetlenebb lett. Már semmire sem figyelt oda, csak arra koncentrált, hogy még valakit eltaláljon. Újabb lövés dördült.

- Ez csak nem nyugszik! - méltatlankodott az őrmester.

- Azt hiszem, nyert ügyünk van! - kiáltotta Antonio. - Már látom a fát! Csak ez az örült nem figyel oda!

S valóban! A fa most is ott volt. Bár nem volt túl nagy, alig pár éves fa lehetett, s messziről nem is nagyon lehetett észrevenni. Körülbelül karvastagságú, egyenes törzse keresztben feküdt a göröngyös úton. S Crusada fogata teljes sebességgel áthajtott rajta. Bekövetkezett az, amire Antonio számított! A kocsit feldobta a hirtelen akadály, s a spanyol teste hatalmas ívben repült kocsi kerekai alá! A lovak teljesen megbokrosodva rohantak tovább, de Crusada összeroncsolt teste ott maradt az úton fekve. A megmaradt pár ember lassított, és megállították a kocsit a teljesen összeroncsolt holttest mellett. Leszálltak a bakról, s körülvették a tetemet.

- Még ilyen üldözésben sem volt részem soha! - lihegett a katonák parancsnoka.

- Tehát ez volt a merénylő? - kérdezte a másik.

- Igen! - felelte Angelo, aki leküzdve undorát, lehajolt a testhez.

A férfi zubbonya ki volt bomolva, és a belső zsebből egy cetli hullott ki, Angelo lába elé a földre.

A fiatalember felemelte, és kihajtotta.

- Mi az, Angelo? - jött közelebb Antonio.

Az intéző átnyújtotta társának a cédulát.

- Olvasd!

A papíron ez állt.

„Señor Crusada!

Holnap délután kettőkor legyen a megbeszélt helyen! Megállapodásunknak megfelelően én kifizetem azt a félmillió frankos összeget, amit Maximilien de Servier gróf, és a másik személy megöléséért kialkudtunk! Ha lehet, ne hibázzon! Jól járhat, ha végez!”

A férfiak egymásra néztek.

- Most már biztos, hogy megbízásból dolgozott a fickó! - szólalt meg Antonio. - De ki lett volna a másik áldozat?

- Ki tudja? - felelte Angelo. - Talán soha nem derül ki!

VÉGE A HATODIK RÉSZNEK

HETEDIK RÉSZ

Hetvenegyedik fejezet - A Servier esküvő

Ahogy teltek a hetek, egyre közeledett Amelie de Galoire kisasszony, és Maximilien de Servier gróf esküvőjének a napja. Az addig hátralévő napokban a főúri szalonok világa újabbnál újabb szenzációkkal szórakoztatta önmagát, mivel mindig kellett, hogy legyen valami téma, amiről beszélhetnek. S ez a téma most nem is lehetett más, mint a koncertteremben történt incidens. A témára persze rögtön rá is csapott Pierre De Frane fiatalúr, aki most sem tagadta meg újságírói mivoltát. S alig pár nappal az eset után már mindenki tudta, hogy Servier gróf életére egy spanyol bérgyilkos, Ruiz Crusada tört rá, azért, hogy a rajta tavaly esett sérelmet a grófon megtorolja. De az emberek választ vártak arra is, hogy ez az ember miként férközhetett ilyen közel a bankárhoz. Nem kellett hozzá két nap sem, és valakik máris kiderítették, hogy a fickó Chevalier néven Legrand tábornok köréhez tartozott. S ez volt az a pillanat, amikor a márki már többé nem dughatta homokba a fejét. Rövid időn belül ez már a második botrány volt, ami az ő közvetlen társaságát érintette. De persze a tábornok gondoskodott róla, hogy egy valódinak látszó, ám hamis rendőrségi jelentés készüljön Ruiz Crusada párizsi tartózkodásáról. Ez a dokumentum megállapította, hogy a spanyol férfi hamis papírokkal, és szintén hamis vagyoni igazolásokkal férközött Legrand közelébe, és ismerkedett meg vele, hogy ezáltal bekerüljön az arisztokraták zárt világába, és ellensége, Servier gróf közelébe kerülhessen. A jelentés szövegének másolatát persze a napilapok az első oldalon leközzölték, és így aránylag gyorsan helyreállt a tábornok tekintélye. Legrand tulajdonképpen örült is annak, hogy ez így történt, hiszen így már nem volt a terhére a vad, és modortalan spanyol, s most már elhárult a feje fölül annak a veszélye, hogy bárki is leleplezi. A márki azonban azt is tudta, hogy a Servier esküvőt most már nem tudja megakadályozni. Bele kellett törődnie, hogy Amelie sohasem lesz az övé. Ebbe persze Legrand nem tudott, és nem is akart beletörödni, csak úgy gondolta, hogy most nyer egy kis időt! Kénytelen volt most egy időre elfogadni azt, hogy az esküvőt megtartják. De ezt a férfi csak átmeneti állapotnak tekintette. Most teljesen új tervekkel indult neki az augusztusnak. Most elhatározta, hogy semmilyen hibát nem követ el. Új terve az volt, hogy elhitei a közvéleménnyel, Amelie kisasszony házassága már nem érdekli, mert udvarolni kezdett egy másik hölgynek. Ez a kiválasztott lány szintén jó családból származott, Juliette de Délicieux névre

hallgatott, és egy másik főnemesnek volt a nagyobbik lánya. A hölgyre nemcsak azért esett a férfi választása, mert jó családból származott, és gazdag is volt, hanem azért is, mert az a rajongás, amit a naiv lány óiránta érzett, jól jött most neki! Tudta, hogy így most nagyon jól tudja majd irányítani a lányt, míg a terveit föl nem építi. Ebbe a tervbe persze beletartozott a Délicieux család vagyonának egy része is. De az a fanatikus, szinte mániákus imádat, és birtoklási vágy, amit a férfi Amelie iránt érzett, ugyanolyan elevenen élt benne! Ezt még a csinos Juliette sem tudja majd elnyomni! S ezt Legrand is tudta jól! S ahogy közeledett a Servier esküvő napja, ez a fanatikus érzés a lány iránt egyre csak nőtt a férfiban, aki ezt egyre nehezebben tudta magában elnyomni! De el kellett nyomnia, még ha látszólag is, mert ez a mániája, hogy Amelie az övé legyen, már-már az egzisztenciáját, és a tekintélyét veszélyeztette! S ez volt a másik dolog, amit Legrand semmiképp sem akart elveszíteni. Ezért próbálta Amelie iránti vágyát elnyomni, és egy teljesen új tábornoki arcot felmutatni. Majd eljön az ő ideje! Beköszöntött az augusztus, amely rögtön egy másik szenzációval indított. Mint azt egész Párizs tudta, a hónap első napjaiban tartották a mindenki által nagyon várt eseményt, a Servier esküvőt, és a Foret'd Marly kastélyban tartandó bált. Erre az eseményre rengetegen hivatalosak voltak, mindenki, aki számított is valamit Franciaországban. A nagy eseményre megnyíltak a Servier kastély kapui, és a több száz vendég ellepte a gyepesített udvart, a nagyszerűen rendben tartott kertet, valamint a kastélyban lévő báltermet. A házban persze több terem is kinyitottak, melyek egymásba nyíltak, és magukba fogadták az előkelő vendégeket. Már a templomi esküvőn is akkora volt az érdeklődés, hogy nem mindenki fért be Isten házába, még az utcán is álltak az emberek. Persze a gróf és Amelie legjobb barátai az első helyek egyikén foglaltak helyet, és természetesen a Servier kastélyban tartott bálon is a bennfentesek közé tartoztak. Jelen volt az ünnepségen Osilly úr, két lánya, két veje, Drouet úr, Lemercier úr, Raquin úr és egész családjuk, s természetesen a gróf spanyol barátai, Montero-ék, valamint a gróf intézője és titkára, Angelo Carrone is. A több száz ismert és ismeretlen vendég között akadtak olyanok is, akik nem tartoztak szorosán a gróf baráti körébe, de mivel Servier gondosan ügyelt arra, hogy senki ne szenvedjen hátrányos megkülönböztetésben, meghívta azokat a személyeket is, akiket nem igazán tekintett barátainak. Ebbe a körbe tartozott Jean Legrand tábornok, és ide tartozott még Subiat kapitány is, aki mint a párhaj óta mindig, most is elszigetelt embernek érezte magát. Eljutott arra a pontra, amikor meghasonlott korábbi önmagával, és tetteivel. Valahogy nem kívánczolt az emberek közé, de úgy érezte, Amelie-nek tartozik annyival, hogy megtisztelje élete legboldogabb napján. Láttá, hogy az ifjú grófné milyen boldog, és ez egy kissé enyhítette

a férfi büntudatát. S ami Amelie-t illeti, rendkívüli változás ment végbe rajta! A csendes, kissé mindig is szomorú lányból gyönyörű, csinos, és szinte királynői méltóságú hölgy lett! Most, hogy végre boldog lehetett, teljesen átváltoztatta! Mivel mindig is művelt, és kitűnő modorú volt, látszott rajta, hogy Servier grófné szerepe teljes mértékben rá lett szabva! A vendégek mind vetettek rá egy pillantást. A férfiak többnyire csodáló arckifejezéssel, a nők vegyesen. Egyesek elhalmozták figyelmükkel, és igyekeztek minél jobban az ifjú grófné közelébe és kegyeibe férkőzni. Mások némi irigykedéssel figyelték a gróf gyönyörű feleségét, de mivel ők voltak a vendégek, próbálták irigykedésüket palástolni. Amelie azonban boldog volt, és mindenkit szeretettel fogadott.

A Servier kastélyban bálozók remekül érezték magukat, és ellepték a parkot, a báltermet, és más helyiségeket, amelyeket a rendelkezésükre bocsátottak. Míg a gróf a kastély sorlépcsőjénél fogadta az érkező vendégeket, a grófné a bálteremben igyekezett a legtöbb vendéghez egy-egy jó szót szólni. Mosolyogva beszélgetett mindenkivel, majd intett az ajtónál várakozó inasnak.

- Igen, asszonyom? - lépett közelebb a férfi.

Amelie a férfira pillantott.

- Látta valahol a férjemet? - kérdezte.

A férfi bólintott.

- Igen, grófné! Rothschild báróval beszélgetett az imént a lépcsőknél!

- Jól van! Kezdjek meg az ebéd tálalását! Gondoskodjon arról, hogy minden rendben menjen!

- Igen asszonyom! - felelte a férfi, és már el is tűnt a tömegben.

A grófné kilépett az előtérbe, ahol a gróf közeledett vendégével. A szintén rendkívül gazdag vendég, James Rothschild báró megpillantotta a felé közeledő Amelie-t, és meghajtotta a fejét. A nő kezét nyújtott a férfinak.

- Örömmel tölt el, hogy vendégként láthatom körünkben, báró úr! - mosolygott rá.

A férfi kezét csókolta Amelie-nek.

- Számomra megtiszteltetés, grófné, hogy jelen lehetek az esküvői bálon! - felelte a férfi.

- Önt semmiképpen nem hagytuk volna ki! - mosolygott Amelie.

- Örülök, hogy gondoltak rám!

- Láttam, elmélyülten beszélgettek Maximiliennel! - felelte a nő.

A báró bólintott.

- Igen! Bár még csak most találkoztunk személyesen először, rendkívül hasznos volt számomra ez a beszélgetés! Az ön férje rendkívüli ember!

Egyszerűen kiismerhetetlen!

A grófné elnevette magát.

- Ó, báró úr! Ha nekem sikerült kiismernem, akkor önnek sem lehetetlen a feladat!

A férfi meghajtotta a fejét.

- Ó, a nők jobban ismernek minket, férfiakat, mint mi saját magunkat! - felelte.

- Remélem, igaza van! - nevetett rá Amelie, majd a nagyterem felé intett. - Fáradjon beljebb! Már mindenki itt van!

- Köszönöm! - felelte a férfi és belépett a tágas bálterembe.

A grófné a férjéhez lépett.

- Maximilien! Úgy látom, mindenki megérkezett már!

- Igen! - felelte a férfi. - Szerintem elkezdődhet az ünnepség!

- Akkor tálalhatják az ebédet, ugye? - mosolygott a férjére Amelie.

- Igen, lehet tálalni!

- Én mindenre gondoltam, kedvesem! - kuncogott a grófné. - Ha minden igaz, mostanára már fel is tálalták az ételt! De azért még utánanézek! Jó?

- Rendben! Én addig megkeresek néhány ismerőst! - felelte a gróf, és elindult a tágas terem másik vége felé.

Hetvenkettedik fejezet - A hét szenzációi

A nagyterem nyitott erkélyajtajánál szokása szerint Sabine vitte a szót.

- Jaj, kedveseim! - kényeskedett. - Látták, hogy Legrand tábornok úr kivel jött el az esküvőre? Juliette de Délicieux kisasszonnyal! Ez már valamit jelent!

- Persze! - felelte Gheron. - Azt, hogy most más préda után néz! Ha Amelie nem lehetett az övé, akkor szerez magának egy másik hölgyet!

Christine érdeklődve nézett a férfira.

- Gheron úr! Ön nem szívleli különösebben a tábornokot!

- Nem igazán! De ezt ő is tudja! Csak az a baj, hogy Juliette kisasszony fiatal, és naiv! S már évek óta vágyik arra, hogy egy nap a tábornok észrevegye őt! S most, hogy ez megtörtént, úgy lehet őt irányítani, mint egy bábut!

Raquin úr a fiatal báróra tekintett.

- Az egyáltalán nem biztos, hogy Legrand úr számításból tölti vele az idejét. Lehet, hogy valódi érzéseket táplál az irányába.

- Talán! De ebben én nem vagyok egészen biztos!

Hermine szerette volna, ha a társaság mellőzi ezt a kényes témát, és ezért másról kezdett el beszélni.

- Raquin úr! Igazán röstelltem megkérdezni, de most, hogy Belloc úr eltűnt a

városból, és Christine-nek nincs udvarlója, hogy lesz ezután?

Az öreg a nőre nézett.

- Semmi gond nincs ebből, Hermine asszony. Az az igazság, hogy ezt a házasságot Christine-nel csak Belloc úr akarta igazán, ő szerette volna, ha minél előbb megkötjük. De őszintén szólva, nem sok kedvünk volt hozzá, csak az udvariasság, és a jó modor miatt nem utasítottuk el az ügyvéd urat. De a sors végül elrendezte a dolgokat.

- S akkor most nem jár önökhöz senki?

Christine Hermine-re pillantott.

- De igen. Antonio Montero vicomte úr apám engedélyét kérte, hogy engem meglátogathasson.

Erre Sabine elmosolyodott.

- Ez remek hír! S be kell, hogy valljam önöknek, én sohasem akartam mondani, de Belloc urat sehogyan sem tudtam volna elképzelni Christine oldalán!

Raquin úr felpillantott.

- Az az igazság, hogy Belloc úr első pillantásra jó jelöltnek tűnt. De én azt hiszem, hogy ezek után már semmiképp sem jöhet szóba! A mi családunk nem engedheti meg magának, hogy efféle ügybe keveredjen!

A beszélgetés már kezdett kínossá válni Antonio számára, mert a társaság olyan dolgokról kezdett beszélni, ami őt kényelmetlenül érintette. De szerencsére feltűnt az ifjú grófné.

- Üdvözet az egybegyűlteknél! Remélem, még kibírják azt a pár percet, amíg felszolgálják az ebédet! - mosolygott.

Pierre De Frane Amelie-re nevetett.

- Mi már ennek a gyönyörű helynek a látványától is jóllakunk!

Amelie elnevette magát.

- Azért az ételnek is hagyjanak helyet!

- Remélem, jól tartják a vendégeiket, kedvesem? - mosolygott a grófné.
Osilly úr.

- Természetesen, ügyész úr! De önnek akár dupla adagot is félretehünk, ha kívánja! - kuncogott Amelie.

Osilly úr legyintett.

- Á! Egy kissé így is túlsúlyos vagyok. Túl sokat ülök az íróasztalom mellett.

Közben megérkezett a házigazda, és köszöntötte a társaságot.

- Elnézésüket kérem, hogy csak most jövök ide önökhöz, de nagyon sok vendéget kellett szóval tartanom!

- Semmi gond, gróf úr! - felelte Sabine. - Mi olyan jól elpletykáltunk mindenféléről.

- Ó, az már fontos dolog! Annyi minden történt mostanában, hogy téma az

bőven akad!

- Például a merénylet! - szólalt meg váratlanul Gheron. - Gróf úr! Nem zavarja, ha a merényletről kérdezem önt?

- Nyugodtan kérdezzen, Andre! Mit szeretne tudni?

- Csak arra lennék kíváncsi, hogy ha az ön merénylője az a nemzetközileg is körözött bűnöző volt, akkor hogyan kerülhetett az arisztokrata körökbe úgy, hogy senki nem tudta, hogy ki az az ember?

- Erről sajnos fogalma sincs. Ezzel kapcsolatban inkább Legrand tábornokot kellene megkérdeznie, hiszen ő mutatta be.

Ebben a pillanatban Jean Legrand tábornok lépett közelebb.

- Jó estét a társaságnak! - felelte. - Hallom, hogy éppen én voltam a téma! Hogy a kérdésekre feleljek, azt kell mondanom, sajnálom, hogy így alakult! Egy kicsit az én hibám is a dolog. Ezt az embert, akiről végül kiderült, hogy azonos azzal a Ruiz Crusada nevű bérgyilkossal, tavaly ismertem meg. Sajnos fogalmam sem volt róla, hogy ki is ő valójában! Azon a hivatali vacsorán, ahol megismertem, nekem Antoine de Chevalier néven mutatkozott be. Látszólag művelt és jellemes ember benyomását keltette, s be kell, hogy valljam, én megkedveltem! Összebarátkoztunk, és én meghívtam őt ide Párizsba. Rösteltem, de én is bedőltem neki! Soha nem jutott volna eszembe, hogy ez az ember készül valamire! S most erre kiderül, hogy nem is Chevalier volt a neve! Nem is tudja, gróf úr, mennyire bánt engem, hogy pont én hoztam az ön nyakára ezt az embert!

Mivel Servier udvarias ember volt, meghajolt a tábornok felé.

- Biztos vagyok benne, monsieur Legrand - felelte.

Sabine persze rögtön tovább vitte a történet szálait.

- Mintha azt is hallottam volna emlegetni, hogy Crusadánál találtak egy levelet is, melyet a megbízója írt! Ez igaz, vagy csak kósza pletyka? - kérdezte fennhangon.

Ezúttal az ügyész szólalt meg.

- A hír igaz! Valóban volt nála egy levél! Crusada elkövette azt a hibát, hogy miután átvette a levelet, és elolvasta, nem semmisítette meg, hanem a zsebébe tette.

- Afféle levél, amire mi gondolunk? - kérdezte Gheron.

- Mire gondol?

A báró nagy levegőt vett.

- Mint kiderült, Crusada bérgyilkos volt! Tehát nem a saját szakállára dolgozott, hanem megbízásból! S most már mindenütt úgy beszélnek, hogy egy megbízólevél volt, amelyben meg volt adva, hogy a spanyolnak kit kell eltennie láb alól!

- Hát igen! Erről van szó! Bár a hír csak részben igaz! A levél egy ismeretlen megbízó kezétől származott, aki azonban nem egy, hanem két

áldozatot is megjelölt Crusada számára!

- Két áldozatot? - csodálkozott Amelie és Hermine egyszerre.

- Igen, hölgyeim! Kettőt! A megbízó a levélben találkozóra hívta Crusadát egy ismeretlen, előre megbeszélt helyre, ahol majd megtörténik a pénz átadása. A két áldozat közül azonban csak egyet nevezett a nevéen, mégpedig Maximilien de Servier grófot!

- Ó, istenem! - suttogta Amelie, és közelebb húzódott a férjéhez.

- S a másik áldozat? - kérdezte De Frane.

- Ő nincs név szerint említve, de másik áldozatként fel volt tüntetve! Nem lehet tudni, hogy ki az a másik ember, de biztos, hogy nem a gróf úr az egyetlen! Az a másik ember sincs biztonságban!

- De tudtommal Crusada meghalt! - szólt Gheron.

- Igen, de a megbízó még él!

- S az ő neve sem tudható? - érdeklődött újra Sabine.

- Sajnos nem! A levél nem volt aláírva!

- Így akkor most ugyanott tartunk, mint az elején! - felelte De Frane.

- Hát igen! Talán soha nem jövünk rá a megbízó kilétére! - folytatta Osilly úr.

De Servier gróf szava mindenkit meglepett.

- Újból gyilkolni fog! - mondta.

- Úgy gondolja? - nézett rá az ügyész.

- Igen! A megbízó mindaddig nem nyugszik, amíg a másik embertől is meg nem szabadul!

- Hogyhogy?

- Én úgy gondolom, hogy nem én voltam az elsődleges célpont! Az igazi áldozat, akit el akartak tenni láb alól, az a másik személy, akit a levélben említettek!

- Miből gondolja? - találta meg a hangját most már a tábornok is.

- Egyszerűen! Crusada úgy jött ide a városba, hogy a megbízó által megadott személyeket szépen megöli, majd felmarkolja a pénzt, és eltűnik! Igen ám, de közbejött valami!

- Micsoda?!

- Crusada a két áldozata közül felismerte azt az embert, akire már régóta vadászott! Ez az ember pedig én voltam! A megbízó valószínűleg elfelejtette közölni Crusadával előre a neveket, és a fickó a fesztivál nyitóbálján jött rá, hogy kit is kell majd megölnie!

Sabine felkapta a fejét.

- Akkor azért tűnt nekem olyan furcsának az a bemutatkozás, ami a bál előtt történt!

- Pontosan! - felelte Servier.

- Crusada felismerte önt!

- Természetesen! És én is felismertem őt!
- Tudta, hogy nem Chevalier volt neve? - csodálkozott Legrand.
- Persze! Csak akkor olyan volt a helyzet, hogy nem szólhattam róla! S nem akartam a hölgyeket megijeszteni! De tudtam, hogy mire számítsak! S ez volt az, ami Crusada számára megfordította a sorrendet! A saját szakállára kezdett cselekedni! Úgy döntött, hogy először nem az elsődleges célpontot öli meg, hanem engem!
- És a másik személy? Vajon ki lehet az? És ki lehet a megbízó?
- Arra sajnos csak Crusada tudta a választ! - felelte Servier.
Ekkor azonban megjelent a főkomornyik az ajtóban, és fennhangon jelentette.
- Hölgyeim és uraim, tisztelt vendégeink! Az ebéd tálalva van!
Erre a bejelentésre az egész tömeg morajlani kezdett, és az emberek elindultak a szomszédos nagy terembe, ahol az asztalokon a legpompázatosabb terítéssel meg volt tálalva. A vendégek helyet foglaltak, s az asztalok között forgolódnó inasok tucatszámra hozták-vitték a tálcákat, és a legfinomabb ételeket, italokat! Az ünnepi ebéd elkezdődött.

Hetvenharmadik fejezet - A kapitány dilemmái

Az ünnepi ebéd nagyon finom volt, és elég tartalmas is. Miután a főételek elfogytak, jöttek a finomságok. Az asztalok tele voltak ezekkel az édességekkel, s az inasok közben fel-alá járkáltak, s tálcával a kezükben kínálgatták italokkal a vendégeket. S miután az ebéd elfogyott, kinyitották a nagy báltermet is, és elkezdődött az össztánc. A rengeteg vendég ellepte a parkettet, és a csillogó pompájú, tükrös teremben szinte szikrázni kezdett a levegő. A zene felcsendült, és tartott egész késő estig. Servier gróf és felesége mindent elkövetett, hogy a vendégeik jól érezzék magukat. És az esküvői bál olyan hangulatot árasztott, mintha egy királyi udvarban tartották volna. Mivel a hely is olyan volt, hiszen a kastély barokkos pompája mind ezt az érzést sugallta, amelyből nem sok volt a világon. De a házigazda mindent megtett, hogy ezt az eseményt feledhetetlenné tegye. Figyelte az embereket, s szerencsére mindenütt csak mosolygó, boldog, és jókedvű vendégeket látott, akik örömmel vettek részt a táncban, és elég tisztességesen fogyasztották az ételt, és az italokat is. A gróf elégedett is volt a látvánnyal, de amikor körbejárta a termeket, meglátta a hátsó kertbe vezető sorlépcső korlátjánál egyedül álldogáló Subiat kapitányt. A férfi a csodálatos hátsó kertet nézte eltűnődve, de látszott rajta, hogy valami nyomja a lelkét. Servier sejtette, hogy mi játszódhat le a kapitányban, s ez

az érzése csak erősödött azóta, amióta megkapta a figyelmeztető levelet, ami beszámolt neki a merénylet előkészületeiről. A gróf sejtette, hogy ezt a levelet Subiat írhatta, mert megszólalt a lelkiismerete. S ha Servier jobban belegondolt, már nem is haragudott a kapitányra, mert látta rajta a változást. Ettől függetlenül most is fenntartotta azt az elképzelését, hogy Chambord úr halálát nem okozhatta más, mint Subiat. De ennek a megítélése, és elítélése már nem a földi hatalmakra tartozik. A gróf vett egy nagy levegőt, és a férfi mellé lépett.

- Látom, a park elnyerte a tetszését, kapitány úr! - szólt.

Subiat a férfira tekintett.

- Igen! Gyönyörű ez a hely! Méltó ehhez a helyhez, és a Servier névhez.

- Köszönöm! Igyekeztem olyannak megcsináltatni, amilyen fénykorában lehetett.

A kapitány kissé mintha elnevette volna magát.

- Ennek a kastélynak most van a fénykora. És egy kicsit irigylem önt, hogy ilyen szép helyen boldogan élhet azzal, akit szeret.

A gróf a mellette álló férfira nézett.

- Ez önnek is megadathatott volna.

- Hát igen! Ezt így utólag már én is tudom! De ne értsen félre, gróf úr! Én nem az ön gazdagságát, és pompázatos kastélyát irigylem, hanem inkább a boldogságát! Azt, hogy minden nap lesz ön mellett valaki, akivel boldogságban leélheti az életét. Ez az, amit én nem mondhatok el magamról.

Servier bólintott.

- Tudja, kapitány úr, volt idő, amikor nem hittem, hogy ezt megérem! Hiába lett volna ez a vagyoni, és minden más, ha a fesztivál záró koncertjén a gyilkos elvégzi a feladatát! De a holnapban mindig bízni kell! És amikor valaki úgy érezte, hogy figyelmeztetnie kell engem a veszélyre, akkor ezt a boldogságot mentette meg a Servier család, és a leendő utódaik számára!

A kapitány felnézett a grófra. Tekintetében furcsa fény ült. Kétkedés és bizalom egyszerre. Végül megszólalt.

- Lehet, hogy soha nem találkozik azzal az emberrel, aki figyelmeztette önt a veszélyre, de ha mégis megesne, mit tenne? - kérdezte.

A gróf lassan elindult a lépcsőn, Subiat mellette haladt.

- Nem firtatnám, hogy miért tette, mert nem ismerhetem az indokait. De azt az egy szót azért ki tudnám mondani, hogy köszönöm! - felelte Servier.

A kapitány nem felelt, csak bámulta a földet a lába előtt. A két férfi nemsokára kiért a kertbe, és elindultak a park egyik ösvényén. A kapitány végül megtörte a csendet.

- Tudja, gróf úr, talán sokan boldogok lennének ettől, de lehet, hogy az ön embere nem! Azért, mert lehet, hogy nem érdemi meg, hogy köszönetet

mondjanak neki! És ezt ő is tudja.

- Talán így van. De ha már eljutott odáig, hogy erre rájött, akkor miért nem jött rá korábban is a tévedéseire?

- Talán azért, mert egy vak és tapasztalatlan ember volt, akit csakis az érzései vezettek. S ha volt valaki, aki ezt ki tudta használni, akkor bármire rávehette ezt az embert.

- S ha eddig ki tudták használni, akkor most már miért nem?

- Azért, mert ezeknek a hibáknak, amit az ön embere elkövetett, talán egy boldog család lett az áldozata. S amikor ez megtörtént, az ember rádöbrent a saját, és társa hitványságára.

- Értem! Most ez az ember büntudatot érez! S éppen ezért mindent elkövet, hogy jóvátegye a bűneit!

- Valami ilyesmi! - felelte a kapitány, de továbbra sem nézett a grófra.

A gróf megállt, és így felelt.

- Lehet, hogy ez így van, de azt hiszem, ezt már nem itt lent, a földön fogják megítélni!

Subiat most először visszanezett Servierre, és megszólalt.

- Ön az előbb mondott köszönetet annak az embernek, aki figyelmeztette önt a veszélyre. Most azonban az ő nevében én szeretném azt mondani, hogy köszönöm!

A gróf nem felelt, tekintetéből nem lehetett leszűrni, hogy mire gondol, de a kapitány így is megértette.

Hetvenmegyedik fejezet - Udvarló és hölgye

A nagyteremben véget ért a tánc. Az Raquin úr épp befejezte a táncot a lányával, Christine-nel. Kissé arrébb, tőlük nem messze, Antonio állt, kissé tétován, és várakozva. A leány rámosolygott a fiatalemberre, s ezt a pillantásváltást az apa is észrevette.

- Antonio fiatalúr már alig várja, hogy egy kis időt melletted tölthessen! - mondta az öreg a lányának.

Christine apjára nevetett.

- Hát persze, csak ő nagyon szerény! S nem akar tolakodni!

- Helyes, helyes! Egy fiatalember mindig legyen udvarias azzal a hölgygel, akinek csapja a szelet!

Mire az apa befejezte a mondandóját, Antonio közelebb is lépett. Szavait Raquin úrhoz intézte.

- Engedelmével, Raquin úr! Elkérhetném a lányát egy kis sétára? - hajolt meg.

Az férfi bólintott.

- Természetesen, Montero úr! Csak nyugodtan! De egy percre se hagyja magára! És nagyon vigyázzon rá! Nehogy valami idegen ficsúr szemet vessen rá!

Antonio bólintott.

- Úgy lesz, uram!

Az öreg biccentett a fejével, majd odébbállt. Christine elmosolyodott, belekarolt Antonio-ba, és elindultak a hátsó lépcsőn lefelé, ki az udvarra. Odakint is rengetegen voltak, s ők ketten most belevesztek a parkban piknikező és beszélgető vendégseregbe. Elindultak sétálva azon a körúton, amely teljesen körbejárta a kastély mögötti parkot.

- De gyönyörű itt minden! - szólalt meg Christine. - Itt biztosan boldogan él majd a gróf és a felesége!

Antonio a lányra tekintett.

- Ha nem is ilyen előkelő helyen, de egy nap majd mi is ilyen boldogan élhetünk!

Christine a férfit mosolygott.

- Tudja, Antonio, nem gondoltam volna, hogy egy nap ilyen jól alakulnak a dolgok. Ahogy még pár hete álltunk, ahhoz képest már óriási a változás.

- Hát persze! De ez így van jól! Ha nem most, akkor később biztosan megtörtént volna az, amire mindketten vágytunk! Én nem adtam volna fel sohasem!

A lány a fiatalemberre mosolygott.

- Tudom, Antonio! Amíg ez az undorító Belloc járt hozzánk, bennem csak ez tartotta a lelket! Tudtam, hogy úgyis eljön, Antonio!

A férfi a lányra nézett.

- Valamit biztosan kitaláltam volna, de meg kell, hogy mondjam, amikor ez a botrány kitört, én megkönnyebbültem! Így nem kellett összetűzésbe keverednem az ügyvéddel.

A lány bólintott.

- Ez igaz. S talán most az égiek is velünk voltak! Ők is úgy akarták, hogy mi egyszer majd egy pár legyünk!

- Azok is leszünk!

A lány kicsit csalódott arccal fordult a fiatalemberhez.

- De ön távol él, Spanyolországban, én pedig itt! Jó, most a nyáron itt lakik, de mi lesz, ha elmegy?! Várjak újra hónapokat, hogy ideutazzon?

Antonio a lányra mosolygott.

- Emiatt nem kell aggódnia, Christine! Úgy döntöttem, hogy ide költözöm, Párizsba! Apámék teljességgel támogatják a tervemet!

- Tényleg?! - kérdezte a lány.

- Igen! S ami azt illeti, nem is leszek olyan messze önöktől! Saint-

Germainben több eladó ház is van, és én már be is adtam a vételi szándékomat az egyikre! Átvesszem apám egyik vállalkozását, és itt fogok élni, Párizsban! Szüleim pedig örülni fognak, hogy legalább az egyik üzlet terhét leveszem a vállukról!

Christine a férfit nevetett.

- Ez nagyszerű! Akkor tényleg érdemes lesz kivárnom azt az időt, amikor az ön felesége lehetek!

- Bizony! És milyen házat szeretne, kedvesem?

- Szépet! - kuncogott a lány.

- Azt mindjárt gondoltam! De egy kicsit konkrétan!

- Tágas legyen, világos, és legyen benne egy szép kert is! Olyan kert, ahol lehet egy jót sétálni, pihenni!

Antonio a leányra mosolygott.

- Rendben! Olyan lesz!

- Remélem is, tisztelt vőlegény uram! - viccelődött Christine. - S ha lehet, szóljon az érdeklünkben Servier gróf úrnak is, hogy bocsássa a rendelkezésünkre azt a személyt, aki ezt a szép parkot csinálta neki!

- Hát persze! De az is biztos, hogy az illető azért meg fogja kérni az árát!

- Nem baj! Valamit valamiért! Nem igaz?

Antonio Christine-re nevetett.

- Húha! Ön, kedvesem, már tisztára úgy beszél, mintha már a feleségem lenne! Ha összeházasodunk, akkor is ilyen örült kívánságai lesznek?

A lány kuncogni kezdett.

- Még örültebbek! Úgyhogy készüljön fel, Antonio! Velem nem lesz olyan könnyű dolga, mint először gondolta!

- Vigyázzon, mit mond, Christine! Még a végén meggondolom magam a házasságot illetően!

A lány legyintett.

- Én amiatt nem aggódom! Ön, kedves Antonio, teljesen belém szeretett! És most már nem tud szabadulni tőlem! S én ezt ki is fogom használni! - nevetett Christine.

Ez a jókedv annyira magával ragadta Antonio-t, hogy legszívesebben megölelte volna a leányt, de sajnos az illemszabályok ezt ennyi ember előtt lehetetlenné tették. Így aztán maradt minden a régiiben. De a fiatalember remélte, hogy már nem sokáig.

Hetvenötödik fejezet - Az érdekarátság vége

Miközben ez az iménti beszélgetés elhangzott, az idő alatt Subiat kapitány

kissé megnyugodva arrébb vonult, levett az egyik inas tálcájáról egy adag italt, és azt kortyolgatva állt, és nézte a mulatozók tömegét. Az az igazság, hogy a tisztnak megszólalt a lelkiismerete, és csak úgy tudott megnyugodni, amikor látta, hogy Amelie boldog, és ha látta az esküvőt. De most már valamelyest lecsendesedett a férfi háborgó lelkiismerete, mert tanúja lett az esküvőnek, és az ifjú grófné boldogságának. S ez olyan volt a kapitánynak, mintha egy nehéz súlytól szabadították volna meg. Sajnos azonban volt még itt egy ember, akinek a jelenléte lehetetlenné tette, hogy Subiat teljesen elégedett legyen. S ez az ember Legrand tábornok volt. A generális persze rögtön kiszúrta, hogy Subiat a házigazdával beszélget, és láthatólag elég jól megértették egymást. Legrand-t persze rögtön elkapta a düh, s a korlátnál álló kapitány mellé lépett.

- Mi az, Subiat? Maga már ilyen jóban van a házigazdával? - kérdezte megvetően.

Subiat azonban nem hagyta magát felhúzni.

- Talán zavarja? - kérdezte.

Legrand még idegesebb lett a kapitány higgadt szavaitól.

- Ne szórakozzon velem! Maga élvezi, ha Amelie-t és a grófot az én káromra látja boldognak!

A kapitány szembefordult a felettesével.

- Nézze, tábornok! Engem most már végképp nem érdekelnek a maga érzelmei, már ha vannak olyanok! Ha valakit igazán szeretünk, azt nem választjuk el azoktól, akiket ő is szeret! Erőszakkal nem lehet szeretetet vásárolni! S maga évek óta csak ugyanazt csinálja! Makacsul, és durván követeli Amelie-től, hogy menjen hozzá önhöz! Azt hiszi, hogy így megszeretteti magát vele? Maga nem tud kedves lenni, mindig csak parancsol, meg követel! S ha valaki veszi a bátorságot, és ellentmond, akkor ezt maga nem tudja elviselni! Ez a maga legnagyobb baja!

Legrand elhúzta a száját.

- Ezt pont maga mondja nekem, aki személyesen segített elintézni Amelie vőlegényét, és aki az ügyvéd barátja segítségével a kezemre játszotta a Galoire Vállalat vagyónát is!

Subiat bólintott.

- Lehet, hogy így van, de én legalább ráébredtem arra, hogy hiba volt! És emiatt követek el mindent azért, hogy Amelie boldog legyen! Mert ha nekem is részem volt abban, ami évekkel ezelőtt történt vele, akkor legalább ennyit törlesszek belőle! Talán azt hiszi, Servier gróf véletlenül úszta meg azt a kis incidenst, ami az Operában történt?

A tábornok keze ökölbe szorult.

- Mit művelt, maga marha?!

Subiat elvigyorodott.

- Semmi különöset! Nem vagyok én olyan ostoba, mint azt maga gondolta! Sajnálattal kellett megállapítanom, hogy amikor a spanyol cimborájával megbeszélték a tervet, elfelejtették a legalapvetőbb óvintézkedéseket is megtenni! Amikor az ember valakit el készül tenni láb alól, nem árt, ha suttogva tárgyalja meg azt a társával. De maguk olyan hangosan beszéltek, hogy azt csak a süket nem hallotta meg! De ne aggódjon, tábornok úr! Nem volt ott senki! Csak én, egyedül! És mindent hallottam az utolsó szóig!

- Maga rohadék!

- Nyugalom, tábornok úr! Ha elveszíti a fejét, a vendégek még felfigyelnek magára! S gondolom, azt nem szeretné!

Legrand gyilkos pillantást vetett a kapitányra.

- Mit művelt, maga ökör?

- Nem nagy ügy! Az estély előtti napon írtam egy névtelen, figyelmeztető levelet a grófnak, hogy mire számíthat! Nevekkkel, és a terv pontos adataival együtt! Ő pedig, úgy látszik, nem vette félvállról a dolgot, mert mint arra maga is rájött, a barátját már várták a helyszínen, és figyelték, hogy mikor csap le! Ez az, amire sem maga, sem pedig a cimborája nem számított!

A tábornok majd' agyvérzést kapott a visszafojtott dühtől.

- Maga megadta a nevünket is a levélben?!

Subiat gúnyosan bólintott.

- Meg bizony! Azt is, hogy maga tervelte ki az egészet, és azt is, hogy miként akarják végrehajtani!

A tábornok hirtelen azt sem tudta, hogy mit mondjon. Nagy nehezen megtalálta a hangját.

- Servier gróf akkor ezek szerint mindenről tud?

A kapitány bólintott.

- Tud bizony! De ha szerencséje van, tábornok úr, akkor a gróf még nem mesélt róla a grófnénak! Mert gondoljon csak bele, mi lenne, ha Amelie megtudná, hogy kinek volt köszönhető az a késszúrás, ami a férje életére tört?! Bár Crusada kezében volt a kés, de a fickó gyeplőjét maga tartotta!

- Ez nem lehet igaz! - rökönyödött meg a tábornok.

Subiat elvigyorodott.

- Nos! Milyen érzés, amikor úgy érzi, hogy vesztésre állnak a dolgai? S hogy őszinte legyek, nem igazán hinném, hogy maga ezúttal megússza a dolgot! Serviernek iszonyú sok a pénze, nagy a hatalma, és ha megharagszik magára ezért a kis incidensért, akkor könnyen lehet, hogy lépni fog! De mi könnyen megegyezhetünk!

- Mit akar?

- Tudja, tábornok úr, végleg szakítani akarok ezzel az élettel, amit most élek! Évtizedek óta vagyok egy kis senki. De most itt az ideje, hogy megváltozzanak a dolgok! Lehet, hogy hamarosan visszaadom a katonai

ruhát, és leszerelek! Új életet akarok kezdeni!

- Még mindig Hermine jár az eszében? Maga megőrült!

Subiat azonban a fejét rázta.

- Nem! Hermine-t valóban szeretem, és mindig is szeretni fogom! De nem számíthatok rá, hogy az enyém lesz! Látja, én legalább rájöttem erre, míg maga nem! Úgy kezdek neki a civil életnek, mintha még csak most születtem volna! Előlről akarok kezdeni mindent! Van némi megtakarított pénzem, amit pont erre a célra gyűjtöttem össze! De ha maga még megtámogat egy kis összeggel, akkor én sem leszek hálátlan!

- Mit akar ezzel mondani?

Subiat elvigyorodott.

- Ha egy jelentős összeggel, mondjuk azzal a félmillióval, amit a spanyol fickónak szánt, azzal hozzájárul az új életem indulásához, akkor nem fogok beszámolni Amelie de Servier grófnénak a maga zűrös dolgairól!

- Zsarolni akar?!

- Így is mondhatjuk!

- Ez esztelenség! Akkor magát is bajba sodorja! Talán elfelejtette, hogy annak idején az öreg bárót maga ütötte le?

- Igazán? - vigorgott Subiat. - És ezt ki bizonyítja be?! Maga? Volt ott egyáltalán valaki, aki látta saját szemével, hogy én voltam?! Ne vicceljen már!

- Én tudni fogom!

- No persze! Ha arra kerülne a sor, akkor talán maga azt vallja majd, hogy ott állt mellettem, és látta, amint lesújtottam? Szép kis mese lesz! És akkor arra a kérdésre, hogy erről annak idején miért nem tett említést, arra hogy fog válaszolni? Nem, Legrand! Maga ellenem nem tehet semmit! Úgyhogy pár napon belül utaltasson át a számlámra egy jelentősebb összeget, és én úgy eltűnök, hogy soha többé még a híretem sem fogja hallani! Ez a feltételem!

A tábornok szeme rénsnyire szűkült.

- Maga halott ember, kapitány! Ezt nem ússza meg! Ezt ígérem magának!

Subiat nem zavartatta magát.

- Ha arra céloz, hogy engem is eltesz láb alól, hát meg kell, hogy mondjam magának, semmit sem ér el vele! Lehet, hogy rájön arra, hogy Subiat kapitány az egyetlen ember, aki még holtan is beszélni tud! - felelte, és otthagya az elképedt Legrand-t.

A tábornok sötét tekintettel nézett utána.

Késő este volt már, amikor véget ért a nagyszabású esküvői bál, és a háziak végre nyugovóra térhettek. De még sem Amelie, sem pedig a gróf nem aludtak. Csak feküdtek egymás mellett az ágyban, és egymást átölelve beszélgettek.

- Szép volt ez a mai esküvő! - mosolygott Amelie.

- Szép! És emlékezetes! De mindig is ilyet szerettünk volna!

- Ez igaz. Csak azt sajnálom, hogy anyáék nem lehettek itt - sóhajtott a lány. A férfi megsimogatta felesége meztelen vállát.

- Én biztos vagyok benne, hogy látták. Nem tudhatjuk, hogy mi jön azután, ha meghalunk, de ők itt voltak. És látták a lányuk boldogságát.

Amelie felsóhajtott.

- Csak tudnám, hogy apának is miért kellett meghalnia? Miért ölték meg, amikor soha senkinek sem ártott?

- Aljas emberek mindenütt vannak - felelte a férfi.

- Ez igaz! - sóhajtott a lány. - S az is lehet, hogy csak én vagyok ilyen jóhiszemű, mert nem tudok elképzelni semmiféle gonoszságot senkiről!

- Nem olyan nagy baj az, szerelmem! - felelte a férfi. - Én így szeretem önt, és nem is szeretném, ha megváltozna! Maradjon csak ilyen jóhiszemű!

Amelie a férjére mosolygott.

- Én most már nem akarok rágódni a múlton, vagy bármi régi problémán! Házasok lettünk, és most már együtt kell élnünk! S az az igazság, hogy évekkel ezelőtt nem is gondoltam volna, hogy egy nap grófné leszek!

A férfi bólintott.

- Én sem gondoltam volna, hogy ehhez a ranghoz jutok, de ha már így alakult, akkor miért ne élhetnék mindketten ennek az előnyével? S most végre olyan lehet majd az életünk, mint azt Marseille-ben megálmodtuk.

Az ifjú grófné átölelte a férfi nyakát.

- Egyébként egy elég furcsa dolgot láttam a mai este folyamán. A tábornokot és Subiat kapitányt láttam félrevonulva beszélgetni. S nekem úgy tűnt, mintha vitatkoztak volna valamin. Lehet, hogy tényleg van közöttük valami ellentét, ami odáig vezethetett, hogy Jean azt a ronda ügyet művelte?

Servier bólintott.

- Persze! Sok minden lehet a háttérben, amire ön még csak nem is gondolna, szívem!

- Talán így van! Csodálkozom, hogy lehettek korábban barátok!

- Talán csak érdekarátság volt közöttük.

- Gondolja?

- Igen.

- Lehet, hogy csak én nem ismerem eléggé Jeant. Van egy olyan érzésem,

hogy van olyan oldala is, amiről nem akarja, hogy tudjak.

A férfi a feleségére nézett.

- Ez valószínűleg így van. És most már talán megérett az idő arra, hogy megkérdezzek valamit.

- Csak nyugodtan! - felelte a lány.

- Amikor én udvaroltam önnek, még Marseille-ben, miért hallgatta el előttem azt, hogy Legrand is ezzel a szándékkal jár önökhöz?

- Azért, mert nem akartam, hogy összetűzés legyen a dologból. És egyébként is! Most sincs, és akkor sem volt annak semmi jelentősége, hogy ő is utánam járt, hiszen én tőle nem akartam semmit! De miért kérdi ezt?

- Csak azért, mert nem tudom, ön mennyire ismeri őt? Mit tud róla? Hol élt, mivel foglalkozott?

- Nem sokat! Azt tudom, hogy egy Provence-i helyőrség ezredese volt, de semmi többet.

A férfi elgondolkodott. Áruljon el több dolgot a tábornokról és róla, mint amit a leány most tud? Vagy ne? Hiszen a lány nem tudja, hogy ők már korábban is ismerték egymást! De ha kiteretet néhány dolgot, akkor az nem fogja sokként érní Amelie-t? Végül úgy döntött, hogy egyelőre még hallgat a múlt sötét titkairól. A leány még nincs rá felkészülve, hogy többet is megtudjon.

- Igaza van, szívem! - felelte végül asszonyának. - Ma már tényleg minden mindegy! Most már a jövőnek kell élnünk!

- Örülök, hogy így gondolja, szerelmem! - felelte Amelie. - S ezt holnapra se felejtse el!

- Nem felejttem el! Jó éjszakát, Amelie!

- Jó éjt, Maximilien! - mosolygott a leány, magára húzta a takarót, és behunyta a szemét.

A férfi is elálmosodott, és hamarosan csend borult a Servier kastély hálósobájára.

Hetvenhetedik fejezet - Hívatlan látogató

Ez a nap is egy teljesen szokásos, átlagos hétköznapnak indult. Ám a folytatása már nem nevezhető mindennapinak. S hogy ez miért volt így? Talán azért, mert ezen a délelőttön olyan dolog történt, amire még az ifjú grófné sem gondolt.

A kastély lépcsője felé egy férfi közeledett gyalogosan. Jean Legrand tábornok volt. Tekintete gyorsan végigszaladt az épületen, és a parkon, fellépkedett a hosszú lépcsősoron, s belépett az előtérbe. A főkomornyik azonnal elé sietett.

- Üdvözlöm, tábornok úr! Sajnos a gróf urat nem találja itthon!

Legrand megrázta a fejét.

- Nem is hozzá jöttem! Amelie grófnét keresem! Remélem, őt itthon találom!

A komornyik meghajtotta magát.

- Kérem, kövessen uram! - felelte, és elindult balra, a hosszú folyosón.

A tábornok követte, miközben alaposan szemügyre vette a kastély berendezését.

- A fene a guszusát! - gondolta. - Ez a Servier ért ahhoz, hogy miként tűnjön ki az átlagból! De remélem, hogy ez nem sokáig lesz így!

A komornyik közben elérte a folyosó végét, és benyitott a nagy ajtón. Hamarosan ismét feltűnt, és a tisztre pillantott.

- Servier grófné várja önt! - felelte, és félreállt.

A férfi belépett a közepes méretű, de rendkívül pompázatos berendezésű szobába. A falak, a plafon, és az egész szoba kinézete majdnem a Versailles-i királyi lakosztályokat idézte. Ez volt Amelie szalonja. Legrand már sok efféle helyen járt, de azért erre nem számított. Az már az esküvőn látható volt, hogy ez a kastély nem akármilyen hely, de a vendégek legtöbbször csak olyan helyeken járt, ahová bejárást engedélyeztek nekik. Ez a helyiség azonban lenyűgöző volt. Legrand azonban nem nézelődhetett sokáig, mert nyílt a bejárati ajtóval szemközt másik helyiség ajtaja, és kilépett rajta a grófné.

- Jean! Ön itt? Jöjjön beljebb! - invitálta a vendégét Amelie, miközben intett az ajtóban várakozó komornyiknak. - Most már elmehet! Majd csengetek, ha szükségem lesz önre!

Az inas elment, és a két ember magára maradt.

- Minek köszönhetem a látogatását? - mosolygott a tábornokra a nő.

A férfi beszélni kezdett, de egyáltalán nem olyan udvarias hangnemben, mint azt Amelie várta.

- Csak azért jöttem, hogy végre tiszta vizet öntsünk a pohárba! - morogta

gorombán.

- Miről beszél? És egyáltalán! Mi ez a durva hang? - csodálkozott a grófné. A férfi alattomos képpel elvagyorodott.

- Nocsak! Az ifjú feleség máris felvette a kényes grófnői stílust?! Hirtelen de megváltozott a kisasszony, ahogy Servier asszonya lett!

Amelie nem értette, miért beszél így a férfi.

- Nem értem önt, Jean! Még sohasem beszélt így velem! Mi történt magával? - kérdezte ijedten.

- Hogy mi történt velem?! Még kérdi?! Hát az történt, hogy láttam önt hozzámenni Servier grófhhoz! És ez dühít! Ez a fickó tizedannyi erőfeszítéssel elérte, mint én, hogy ön hozzámenjen! Ez a bajom!

Amelie lerogyott az egyik székbe.

- Megijeszt, tábornok úr! Azt már megszoktam, hogy kissé nyers a modora, de így még nem hallottam önt beszélni! Kiváltképp velem!

- Ön még azt várja tőlem, hogy higgadtan beszéljek, amikor veszni látom minden álmomat?!

- Milyen álmát, Jean? Talán azt, hogy az asszony, aki ön mellett állna, az csupán egy csinos dísz tárgy legyen az ön tábornoki ruhája, és egzisztenciája mellett?

- Ezt ön honnan veszi?

- Onnan, hogy ismerem önt, Jean! Képtelen nem katonaként gondolkodni! Mindent, és mindenkit erővel akar megszerezni! Ön nem engem szeret, hanem egy eszményképet, akit elképzelt magának, és akiről azt hitte, hogy majd úgy fog tisztelegni önnek, mint a beosztottjai az egységénél! Erre én képtelen vagyok! Ahhoz, hogy én megszeressem valakit, ahhoz ennél sokkal többet kell nyújtania!

- Igazán?! S Servier gróf mivel tett le többet nálam?! Talán az is fontos szempont volt, hogy eszméletlenül gazdag? Talán ez tetszett benne önnek?! Amelie azt hitte rosszul hall. A sírás környékezte ekkora sértés hallatán.

- Miii?! Ön ilyesmit feltételez rólam?! Hogy mondhat ilyet?

- Csak azt mondom, amit gondolok! Talán ezzel akarja ellensúlyozni, hogy a maga apja csődbe vitte a saját vállalatát, és emiatt mentek tönkre! S ez a hozomány, ami a Servier gróffal kötött házasságával jár, nyilván jól jöhetett önnek!

A lány ettől már teljesen kétségbeesett.

- Ezt én nem vártam magától, tábornok! S egyáltalán, hogy merészeli becsmérelni ön az apámat?! Aki már meghalt és nem tudja magát megvédeni! Mit képzeli?! Azt hiszi talán, hogy azért a segítségért, amit ön egykor nekem nyújtott, most hálából ezeket a szavakat elnézem önnek?!

A férfi leült az egyik székre, és feltette a lábát az asztalra. Úgy viselkedett, mint aki megőrült.

- Ugyan már! Mit teszi itt nekem a megszeppent úriasszonyt?! Nekem az olyan nőkről, akik alig fél éves ismeretség után hozzámennék egy gazdag férfihoz, megvan a véleményem! Ön alig pár hónapja, De Frane-ék esküvőjén látta először a grófot, és most, a nyár végén már hozzá is ment!

Amelie egy kissé összeszedte magát. Visszavágott a tábornoknak.

- Tudja, tábornok úr, hogy mi az, ami magát bántja? Az, hogy önnek tizenöt év alatt nem sikerült az, ami az uramnak igen! De hogy a vádjaira válaszoljak, akkor most és mindenkorra fel kell önt világosítanom, hogy Maximilien de Servier grófot én nem ezen a tavaszon ismertem meg, hanem évekkal ezelőtt! És az, hogy én hozzámentem feleségül, az ennek az ismeretségnek és bizalomnak köszönhető!

- Valóban? És az ön grófja azt is tudja, hogy ön annak idején egy gyilkos menyasszonya volt! Hogy Guillaume de Flore-hoz akart annak idején hozzámenni, aki meggyilkolt egy öregembert?! Nyilván másként gondolkodna erről a frigről, ha megtudná az igazat!

Amelie most ért el arra a pontra, hogy végre megláthatta Legrand igazi arcát. De az a dac, amit érzett, nem engedte, hogy a tiszt gyengének lássa.

- Sajnos csalódást kell önnek okoznom, tábornok úr! Maximilien mindenről tud! Tudja, hogy ki volt a vőlegényem, és azt is, hogy mi lett vele! Úgyhogy ne fáradjon azzal, hogy efféle dolgokkal traktálja!

A férfi felállt, és megmarkolt a nő karját. Vörös volt az arca, és dühöden szólt a nőhöz.

- Nem fogom hagyni, hogy akár ön, vagy a férje bolondot csináljon belőlem! Ennek így nem lehet vége! Most már kezd nagyon elegendem lenni! Én nem fogok ön után rohángálni, mint egy kutya a gazdája után! Ha kell, akkor erőszakkal is megszerzem magamnak! Mert az olyan cafkák, mint ön, ezt érdemlik! És ebben még a gróf milliárdjai sem tudnak megakadályozni!

- mondta dühösen, s a következő pillanatban sarkon fordult, és az ajtót dühösen bevágva maga után, távozott.

Amelie magára maradt. S most, hogy ijesztő csend lett körülötte, elkapta a sírás. Olyan erős lelki fájdalmat érzett, amit már nagyon régen nem. A múlt, és halott édesapjának mocskolása, becsmérlése nagyon kétségbe ejtette! Hogy lehet, hogy valakit ennyire félreismert, mint a tábornokot? Hogy válhatott az az ember, akit barátjának tartott, ilyen gyűlölködő, és aljas emberré? Amelie már nem is tudta, hogy mit gondoljon. Leroskadt a párnázott ágyra, és sírni kezdett.

Alig fél óra múlva a gróf éppen hazaért. Fellépkedett a lépcsőn, s elindult a folyosón, amikor látta, hogy Adéle, a szobalány siet felé. A lány arca piros volt a sietségtől, amint megállt Servier előtt.

- Jaj, gróf úr! Nem tudom, mi lehet a grófnéval, mert olyan keservesen sír, és teljesen vigasztalhatatlan! Baptiste úr szerint nemrég volt itt Legrand tábornok úr, és rendkívül dühösen távozott! Lehet, hogy ennek köze lehet az egészhez?

A gróf bólintott.

- Jól, van Adéle! Hol van most a grófné?

- A szalonjában! Ott fekszik a pamlogon és sír.

A férfi sietősre fogta a lépteit, és hamarosan a felesége mellett termett. Amelie valóban az egyik heverőn feküdt, és sírt. A férfi mellé térdelt, és felemelte.

- Mi baj van, kedvesem? - kérdezte.

A nő átkarolta a férje nyakát, és zokogva felelt.

- Itt volt a tábornok, és olyan becstelen dolgokat mondott, ami nekem nagyon fáj!

- A fene egye meg! Ez az alak csak nem nyugszik! Miért jött egyáltalán?

- Azért jött, hogy végre számon kérjen, és megalázzon! Én udvariasan fogadtam, mert valóban azt hittem, hogy egy régi barátom jött látogatóba! De ő rögtön durva hangnemben esett nekem, és olyan dolgokat mondott, ami felháborító! Hogy én nem is szerelemből mentem önhöz, hanem csak a pénze és a rangja miatt! Aztán szájára vette az elhunyt édesapámat is, aki volt olyan ostoba, hogy csődbe vitte a saját vállalatát, és én ezzel a házassággal akarom visszaszerezni az elveszett családi vagyont! S hogy őt nem érdekli, milyen áron, de egy napon megkap engem magának, mert csak egy cafka vagyok, aki nem érdemel mást! - zokogott Amelie.

A férfi szeme szikrákat szórt dühében.

- Micsoda aljas féreg! Ezt most már nem tűrhetem!

Amelie ijedten nézett a férjére.

- Mit akar tenni, Maximilien?! Csak nem akarja kihívni párbajra a tábornokot?! Nem akarom, hogy bajba sodorja magát miattam!

A férfi megsimogatta felesége arcát.

- Ne aggódjon, Amelie! Nem szerzem meg neki azt az örömet! Sokkal jobbat teszek! És innen üzenem a tábornoknak, hogy a java még csak most következik!

- Mit akar tenni?

Servier Amelie-re pillantott.

- Ez az ember sokkal aljasabb, mint azt ön gondolná! Nagyon sok van a rovásán, és most már eljött az ideje, hogy behajtsam rajta az adósságot! S

van itt még valami! - felelte a férfi, a kabátja belső zsebéből elővett egy papirost, és átadta a feleségének.

- Mi ez? - kérdezte a lány rosszat sejtve.

A férfi szeretettel nézett Amelie-re. Félt, hogy amit majd a lapon olvas, rosszul fogja őt érinteni, de most már nem hallgathatott tovább.

- Ez egy levél. Én kaptam aznap reggel, amikor a merénylet történt az operában. Olvassa csak el!

A grófné reszkető kézzel hajtotta ki a papírt, és hangosan olvasni kezdte.

„Tisztelt Servier gróf úr!

Talán furcsának találja, hogy valaki névtelenül és ilyen szokatlan módon fordul önhöz, de az ügy, amelyről így ismeretlenül tájékoztatni szeretném önt, nem tűr halasztást! Annál is inkább, mert az ön élete és boldogsága múlhat azon, ha nem veszi komolyan, amiről most tájékoztatom! Tudnia kell arról, hogy a fesztivál záróünnepségét követő koncerten az életére törnek! Az az ember, akit ön Antoine de Chevalier néven ismert meg, valójában egy spanyol származású bérgyilkos, akit a társa, Jean Legrand tábornok bérelt fel arra, hogy önt megölje! A tábornok mindenképpen meg akarja akadályozni, hogy Amelie kisasszony, és az ön esküvője megtörténjen, s ezért választotta ezt a radikális megoldást. A tervük a következő: Mivel attól tartanak, hogy ön esetleg felismeri a gyilkost, akit valójában Ruiz Crusadának hívnak, ezért bejelentik, hogy a tábornok Chevalier nevű barátja nem jön el a koncertre, mert el kellett utaznia! Ennek természetesen csak az a célja, hogy elterelje róla a gyanút! A férfi valójában ott lesz az Operában, csak elváltoztatja a külsejét, esetleg álbajuszt, vagy álszakállt visel majd! Mivel az ön spanyol barátjától, Antonio Montero úrtól is tartanak, ezért arról is gondoskodtak, hogy eltereljék a figyelmét. A gyilkos ezalatt csak arra vár, hogy ön egyedül maradjon, s a sötétben elég egy gyors tördöfés, s a tettes máris odébbáll! Mindezt azért írtam le, mert nem szeretném, ha egy ilyen ember, mint ön, és egy olyan csodálatos hölgy, mint Amelie kisasszony, pont akkor veszítené el a boldogságot, amikor már a kapujában állnak! Kérem, vegye komolyan a figyelmeztetésemet, mert ez nem tréfa!

Egy jóakarója”

Amelie a levél végére ért. Arca sápadt volt. A férfi átölelte.

- Most már tudja az igazat, kedvesem! Amit itt leírtak, maradéktalanul megfelel az igazságnak. S ezek után is úgy gondolja, hogy a tábornok egy

igaz barát, aki önnek segített a bajban? Segített, mert akkor az érdeke így kívánta! Nem baráti segítségről volt akkor szó, hanem arról, hogy a tábornok ettől várta, hogy ön majd hozzámegey! Ő soha semmit nem cselekszik érdek nélkül!

A grófné megtörölte az arcát, felegyenesedett, az ablakhoz lépett, és a parkot bámulta. Végül megkeményítette a hangját.

- Ezt soha nem gondoltam volna. De most már mindez lényegtelen! Ha egy ember engem gyaláz, azt még eltűröm, vagy lenyelem valahogy. De azt, hogy az elhunyt szüleimet mocskolja, azt már nem! Ezt az embert soha többé nem akarom látni! Ha egyszer is beteszi ide a lábát, az alkalmazottakkal dobatom ki!

A gróf a felesége mögé lépett, és hátulról átkarolta.

- Legrand tábornok többet nem fog ide jönni! Ezt ígérem önnek!

Amelie szembefordult a férjével.

- Nem is tudom, hogy mi lenne velem ön nélkül! - mosolyodott el végül. - Szeretem önt, és nem akarom, hogy ezt bárki vagy bármi elrontsa!

- Ne aggódjon, kedvesem! Már csak egy felhő van az égen, ami még eltakarja a napot! De hamarosan az is eloszlik! - felelte a férfi, és átölelte a nőt.

Csend lett, egyikük sem szólt egy szót sem, de közben a gróf arra gondolt, itt az ideje, hogy végre előkerüljön az az elveszett irat, amit egykor még Guillaume de Flore bizonyítékként megszerzett. S talán mondanunk sem kell, Osilly úrhoz még aznap délután egy privát csomagot vitt el, ami a levelet rejtő széf kulcsát tartalmazta. Magyarázatként pedig azt a mesét adta elő az ügyésznek, hogy a kulcsot szintén a Galoire házban találta. Így az ügyésznek sem voltak felesleges kérdései. A fő szempont az volt, hogy Osilly úr végre tisztán látta az ügy részleteit, és ennek felderítésétől óriási szakmai elismerést remélt. Talán nem is véletlenül.

Hetvenkilencedik fejezet - Halál az utcán

Leszállt az este. A csöndes nyárvégi estében négy ember sétált az egyik mellékutcában. Két nő és két férfi. Sabine, Pierre De Frane, Amelie és férje, Servier gróf. A langyos estében jól esett az esti séta. A két pár lassan lépdelt a járdán, miközben beszélgettek.

- Ez borzasztó! - beszélt Sabine. - A tábornok tényleg önöknél járt, és botránnyt csinált?

- Sajnos igen! - felelte a gróf. - Mocskos és undorító dolog volt ez, főleg ha azt vesszük, hogy mindezt akkor művelte, amikor nem voltam otthon! S ráadásul azzal a hölgygel szemben, akit állítólag szeret! Ha valakit

szeretünk, azzal nem beszélünk így!

Pierre De Frane a szemöldökét ráncolta.

- Most már egyre zavarosabb ez a dolog! Kezdődött azzal a rózsacsokros üggyel, aztán jött Belloc úr botránya, s most meg ez! Ennek is mi értelme van? Hogy lehet a tábornok ilyen örült, hogy efféle aljasságot kövessen el! Servier legyintett.

- Ez az egész mind Legrand tábornoktól indult ki. A rózsacsokros ügy Subiat kapitánynak szólt. A kapitány ugyanis rájött arra, hogy miféle undorító dolgokat művel Legrand az emberek háta mögött, és megelégedte! Valószínű, hogy a tudomására hozta, hogy tisztában van a tábornok zúrós ügyeivel! Most elmesélek önöknek egy történetet, amit egyszer már Gheron úrnak is elmondtam! Ő tudja, hogy miért történt vele az a csúfos rózsacsokros ügy! Van három jóbarát! Nevezzük őket Legrandnak, Subiatnak és Bellocnak! Ez a három ember elhatározza, hogy egy szép napon meggazdagszanak, és ennek a megvalósításához kitalálnak egy tervet! A terv kényes, de hosszú távon kifizetődik! Ez a terv túlságosan is jól sikerül, s mit ad isten, a kis ezredeből egyik napról a másikra tábornok lesz, akinek iszonyú hatalom kerül a kezébe! Negyven évesen már tábornok, ami másnak egész életében nem sikerülhet! De ez az ezredes valamilyen oknál fogva még magasabbra tör! Vajon mit kellett érte tennie? A politika undorító és kemény játék, de aki mindenáron nyers hatalmat, és pénzt akar, az nem riad vissza semmitől! S hogy a dolog még izgalmasabb legyen, a koldusszegény, kopott ruhájú, jelentéktelen ügyvédből egyszerre csak félelmetes hírű sztárügyvéd válik, aki a mellényzsebéből csak úgy szórja a bankókat! Persze ez is csak véletlen csupán, hogy ez az ügyvéd pont annak a tábornoknak a bizalmi embere, aki nem is olyan rég még ezredes volt, és egyike annak a három barátának, akik valamikor elhatározták, hogy vagyont szereznek! De várjunk csak! Hol marad a harmadik barát? Mintha elfelejtették volna, hogy ő is a világon van! Valóban a világon van, de ő csak egy kis senki! Egy jelentéktelen ember, akivel már a kutya sem törődik. De hát kinek is van arra a kisegérre szüksége, amikor a másik két ember már a pénzében és a hatalmában fürdik! De ezt az elfelejtett barátot a lelke mélyéig megalázza a kismizettség és a mellözöttség érzése. Dühös, mert úgy érzi, hogy átvették! Hiszen neki is joga volna azt a gazdagságot élvezni, amit a másik két társa megkaparintott magának! Együtt tervelték ki a meggazdagodásuk módját, s talán ez az elfelejtett barát tette érte a legtöbbet, talán még a másik kettőnek is ő kaparta ki a gesztenyét! Akik persze mindezt egyáltalán nem bánták, sőt, kapva kaptak rajta! És a mi kisegerünk pedig igencsak pofára esett! Elment a régi cimboráihoz, és követelte a jogos jussát! Sőt! Nem hogy követelte, hanem egyenesen fenyegetőzni kezdett! Felelősségre vonta őket, hogy őt kihagyták a

játszmából! Mivel a barátai hallani sem akartak arról, hogy bármit is megosszanak a régi társukkal, kereken megtagadták tőle a kérést. Erre az emberünk dühös lett, és a legvégső módszerhez folyamodott! Zsarolni kezdte egykori cimboráit! Elmondta, hogy a múlt piszkos ügyleteiből mindent kitálat, ha nem veszik be őt is a buliba. De elkövetett egy nagy hibát! Nem számolt azzal, hogy azok, akik egykor a társai voltak, ma már hatalmas, és mindenható emberek! S a két barátnak valamilyen módon el kell hallgattatnia őt! Mivel a gyilkosság túl kockázatos dolog lenne, ezért más módszert keresnek! S nemsokára meg is van a terv! Kapóra jön nekik, hogy ez az egykori cimboralaha egy lánynak udvarolt, aki viszont azóta hozzáment egy híres építészhez, akit ők is ismernek! Tudják róla, hogy befolyásolható, féltékeny természetű ember! S éppen ezért összeugrasztják régi cimborájukkal! Csak egy kis kitalált mese kell a rózsacsokorról, meg az állítólagos nőügyekről! A hab a tortán az lesz, hogy az építész felesége valóban kap is egy ugyanolyan rózsacsokrot, mint amiről az a bizonyos mese szólt! És persze a féltékeny férj rögtön feltételezi, hogy azt a felesége régi udvarlója küldte! Kihívja párbajra az illetőt! A két cimboralaha várakozva dörzsöli össze a tenyerét! Mert milyen jó is lenne nekik, ha a férj netán véletlenül lelőné a kapitányt! A kisujjukat sem kell mozdítaniuk, és a veszélyes cimboralaha már el is van távolítva az útból! Csakhogy a mese itt még nem ért véget! A kismizett társ ugyanis rájön, hogy el akarják intézni! A becsülete védelmében nem mondja le a párbajt, de ott megkíméli az ellenfele életét, mert tudja, hogy egy ártatlan ember életét oltaná ki vele! S ki tudja, ezzel talán egy kis fricskát is adhat az ellenfeleinek! Így a mese nem fejeződik be! Még most is tart! A két cimboralaha biztosra kell mennie! S a mai napig is keresik annak a lehetőségét, hogy elhallgattassák egykori barátjukat!

- Húha! - kezdte Sabine. - Ha ez igaz, akkor igencsak ijesztő dolgok történhetnek még!

- Hogyne! - felelte De Frane. - Én még azt sem tartom kizártnak, hogy azt a Crusadát is ő hozta ide!

Servier az újságíróra nézett.

- Persze, hogy ő hozta ide! Crusada bérgyilkos volt!

- Ezt bizonyítja az a levél is, amit nála találtak! - felelte Sabine.

- Természetesen! Akkor még nem lehetett tudni, hogy ki az az ismeretlen megbízó, aki akkora sikerdíjat ajánlott fel az én megöléseért! De ha megnézik, hogy mekkora is volt az a sikerdíj, rögtön rájöhetnek, hogy a megbízó nem lehet akárki! Csakis gazdag ember! Félmillió sikerdíjat alvilági, kis piti bűnözők nem fizetnek egy gyilkosságért! Csakis gazdagok!

- Gondolja, hogy . . .

- Igen! A megbízó nem lehet más, mint Jean Legrand! S ezt én már az

operaházi zárókoncert előtt is tudtam!

- Tudta? - csodálkozott Sabine.

- Igen! Ugyanis még aznap reggel kaptam egy névtelen üzenetet, amely figyelmeztetett arra, hogy az este folyamán az életemre törnek! S ez a levél részletesen beszámol arról, hogy az az ember, akit mi Chevalier-ként ismertünk meg, valójában Ruiz Crusada, akit egyenesen Jean Legrand úr bérelt fel, hogy engem megöljön! S a levél beszámolt arról is, hogy ezt az esti zárókoncerten tervezik! S ha emlékeznek még rá, akkor pontosan így is történt! Szerencse, hogy ott volt Antonio és Angelo is, akik egész idő alatt csak arra vártak, hogy a fickó cselekedjen!

- Így van! - felelte Sabine. - Akkor most már csak az érdekelne, hogy ezt a figyelmeztető levelet ki írta önnek? Ki tudhatott minderről?

- Csak egyvalaki! - felelte a gróf. - Az az ember, aki megundorodott ettől a sok mocsoktól, amit ez az ember művelt egész életében!

- Subiat kapitányra gondol? - kérdezte De Frane.

- Igen!

- Ez nagyon is lehetséges! - felelte Amelie. - Láttam a szemében a változást! Most már csak azt kellene tudnunk, hogy ki lehet a másik áldozat, aki Crusada megbízólevelén szerepelt!

A gróf megcsóválta a fejét.

- Ki tudja? Talán egy nap kiderül! De egy dologban biztos vagyok! Hamarosan bekövetkezik!

- Én már csak nyugalmat, és boldogságot szeretnék! - sóhajtott fel Amelie. Eközben a gróf lassította a lépteit, majd hirtelen megállt. Szeme a sötétséget fürkészte.

- Mi az, Maximilien? - vette észre a férfi pillantását Sabine.

A gróf előremutatott, valahová a sötétbe.

- Ott! Nem látják? Mintha valaki feküdne a földön! Egy ember!

- Igaza van! - válaszolta Pierre.

A sötétségből nemsokára egy halk, alig hallható, gyenge hang ütötte meg a fülüket.

- Segítsenek! Valaki . . . !

- Hallják?! - emelte fel a hangját Sabine is.

- Segítenünk kell! Jöjjenek! - mondta a gróf, és nyomában a többiekkel a földön fekvő emberhez futott.

A járdán egy sötét ruhát viselő ember feküdt, de arcát a sötétben nem lehetett kivenni.

- Mi történt? Hall engem, uram? - szólt fennhangon De Frane.

- Meghalok! - nyögte erőtlenül a földön fekvő férfi.

- De hiszen ez Subiat kapitány! - kiáltott fel Sabine.

S valóban! A földön a kapitány feküdt, vérbe fagyva. Alatta hatalmas

vértócsa terjengett, mellyel lassan a férfi ereje is egyre fogyott.

- Megkéselték! - állapította meg De Frane.

- Ki tette ezt magával? - kérdezte most Amelie.

Subiat nem felelt. Jobb kezét erősen szorította az oldalához, ahol egy mély vágás látszott. Úgy tűnt, mintha a körülötte lévő embereket nem is látná.

Csak halkan nyöszörgött magában.

- Istenem . . . . könyörülj rajtam . . . hiszen én . . . jóvá akartam tenni mindent . . . Ne engedjék, hogy újabb tragédiák történjenek . . . !

Servier felpillantott a báróra.

- Siessen! Értesítse a rendőrfőnököt! Itt lakik a sarkon! Szóljon az orvosnak is! Kettővel mellette lakik!

- Azonnal jövök! - felelte De Frane, és elsietett.

A gróf egyedül maradt a két nővel, és a földön szenvedő kapitánnyal. Sabine feltámasztotta a férfi fejét.

- Kapitány! Hall engem? - kérdezte tőle.

- Igen . . .

- Kitartás! Mindjárt jön az orvos.

- Már hiába . . . túl késő . . .

- Soha sincs késő! Tartson még ki egy kicsit! - mondta a gróf.

- Ne fáradjanak . . . Hagyjanak itt . . . Engem már . . . elintézték . . .

- Ki tette ezt? Ki volt az? Nevezze meg! A becsülete ennyit megkíván!

- Nekem már . . . nincs becsületem . . . azt is eljátszottam . . . évekkal ezelőtt

. . .

- De csak látta a támadóját! - noszogatta Sabine.

De Subiat nem felelt. Üveges szemmel nézett maga elé, és gyorsan zihált. Ekkor érkezett meg az orvos, és a rendőrfőnök.

- Jó estét! De Frane úr elmondta, hogy mi történt! - kezdte a rendőrfőnök, miközben az orvos leguggolt a sebesülthöz.

- Ajjaj! Ez nagyon csúnya! Azt hiszem, itt én már nem tudok segíteni! - jelentette ki.

Néma csönd lett. Nem hallatszott más, csak a földön fekvő férfi zihálása. Pár perc múltán mintha újból beszélni akart volna. Erőtlenül felemelte a kezét, és halkan suttogott valamit, de szavait nem lehetett érteni. Pierre De Frane báró lehajolt hozzá, hogy hallja a haldoklót. Kis idő múlva felegyenesedett, és Amelie-re pillantott.

- Amelie! Önt szólítja!

- Engem? - kérdezett vissza a lány.

- Igen!

Amelie is közel hajolt a férfihoz, aki már alig bírt beszélni.

- Amelie . . . szeretném, ha tudná . . . én sohasem akartam . . . hogy így legyen . . . sohasem akartam . . . az ön életét tönkretenni! Kérem . . .

bocsásson meg . . . !

- Miért tőlem kér bocsánatot? Nincs miért?

- De igen . . . van! Menjének el . . . Lemercier úrhoz . . . Nála van . . . valami . . . ami . . . mindenre megadja . . . a választ . . . !

A többiek e szavak hallatán némán álltak a helyükön, senki sem mozdult. Csak Servier gróf guggolt le hozzá.

- Kapitány! Csak azt az egy nevet! Ki tette ezt? Itt a soha vissza nem térő alkalom, hogy a múltat véglegesen lezárja! Csak mondja meg a nevet! S így még talán az Isten is megbocsát magának!

A kapitány már alig lélegzett. Már nem látta a körülötte lévő embereket, csak érezte, hogy ott vannak. Élete utolsó erejét összeszedte, s úgy lehelte ki a szavakat.

- Ha a nevet . . . akarják . . . én megmondhatom . . . A gyilkos neve . . . Jean Legrand . . .

Subiat kapitány szíve utolsókat dobbant, hogy végül teljesen kihunyjon élete lángja. Az emberek síri csöndben álltak a járdán, senki sem tudott egy szót szólni. Csak Amelie vállát rázta a sírás, melyet sehogyan sem tudott visszatartani. Abban a pillanatban, amikor a kapitány meghalt, Amelie-re egyszerre rázúdult minden kétsége, minden fájdalma, és az utolsóknak kijuttatott név súlya! A gróf átölelve tartotta feleségét, aki most nem is próbálta leplezni, hogy mennyire megsajnálta a kapitányt. Aki azonban már halott volt! S a halottak nem beszélnek többé!

Nyolcvanadik fejezet - Vizsgálat a kamarában

A következő napok igencsak mozgalmasnak ígérkeztek. Alig, hogy elkezdődött az új hét, máris megvolt a legújabb botrány. Subiat kapitány meggyilkolásának a híre gyorsan elterjedt, és a mi a közvéleményt még inkább meglepte, hogy utolsó szavaival Subiat Jean Legrand tábornokot nevezte meg gyilkosául. A közvélemény persze megoszlott, mert a tábornoknak voltak kegyeltjei, akik ezúttal is mellette kardoskodtak. De a teljes körű vizsgálatot azonban már így sem lehetett elkerülni! Annál is inkább, mivel azt a névtelen levelet, amit Servier gróf kapott, több újság is megszéllőztette. Sőt! Volt olyan lap is, amelyik a teljes szöveget leköszölte! S a botrány csak egyre dagadt, és már akkora volt, hogy lehetetlen volt elhallgattatni. Éppen ezért a PAIR-ek kamarája sürgős vizsgálatot rendelt el az ügyben! Az elnökség azonban attól tartott, hogy esetleg kínos részletek derülnek ki, és ezért zárt ülés lefolytatását javasolta. Igenám, de a kamarában jelentős számban ültek azok, akik mind Legrand ellenzékéhez

tartoztak, és ők ragaszkodtak a nyilvános ülés megtartásához, mivel elérkezettnek látták az időt arra, hogy eltávolítsák a helyéről az egyébként diplomáciai mentességet élvező, és ezáltal nagyon nehezen támadható Legrand-t. Ez ügyben leszavazták a másik oldal képviselőit! Így aztán a kamarai ülés nyilvánossá vált, amit óriási érdeklődés kísért. Az ülést a kamara elnöke vezette, s mindkét oldal kérésére több tanút is beidézték, akik igazolhatták a tábornok ártatlanságát, esetleg bűnösségét. Legrand-t az egyik jogi végzettségű társa képviselte, míg a másik oldalt pedig Osilly úr, aki mindent feltett erre az ügyre! A kamara elnöksége őt is beidézte a bizottság elé, hogy lépjen elő a bizonyítékaival, ha vannak ilyenek! A párizsi elit képviselői jelentős számban megjelentek a nyilvános ülésen, hiszen újra itt volt az alkalom, hogy egy újabb botrányon lehessen csámcsogni! De eljöttek azok az emberek is, akik egyrészt Legrand baráti köréhez tartoztak, vagy ismerték őt személyesen. Így eljött Sabine, Hermine, De Frane, Gheron, Antonio, Christine, a Raquin család, Angelo, Amelie, és sokan mások! A baráti társaság azt azonban furcsállotta, hogy Servier gróf bejelentette, hogy ő nem megy el a tárgyalásra.

- Maximilien most miért nincs itt? - kérdezte Sabine Amelie-től.

- Azt mondta, hogy semmi kedve ezt az egészet végighallgatni! De az az érzésem, hogy ez nem az igazi ok!

- Gondolod?

- Valószínű! De én nem akartam őt nyaggatni! Ha nem akart jönni, én miért erőltessem?

- Igazad van! - felelte Sabine, miközben a terem lassan megtelt.

Miután mindenki elfoglalta a helyét, az ajtókat bezárták. Hamarosan nyílt az egyik oldalajtó, ahol belépett Jean Legrand tábornok. Rajta volt a teljes katonai díszegyenruhája, és összes kitüntetése, hogy azt sugallja a közvélemény felé, itt egy feddhetetlen és nagy ember állt. Büszke tekintettel nézett végig a tömegben, majd a kamara tagjain, és a helyére ment. Szeméből sötét gyűlölet és gúnyos megvetés tükröződött a nézők felé. A tömeg kíváncsian, és kissé megrökönyödve bámulta ezt a különös embert.

Az elnök szólásra emelkedett. A terem elhallgatott.

- Tisztelt kamara, tisztelt képviselőtársak és jelenlévők! A mai napon egy rendkívüli horderejű esemény hívta össze a kamara mai ülését! Egyik jó hírnevű képviselőtársunkat, Jean Legrand tábornokot súlyos vádak érték, melyeknek valóságáról, esetleges valótlanágáról a kamarának kötelessége meggyőződni! A tábornok úrnak meg kell adnunk a lehetőséget, hogy megvédje magát. Őszintén remélem, hogy a vádak valótlanak bizonyulnak, hiszen ha igazak, akkor az egész kamara becsületén is folt esik. Ha a vád nem igazolódik be, az ügyészségnek nyilvános bocsánatot kell kérnie a kamarától! Ha viszont igaz, Jean Legrand tábornok úr

mentelmi jogának, képviselői tagságának, és tábornoki rangjának a megvonásával járhat, és az ügy a katonai bíróság elé kerülhet! A lehetőségek ismeretében megnyitom az ülést! Az ügy előzményeit a jegyző úr ismerteti!

A szemek arrafelé fordultak, ahol a jegyző foglalt helyet. A férfi most felállt.

- Tisztelt elnökség, tisztelt jelenlévők! Jelen bizottsági ülést azért hívtuk össze, hogy tisztázzuk a Subiat kapitány halála körüli, valamint az annak a kapcsán kipattant kémkedési ügy körüli helyzetet! Nos, az ügy bővebb előzményeit a közvélemény a sajtóból már ismerheti! Pár héttel ezelőtt a Servier bank tulajdonosát, Maximilien de Servier gróf urat egy addig ismeretlen férfi támadta meg az Opera nyilvános előadásán. A sértett a támadójában egykori ellenfelét, a spanyol származású Ruiz Crusadát vélte felfedezni, aki Antoine de Chevalier néven élt hetek óta Párizsban! Ezt az embert személyesen Jean Legrand tábornok mutatta be itt városunkban, mint barátját! Ám a gyilkosság meghiúsult, mivel az áldozatot még aznap egy ismeretlen kéztől származó levél értesítette az ellene készülő merényletről! Ez a levél pontosan leírja a merénylet körülményeit, és a benne résztvevőket név szerint is megemlíti! A levél szerint Crusadát Jean Legrand tábornok úr bérelte föl, hogy megölje Maximilien de Servier grófot! Servier gróf úr azonban felkészült a merényletre, és emberei segítségével lefűlétké azelőtt, még mielőtt komolyabb baj eshetett volna! A gyilkos menekülni kezdett, és a hatóságoknak csak hosszas üldözés során sikerült őt elfogni, igaz, már csak holtan! De a merénylet zsebében egy levelet találtak, amelyet a megbízója írt, s amelyben ötszázézes jutalmat ajánlott fel Crusadának, ha elvégzi a kérdéses merényletet!

A hallgatóság itt felmorajlott.

A jegyző folytatta.

- A papír ugyan nem volt aláírva, de az bizonyossá vált, hogy a megbízó csakis gazdag, és befolyásos ember lehet, hiszen a vérdíj összege is olyan nagy, amit nem tud akárki kifizetni! Másrészt a megbízó csakis olyan személy lehetett, aki biztosítani tudta Crusada számára az ismeretlenséget, és a biztos anyagi hátteret! De a megbízó személyére csak az a levél tartalmaz utalásokat, amit Servier gróf úr kapott a merénylet napján! Az azonban nem kerülte el a nyomozó hatóság figyelmét, hogy az a levél, amelyet a merényletnél találtak, egyértelműen két áldozatot jelöl meg Crusada számára! Ruiz Crusada halálával az ügy már-már okafogyottá vált volna, amikor egy hazafelé sétáló társaság rátalált Subiat kapitány összeszúrkaált testére! A kapitány még élt, de a sebei olyan súlyosak voltak, hogy már nem lehetett rajta segíteni! De halála előtt még megnevezte a merényletjét! Jean Legrand tábornok urat! Mivel a tábornok úr neve mind a

két ügyben felmerült, az kamarának oka van azt feltételezni, hogy ez a két ügy összekapcsolható!

A tömeg ismét felmorajlott. A jegyző befejezte a beszédét, és a helyére ült. Az elnök magához ragadta a szót.

- Tisztelt jelenlévők! Megkezdjük a tárgyalást, amelynek a célja a bűnösség bizonyítása, vagy cáfolata! Ügyész úr? Kíván szólni?

Az ügyész felállt.

- Én átadnám a kezdés lehetőségét az ügyvéd úrnak! - felelte.

- Rendben! Ügyvéd úr! Öné a szó!

- Köszönöm, elnök úr! - állt fel az ügyvéd. - Tisztelt hallgatóság! Bizonyára sokan vannak önök között, akik nem kis kétkedéssel hallgatták a várható vádpontokat! Mint tudják, Jean Legrand tábornok úr köztiszteletben álló személy, akinek sem szakmai, sem erkölcsi, sem pedig politikai működésére soha egyetlen panasz nem volt! Ha szabad így fogalmaznom, a tábornok úr a francia hadsereg mintakatonája! Példamutatásával, fegyelmezettségével mindig élen járt a társai között, és további jó példával szolgálhat az elkövetkezendő nemzedék katonáinak! Itt, a bevezetőben jó pár olyan dolog elhangzott, ami azon kívül, hogy megalázó helyzetbe hozza védecemet, még a bizonyítási eljárás során sem állja meg a helyét! A tábornok úr vallomásaiban világosan kijelenti, hogy fogalma sem volt róla, valójában ki ez a Crusada! Egy üzleti találkozón ismerkedtek össze, ahol Crusada már Antoine de Chevalier néven mutatkozott be neki! Másodszor: A gyilkosnál talált megbízólevélből nem derül ki egyértelműen, hogy Legrand tábornok lenne a felbujtó! Harmadszor: A levélből azt sem lehet eldönteni, hogy Subiat kapitány lenne az a bizonyos második áldozat! Negyedszer: Az éjszakai sötétségben nem valószínű, hogy Subiat kapitány jól látta volna a támadóját! Ítéltetett tévesen is! Ötödször: Legrand tábornok úr és Subiat kapitány régi barátok voltak, ezt mindenki tudta!

Az ügyvéd befejezte. Szavait szórványos taps fogadta. Az elnök vette át a szót.

- Köszönöm, ügyvéd úr! Ügyész úr! Most ön következik!

Osilly úr felállt.

- Köszönöm a szót, elnök úr! Az ügyvéd úr itt elég sok cáfolatot felsorolt, én mégis úgy gondolom, hogy érdemes jobban a dolgok mögé nézni! Felszínes vizsgálatból sohasem sül ki jó, ez már a múltban is beigazolódott egy párszor! Ami az első pontot illeti, valójában nem ellenőrizhető, hogy a tábornok úr, és Crusada valóban azon az üzleti találkozón futottak-e össze! Messziről jött ember akármit mondhat! Sajnos Ruiz Crusada meghalt, és tőle már nem lehet megtudni, hogy igaz-e a találkozásukról szóló történet! A másik fél meghallgatása nélkül sántít ez a mese! A második pontban sem értünk egyet! A megbízólevél tartalmából ugyan valóban nem derül ki, hogy

ki a megbízó, de vannak a bizonyításnak olyan módszerei is, amellyel eldönthető, hogy a levelet ki írta! S a szakértő egyértelműen megállapította, hogy ez a levél Jean Legrand tábornok úr írása! Ami a harmadik pontot illeti! Első pillantásra valóban nem dönthető el, hogy Subiat kapitány lenne a második áldozat, de ha jobban megnézzük a dolgok mélyebb összefüggéseit, akkor rájövünk, hogy a két esetben igenis van összefüggés! A negyedik cáfolat sem állja meg a helyét! Ön azt állítja, hogy a sötétben a kapitány nem láthatta jól a támadóját, igaz?

- Igen! Ez a véleményem!

- Nem gondolja, hogy ezzel ellentmondásba keveredik önmagával, és az ötödiknek felsorolt cáfolattal? Ha a kapitány, és a tábornok olyan jó barátok voltak, akkor Subiat-nak mi oka lett volna rá, hogy egy sötét, nem kivehető arcú ember helyett a barátját nevezze meg támadóként?! Miért nem mondta azt, hogy egy ismeretlen támadott rá, akit nem ismert? Egy ember sohasem mártja be a saját barátját! Nem igaz? De Subiat kapitány ezt megtette! Tehát jó oka volt rá! S ez pedig az, hogy világosan és tisztán felismerte! S hogy Legrand úrnak nem volt oka eltenni láb alól a kapitányt? Az a tény, hogy erről a tábornok úr hallgat, s hogy ön, valamint a közvélemény nem tud róla, még nem jelenti azt, hogy ez az ok nem létezik! S ez az ok nem feltétlenül anyagi jellegű! Sok más okból is öltek meg már embert a világon!

- Ügyész úr! Figyelmeztetnem kell, hogy bizonyítékok nélkül nem vádolhatja meg a tábornok urat! - szólt az elnök.

- Szándékomban áll az állításaimat bizonyítani is! Ha lehet, bele is kezdenék!

- Csak tessék! Öné a szó!

Osilly úr fel-alá kezdett járkálni. Megkezdte a beszédét.

- Tisztelt elnökség, tisztelt hallgatóság! Amikor arról beszéltem, hogy Legrand tábornoknak volt oka eltenni láb alól Subiat kapitányt, nem ok nélkül tettem! Először is! A két imént említett ügy igenis összekapcsolható, mivel hivatalból megvizsgáltattam azt a névtelen levelet, amit Servier gróf úr kapott a merénylet reggelén! S ebből egyértelműen kiderült, hogy a gyilkossági veszélyre Servier gróf urat Henri de Subiat kapitány úr figyelmeztette! Tehát a kapitány tudott a merényletkísérletről, és tudta, hogy a Chevalier nevű ember valójában Ruiz Crusadát takarja!

Erre a hallgatóság azon tagjai, akik ismerték a kapitányt, meglepetten néztek össze. De Osilly úr folytatta.

- De ha jobban megnézzük a dolgok mélyét, akkor rájövünk, hogy ez csak az egyik ok volt! Ahhoz, hogy a további okok is napvilágra kerüljenek, kicsit messzebbre kell mennünk az időben! Mondjuk úgy öt-tíz évet! Subiat kapitány és Legrand tábornok úr ismeretsége erre az időszakra tehető!

Joggal felvetődhet a kérdés, hogy miféle eseménynek kellett történnie ahhoz, hogy az egykori két jóbarátból ellenség válhatott! Az okok ebben a tíz éves intervallumban keresendők! S ahhoz, hogy ezekre a kérdésekre megkapjuk a választ, meg kell hallgatniuk egy embert! S ez az ember érdekes eseményről tud nekünk beszámolni! A vád szólítja tanúnak Michel Lemercier urat, a városi közjegyzőt!

- Lemercier úr! Kérem, jöjjön be! - szólították az idős férfit.

A jegyző belépett, és megállt a vizsgálóbizottság előtt.

Osilly úr beszélni kezdett.

- Önnek a birtokában van valami, ami az ügy szempontjából érdekes lehet! Kérem, beszéljen róla!

- Igen! Az eset néhány hónapja történt, még a fesztivál előtti hetekben! Azon a napon pont bent voltam a hivatalban, amikor váratlan látogatóm érkezett.

- Ki volt ez a látogató?

- Henri Subiat kapitány úr!

- Mit akart öntől?

- A kérése engem is meglepett, de biztosított róla, hogy halál komolyan beszél! Egy furcsa kéréssel állt elő! Végrendekezni akart!

- Végrendekezni?

- Igen! Először én is meglepődtem, de ő nem tágított!

- Elmondta önnek a kapitány, hogy miért jutott ez az eszébe?

- Igen! Azt mondta, hogy szeretné bebiztosítani magát arra az esetre, ha vele valami történne!

- Tehát monsieur Subiat sejtette, hogy az életére törhetnek?

- Így nyíltan nem mondta, de a szavaiból ezt vettem ki.

- Miből gondolta, hogy így van?

- A végrendeletből! Maga a végrendelet tartalma nem különösebben érdekes, a lényeg a rendelkezéshez csatolt záradékban van!

- Mi volt ez a záradék?

- Egy szándéknyilatkozat! A kapitány úr a végrendeletéhez mellékelte egy lezárt borítékot, amely elég vastagnak tűnt. A záradékban lévő szándéknyilatkozat szerint ehhez a borítékhoz senki nem nyúlhat, föl nem bonthatja, a tartalmát el nem olvashatja! Subiat úr azonban kitételként megadott egy elég különös feltételt. A nyilatkozat úgy rendelkezett, hogy amennyiben ő meghalna, ezt a borítékot haladéktalanul juttassam el az ügyészre! S az ügyész úr ezt a levelet felbonthatja, elolvashatja, s ha úgy ítéli meg, a tartalmát a nyilvánosság elé tárhatja! Subiat kapitány halálakor a záradék érvénybe lépett, és ezt a borítékot én el is küldtem az ügyészre!

- Köszönöm, Lemercier úr! Nincs több kérdésem!

- Ügyvéd úr?

- Nincs kérdésem!
  - Rendben! - felelte az elnök. - Akkor ismét Osilly úré a szó!
  - Köszönöm, elnök úr! Nos, ezt a levelet megkaptam, felbontottam, és elolvastam! Úgy ítélt meg, hogy tartalma alapján feltétlenül szükséges, hogy felolvassam! Ez az irat nemcsak erre az ügyre, hanem két másik bűntényre is megadja a választ, amelyből kiderül, hogy miért kellett meghalnia Subiat kapitánynak, és két másik ártatlan embernek!
  - Hallgatjuk, ügyész úr!
- Osilly úr elővette a kérdéses levelet, kihajtogatta, és olvasni kezdte.

„Vallomás!

Én, Henri de Subiat kapitány kijelentem, hogy ezt a levelet szellemi képességeim, és felelősségem teljes tudatában írtam! Ez a levél arra az esetre készült, ha velem valami történne, és én nem jutnék el odáig, hogy mindazt, amiről e levél lapjain olvashatnak, személyesen elmondhassam! Levelemben olyan dolgokról fogok beszámolni, amelyek szörnyű titkokat rejtenek, s amikről soha senkinek nem beszéltem! Most mégis megteszem, mert úgy érzem, tartozom ezzel azoknak az embereknek, akik ártatlanul szenvedtek Legrand tábornok és az én önzésem miatt!

Bármikor előfordulhat, hogy valakik az életemre törnek, ezzel én tisztában vagyok. S hogy mindez miért lehetséges? Olyan dolgokról tudok, amelyek nyilvánosságra kerülése óriási botrányt okoznának!

Ha ön, ügyész úr, ezt a levelet a kezében tartja, akkor az azt jelenti, hogy én már nem élek! S ha ez így lesz, akkor inkább legyen óriási botrány, de azok a mocskos, undorító dolgok, amelyektől az évek során megundorodtam, ne maradjanak végleg eltemetve! Ez az ára annak, ha valaki veszi a bátorságot, hogy elhallgattasson! Engem ugyan megölhetnek, de ez a levél akkor is beszélni fog, és leleplezi az igazi bűnösöket!

Az egész még az 1820-as évek elején kezdődött, Provance-ban. Akkor fiatal, és becsvágyó tisztként nagyratörő vágyaim voltak, s ezeknek a megvalósításához minden eszközt felhasználtam! Remélt előbbre jutásomhoz én egy emberben véltem felfedezni azt a mentoromat, aki engem a csúcsra juttathat! Ekkor ismertem meg Jean Legrand urat, aki akkor a provance-i helyőrség kinevezett parancsnoka volt, és ezredesi rangban szolgált. Választásom óriási hibának bizonyult, de ezt akkor, és ott, még fiatal bakaként nem sejthettem! S hogy miként változott ez a barátság gyűlöletté? E levél lapjain mindent fölfedek, semmit sem hallgatok el!

Abban az évben, amikor megismerkedtünk, valamikor az 1820-as években, engem külön parancsra Lyonból Provance-ba helyeztek át. Fogalmam sem volt róla, hogy hova kerülök, hiszen a provance-i helyőrség működése és

funkciója is óriási titkot képezett, s állandó találgatásokra adott okot. S ez nem is volt véletlen! Ez a helyőrség csak látszatra volt egy szokványos egység! A valóság azonban egészen más! A provance-i helyőrséget valójában egy katonai titkosszolgálati csoport fedezésére hozták létre, amelynek létezéséről csak nagyon kevesek tudtak! Ez a csoport titkos kormánydokumentumok, hadijelentések, és egyéb szigorúan titkos iratok elemzését, nyilvántartását, és kezelését végezte! Engem is ide helyeztek át, s a csapat funkciójáról csak akkor szereztem tudomást, amikor már benne voltam a közepében! Ennek az egységnek egy határozott, kemény és néha igen-igen kemény tiszt volt a parancsnoka! Jean Legrand ezredes! Az ezredes hamar észrevette naiv, és vakon törtető, minden lehetőséget kihasználni vágyó természetemet, s bár akkor még nem sejtettem, bennem látta meg azt a pancsert, aki mindenféle hazugságnak beugrik. S én sajnos igazoltam a feltevéseit! Annyira áhítóztam a sikeres karrier elérésére, hogy eközben észre sem vettem, milyen veszélyes játékba sodor bele felettesem! Legrand úr a bizalmába fogadott! Én legalábbis akkor úgy éreztem! Csak most tudom, hogy valójában a saját önző céljaira használt föl! Akkor én teljesen vak voltam az efféle dolgokra! Mivel vagyontalan voltam, a pénzben láttam a jövőm építésének a kulcsát. S Legrand ezt nagyon jól megérezte. Minden olyan dolgot megígért, amit én hallani akartam!

- Gazdag, és hatalmas emberré teszem magát, Subiat! De ehhez az kell, hogy együttműködjön velem! - mondta.

Én persze azonnal belementem! Másnap rögtön kezdenem kellett! Elég furcsa parancsokat adott! Amikor végeztem, meg kellett őt várnom a laktanya egyik oldalsó vészkijáratánál. Egy kisebb paksaméta iratot adott át nekem, amit egy héten többször is el kellett vinnem a város széli egyik kiskocsmába. Ott minden alkalommal más-más emberrel találkoztam, akinek azt a papírköteget át kellett adnom! Ez így ment több hónapon át, s én nem is sejtettem, hogy valójában mit csinállok! Az egyik napon a véletlen segített hozzá, hogy rájöjjek! Aznap is éppen a fogadóba tartottam az iratokkal, amikor a sötétben megbotlottam, és s a papírok közül egyet elejtettem. Felvettem, és az egyik gázlámpa fényénél belenéztem. Ez volt az első alkalom, hogy tüzetesen megnéztem, mit is közvetítek én! S ekkor döbbsentem rá, hogy mit művelek! Kettős ügynök voltam! Egy kém, aki a saját országa belső ügyeit tárja más országok elé! Azok a papírok, amiket én rendszeresen a megfelelő helyre vittem, a helyőrség által kezelt titkos hadijelentésekről, és kormánydokumentumokról készített másolatok voltak, s többnyire az angol és az osztrák titkosszolgálat számára készültek!”

Ezeknél a szavaknál a hallgatóság felhördült. Amelie úgy érezte, szorít a torka, s zihálva kapkodott levegő után. De Osilly úr folytatta a levél

felolvasását.

„Most már világosan éreztem, hogy egy olyan darálóba kerültem, amiből nem szállhatok ki. Én is benne voltam, nyakig! Nem volt más választásom, tettem, amit tennem kellett! Folyamatosan továbbítottam a nekem átadott iratokat, s ahogy az idő telt, a dolog egyre simábbnak, és könnyebbnek tűnt. Legrand elégedett volt a munkámmal, és ekkor kaptam a kapitányi kinevezésemet. Mindketten úgy éreztük, nyeregben vagyunk! De nem számítottunk arra, hogy a ténykedésünkre valaki felfigyel. Ez a valaki ugyanott szolgált, ahol mi, s már igen nagy hírnek, és szakmai elismerésnek örvendett! Ő volt az egység helyettes vezetője, Guillaume de Flore hadnagy!”

Amelie, és a mellette ülők, akiknek ez a név ismerős volt, mintha varázsszóra történne, csodálkozó arccal néztek egymásra. Amelie gyomra összeszorult az idegességtől, és reszketve markolta a köpenye szélét. Sohasem hallott arról, hogy szerelme, és Legrand korábban ismerték egymást! S most megérezte, hogy olyan dolgokat fog hallani, amiket eddig még csak nem is sejtett! Sabine egy pillantást vetett a barátjére, s rögtön látta, hogy mi játszódik le a lelkében. Megfogta a kezét, ezzel is erőt adva neki. Osilly úr tovább beszélt.

„Ez a név talán sokak számára ismerősen cseng. Ezt a fiatalembert 1828. májusában gyilkosság vádjával életfogytiglanra ítélték. Ez a gyilkossági ügy, mint minden más ebben az esetben, csaláson és áruláson alapult, amelyben a hadnagy csupán áldozat volt, s nem utolsósorban teljesen ártatlan. S hogy hogyan ítéltették őt el? Ennek is megvan a maga története, amely összefügg az általam imént leírtakkal. Mint már említettem, a hadnagy rájött, hogy van az egységénél két kém! Nem is kellett hozzá sok idő, hogy rájöjjön, kikről is van szó. Legrand és körülöttem szorulni kezdett a hurok! Ekkor elhatároztuk, hogy bizonyos ideig felfüggesztjük a ténykedésünket. Minden energiánkat arra fordítottuk, hogy őt kiiktassuk a forgalomból! De a hadnagy cseles, és igencsak rátermett ellenfélnek bizonyult! Valahogyan megszerezte az egyik osztrák összekötőnknek írott levelet, és ez óriási fegyverré válhatott a kezében! A papírt eltiintette, senki sem tudja, hová! Mi persze tudtuk, hogy nem hagyhatjuk őt életben, hiszen bármelyik pillanatban a vesztünket okozhatta! El akartuk tenni őt láb alól, de még bármit is léphettünk volna, ő cselekedett! Váratlan lépésre szánta el magát! Amikor mi visszatértünk a szabadságunkról, megtudtuk, hogy Guillaume de Flore leszerelt! Számunkra teljesen elűnt, bármerre is kerestük, nyoma veszett! Az ügyet azonban nem hagyhattuk abba!

Mindaddig nem lehettünk biztonságban, amíg ő életben volt! Hónapokig, sőt, évekig kerestük őt, de sehogyan sem akadtunk a nyomára! Az ügy már-már teljesen kihunyott, és mi kezdtük elhinni, hogy nincs okunk tőle félni. Ebben az időben újabb változások történtek. Az adatvédelmi csoport központját áthelyezték Marseille-be. Mi is ide kerültünk. Ez az év sorsdöntőnek bizonyult a későbbiek szempontjából. Itt ismerkedtünk meg az egyik helyi üzletemberrel, Julien de Galoire úrral, és családjával. Legrand ekkor egy újabb nagyszabású tervet kezdett forgatni a fejében. Nem kellett hozzá nagy jóstehetség, hogy valaki kitalálja, Galoire úr elég vagyonos! Az ezredesnek rendkívüli módon megtetszett ez a vagyon, s nem utolsósorban Julien úr egyetlen lányára, Amelie de Galoire kisasszonyra is szemet vetett. Elhatározta, hogy mind a kettőt megszerzi magának! S ebben nekem kellett asszisztálnom.”

A teremben hangos zajongás támadt. Amelie-t szinte mindenki ismerte, és szerette a környéken. Az ifjú grófné a kezébe temette a arcát, de nem tudta megállni, hogy ne hallgassa tovább a beszámolót.

„A fordulat néhány hónappal később következett be. Bár a kisasszony mindig elutasította Legrand úr közeledését, de mi nem tudtuk, hogy mi ennek az igazi oka! A valódi ok csak jóval később vált nyilvánvalóvá. Amelie kisasszony azért mondott nemet az ezredesnek, mert már volt egy vőlegénye. Mi azonban nem tudtuk, hogy ezt a vőlegényt mi is nagyon jól ismerjük! Őt kerestük már régóta! Guillaume de Flore volt ez az ember, aki persze azt nem sejtette, hogy mi is a környéken vagyunk, és elég sokszor megfordulunk a Galoire ház környékén. Amikor megtudtuk, újabb tervekre volt szükségünk! Bár ez csak részben volt az én ügyem, hiszen a kémkedésben én is benne voltam, de a szálakat most is, mint mindig, Jean Legrand tartotta a kezében. Guillaume de Flore most már háromszorosan is az útjában állt! A fiatalember Galoire úr bizalmasa volt, és ő volt a Galoire Hajózási Vállalat igazgatói székének a legfőbb várományosa. Ez a tény meglehetősen megnehezítette Legrand dolgát, hogy megszerezze a Galoire vagyont. A kémügyekről is rengeteget tudott, arról nem is beszélve, hogy Amelie kisasszony megszerzése is elérhetetlen távolságba került. El kellett őt távolítanunk az útból, de véglegesen! Tudtuk, hogy most már nem hibázhatunk! Nyíltan megölni nem lehetett, mert egy meggyilkolt katonatiszt halálát teljes belügyi vizsgálat követi, még akkor is, ha már leszerelt, és ez mindenképpen el kellett kerülnünk! Más megoldás kellett. Valami olyasmi, ami legálisnak látszik, de annál hatásosabb! Erre 1828. májusában nyílt lehetőségünk.

Én, mint Legrand okosan elbuított szolgája, hosszú ideig figyeltem mind

Guillaume de Flore-t, és a Galoire család körül történő dolgokat. Szinte mindent megfigyeltem, amit megtudtam Guillaume de Flore ott tartózkodása alatt. Ám a végzetes megoldásra mégis a véletlen vezetett rá. Megfigyeléseim alapján megtudtam egy nagyon fontos dolgot. S Guillaume vesztét ez okozta. A fiatalember akkoriban nagyon jóban volt egy helybéli dúsgazdag, nyugalmazott katonatiszttel. Ez az ember Olivier de Chambord báró volt, a Katonai Akadémia egykori direktora. Ez az öregúr szinte saját fiaként szerette Guillaume-ot, aki szintén apjaként tekintett az öregre. Ez a szoros barátság olyan erős volt, hogy az öregúr már azt fontolgatta, hogy Guillaume-ot teszi meg örököséül. Ennek a ténynek én egy véletlen folytán jutottam a birtokába. Chambord bárót én is ismertem, hiszen a tanítványa voltam az akadémián. S ezt az ismeretséget használtam fel, hogy a hadsereg egyik magas rangú tábornokát bejuttassam hozzá. Ez az illető, akinek a nevét most nem említeném meg, azért kereste fel általam a bárót, mert jegyzeteket szeretett volna készíteni a tanár úr igen értékes Karoling-kódexeiből. Ezek a kódexek óriási vagyont jelentettek, s mint azt az ott tartózkodásom alatt megtudtam, ezek is részét képezték annak a vagyonnak, amit Chambord úr Guillaume de Flore-ra kívánt hagyni. Mivel nem ismert egyetlen megbízható ügyvédet sem, ezért én beajánlottam neki barátomat, Marc de Belloc-ot!”

Erre a névre szinte egyszerre hördült fel a hallgatóság, hiszen a nemrég történt botrány még nem ült el teljesen. De Osilly úr folytatta a levél felolvasását.

„Marc nagyon jó segítségnek bizonyult, hiszen általa mindent megtudhattam a báró végrendeletének tartalmáról. Ezt a tervemet megosztottam Jean Legrand ezredessel is. Felettesem csak erre az alkalomra várt! Marc de Belloc személye kétszeresen is jónak bizonyult. A végrendelet kezelése szinte eltörpült amellet, hogy egykori cimborám nem kisebb megtiszteltetést érezhetett magáénak, mint azt, hogy ő volt a Galoire Hajózási Vállalat jogi képviselője! Ez a beosztás óriási előnyt jelentett Jean Legrand-nak, hiszen csak így juthatott közelebb hőn áhított céljához, a Galoire vagyon teljes megszerzéséhez!”

- Undorító, aljas alakok! - suttopta mérgesen Sabine.

„Az első, és legfontosabb dolog azonban Guillaume de Flore eltávolítása volt! - folytatta az ügyész. - Chambord báró végrendelete véglegesen pontot tett az aljas terv végére. Az egyik délután a báró úr nevében egy hamis segélykérő üzenetet küldtünk Guillaume de Flore-hoz a Galoire házba, ahol

akkor lakott. Ennek a hamis üzenetnek csupán egyetlenegy célja volt! Az, hogy Guillaume sürgősen Chambord úr házába siessen. Azt azonban nem sejtette, hogy ott már készen várja őt a csapda. Én, mint a kegyetlen terv végrehajtója, jóval előbb érkeztem a báró házához, és egy mondvacsinált ürüggyel bejutottam hozzá, a dolgozószobájába! Az időzítésnek tökéletesnek kellett lennie! Tudtam, hogy Guillaume néhány perc múlva megérkezik! S ekkor cselekedtem. Felkaptam az asztalon álló egyik súlyos, öntöttvas gyertyatartót, és lesújtottam! Megöltem vele Chambord bárót!”

Amikor ez a bejelentés elhangzott, eddig még nem tapasztalt hangzavar támadt. Az ismerősök közül egy emberként mindenki meglepődött, de leginkább Hermine-t érte váratlanul ez a fordulat, el is sápadt. De Osilly úr tovább olvasott.

„Amikor a dolog megtörtént, tüstént elhagytam a szobát, és elrejtőztem az emeletre vezető lépcső fordulójában, és ott vártam mikor érkezik meg Guillaume. Nem is kellett sokáig várnom, hamarosan meg is érkezett, és fennhangon a bárót kereste. Mivel senki nem felelt neki, benyitott hozzá a szobába. Amint láttam, meglepettségében le is hajolt hozzá, hogy megvizsgálja. Én azonban már nem ezzel törődtem, hanem lesiettem a lépcsőn, és rányitottam az ajtót a szerencsétlen fiatalemberre. Guillaume de Flore-t az ál-leleplezés, és a báró végrendelete alapján letartóztatták, nyereségvágyból elkövetett emberölés vádjával. Guillaume de Flore ezt a bélyeget mind a mai napig viselte! Lehet, hogy ez nem mentség, de csak most, annyi év után ébredtem rá, hogy ez mekkora aljasság volt. Éppen ezért kell megakadályoznom, hogy Jean Legrand undorító csapdái másokat is a halálba sodorjanak. Ezért született ez a levél. S e levél lapjain kijelentem, hogy Guillaume de Flore Chambord úr megölésében teljesen ártatlan volt. A bárót én öltem meg! Akkor, amikor ez az esemény megtörtént, ostoba fejjel nem is gondoltam arra, hogy ezzel miféle lavinát indítok el, s tönkreteszek egy családot. Ma ez már késő bánat. De engem akkoriban teljesen elvakított a becsvágy, s Legrand ezredes, akinek a kezében csak egy eszköz voltam, jól látta ezt. Ennek az akciónak a sikere teljesen felbátorította, s ezek után lelkiismeret-furdalást nem is érezve nekilátott a terve második részének a megvalósításához is! S ez, mint már említettem, nem volt más, mint a Galoire vagyon, és Amelie kisasszony megszerzése! Mivel Guillaume de Flore már nem volt a vállalatnál, nem volt, aki észrevehette volna azokat a különféle csalásokat, és félrevezető akciókat, amellyel Legrand Galoire urat teljesen behálózta. Julien úr ugyan jó üzletember volt, de a régi, jól bevált módszerek és konzervatív megoldások híveként vesztére nem ismerte az üzleti élet legújabb kori

trükkjeit. Mivel Legrand már akkor is elég jó körökben mozgott, kihasználta Galoire úr tájékozatlanságát, és a Kamara nevében titkos szerződésajánlattal kereste föl, mondván, hogy a Kamara nem szeretné, ha az ügy részletei napvilágra kerülnének, mert kényes ügyről van szó. Ezekről az ügyekről persze a PAIR-ek kamarája mit sem tudott, az ezredes a hátuk mögött milliós nagyságrendű üzletet kötött Galoire úrral, melynek hasznát egy ügyes csellel maga zsebelte be! S eközben Galoire úr egyre nagyobb adósságba keveredett, melynek rendezéséhez azonban Legrand-tól kellett kölcsönkérnie. S az ezredes egyre szorosabbra vonta a hurkot zsákmánya körül. A Galoire család élete Guillaume de Flore letartóztatása, és a Legrand-nal kötött egyezség után kilátástalanná vált. Galoire úr azonban sehogyan sem tudott rájönni, hogy mitől mehetett csödbe a cége. Ez így is ment több hónapig! Am egy nap fordulat történt! A becsapott háziúr, nem tudni hogyan, egyik nap rájött, hogyan verték át! S ez a nap véglegesen pontot tett Jean Legrand mocskos tervére! Jól emlékszem arra a napra! Aznap éppen szolgálatban voltam. Késő este volt már, amikor az irodámba indultam. A laktanya főépületében, egy nagyon hosszú folyosó végén volt az irodám. Az épület kihalt volt, már senki nem tartózkodott bent. Egy ideig legalábbis azt hittem. Elindultam az irodám felé, amikor az egyik helyiségből ordítóást hallottam. Megtorpantam és füleltem, vajon mi lehet az? Legrand irodájából jöttek a hangok. Rögtön felismertem Julien de Galoire úr hangját! Az ezredessel kiabált!

- Maga szemét csaló! Hogy lehetett ilyen aljas?! Befurakodott a házamba, a bizalmamba, tönkretette a családomat, s az egész életem munkáját! - kiabálta Galoire úr.

- Lassan a testtel, öreg! - hallottam Legrand hangját. - Ami magával és a vállalatával történt, azt bizony saját magának köszönheti!

Galoire urat azonban elragadta a hév.

- Hogy beszélhet így?! Maga volt az, aki hamis szerződéssel állt elém, és maga volt az, aki meghamisította a legális szerződéseinket, s ehhez pont az a Marc de Belloc segédkezett magának, akiben én maradéktalanul megbíztam!

- Ne ordítson velem, Galoire úr! Tudja, ki vagyok én?!

- Hogyne tudnám?! Egy szemét csaló, aki tönkretette a családomat! - kiabált Galoire úr.

De Legrand ellentámadásba lendült.

- Ne nyavalyogjon itt nekem! Hiszen maga hagyta, hogy becsapjam! Így tehát csak önmagát okolhatja azért, ami történt!

- Hát jó! - felelte Galoire úr. - Nekem mindegy! Bizonyára a kamaránál is örülni fognak a hírnek! Mit gondol, mi történik, ha a tudomásukra jut, hogy egyik képviselőjük milliós családokhoz használta fel a Kamara nevét?!

- Nehogy beszéljen a Kamarával? - ijedt meg Legrand.
- Ugyan miért ne? Maga sem kímélte az én életemet, hát én sem fogom az öné! Viszlát, ezredes! - fejezte be a mondanivalóját Galoire úr, sarkon fordult, és elindult kifelé az irodából.
Én alig tudtam visszahúzódni az árnyékba. Ekkortól azonban az események felgyorsultak. Legrand Galoire úr után iramodott. Megragadta a vállánál.
- Meg nem merje tenni, különben . . .
- Különben mi lesz? - nézett vele farkasszemet Galoire úr.
- Ha eljár a szája, én kinyírom magát, Galoire! - kiabált most már az ezredes.”

Erre a mondatra Amelie nem bírta tovább, kezébe temette az arcát, és eleredtek a könnyei. Sabine átkarolta, és vigasztalni próbálta. De a levél folytatódott.

„Az árnyékból jól láthattam, ahogy a két férfi előbb veszekedni, majd verekedni kezdett. Nem is tartott túl sokáig, hiszen Legrand fiatal katonatiszt volt, s könnyedén legyűrte Galoire urat. A szerencsétlen ember már védekezni sem tudott, amikor Legrand kezében villant a kés! Az ezredes egyetlen szúrással megölte Galoire urat, aki csupán a becsületéért, és a családjáért küzdött. Ez már nekem is túl sok volt! Önkéntelenül is felkiáltottam a sötétből.

- Neeeee!!

Az ezredes teste megmerevedett kiáltásomra. Lassan felemelkedett, és felém fordult.

- Maga mit keres itt? - kérdezte félelmetes hangon.

Nem tudtam erre mit felelni. Csak álltam ott, és néztem a földön heverő holttestet. Végül az ezredes szólalt meg.

- Most már maga is látta.

- Igen.

Többet egy szót sem szóltunk egymáshoz. Nekem segítenem kellett eltüntetni a holttestet. Galoire urat egy kocsira raktuk, majd a helyőrség bárkájával kihajóztunk az Oroszlán-öbölbe, és a testet bedobtuk a vízbe. Ekkortól kezdődött kettőnk egyre inkább erősödő bizalmatlansága. Én többé már nem tudtam Legrand-ra felnézni, látva azt a pusztítást, amit maga után hagyott. Egy ártatlanul elítélt fiatalember, egy nyomorba döntött, és lelkileg tönkretett család! Mindez csak azért, hogy valaki a saját ambíciói előtt egyengesse az utat. Undorodni kezdtem Legrand-tól, és önmagamtól is! Örült fejfel részttem ezekben a mocskos játszmákban, mert azt reméltem, hogy így juthatok előbbre! S amikor mindez megtörtént, akkor láttam, hogy az égvilágon semmi sem változott! Ugyanaz a kis senki maradtam, aki

azelőtt voltam. Ez talán sorsszerű is volt, mert nem voltam elég aljas ahhoz, hogy tovább törtessek fölfelé. Legrand azonban folytatta mindazt, amit addig elkezdett. Folyamatosan gyarapította vagyonát, és ilyen-olyan trükköknek köszönhetően elnyerte a tábornoki címet is! De a múltjának a sötét titkaira soha senki nem jött rá, ezeket mind a mai napig őriztem.

Egész mostanáig gyötört a lelkiismeret-furdalás, és mindig terveztem, hogy fölfedem az igazságot, de sohasem volt hozzá elég bátorságom. Tudom, hogy Legrand az egész azóta eltelt idő óta a vesztemet akarja, hiszen mindenről tudok! Lehet, hogy én is részese voltam ennek a cselszövésnek, de nem hagyhatom, hogy mindez folytatódjon! Ezért született meg ez a levél. A vallomás minden részlete igaz, a tények nincsenek megmászva. Ha ezzel a levéllel sikerül elérnem azt, hogy Guillaume de Flore, és Julien de Galoire úr becsületét helyreállítsam, akkor a halálom már nem volt hiába! Henri de Subiat kapitány.”

A levél véget ért. A hallgatóság beszélni kezdett. Az emberek hitetlenkedve hallgatták, és megdöbbenve kezdtek róla beszélni. A tábornok pedig csak ült a helyén, és sötét tekintettel bámult a semmibe. Osilly úr azonban folytatta.

- Tisztelt Kamara, elnök úr, és hallgatóság! Önök is hallgatták Subiat kapitány utolsó vallomását. Ez a levél tisztán megvilágítja azokat a dolgokat, amelyek odáig vezettek, hogy Subiat kapitánynak meg kellett halnia! A két egykori barátot a közösen sáros múlt ellenséggé tette, hiszen mindketten tudtak egymás bűneiről! Legrand tábornok már évek óta él a feje fölött azzal a fenyegető árnyékkal, amit egykori cimborája, Subiat kapitány jelentett. El akarta őt hallgattatni, s ennek most jött el az ideje! Mivel a Marseille-i eset óta sem sikerült megszereznie magának Amelie kisasszonyt, úgy gondolta, itt az idő, hogy két legyet üssön egy csapásra! Mivel a kisasszony időközben feleségül ment Maximilien de Servier gróf úrhoz, a tábornok úgy gondolta, egyszerre öleti meg mindkét ellenfelét! A gróft és a kapitányt! Fölvette a kapcsolatot Ruiz Crusadával, és elintézte neki a hamis személyazonosságot, és a papírokat is! A megbízólevélen ezért szerepelt két célpont! Mindkettejüknek meg kellett halnia! Az első merénylet Servier gróf úr ellen irányult, sikertelenül, mert nem gondolták, hogy az időközben már mindent megbánt Subiat kapitány előre figyelmezteti őt! A merénylet meghiúsult, s Crusadát a hatóság emberei üldözőbe vették! Ruiz Crusada ez alatt az üldözés alatt az életét veszítette, így nem maradt más hátra, hogy Legrand úr maga vegye kezébe az ügyet! S Subiat kapitánnyal már saját maga számolt le! S ezért aljas indokból elkövetett szándékos emberöléssel, és gyilkosságra való felbujtással vádoló Jean Legrand tábornokot! Sajnos a kémkedési ügy nem ennek az ülésnek a témája, de biztos vagyok benne, hogy az is meglesz hamarosan!

Köszönöm!

- Köszönjük, ügyész úr! - folytatta az elnök. - Ebben a vallomásban súlyos vádak hangzottak el, s nem folyhat le úgy a tárgyalás, hogy az érintett felet meg ne hallgattuk volna. Legrand tábornok úr! Hallotta a vádakat. Van hozzáfűznivalója?

A tábornok felemelte a fejét, és arcán cinikus mosollyal megszólalt.

- Nincs hozzáfűznivalóm! Ez az ügy nevetséges!

- Értem! A tábornok úr nem kíván élni a szólási jogával! Ügyvéd úr?

Az ügyvéd felállt.

- Nekem volna egy pár szavam!

- Tessék! Öné a szó!

Az ügyvéd beszélni kezdett.

- Tisztelt hallgatóság! Önök is hallották ezt a vallomást! Bizonyára sokaknak, akárcsak nekem, szöveget ütött a fejébe néhány hiányosság, ami igencsak kétségessé teszi, hogy mindez igaz lehet, amit a kapitány a levelében megemlít! Nekem komoly kétségeim vannak az ügyet illetően! Fel is sorolnám ezeket! Először: Adva van egy kapitány, aki tehetetlenül nézi, amint egykori barátja és bizalmasa szép karriert csinál, miközben ő egy kis csóró senki marad! Rögtön felvetődik a kérdés, hogy nem az irigység, és a bosszúvágy fűti-e, amikor kémkedéssel, és gyilkossággal vádol egy tisztet, és megbecsült tábornokot! A harag rossz tanácsadó! Ezeknek a vádoknak semmi alapjuk nincsen! Felteszem a kérdést, tisztelt hallgatóság! Hol a bizonyíték a kémkedésre?! Másodszor: Hol van már Guillaume de Flore, hogy valljon Legrand úr ellen?! Harmadszor: Ki tudja bebizonyítani azt, hogy 1828. májusában nem Guillaume de Flore ölte meg Chambord urat?! Negyedszer: Hol van a bizonyíték arról, hogy a Galoire Hajózási Vállalat csődjét, és a tulajdonos halálát Jean Legrand tábornok okozta volna? Hol van? Mutassák fel, és én akkor fejet hajtok előtte! Továbbá: Galoire úr haláláról, és arról, hogy késdöféstől halt meg, tájékozódhatott a lapokban! Nem nagy dolog egy kitalált mesét kovácsolni mindebből! Utoljára kérdem én! Hol van a bizonyíték?!

Az ügyvéd befejezte a mondanivalóját.

- Köszönöm, ügyvéd úr! - folytatta az elnök, majd az ügyészhez fordult. - Osilly úr! Tudja, hogy ezeket a vádjait bizonyítani is kell! Vannak bizonyítékai?

Osilly úr felállt.

- Igen, elnök úr! Meg vagyok győződve róla, hogy amit Subiat kapitány a levelében megírt, az valóság! S ezt kész vagyok tényekkel alátámasztani is!

- Tessék, öné a szó!

- Köszönöm! Tisztelt Kamara! A nyomozás során felkutattam az egykori Guillaume de Flore hagyatékát, és abban egy kulcsot találtam. Ez a tény

önmagában még nem sokat jelent, de hamarosan rájöttem, hogy ez a kulcs egy Marseille-i bankfiók egyik trezorjának a kulcsa! S amit az ügyészség munkatársai megnézték, hogy ez a trezor mit rejt, abban egy levelet találtak!

- Miféle levelet?

- A végeredmény engem is meglepett! Először egy vizsgálatot kértem, ami megállapította, hogy a papíron egy 1826-ból származó eredeti kormánydokumentum másolata olvasható! A vizsgálat azt is egyértelműen megállapította, hogy a dokumentumot Jean Legrand úr készítette! A levelet pedig egy osztrák diplomatának címezték!

A hallgatóság ismét zajongani kezdett. Osilly úr közben a kamara elnökének a kezébe adta a papírt, és az eredetét igazoló jelentést.

- Igen! A jelentés szerint a papír igazi! - felelte az elnök, és végigmotogatta a többi elnökségi tagnak is. Azok egyetértő morgással bólogattak. Az elnök ismét az ügyészhez fordult.

- Folytassa, Osilly úr!

- Köszönöm, elnök úr! Tehát most már egyértelmű, hogy amit Subiat kapitány a vallomásában állított, az valóban igaz! Ez az az irat, amit Guillaume de Flore hadnagy annak idején elfogott, és ez az irat egészen mostanáig egy Marseille-i bankfiók mélyén lapult! Mivel úgy gondoltam, hogy az ügynek ez a fele bizonyítást nyert, ezért nekem a másik felére kellett koncentrálnom! Mégpedig a Galoire ügyre, és Subiat kapitány meggyilkolására! Ezekben az ügyekben is hajlandó vagyok bizonyítékokkal előállni! Nos, ami Galoire úr meggyilkolását illeti, azt nem lehet egyértelműen bebizonyítani, de a csalást, és a sikkasztást viszont igen! Az utóbbi időben ismét elővettük az ügy aktáit, és újra átnéztük őket! A vizsgálat talán nem is jutott volna eredményre, ha egy véletlen nem siet ismét a segítségünkre! Egy közeli ismerősöm véletlenül megemlítette, hogy ez év elején Marseille-ben vett egy házat, s ott a régi holmik között talált valamit, ami rendkívül furcsa volt a számára, hiszen üzletember az illető. Úgy vélte, egy régi pénzügyi csalás nyomaira bukkant! Az érintett papírokat megmutatta nekem, és én döbbenten fedeztem föl, hogy ez éppen az az ügy, amiben nyomoztam! A Galoire-ügy!

Ismét a meglepetség moraja futott végig a termen. De Osilly úr tovább beszélt.

- Mivel a barátom egy nagyon sikeres üzletember, felkértem arra, hogy itt a Kamara ülésén mondja el, mit talált azokban az iratokban, amik azt sugallták neki, hogy csalás történt! A vád szólítja szakértőnek Maximilien de Servier gróf urat, a Servier bank tulajdonosát!

Amikor ez a név elhangzott, az ismerősök soha nem látott megdöbbenéssel néztek egymásra, majd a bejárati ajtóra, ahol most feltűnt a férfi. Egyenes testtartással, határozott léptekkel indult a tanúk padjához.

- Maximilien! - suttogta megrökönyödve Amelie.
- Gondolták volna? A gróf jól elaltatott minket azzal, hogy nem jön el, s most mégis itt van! - nevetett fel Gheron.
- A gróf közben megállt elől. Az elnök a férfihoz fordult.
- Kérem, mondja meg fennhangon a nevét, címét és foglalkozását!
- Maximilien de Servier gróf vagyok, a Servier bankház tulajdonosa!
- Úgy tudom, ön egy pénzügyi család nyomaira bukkant!
- Igen, így van!
- Kérem, mesélje el, hogyan történt a dolog, és mi a bizonyíték a csalásra?
- A gróf bólintott, és belekezdett.
- Nos, az eset ez év áprilisában történt. Ekkor érkeztem haza végleg Franciaországba, és amíg a legfontosabb ügyeim el nem intéztem, addig szükségem volt egy állandó lakhelyre. Ezt úgy szándékoztam elérni, hogy Marseille-ben vásároltam egy házat, ahol ez idő alatt lakhatok. Mint azt megtudtam, ez a ház egy Galoire nevű család háza volt, de a lakók kihaltak, vagy elköltöztek! Ez a ház akkor egy ingatlankezelő birtokában volt. Tőle vásároltam meg az épületet. Miután a beköltözéshez készülődtem, a ház egyik szobájában, mint később megtudtam, a korábbi lakó, Galoire úr dolgozószobájában még találtam néhány régi bútort, ami a tulajdonosé volt. Csak egy ócska szekrény, és egy kis íróasztal volt. Átnéztem őket, nehogy valami értékes dolgot kidobjak a kiköltözés során. Amint a kis íróasztalt vizsgálgattam, az egyik fiók alja hirtelen fölpattant, és felfedett egy addig észre sem vett titkos rekeszt!
- Egy titkos rekeszt?
- Igen! A fiók alján. Ebben a rekeszben pár iratot találtam. Kivettem, és átnéztem őket.
- S mire jutott?
- Amint megállapítottam, a házigazda, Galoire úr minden egyes szerződésről készített egy másolatot, lehetőleg még az aláírás előtt! S ezeket a már megkötött szerződésekhez csatolva ebben a titkos rekeszben tartotta. Miután átnéztem a papírokat, minden egyes szerződést rendben, a párjával összekapcsolva találtam. Már majdnem otthagytam a dolgot, amikor az utolsó papírok kerültek eléem. És itt volt a hiba!
- Milyen jellegű hibára gondol?
- A Galoire úr által készített másolat szövege nem teljesen egyezett meg a már hitelesített szerződésen lévő szöveggel!
- Hogyhogy nem teljesen egyezett?
- Nos, ez a szerződés a Pair-ek kamarája megbízásából készített kölcsönszerződés volt, amelyet a kamara megbízottja kötött Julien de Galoire úrral. A dolog lényege azonban nem itt, hanem a két példány szövege közötti különbségben van! A Galoire úr által készített másolat

szövege teljesen rendben van, hiszen a szerződés szövege szerint a kamara részére biztosított kölcsön, a kamatai, valamint a jutalékok visszafizetéskor a kölcsönadót, Galoire urat illetik meg! Ez valóban nagy üzlet volt, és rengeteg pénzt hozott volna a Galoire Hajózási Vállalatnak! Igenám! De ez csak a másolaton volt így!

- Hogyhogy?

- Úgy, hogy az a szerződés, amelyet Galoire úr a megbízottal és az ügyvéddel hitelesített, nem egészen ugyanazt a szöveget tartalmazta!

- S ez mit jelentett?

- A hitelesített szerződés szövege úgy volt megváltoztatva, hogy ebben az esetben az üzleti haszon nem a kölcsönadót, hanem a közvetítőt illeti! Rögtön fölmerül a kérdés, hogy Galoire úr hogyan köthetett olyan szerződést, ami őt magát éppen csődbe sodorja! Hogy lehet az, hogy nem vette észre, hogy milyen szerződést ír alá? Hiszen látszólag észre kellett volna vennie a két szerződés szövege közötti eltérést!

- Nem lehet, hogy rosszul másolta le az eredeti példányt?

- Lehet, de nem valószínű! Ez ugyanis nem magyarázná meg azt, hogy miért írt alá egy olyan szerződést, ami neki a legkedvezőtlenebb! Akkor jöttem rá, hogy Galoire úr egy jól bevált, mondhatni, ócska trükknek dőlt be, amit a csalók előszeretettel alkalmaznak! Én, mint gazdasági szakember, rögtön észrevettem a csalást! S ez a csalás a közvetítőnek, név szerint Jean Legrand ezredesnek juttatta az üzlet összes jutalékát!

A tömegben csodálkozó moraj futott át. Közben az ügyvéd is felállt.

- Tisztelt elnökség, tisztelt tanú! - nézett a grófra kissé gúnyosan. - Én kételkedem ebben a dologban! Nem hinném, ha egy üzletember eléggé körültekintő, olyan könnyen be lehetne csapni!

Servier rezzenéstelen tekintettel bámult az ügyvédre.

- Ha ön kételkedik, ügyvéd úr, tegyünk egy próbát! Ön lenne az az üzletember, aki nem dől be a trükköknek! Rendben?

Az ügyvéd bólintott.

- Én benne vagyok!

- Jól van! S hogy ne mondhassa, hogy én csapom be önt, kérek még egy önként jelentkezőt, aki nem ért az üzlethez! Ő lenne a közvetítő, aki lenyúlja a pénzt! Tessék!

- Én vállalom! - állt fel az egyik őrnagy, a kamara másik tagja.

Az elnök intett.

- Jól van! Jöjjön ki, őrnagy úr!

A férfi felállt, és elindult Servier és az ügyvéd felé. Servier a kabátja zsebébe nyúlt, és három papírt vett elő.

- Íme! Itt vannak azok a szerződések, amit mi most megkötünk! Én leszek az ügyvéd, aki majd hitelesíteni fogja a papírokat.

Kiosztotta a szerződéseket, egyet az őrnagynak, egyet pedig Legrand ügyvédjének.

- Így ni! Az iratokból nálam is lesz majd egy másodpéldány! Most az ügyvéd úr lesz a kölcsönadó fél, aki a haszonra vágyik, az őrnagy úr pedig a közvetítő, aki mégis bezsebeli a pénzt. Én, mint az üzletet hitelesítő ügyvéd, megkérem önöket, hogy olvassák el a szerződés minden egyes példányát, beleértve a nálam lévő is, hogy mindent rendben találjanak-e!

Az ügyvéd, nem tudva, hogy a csalás mikor következik be, figyelmesen elolvasta mindenki példányát, nehogy átverjék.

- Mindent rendben talált az iratokban, ügyvéd úr? - kérdezte a férfit Servier.

- Igen! Mindhárom papír megegyezik!

- És mindegyik önnek juttatja a pénzt?

- Igen! Többször is elolvastam! Még az öné is!

- Rendben! Ha mindent rendben talál, kérem lássák el kézjegyükkel az iratokat!

A két férfi aláírta a náluk lévő példányokat, majd miután végeztek, Servier odanyújtotta a saját példányát is, melyet mindketten elláttak a saját aláírásukkal. Miután ezzel végeztek, a gróf ismét megszólint.

- Köszönöm uraim! Most pedig kérem, adják ide a saját példányukat, hogy hitelesíthessem!

A két férfi átadta az iratokat, és azokat Servier aláírta. Miután ezzel végzett, egy-egy példányt visszaadott a két félnek.

- Így ni! Az üzlet megkötött! - jelentette ki.

Az ügyvéd felnézett a grófra.

- Nos, gróf úr? Azt hiszem, most nem volt ideje cselhez folyamodni! Mindenre figyeltem!

- Ilyen biztos benne? - mosolygott rá Servier.

- Én nem vettem észre semmit! - kezdett gyanakodni az ügyvéd.

- Ez még nem jelenti azt, hogy nem is történt semmi! Én az ön helyében megnézném azt a papírt, amit a kezében tartok!

Az ügyvéd olyan gyorsan kapta a szeme elé a papírt, mint akit kergetnek. Elolvasta.

- De hiszen én nem ezt a szerződést írtam alá!

- Dehogynem! Hiszen ott van rajta az aláírása is!

- Igen, de nem értem! Hiszen elolvastam minden példányt, és mindegyiken rendben volt a szöveg! Kérem, fedje föl ezt a trükköt! Most már elhiszem, hogy be tud csapni!

A gróf bólintott.

- Rendben! Nos, tisztelt kamara! Ez a trükk már elég régi, de ennek ellenére elég hatásos is, ha valaki nem elég körültekintően köti a szerződéseit. Ma már ez a trükk nemigen válik be, mert sokan ismerik! Éppen ezt a trükköt

alkalmazták Julien de Galoire úr esetében is. S ezzel csódba juttatták őt! Ehhez a csaláshoz azonban nemcsak a közvetítőre, hanem az iratokat hitelesítő ügyvéd részvételére is szükség van, mint arra most az imént rájöhetnek! Ezt a személyt most én alakítottam! A becsapott személy azon bukott el, hogy azt hitte, a szerződésből három példány létezik! Valójában nem három, hanem négy papír van! Ebből a négyből három iraton rendben van a szöveg, csak a negyedik hamis. Most rögtön felvetődik a kérdés, hogy ez a negyedik papír hol volt eddig! Itt, a kezemben! Az, amit önök egy papírnak hittek, valójában kettő volt, szorosán összefogva. Amikor én a szerződő felekkel elolvastattam még az a példány volt felül, ami az eredeti szöveget tartalmazta. Ezért azt mindenki rendben találta! Amikor én felszólítottam a feleket, hogy írják alá egymás példányait, ez idő alatt fölcseréltem a két szerződést, és így a hamis került felülre. Önök ezt szintén aláírták habozás nélkül, hiszen azt hitték, ugyanazt a papírt látják! Ezek után én elkértem az önök példányát is, és aláírtam. És most jött az igazi csalás! Amikor visszaadtam az iratokat, akkor ön, ügyvéd úr a hamis példányt kapta meg. Ott követte el a második hibát, hogy nem olvasta el azonnal! Eltette, mint azt annak idején Galoire úr is, mert azt hitte, hogy ugyanazt a papírt kapja vissza, mit nekem adott! Hazament abban a hitben, hogy kötött egy jó üzletet. A másik két fél, akik a valóságban barátok voltak, és együttműködtek, most tették meg a végső lépést! Mivel a szerződés csak akkor törvényes, ha minden példánya ugyanazt a szöveget tartalmazza, ezért gondoskodni kellett arról, hogy a megmaradt másik két példányon is ugyanaz szerepeljen, mint a hamison! Ehhez csak meg kell írni a megfelelő szövegű papírokat, és az eredetin már ott lévő becsapott fél aláírását egy hozzáértő emberrel aláhamisítani! Így elkészül a másik két hamis irat is, s amikor kész, az eredetit csak meg kell semmisíteni! Mire a becsapott fél észreveszi a csalást, már hiába háborog! Nem tudja bebizonyítani, hogy becsapták, hiszen a másik félnél, és az ügyvédnél is ugyanazt a szöveget fogják találni! Galoire úr esetében azonban az a szerencse, hogy mielőtt az iratot az ügyvédhez hitelesítésre vitték volna, Galoire úr készített egy másolatot az eredeti példányról. Ezt találtam meg én akkor, amikor megvettem a házat.

Az elnök bólintott.

- Köszönjük a tájékoztatását, gróf úr! Elmehet!

Servier fejét hajtott, és távozott. Néma tekintetek kísérték, amikor kiment. Felesége, Amelie hosszú, távoli pillantást vetett utána, még akkor is az ajtó bámulta, amikor a férfi kiment. Nagyon furcsán érezte most magát. Csak most döbrent rá, hogy mennyi sötét titok volt a háttérben, amit ő még csak nem is sejtett! És itt volt Guillaume, aki mindig is úgy viselkedett, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, miközben semmi sem volt rendben. A

fiatalembernek meg kellett küzdenie új életével, új körülményeivel, s a legnagyobb kihívójával, ellenségei sötét múltjával. Mindent titokban tartott, pedig minden aljasságról tudott! S mindezt őerte! Azért, hogy soha ne érezzen gyűlöletet az apja halála miatt, egy olyan ember iránt, akit ő a barátjának hitt! Közben ez az ember volt az életének megszorítója! S Amelie csak most látta, hogy milyen nehéz volt ez a férjének, jó képet kellett vágnia olyan emberek felé, akik elárulták! A fiatal nőnek eleredtek a könnyei. Ezt látva Sabine átkarolta. Közben az elnök hangja megszólalt.

- Tisztelt Kamara! Azt hiszem, már minden érv és ellenérv elhangzott, hogy az ügyben a vizsgálatot lezárhassuk! Mielőtt határozathozatalra visszavonulnánk, meg kell hallgatnunk Jean Legrand tábornok urat is, hiszen mindenkit megillet a szólás joga! A tábornok úré a szó!

Legrand felállt. Tekintetét körbejáratta a termen, és beszélni kezdett.

- Tisztelt Kamara! Elnök úr! Önök nyilván most azt várják tőlem, hogy védjem magamat, és cáfoljam azokat a vádakot, amivel illettek! De akkor azok, akik ezt az eljárást ellenem indították, nagyon rosszul ismernek! Katona vagyok, és az is maradok! S egy katona, főleg egy tábornok nem futamodhat meg a kihívástól! Éppen ezért mindenért vállalom a felelősséget! Mindenért, amit tettem! És tudják, hogy miért? Azért, mert örömetem leltem benne! Igen! Hiába botránkoznak meg! Ez az igazság! Igen, kém voltam! Subiat kapitánnyal együtt kémkedtem, az angol és az osztrák titkosszolgálatnak! Ezzel sokkal többet kerestem, mint egyszerű katonaként! Egészen addig jól mentek a dolgok, amíg az a Guillaume de Flore bele nem rondított! És éppen ezért kétszeresen is jólesett, amikor csapdába csalhattam, és láthattam, amint elvitték! Ez volt számomra az elégtétel! Mindig is utáltam Guillaume de Flore-t! Minden, akit csináltam, azért volt, hogy még a szellemét is megalázhassam!! Hogy elvegyem tőle a becsületét, a jövődöbeli családját, a szerelmét, a vagyonát, mindent!!

E szavak hallatán a hallgatóság néma csöndben ült a helyén. Pisszenést sem lehetett hallani, amikor az elnök bejelentette a szünetet.

Nyolcvanegyedik fejezet - Az utolsó találkozás

Amikor a hallgatóság kiment a folyosóra, mindenütt a tábornok szavai adták a beszédtemát. Servier gróf barátai is egy csoportba verődtek. Amikor az ajtókat kinyitották, a folyosó teljesen üres volt, csak az egyik nagy ablaknál állt egy ember, és kifelé bámult. Maximilien de Servier gróf volt. A többiek közeledtére sem fordult meg. Már-már megszólították volna, de Sabine nagyon bölcsen intett, hogy maradjanak. Erre a többiek megálltak. Sabine

ezek után megfogta Amelie karját, és előretolta őt. Arra készítette, hogy a férfihoz lépjen. A leány remegő lábakkal elindult, és megállt a férfi mögött. Servier lassan megfordult. Amelie a férfi kezébe tette a saját kezét. Halkan szólt hozzá.

- Kedvesem! Ne haragudjon rám!

- Miért kellene haragudnom?

- Azért, mert pont én voltam az, aki barátoknak tekintette azt az embert, aki annyit vétett ön ellen!

A férfi megsimogatta a feleségét.

- Ez már nem számít! Éppen azért, mert én most is itt vagyok! Csak ezt már az ön szülei nem láthatják! Lehet, hogy jobb lett volna hagyni ezt az egészet! Elfelejtettük volna, és akkor most nem kellene büntudatot éreznem amiatt, hogy a múlt felhánytorgatásával fájdalmat okozok önnek! De már késő visszacsinálni ezt az egészet!

- Nem kell visszacsinálni! Lehet, hogy fájdalmas dolog volt rájönnöm az igazságra, de csak így lehetett elérni, hogy végre megszabaduljak egy rossz álomtól! S szeretnék végre boldog életet élni! - felelte Amelie.

- Én is szeretném, ha így lenne! S ezek után is hajlandó velem élni?

A lány a férfit mosolygott.

- Hát persze! Mindenképpen megvan, ami a boldog élethez kell! Van szép otthonunk, megkezdett életünk, és ami a legfontosabb! Az egymás iránt érzett szeretetünk! Kell ennél több?

A férfi szeretettel nézett gyönyörű feleségére. Amelie kedvesen mosolygott rá vissza. A beszélgetést azonban nem folytathatták, mert közben kinyitották az ajtókat, és jelezték, hogy a Kamara elnöksége döntésre jutott. A hallgatóság bevonult a terembe, és várta, hogy az ítélet elhangozzon.

- Tisztelt hallgatóság, tisztelt Kamara! - kezdte az elnök. - Döntést hoztunk abban az ügyben, aminek a célja az volt, hogy kiderítse, mi az igazság Henri Subiat úr halálával kapcsolatos ügyben! Az ülés során sok más vádpont is elhangzott, amelynek a valóságát is megvizsgálta a kamara! Bár az ülésnek nem ezek a témák voltak a témái, de figyelembe véve azt a tényt, hogy eme egyéb esetek megtörténtét Jean Legrand úr nem cáfolta, hanem egyenesen megerősítette, a Kamara úgy ítélte meg, hogy ezekben az ügyekben újabb ülésre nem lesz szükség! S így a Kamara titkos szavazással döntött Jean Legrand úr ügyében. A határozat pedig kimondja a következőket: Bár a Subiat kapitány elleni gyilkosság közvetlenül nem bizonyítható, de az ennek kapcsán felmerült egyéb ügyek igen! A Galoire Hajózási Vállalat ellen elkövetett csalás, és okirat hamisítás bizonyítást nyert! A kémkedés, és hivatali hatalommal való visszaélés szintén

bizonyítottnak tekintendő! Galoire úr halálával kapcsolatban nincsenek közvetlen bizonyítékok. Ugyanakkor a gyilkosságra való felbujtás bizonyítást nyert, mivel a szakértők megállapították, hogy a Ruiz Crusadánál talált megbízólevelét Jean Legrand úr kezétől származik. Mindezek mellett a Kamara megvizsgálta Subiat kapitány Guillaume de Flore és Olivier de Chambord báró esetéről szóló vallomását, és azt egy Guillaume de Flore utólagos felmentését javasoló kivonattal átutalja egy polgári bírósághoz! Ezek után a Kamara a következő ítéletet hozta! Jean Legrand tábornok visszaélt hazája, és uralkodója bizalmával, amikor kémkedésre adta a fejét! Mivel arisztokrata származása, és mentelmi miatt csak katonai bíróság dönthet az ügyében, így ez a parlamenti vizsgálóbizottság ez ügyben nem ítélezhet! De Legrand urat megfosztja kamarai tagságától, kizárja a képviselőcsoporthoz, és megfosztja tábornoki rangjától. Jean Legrand úr továbbá már nem élvezheti a képviselőket megillető mentelmi jogot! A határozat elhangzott! Az ülést bezárom!

Amikor az elnök a felolvasást befejezte, mintha csak vezényszóra történt volna, az emberek szinte egyszerre kezdtek beszélni, s a hangzavar közepette elindultak kifelé. Csakhamar mindenki odakint volt a folyosón, már csak két ember maradt bent, a csöndes, üres ülésteremben. A két ellenfél. Legrand és Servier.

Némán álltak egymással szemben, s végül Legrand törte meg a csendet.

- Különös! - kezdte. - Mintha egész végig éreztem volna, hogy maga áll az egész mögött! Először Belloc váratlan esete, aztán Crusada halála, és most itt vagyok én!

Servier Legrand szemébe nézett.

- Lehet, hogy így van! De ahhoz sajnós az kellett, hogy Belloc megerőszakoljon egy lányt Firenze utcáin, vagy az, hogy Crusada gyilkosságokkal nemzetközi híré gyilkossá váljon, s esetleg az, hogy maga csapdába csalja Guillaume de Flore-t, és megölje Julien de Galoire urat!

- Persze! De ezek most már nem számítanak! Ugye, tudja, hogy nem várom meg, amíg a katonai törvényszék elé kerülök?!

- Gondoltam!

- Én csak a miéret szeretném tudni! - folytatta Legrand. - Mi köze van magának ahhoz, hogy Belloc ostoba létére részegen megerőszakolt egy lányt? Vagy mi köze ahhoz, hogy én mit tettem a múltban?

Servier közelebb lépett.

- Pedig a válasz egyszerű! Csak egy kicsit messzebbre kell nézni az időben!

- Maga mindig talányokban beszél. De én csak egy szimpla választ szeretnék hallani! Az igazságot akarom hallani, és ez nekem bőven elég lesz!

Servier nem felelt. Szavak helyett benyúlt a kabátja zsebébe, és onnan egy

kis tárgyat vett elő, és kinyújtotta Legrand felé. Az apró fémtárgy fémesen csillogott a férfi tenyerén. Egy kis méretű jelvény volt. Servier felnézett Legrand-ra.

- A kérdésére itt van a válasz! Felismeri, ugye?

A tábornok fejében ebben a pillanatban felsejlett az az öt évvel ezelőtti marseille-i este, ott a kikötőben.

Guillaume szembefordult az emberrel, akinek a sötétben csak a körvonalait látta, de rögtön rájött, ki az.

- Legrand ezredes?

- Bizony, bizony!

- Azt hittem, végre nyugtom lesz magától, és a társától! De úgy látom, még nem adta fel.

- Nem ismer még engem eléggé! Amit a fejembe vettem, azt végigcsinálom, bármibe kerüljön is!

- Ezt eddig is tudtam. És most? Leszúr az utcán? Vagy izgalmasabb dolgot talált ki?

Legrand vad tekintettel nézett Guillaume-ra.

- Maga túl veszélyes számunkra! Nem hiányzik nekem, hogy itt, és most leszúrjam magát! Túl egyszerű, és átlátszó dolog lenne! De nem hagyhatom életben, ezt maga is tudja.

- Azért jött ide, hogy ezt közölje velem?

- Lényegében igen! Csak egyet mondhatok! Miután elválunk, örökké csak az járjon az eszében, hogy én mindenütt ott vagyok! Bárhol van, és bármi történik magával, gondoljon arra, hogy esetleg nem az én kezem van-e a dologban! Ne feledje! Mostantól kezdve nagyon vigyázzon magára! A régi jelvényét pedig visszaadom magának, hogy emlékezzen rám! Most már úgysem lesz rá szüksége! - felelte az ezredes, és egy kis kitűzött dobott Guillaume lába elé a földre. Majd szó nélkül sarkon fordult, és eltűnt az éjszakában.

Legrand gondolatai visszatértek a jelenbe. Felnézett az előtte álló grófra. Hangja szokatlanul csendes volt, amikor újra megszólalt.

- Most már értem! - felelte.

Servier nem válaszolt. Sarkon fordult, és lassan ő is elhagyta az épületet. Léptei lassan távolodtak, míg teljesen elhalkultak. Legrand magára maradt. Csend lett körülötte, halálos és gyötrő csend. A terem üres volt, és komor. A hosszú, csúcsíves ablakokon a naplemente fényei világítottak be, de ezek is csak növelték a férfi komor hangulatát. A tábornok nem bírta itt maradni. Lassan ő is elindult kifelé, végig a hosszú, néma folyosón. Gondolatai azonban egyáltalán nem voltak. Kilépett az épületből, a vörösös színű

naplementébe, s elindult az egyre sötétedő mellékutcában, csak úgy, céltalanul. Órákig bolyongott a sötét utcákon, de a múltja elől nem tudott elfutni. Az mindig is ott volt a nyomában, és úgy követte őt, mint egy árnyék.

VÉGE

**A TÖRTÉNET A SERVIER ÖRÖKSÉG CÍMŰ REGÉNYBEN
FOLYTATÓDIK.**